

JOSEPHINE COX

Nr. **1** în topurile internaționale
ale genului romantic

Puterea dragostei

JOSEPHINE COX

**PUTEREA
DRAGOSTEI**

Traducere: **CLAUDIA STANCU**

**EDITURA ORIZONTURI
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COX, JOSEPHINE

Puterea dragostei / Cox Josephine; trad.: Claudia Stancu - București: Orizonturi, 2005

ISBN 973-736-000-1

I. Stancu, Claudia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **MARIA DUMITRESCU**

Tehnoredactare: **ADRIANA-JANA FLEANCU**

Bun de tipar: **SANDA TAȘULA**

Copertă: **VERONICA DINU**

RAINBOW DAYS

Copyright © Josephine Cox 1997

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin Editurii **ORIZONTURI**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipar executat la: **S.C. TIPARG S.A.** Pitești

Tel.: 0248 221 275; Fax: 0248 221 348

E-mail: office@tiparg.ro; www.tiparg.ro

PARTEA I

CATHLEEN

1

— Ce te frământă, Jessie?

Bărbatul băgase și el de seamă că toată săptămîna bătrîna părăsise preocupată, de parcă ar fi apăsător ceva. Fire independentă, prea grijulie să nu-i facă pe alții să sufere revărsîndu-și propriile-i supărări asupra lor, Jessie își păstra mîhnirile doar pentru ea.

Dar nu și astăzi. Azi simțea că lucrurile se îndreaptă pe un făgaș anume și avea nevoie să spună cuiva asta, înainte de a fi prea tîrziu:

— E vorba de Cathleen a noastră. Vocea ei moale, de irlandeză, se pierdu printre mormăiturile lui.

— Ia te uită!

Iritat și nerăbdător, lovi din nou cuiul cu ciocanul.

— Nu vrea deloc să țină, afurisitul!

Jessie își ridică ochii de pe lucrul de mînă, urmărindu-l pe Tom cum lucra și se întrebă ce se va întîmpla cu acest om minunat după ce ea nu va mai fi. Mai mult, ce o să se întîmple cu Cathleen? Sau cu tînărul Robert? Oh, acesta își începuse deja drumul spre dezastru.

Tom îi aruncă o privire scurtă:

— Iartă-mă, Jessie. Ce spuneai?

– Nimic important. Mai poate aștepta.

„Dar nu pentru mult timp”, își zise ea. Problema lui Cathleen trebuia adusă în discuție, și asta cât de curînd.

– Fir-ar să fie!

Smulgînd cuiul afară, îl mută puțin mai sus, unde grinda de stejar se afundase pînă la același nivel cu peretele; o singură lovitură de ciocan și totul se potrivea la fix:

– Așa e mai bine.

Jessie îi urmărea fiecare mișcare: ciocanul în cădere, zîmbetul de pe față cînd încerca cuiul într-o parte și în alta, ca să se asigure că o să țină.

Disperată, Jessie clătină din cap. Îl știa foarte bine. Cînd va termina treaba asta, o să se apuce de alta. Nu se oprea niciodată. Trezindu-se la cinci dimineața ca să ajungă în orașul Blackburn și să aprindă cuptoarele de la brutărie, nu ajungea niciodată acasă mai înainte ca străzile să fie cufundate în întuneric. Chiar și atunci găsea cîte ceva de făcut prin casă.

– Care-i treaba cu Cathleen?

Luînd poza, o agăță cu grijă în cui și se dădu înapoi ca să vadă cum se potrivea.

Jessie nu răspunse imediat. În schimb continua să-l privească. Lungile ore grele de încărcat și descărcat pîinea din cuptoare îi încovoiaseră ușor umerii, iar vremea îi colorase chipul într-un arămiu cald. Tom trecuse de patruzeci de ani, dar arăta mai bătrîn. Chiar și așa, ar fi fost o partidă bună pentru orice femeie. Înalt și cu ochii negri, încă arăta bine. Neavînd altă viață în afara muncii sale și a copiilor, era adesea singur. Și-ar fi putut găsi o altă soție, fără să-și bată prea mult capul, dar Jessie știa că el nu ar fi făcut asta niciodată. Adevărul era că Tom încă o mai iubea pe femeia cu care se căsătorise cu ani în urmă. Și, deși ea murise, nu-și dorea o alta.

– Ce-i cu Cathleen? repetă el. Își lăsase lucrul, ațintind-o cu ochii lui negri.

– N-am crezut că mă ascuți.

– Scuză-mă, Jessie. Cuiul ăla blestemat nu vroia să se fixeze.

– Nu vreau să te îngrijorez, dar... O dată ce începuse vorba, Jessie trebuia să continue.

– Mă gândesc de mult timp să am o discuție cu ea.

Simțind necazul, Tom puse ciocanul jos și se așază în fața ei:

– De ce? Ce-a făcut?

– Nimic grav, din câte știu! răspunse ea. Problema e că... ridică din umeri, încercînd să se eschiveze; deja încerca să-și ascundă neliniștea, dar nu prea reușea. Nu are importanță. La vîrsta mea am început să bat cîmpii.

– Uf, de-abia aștept ziua cînd ai să începi să bați cîmpii cu adevărat! spuse el. Haide, Jessie, e evident că te îngrijorează ceva în legătură cu Cathleen. Ai face bine să-i dai drumul.

– N-am spus niciodată că sînt îngrijorată! zise ea pe un ton răstit. Doar mă gîndeam... acum că are optsprezece ani și că nu are mamă... ei bine, consider că ar trebui să ai o discuție cu fata.

Simțindu-se stîmjenită de privirea lui curioasă, începu să creadă că ar fi fost mai bine dacă și-ar fi ținut îngrijorarea doar pentru sine.

Încruntîndu-se, el o întrebă:

– Ce fel de discuție?

Cathleen era bucuria vieții lui. Dacă era vreo problemă, trebuia să știe.

– Jessie! Încotro bați?

Răzgîndindu-se, bătrîna dădu din cap:

– De fapt nu e nimic! replică ea ridicînd din umeri.

– Lasă-mă pe mine să decid asta, Jessie.

– Mă gîndeam că poate i-ai fi spus ceva fetei... Simțea că ar fi mai bine să schimbe subiectul, cel puțin pentru o vreme... în legătură cu treaba aia...

Liniștindu-se, Tom dădu semne de ușurare.

– Pentru o clipă am crezut că o să-mi spui că s-o fi încurcat cu vreun tînăr. Nu-mi vine în minte decît numele nenorocitului de Lou Matheson.

Ea rîse:

– Lou Matheson se poate să-și fi făcut speranțe, dar Cathleen a noastră nu o să aibă niciodată ochi pentru el.

Nesigur, el îi căută privirea să vadă dacă spune adevărul, apoi, pe neașteptate, aplecîndu-se ușor, o luă de mîină:

– Ascultă-mă, Jessie, spuse el, știu că o iubești pe fată, și nu ai fost niciodată genul care să spună povești, dar dacă ar fi vreodată ceva care să te îngrijoreze, în legătură cu Cathleen în special, nu aș vrea să-mi ascunzi.

Ruşinea și sentimentul de vinovăție îi umplură dintr-o dată inima ei bătrînă, și acum era în dilemă:

... Înteleg ce vrei să spui, așa o să fac!

Încă privind-o fix în ochi, un zîmbet tandru îi inundă chipul:

– Asta nu înseamnă că nu am încredere în tine sau ceva de genul ăsta, și nu aș vrea niciodată să te rănesc, Jessie. Țin la tine ca la propria mea mamă.

Amintindu-și de trecut, se gîndi cum se întîmplaseră toate:

– Parcă mi-ai fost trimisă de Dumnezeu! Ai fost acolo cînd s-a născut Cathleen... și trei ani mai tîrziu, cînd a venit pe lume și Robert. Ochii i se împăienjeniră. Ne-ai fost alături cînd mama lor s-a îmbolnăvit și a murit cîteva zile mai tîrziu.

Trăgînd aer în piept ca să risipească orice urmă de tristețe, el mărturisi:

– M-am depărtat complet de toate astea, am lăsat lucrurile să se rezolve de la sine, să mă ierte Dumnezeu. Mi-am pierdut slujba și nu am mai fost în stare de nimic. Dar tu erai deja acolo, pentru noi toți. Tu m-ai salvat de la nebunie.

Jessie era o persoană deosebită și el știa asta. Și îi datora mai mult decât ar fi putut vreodată să-i ofere în schimb.

– Ziua în care ne-ai convins să venim și să locuim aici cu tine, în Pleasington, of, Jessie! Lăsa capul în jos. Deschizându-ne ușa casei tale, ei, bine, ai făcut un lucru demn de toată admirația. Nu multe femei ar fi făcut la fel.

– Ei, sînt sigură că da! răspunse Jessie. Unde este vorba de familie, o femeie întotdeauna se depășește pe sine. Un zîmbet strengar îi apărui pe față. În plus, nu am făcut-o doar pentru tine! zise ea cu subînțeles. Ne-am ajutat reciproc, asta am făcut.

Jessie avea propriile ei amintiri dureroase.

– Cînd Thomas al meu s-a dus, a lăsat în urmă o brutărie care nu mai era în stare să producă nimic, și un munte de datorii. Tu ai preluat-o și în scurt timp brutăria asta a început să dea mai mulți bani decât a făcut-o vreodată și toate datoriile au fost plătite. Chicoti. Nu am putut niciodată să pun deoparte un ban, ca să am la bătrînețe.

Tom clătină din cap.

– Oricît ai încerca să negi, tu mi-ai salvat viața, Jessie... Pe a mea și pe a copiilor mei. Știu că... dacă nu ai fi fost tu, nu cred că mi-aș fi putut reveni vreodată.

Amintindu-și, Jessie încuviință:

– Poate că da, poate că nu. Un oftat greu o făcu să se cutremure din cap pînă în picioare. Nu neg asta, au fost niște vremuri grele! Tu ți-ai pierdut soția, eu mi-am pierdut fiica, dar am fost binecuvîntați cu două micuțe suflete. Avem

destule lucruri pentru care trebuie să fim recunoscători, Tom, să-ți amintești asta mereu.

Cu un oftat adânc, bărbatul se lăsă pe scaun.

– Știu, zise el. Uneori îmi doresc ca tânărul Robert să semene mai mult cu Cathleen. Scutură capul, dezamăgit. Îți jur că mă aduce în pragul disperării.

Jessie știa ce vroia să spună cu asta și era de acord cu el, dar nu avea să i-o spună niciodată. În loc de asta, împotriva propriilor sale păreri, s-a aflat din nou în situația de a-l apăra pe băiat. Nu o să neg că Robert e un încăpăținat și un rebel, dar nu avem ce face... doi copii nu vor fi niciodată la fel, orice mamă ți-ar spune asta. O să se schimbe, ai să vezi. Băiatul are abia cincisprezece ani și, bineînțeles – un sentiment de tristețe o năpădi din nou – din ziua în care s-a născut, bietul sufletel nu a avut parte de dragostea unei mame.

Făcu o pauză, gândindu-se cum singurul fiu al lui Tom părea să aibă o doză de răutate în el, dar continuă:

– Cu toate pornirile sale sălbatice, încă e copilul mamei sale, iar mama lui a fost bunătatea întruchipată. Nu trebuie să disperăm.

Pe neașteptate, în felul ei propriu de a schimba vorba, începu să chicotească:

– De fapt, și eu eram destul de nă râvașă în tinerețe. Rotindu-și ochii căprui, mărturisî: Nu mă deranjează să spun asta, am fost un drăcușor, chiar așa!

Tom își dădu capul spre spate, cu un hohot de ris:

– Nu mă îndoiesc de asta nici măcar un minut, Jessie Butler.

Ochii lui Jessie scăpărară:

– Întotdeauna mi-a plăcut să dansez. Nu era ceva nou pentru Tom. Socotesc că la naștere bunul Dumnezeu mi-a

dat picioare care să nu stea locului o clipă! Tăticu îmi spunea că dansam pînă nu mai puteam... chiar și cînd gramofonul înceta să mai cînte, eu tot mai săream și mă învîrteam ca un titirez... dansam și îi făceam pe toți să rîdă. Întotdeauna am fost așa, de cum începea muzica, parcă aveam mîncărime la picioare. Cînd am crescut destul ca să am voie pe ringul de dans, eram prima care începea să danseze și ultima care-l părăsea. În timp ce vorbea, picioarele sale băteau un tact ușor pe covoraș. Nu am dus niciodată lipsă de parteneri, deși îi făceam să plece unul după altul, chiar așa!

Chicotind, adăugă cu un aer poznaș:

– Bineînțeles, unora dintre fetișcanele alea ciolănoase nu le convenea deloc, dar mie nici că-mi păsa. Cîtă vreme puteam dansa, mă simțeam foarte bine.

– Chiar că ai fost o belea, Jessie Butler. Bărbatul rîse. Aș putea jura că ai tăi se distrau de minune!

– Așa și era! O recunoșteau și ei, și toți ceilalți. Rîse, retrăind bucuria amintirii

Tom încerca să-și imagineze ce agitație stîrnea Jessie în tinerețe. Cu ochii aceia de culoarea alunei și cu părul ei lung și des, va fi sucit mințile multor bărbați. Acum, la cei șaiszeci și nouă de ani ai săi, încă mai purta semnele frumuseții de odinioară și în pofida părului strîns și presărat cu fire albe, încă mai avea acea fire poznașă care îi încălzea sufletul.

– Te-ai născut cu harul dansului, într-adevăr! îi spuse el. Fiica ta spunea mereu că ar fi trebuit să faci o carieră din asta. Îi zîmbi nostalgic. Mă întreb ce ar fi spus dacă ar fi fost aici de ziua lui Cathleen, și dacă te-ar fi văzut dansînd ca un spiriduș, uimindu-i pe toți care au avut curajul să încerce măcar să țină pasul cu tine.

– Mi-a făcut-o Cathleen. Încă mai dansa cînd eu m-am așezat pe scaun.

— Asta nu mă miră, pentru că toți știu că fata este copia fidelă a bunicii ei.

Simțindu-i tristețea din glas, Jessie îl luă de mână, spunînd:

— Te întrebi ce ar fi spus mama ei dacă ne-ar fi văzut? Ei, bine, ar fi spus că tu ar trebui să dansezi mai des. Și ar mai fi spus că ar trebui să-ți găsești o femeie, cineva cu care să-ți petreci restul zilelor tale.

Dînd din cap gînditor, el o aprobă:

— Se pare că ai dreptate, Jessie, dar n-am să mai găsesc niciodată o femeie ca Mary a mea, chiar dacă aș vrea. Înainte ca amintirile să-i revină în minte, îi răspunse lui Jessie cu un zîmbet. În plus, nu sînt un om făcut să danseze! Așa că o să las totul pe seama ta și a lui Cathleen, pentru că voi două semănați, asta e cert.

— Ai dreptate în privința asta! fu de acord batrîna. E făcută pentru a dansa, la fel și sufletul ei. Crezi că nu i-ar plăcea să iasă mai mult? Sînt sigură că și-ar petrece viața ca țigani pe drumuri, dacă ar avea o șansă cît de mică.

— E o fată bună, nu-i așa, Jessie? Nu așteptă răspunsul. Era adevărat că în ultima vreme Cathleen crescuse. Nu mai era nicidecum fetița lui, ci o tînră femeie, și încă una foarte frumoasă.

— Da, este o fată bună, Tom. Cathleen a noastră te va face mereu să te simți mîndru de ea, sînt convinsă.

— Și Robert? Mereu devenea nervos cînd vorbea de fiul lui.

— Băiatul e tînr și îndărătnic. Dar așa e orice băiat de vîrsta lui. Așa că nu te mai îngrijora atîta. În sinea ei, îl considera pe Robert deja o cauză pierdută. Robert își va reveni în cele din urmă, ia seama la ce-ți spun. În plus,

Cathleen e cu ochii pe el, așa că mă gândesc că nu va apuca să o ia pe căi greșite. Se rugă să aibă dreptate.

– Of, Jessie, sper.

Închizînd ochii pentru cîteva clipe, o revăzu aievea pe mama fetei, suplă și frumoasă, cu ochii ei albaștri, vii, și cu părul în vînt, ar fi putut fi însăși Cathleen.

Alungînd năluca, privi spre bătrînă.

– Se pare că ne-am abătut de la subiect! Ce spuneai... despre Cathleen?

Mintînd o dată, aceasta nu ar mai fi vrut să o facă și a doua oară. Tom era un om bun care merita mai mult. Și apoi, n-ar fi avut nimic de cîștigat, îngrijorîndu-l cu bănuielile ei.

– Mă preocupă viitorul fetei! mărturisi ea.

– Continuă, o îndemnă el. Spune-mi tot.

Jessie se găsea tot mai aproape de adevărata problemă.

– Am învățat-o pe Cathleen tot ceea ce știam. Poate să scrie și să citească, știe să socotească cu ușurință și iubește natura și muzica, dar acum, că are optsprezece ani, trebuie să te gîndești la viitorul ei.

Tom sări în picioare, dintr-o dată temător că și-ar fi neglijat datoria de părinte.

– Vai! Nu m-am gîndit la asta, mărturisi el. A crescut aproape fără să observ și acum nu prea mai știu ce să fac. O idee îmi veni în minte. Fii atentă, Jessie, dacă fata este talentată precum spui... crezi că o putem băga în afacere? Deja se ocupă cu livrările și cred că ar fi bună pentru asta. Fața i se întunecă. Mă gîndeam că Robert va prelua munca asta, dar nu cred că o să se spetească muncind.

– Nu-i o idee rea, Tom, admise Jessie. Dar n-aș vrea să o împovărezi cu prea multe responsabilități, nu încă. E la vîrsta cînd lumea i se deschide dinainte. Multe fetișcane de

opsprezece ani sînt căsătorite, cu copii încurcîndu-li-se printre picioare. Din cîte ştiu, lui Cathleen i-ar putea sta mintea la vreun tînăr chiar acum. Dacă mi-ar cere, aş putea să o îndrept în direcţia cea bună.

– Cum, Jessie?

– Vreau să spun că... dacă ar fi să aibă ochi pentru cineva care nu e de condiţia ei, i-ar putea produce fetei o supărare mare, şi nu numai ei, ci şi nouă.

Alarmat, Tom simţi îngrijorarea pe care Jessie încerca să o ascundă. Înţelesese în sfîrşit despre ce era vorba.

– Dumnezeu, Doamne! Asta e ce te frămîntă cel mai mult, e vorba de... Cathleen şi Silas Fenshaw. Pentru numele lui Dumnezeu, n-ar avea altceva mai bun de făcut decît să se gîndească la asta? Sînt *prieteni*, Jessie. Întotdeauna au fost prieteni şi nimic mai mult.

Acum, că, în sfîrşit el părea să înţeleagă, Jessie nu-l mai slăbi deloc:

– Gîndeşte-te, Tom, pledă ea, şi-au petrecut fiecare clipă împreună. Da, mai mult decît atît, sînt prieteni de cînd erau copii şi încă atît de nevinovaţi. Dar prietenia se poate schimba.

– Nu cum crezi tu.

– Ba da, Tom. Forţîndu-l, practic, să se obişnuiască cu ideea, continuă:

– Dragostea poate să lovească în orice moment, şi înainte ca tu să-ţi dai seama, or să iasă împreună şi or să fie priviţi ca nişte adulţi. Pentru că asta sînt. Şi, mai mult, deja şi-au făcut intrarea în rîndul multor cupluri de îndrăgostiţi şi acum se găsesc în încurcătură.

– Încă nu vād să se fi întîmplat asta, Jessie. Pentru el, Cathleen era încă un copil.

– Atunci ar trebui să-ți pui mintea la treabă, pentru că nu mai e un ținc. E o tină ră care are tot timpul din lume și știi cum se spune... dracul o să găsească întotdeauna o cale să-și vîre coada.

– Silas Fenshaw a fost mereu un pretendent la căsătorie pentru fata lui Turner, oricine știe asta. Cathleen a noastră nici nu intră în discuție. Totul e legat de afacere și putere.

Jessie scutură din cap.

– Nu-i nimic mai puternic decît dragostea și în plus, oricît de disperat ar fi tatăl să-l vadă pe Silas punîndu-i inelul pe deget lui Helen Turner, asta nu se va întîmpla niciodată. Tînărul Silas nu o place. Tu știi, și eu o știu, și întreg ținutul Lancashire o știe.

– Cred că te înșeli, Jessie. În același timp, Tom se hotărî în sinea lui. Primul lucru pe care am să-l fac luni dimineață va fi să o inițiez pe Cathleen în toate tainele afacerii legate de brutărie. Cu binecuvîntarea ta, bineînțeles... avînd în vedere că sîntem parteneri de afaceri.

Jessie zîmbi.

– Nu mă deranjează deloc, răspunse ea. Partea mea o să-i revină tot ei, oricum, într-o zi. Se gîndi că ziua aceea era încă departe. Dar mai întîi trebuie să o întreb pe ea, să vezi dacă asta e ceea ce-și dorește.

Cu asta își împărțiră sarcinile, dar amîndoi aveau un singur gînd: oare Cathleen fusese într-adevăr în stare să-și forțeze norocul și să se îndrăgostească de Silas Fenshaw? Dacă da, atunci ar fi făcut deja un prim pas pe un drum plin de pericole, pentru că Edward Fenshaw s-ar putea să o fi acceptat pe fata brutarului doar ca pe o aventură pentru unicul său fiu, și nu o va vedea niciodată ca făcînd parte din familie. Niciodată!

În ciuda soarelui fierbinte care o dogorea chiar în creștetul capului, Helen Turner nici nu se mișca pentru a găsi puțină umbră. În loc de asta, stătea pe scările verandei, ascunsă privirilor și observându-i în taină pe cei doi, cu ochii ei vicleni urmărindu-le fiecare mișcare.

Fără să fie în stare să se miște, continua să-i privească, urîndu-i pentru inocența lor, pentru veselia lor. Oh, cum tindea să alerge și să le spună ceea ce descoperise și cum, din cauza asta, se simțea stăpînă pe viitorul lor. Dar, oricît de mult ar fi vrut, nu le putea spune încă. Mîine ar fi prea curînd! se gîndi înverșunată.

Trăsăturile ei se schimonosiră într-un zîmbet. "Bucurați-vă cît mai puteți!" murmură în șoaptă. "N-o să mai dureze mult, nu și dacă o să-mi pun metodele mele în aplicare." Zîmbetul făcu loc unui rîs hîrîit: "Și după cum deja știți, întotdeauna îmi iese cum vreau eu."

Nebănuind nici o clipă că erau urmăriți, Cathleen și Silas alergau prin desigurii spre lac, Cathleen înaintea, Silas urmînd-o. Rîzînd ca un copil, cu fustele ridicate sus, deasupra genunchilor, Cathleen se împiedică și căzu. Întinsă pe iarbă aproape fără suflare și foarte emoționată, nu protestă cînd Silas căzu peste ea.

— Obrăznicătură mică! Luînd-o în brațe, o tachină: Chiar credea că o să te las să scapi așa de ușor de mine?

Întinzînd mîna, ea își trecu degetele peste conturul gurii lui:

— Niciodată nu o să fug să scap de tine.

Privirea lui o întîlni pe a ei.

— Chiar te iubesc. Vocea îi era încărcată de dorință.

Ea zîmbi, un zîmbet minunat care îi spunea tot ce vroia să știe.

– Ia-mă în brațe, Silas, șopti ea, strînge-mă în brațe.

Cînd el o trase mai aproape, ea îi mărturisî:

– Cîteodată mi se întîmplă să... făcu o pauză, uitîndu-se la depărtare, ... să mă tem.

El o întrebă îngrijorat:

– Cathleen, ce e asta? De ce ți-e frică?

Uitîndu-se spre el, simțindu-i brațele puternice în jurul ei, credea că nu o să se mai teamă, dar îndoiala nu-i dispărea:

– Dacă ceilalți vor să ne despartă? întrebă ea, Dacă n-ai să mă mai iubești?

– O să te iubească mereu. Ascultă-mă, iubita mea! Prințindu-i fața între mîini, o asigură ferm: Ești totul pentru mine. Mai bine-mi pierd viața decît să te pierd pe tine.

Întinzîndu-se către el, îl sărută brusc pe gură.

– Știi! spuse ea. Dar noi doi... ceea ce sîntem... Frica părea că-i paralizase cuvintele. Cîteodată am impresia că or să ne descopere și or să ne pedepsească.

Dezlipindu-se de ea, el se încruntă, ochii negri îi erau plini de îngrijorare:

– Nu trebuie să te gîndești la asta! Nu am făcut nimic rău ca să fim pedepsiți.

Se ridică și ea, scuturîndu-și firele de iarbă de pe fustă. Cînd o îmbrățișă, ea îl privi dintr-o dată timidă:

– Îmi pare rău! murmură. N-ar trebui să fim împreună. Tu locuiești într-o casă mare. Tatăl tău e bogat, influent. Își aminti cînd intrase prima dată în conacul Fenshaw. El ne-a dat voie să ne jucăm împreună doar pentru că eu am alergat și i-am spus că te fugăreau cîinii.

Silas rise.

– Te-am văzut cum ai scăpat coșul de pîine din mînă și ai alergat pînă acasă, își aminti el. Erai atît de mică... doar șase

ani și curajoasă ca un leu, și după ce tata m-a dat jos din copac, i-am spus că vreau să vii din nou la noi, nu doar ca să aduci pîine, ci ca să ne jucăm. De fiecare dată cînd plecai, îl rugam să te lase să te întorci, iar și iar, pînă cînd nu ne-am mai putut despărți.

Cathleen zîmbi.

– Acceptase doar pentru că se gîdea că, dacă nu aș fi fost eu, poate te-ar fi sfișiat cîinii. O privire plină de tristețe îi apărui pe față.

– Îți amintești ce triști eram cînd i-a pus la punct?

– N-aș fi putut iubi niciodată pe altcineva, știi asta, nu?

– Nici pe cealaltă?

– Care cealaltă?

– Helen Turner.

– Dumnezeu, Cathleen! Sper că nu te compari cu nenorocita aia! Tatăl ei și cu al meu sînt doar parteneri de afaceri, asta-i tot. Nu înseamnă nimic pentru mine și nu o să însemne niciodată.

– Bine, atunci... dar lumile noastre încă sînt diferite și așa vor fi mereu. Tu ai fost trimis să primești o educație de la oameni de seamă, în timp ce eu am stat pe genunchii bunicii ca să învăț să scriu și să citesc. Ai fost trimis să preiei imperiul tatălui tău... ferme și case țărănești în tot Lancashire-ul. Știi lucruri pe care cred că nu voi fi niciodată în stare să le înțeleg și care o să intervină între noi, știu că așa o să se întîmple.

– Nu, Cathleen! luînd-o de umeri, o scutură blînd. O să te iubească pentru ceea ce ești, o femeie frumoasă parcă venită din cer. Oftă. "Și cu o fire un pic rebelă... ai un caracter dificil și cîteodată imposibil... și nu o să te schimb cu nimeni pentru nimic în lume."

Ochii ei albaștri se umplură de lacrimi.

– Dacă tatăl tău ar ști ce simțim unul pentru altul, te-ar împiedica să mă mai vezi.

– Am și eu ceva de spus în toată povestea asta. Aplecându-se spre ea, îi șopti la ureche: Te măriți cu mine, Cathleen? Dându-i la o parte părul ei lung și mătăsos, așteptă un răspuns, așa cum așteptase în toți acești ani.

Emoționată, ea zîmbi:

– Mă întreb asta în fiecare an, încă de cînd aveam șase ani.

– Și o să te tot întreb pînă o să ai șaiszeci, dacă e nevoie.

– Ești tare încăpățînat, Silas Fenshaw! Ochii ei albaștri străluciră plini de bucurie.

– Doar pentru că nu mi-ai dat niciodată un răspuns.

– Ce te face să crezi că o să-ți dau un răspuns acum?

– Pentru că ai mai crescut și ești mai înțeleaptă.

– Vrei să spui că... dacă am optsprezece ani, ar trebui să știu ce-i mai bine pentru mine?

– Cam așa ceva. Rînji, un rîjjet ștrengăresc care o făcu să chicotească.

– Și dacă nu sînt pregătită?

O scutură iarăși ușor.

– Fără tachineări! o certă el. Răspunde-mi, Cathleen. Aș putea vorbi cu tatăl tău chiar diseară, o să-i spun ce simțim unul pentru celălalt.

Ea privi în depărtare.

– Poate că știe deja.

– Răspunde-mi!

– Trebuie să mă mai întreb o dată.

– Acum mă chinuiești, drăcușorule!

Într-o avalanșă de emoții, Cathleen de-abia mai putea să-și ascundă bucuria. Tot timpul visase să devină soția lui Silas, dar pînă în această clipă fusese mult prea tînră pentru a-i

face o asemenea făgăduială. Acum avea optsprezece ani și era gata să-i fie alături, chiar dacă mai avea îndoieli, nu în legătură cu ea sau cu Silas, ci mai ales din cauza mediilor diferite în care trăiau. Asta nu părea să-l îngrijoreze pe Silas, și deci n-o să o îngrijoreze nici pe ea.

Cînd se trezise în dimineața aceea, cu soare strălucitor, lumea întreagă îi păruse mult mai vie decît oricînd. Acum știa și de ce. Silas îi ceruse să se căsătorească cu el și asta era cea mai frumoasă zi din viața ei. Se simțea minunat, fericită și îndrăzneată, și își dorea ca aceste clipe să nu se termine niciodată.

– Continuă, zise ea tachinîndu-l. Întreabă-mă din nou.

– De ce?

Îi fu greu să se abțină să nu rîdă cu poftă, de bucurie.

– Pentru că nu sînt sigură că am auzit bine de prima dată.

– Ești un drăcușor! Văzu expresia de pe fața ei și inima îi tresări. Încerci să mă înnebunești?

– Nu.

Nesigur, el se așteptase să o audă rîzînd. În schimb, ea îl privi și îndrăzni să creadă că vorbise serios.

– Spune-mi la ce te gîndești, murmură el. Fie-ți milă de mine.

Ea tăcu, privindu-l într-un fel care îl făcu să aibă o strîngere de inimă. În acel moment magic, nu mai era atît de multă dragoste în ei, atîta pasiune... amestecată cu teamă. Dacă totul s-a dus de rîpă? Dacă bucuria era pe cale să dispară și ei să se despartă? Nu îndrăznea să se gîndească la asta.

– Bine, spuse ea, o să-ți dau un răspuns... dar trebuie să mă prinzi mai întîi.

Rîzînd, o urmări printre tufișuri, pînă la lac. Cînd o ajunse, ea deja plescăia cu picioarele în apă. Urmărind-o cu privirea, el intră în apă, strigîndu-i să se întoarcă.

– E periculos! Sînt rădăcini peste tot!

Ignorîndu-l, ea se aventură puțin mai departe. Haide! îi chemă ea. Apa îi ajunsese acum pînă la gît, făcînd-o să tușească și să plescăie.

Temîndu-se pentru siguranța ei, Silas merse după ea.

– Ești nebună, ieși de acolo!

Întinzîndu-se, el îi apucă mîna, dar cînd ea se smuci și dispăru sub apă el o urmă.

Amîndoi erau buni înotători, dar numai Silas știa cît de înșelătoare puteau fi rădăcinile.

– Întoarce-te, strigă el cînd ieșiră la suprafață, nu te depărta de mine.

Ajungînd pe o porțiune unde apa nu era așa de adîncă, uzi pînă la piele, înotară, lovind apa și improșcînd stropi pentru ca bucuria să fie deplină. Puțin mai tîrziu, o prinse după ceafă, împingînd-o spre mal unde amîndoi s-au întins în bătaia soarelui cald, emoționați de urmărire și fermecați de înțepăturile reci ale apei pe trupurile lor.

Pe jumătate rîzînd, pe jumătate dojenitor, îi spuse:

– Nu sînt sigur dacă te mai vreau de nevastă.

– De ce spui asta?

– Pentru că nu știu dacă mai vreau copii de la o zănatică.

– A, bine! Storcîndu-și apa din haine, își luă ghetele de pe mal. Atunci, du-mă acasă, suspină ea, cu o strălucire palidă în ochii albaștri. Înseamnă că nu mai vrei să te însori cu mine.

Deodată fu cuprinsă pe la spate.

– Văd că trebuie să te duc de mînă.

– Încă mă mai iubești?

Prefăcîndu-se mirat, el întrebă:

– Să te iubesc? De unde ai mai scos-o și pe asta?

– Ei, bine, vrei sau nu să te însori cu mine?

El se întoarse:

– Nicî dacă ai fi ultima femeie din lume.

Cînd el o prinse de rochie puțin mai târziu, ea se prăbuși în iarbă, cu părul ud atîrnîndu-i pe umeri și rochia lipită de trup.

– Deci totul s-a terminat între noi, așa-i? spuse ea încet.

– Absolut! zise el abia stăpînindu-se.

– Și acum ce am să mă fac fără tine?

Privirea lui se înmuie.

– O să trebuiască să te măriți cu Lou Matheson.

Mușcîndu-și buza ca și cînd i-ar fi surîs ideea, îl tachină:

– Nu-i chiar atît de rău.

– Se vede. O privea cu ardoare, vocea transformîndu-se într-o șoaptă. Hai să facem dragoste, Cathleen...

Ochii ei albaștri se întunecară. Nu mai putea vorbi, fusese copleșită de emoție.

Se întinseră acolo, unul în brațele celuilalt, nesiguri și temători, pînă cînd Cathleen făcu un semn că îi privea cineva din casă.

– Să mergem pe insulă! șopti ea.

– Ești sigură?

Dădu din cap afirmativ, inima bătîndu-i cu putere în timp ce-și strecura mîna într-a lui. Tăcuți, se îndreptară spre debarcader, unde era ancorată o barcă, și el o ajută să urce. În timp ce vîslea ca să ajungă pe insulă, ochii săi negri o cercetară îndelung, în căutarea oricărui semn care ar fi putut să o facă să se răzgîndească. Dacă i-ar fi cerut, ar fi întors imediat barca și ar fi dus-o acasă.

În loc de asta, ea îl aținea cu o privire sfioasă și el se simți atît de copleșit de iubire, de parcă un cerc de fier i-ar fi strîns pieptul.

În timpul celor citorva minute cît dură drumul pînă la insulă, Cathleen avea impresia că pornise într-o călătorie pe care o așteptase întreaga ei viață. Era neliniștită, dar nu temătoare, nu cu Silas alături. Îl știa de prea multă vreme ca să-i fie frică. Era blind și atent, și chiar și acum, dacă i-ar fi spus că s-a răzgîndit, știa că i-ar respecta hotărîrea. Dar nu o să se răzgîndească. Așteptase momentul ăsta din totdeauna... Se visase în brațele lui, dăruindu-i-se trup și suflet. Știuse dintotdeauna că va veni aceea zi. Și ziua aceea venise.

Pe furiș, se uită în sus și-l văzu cu cîtă atenție vislea, cu ochii săi gînditori îndreptați deocamdată în direcția insulei, și niciodată nu-l iubise mai mult ca acum.

Briza îi răvăși părul negru și des, răsfirîndu-i-l pe frunte și lovindu-l ușor peste ochi, iar el ridică brațul încercînd să dea la o parte șuvițele negre, rebele. Privirile li se întîlniră și ea află din ochii lui fiecare gînd.

Era atît de chipeș, iar Cathleen știa că ar fi putut avea orice fată ar fi dorit. Dar el o vroia pe ea și ea era bucuroasă. Se gîndi la locul unde mergeau și la motivul pentru care mergeau acolo. În suflet nu mai purta nici o urmă de rușine, doar dragoste și o dorință puternică de a fi a lui în sfîrșit.

Trasînd dîre cu mîna prin apa rece a lacului, se gîndea la cît de deosebit era totul: soarele strălucea deasupra apei, trimițînd sclipiri de argint fiecărei unde; copacii se aplecau, scufundîndu-și ramurile grele în apă ca și cînd vroiau să-și astîmpere setea; deasupra, toate neamurile de păsări cîntau trilurile lor de vară tîrzie. Era cea mai minunată zi din luna iulie și Cathleen se simțea mai fericită ca niciodată.

Ajungînd la insulă, Silas aduse barca aproape de țărm și sări pe mal ca să o lege de un copac. Apoi o ajută pe Cathleen

să coboare din barcă și împreună urcară malul ca să ajungă la vechea casă de vară.

— Îți amintești orele petrecute aici pe vremea când eram copii? O întrebă el. Tata o numea vizuina mea, dar era mai mult decît atît. Era *locul* nostru. Un ascunziș special, unde puteam să stăm și să visăm și nimeni nu ne deranja.

Cathleen nu uitase niciodată.

— Și îți amintești cum lăsam steagul jos cît timp eram aici și cum îl ridicam cînd vroiam ca ei să vină și să ne ia de aici? Și cum cîteodată veneau și ne luau prin surprindere... pentru că întîrziem mai mult decît trebuia? Erau îngrijorați că am putea păți ceva, cînd noi săpam gropi, sau făceam pe „exploratorii” sau înotam în micul bazin din spatele copacilor...

El încuviință, cu inima plină de bucurie.

— Sau doar stăteam împreună... discutînd despre cum și cînd am crescut, că vom fi mereu împreună.

— Te iubeam încă de atunci! șopti ea.

Luînd-o în brațe, o îmbrățișă strîns.

— Tremuri, spuse el. Dar și el tremura.

Se uită la el și șopti tandru:

— Acum, Silas... iubește-mă.

Începu să o dezbrace cu mișcări blinde, scoțîndu-i hainele una după alta, și le întinse ca să se usuce sub soarele dogoritor. Apoi se ridică pentru o clipă, privirea sa încîntată rătăcind pe trupul fetei, copleșit de frumusețea ei: șuvițele de păr umede atingîndu-i rotunjimile mijlocului, forma perfectă a picioarelor și arcuțelul acela de păr negru dintre coapsele ei micuțe. Sîniile îi erau tari și rotunzi, cu sfîrcurile tari, închise la culoare, în contrast cu pielea ei albă ca laptele.

În timp ce ea privea în sus, către el, cu ochi timizi, trupul tinăr îi fremăta, în așteptarea a ceea ce urma să se întâmple și tinărul șopti, respirînd anevoie:

– Ești atît de frumoasă! Apropiindu-se, o trase lîngă el, sîrutîndu-i pîrul, gîtul, gura, simțînd-o atît de aproape... dorînd-o atît de mult.

Alunecînd spre poarta feminității, Cathleen se simți întinsă pe pămînt. Privi către el, și văzu în ochi cît de mult o iubea, sincer și curat, și știu că o să fie în siguranță alături de el.

Acolo, sub cel mai albastru cer, făcură dragoste. Nu era frenezie, ci doar ceva călduros și emoționant, iar cînd se apropie momentul, totul se petrecu incredibil de tandru... o amintire minunată, de păstrat pentru toate zilele vieții sale.

Pe jumătate speriată, se lipise de el, cu brațele inconjurîndu-i mijlocul în timp ce el o penetra. La început a fost durere, dar durerea nu dură mult timp... și în locul acesteia a venit ceva minunat... Parcă întreaga ei ființă fusese adormită și dintr-o dată se trezise, atît de vie și fremătătoare, ca niciodată. Cu brațele larg desfăcute și cu trupul plin de dorință, i se dăruî, la început ezitînd, apoi cu o pasiune ce îi copleși pe amîndoi.

După aceea, unul în brațele celuilalt, cu trupurile scîldate în sudoare, el îi spuse că nu va iubi pe nimeni vreodată așa cum o iubește pe ea. Ea nu-i răspunse. În schimb, se apropie mai mult de trupul lui și el îndrăzni să creadă că va fi numai a lui pentru totdeauna.

Mai tîrziu, goi și fericiți, înotară în apa rece, scufundîndu-se și urmărindu-se, nespus de fericiți.

Cînd, în sfîrșit ajunseră la mal, îmbrăcîndu-și hainele acum uscate, el o luă iarăși în brațe.

— N-ai să regreti?

Cathleen clătină din cap:

— Niciodată! răspunse ea și el fu mulțumit.

Pe drumul de întoarcere, discutară despre viitorul lor împreună.

— Vino cu mine acasă, Cathleen, o îndemnă el. Vreau ca tata să știe ce simțim.

— Nu. Teamă de a nu-l pierde pe Silas era prea reală. Vorbește tu cu el mai întâi.

— Nu-mi spune că ți-e frică de el. Ar fi râs, dar ceva în privirea ei îl avertiză să nu o facă.

Se gândi cum să-i răspundă mai bine:

— Îl cunosc de prea multă vreme ca să-mi fie frică de el, spuse ea. Fără îndoială, tatăl lui Silas era un om formidabil. Înalt, cu privirea încruntată, întotdeauna îi zîmbise, dar niciodată nu se simțise în largul ei în preajmă-i.

Silas îi simți neliniștea:

— Te place, să știi.

— Aș vrea să pot fi sigură de asta, dar nu sînt. Nu cred că am fost o problemă ca mica ta parteneră de joacă, dar să nu te aștepti să ne bincuvînteze atunci cînd o să afle că mă vrei de soție.

Silas nu fu de acord cu asta.

— Greșești, Cathleen, *trebuie* să știe ce simt pentru tine.

— Vom vedea. Scufundîndu-și mîna în apă, gînditoare, își lăsă degetele să alunece pe luciul apei, trasînd dîre, urmărind undele fugindu-i printre degete.

— Eu nu contez prea mult pentru el și nu voi conta niciodată. Eu sînt doar fata brutarului; bunica mea este doar una din chiriașele lui, plătim chirie săptămînal și aprovizionăm bucătăria mamei tale cu pîine gratis. Doar așa

putem să ne păstrăm căsuța, o suprafață de teren de un acru și brutăria din oraș.

— Asta nu schimbă cu nimic situația, promise el. Ai încredere în mine, Cathleen, știu că am dreptate. Fusese atît de sigur pe el, dar dintr-o dată, îndoielile ei începură să-l facă și pe el neîncrezător. Uite ce e, nu contează ce spune tata, eu *totuși* o să mă însor cu tine.

— Nu vreau să fiu cauza neînțelegerilor dintre tine și tatăl tău. Rudele erau importante pentru Cathleen.

— Nu o să se ajungă aici, ai să vezi.

Scofînd mîna din apă, Cathleen și-o șterse de fustă.

— O să le spun tatălui meu și bunicii, sugeră ea. Tu vorbește cu tatăl tău. Apoi mîine o să ne vedem cu toții. Simțindu-i dezamăgirea, ea îl asigură:

— Așa e cel mai bine, Silas. Doar așa o să le dăm ocazia să se obișnuiască cu ideea.

După un moment de gîndire, el fu de acord. Rîse.

— Ai dreptate, dar tot îmi vine să strig spre cele patru zări. Ridicînd mîinile în aer, aproape că răsturnă barca: *"ASCULTAȚI-MĂ CU TOȚII! O IUBESC PE CATHLEEN ROE ȘI EA MĂ IUBEȘTE PE MINE!"* Vocea lui răsună în văzduh, acoperind rîsul ei. Pe neașteptate, un stol de gîște își luă zborul de undeva din stufăriș, surprinzîndu-i pe amîndoi și făcînd-o pe Cathleen să strige.

Luînd aminte la direcția vîntului, lăsă să-i scape vîslele pentru a doua oară și veni în locul unde se găsea și ea, luînd-o în brațe.

— Spune-mi la ce te gîndeai mai devreme, zise el, cînd priveai apa. Păreai... cumva tristă.

— Nu tristă!

— Atunci cum?

Ea scutură din cap.

— Nu contează.

Spre groaza ei, el începu să balanseze barca.

— Bine! rîse ea. Nu mă pot abține să nu mă îngrijorez gîndindu-mă la ce va spune tatăl tău. Și mama ta, deși cred că ea ar putea să se bucure pentru noi.

— *Amîndoi* or să fie încîntați. O îmbrățișă și în același timp o amenință că o s-o arunce în apă dacă nu încetează să se mai îngrijoreze; apoi se întoarce la vîslit. O să-i spunem tatălui meu acum, împreună, insistă el. Asta o să risipească orice îndoială.

— Nu, Silas. Deja am stabilit.

El ridică din umeri.

— Cum vrei tu, iubito. În plus este vorba doar de o zi. Ce o să se poată întîmpla?

Cathleen se gîndi la vorbele lui, și temerile îi crescură.

2

Helen Turner privi cuplul ieșind din pădurice, cu trăsăturile ei răutăcioase trădînd gelozia pe care o simțea pentru Cathleen și pentru iubitul său. Îi invidia din toate puterile. Dar își aminti de planul ei și fața i se lăți într-un zîmbet.

Le urmări drumul de-a lungul cărării împădurite și îi văzu oprindu-se pentru un sărut. Din nou gelozia urcă în ea ca un gust amar. Fără a fi în stare să-i urmărească mai departe, se întoarce acasă.

Grăbindu-se să traverseze holul, auzi voci ca un zumzăit. Bun! Cei doi încă mai vorbeau. Agitată, grăbi pașii și merse

spre ușa închisă ce dădea în bibliotecă. Dacă planul ei avea să dea roade, trebuia să știe ce să spună.

Aruncă o privire iute de-a lungul holului să vadă dacă era cineva. Zgomotul făcut de o persoană care cobora scările o făcu să se ascundă, dar pașii se îndepărtară și fu din nou singură. Zîmbind răutăcios, se chirci spre gaura cheii și ascultă.

Vocile celor doi veneau din bibliotecă, acum nervoase, acum bătînd în retragere. Scandalul era cînd violent, cînd mai liniștit, și uneori vocile se amestecau și ea nu mai putea distinge cuvintele.

Cîteva minute mai tîrziu, se ridică și plecă de lîngă ușa, cu fața zîmbitoare și inima bătîndu-i de emoție.

– Știam eu că ceva se întîmplă, murmură ea jubilînd. Ar putea fi vești triste pentru tatăl lui Silas, dar pentru mine nici că se putea mai bine.

Nu exista nici un fel de compasiune în sufletul ei rece, ci doar satisfacția că era o situație pe care, dacă i-ar fi mers mintea, ar fi putut să o întoarcă în favoarea ei.

– Cineva e pe cale să sufere, zise ea cu satisfacție, dar nu o să fiu eu aia. Voi avea grijă de asta!

Privind în jur pentru o clipă, lăsă să-i alunece privirea de-a lungul holului, cu pereți încărcăți de tablouri și cu ferestre înalte cu vitralii; mai încolo, spre mijloc, se înălța scara impresionantă sub un magnific candelabru. Din locul în care se afla, nu putea vedea în camere, dar ele îi erau întipărite în minte și în suflet. Copil fiind, fusese aici de multe ori și știa tot... fiecare cot, fiecare pictură sau ornament ori carpetă, de parcă ar fi fost ale ei. Mobila de stejar închisă la culoare, ornamentată cu sculpturi adînci și cu minere mari din cauza căroră și un bărbat și-ar fi sucit

mîna; picturi și sculpturi și scaune în care te afundai, brodate cu picturi în materialul mătăsos. Fiecare lucru era o operă de artă, păstrat cu sfințenie din generație în generație. Nu era nimic în casă care să o surprindă, cu excepția minunățiilor care îți tăiau respirația. Îi plăcea locul ăsta la nebunie. Propria ei casă, grandioasa reședință Kildalton, nu era nimic în comparație cu aceasta. Conacul Fenshaw era plin de obiecte frumoase alese cu dragoste și inima lui Helen tînjea să aibă toate astea doar pentru ea.

Ochii ei strălucitori se îndreptară în cele din urmă spre ușă. Cioplită în lemn de stejar masiv, cu ferecături de fier și balamale pe măsură care "îmbrăcau" lemnul ca două brațe protectoare, părea că reflectă însăși natura casei. Cele două vitralii, arcuite în partea de sus și încrustate adînc cu tulpini verzi și cupe roșii de trandafiri, erau chiar încîntătoare. Chiar în timp ce le privea, o rază de soare pătrunse prin geam, îmbrăcînd culorile într-o lumină argintie.

Mai zăbovi puțin, cuprinsă de admirație. Și cu cît admira mai mult, cu atît devenea mai hotărîtă.

– Nu o să fiu mulțumită decît cînd totul o să fie al meu! mormăi ea printre dinți.

O clipă mai tîrziu, se îndreptă spre ușă, o deschise și ieși pe verandă. Soarele arzător de iulie aproape că o orbi. Cu mîna streășină la ochi se uită atent în depărtare, căutîndu-și pe cei doi. Mai tîrziu îi zări din nou, ținîndu-se de mînă, rîzînd. Zîmbi, cu un zîmbet de-abia schițat, diabolic, satisfăcută la gîndul că erau ultimele momente prețioase pe care Cathleen și Silas le mai puteau trăi fericiți.

– Te bucuri de priveliște, scumpa mea?

Tresărind, Helen se răsuci pe călcîie.

– Tată! Am crezut că mai zăbovești multă vreme în bibliotecă.

El scutură din cap.

– Am rezolvat ce trebuia să rezolv, o anunță el sumbru. Nu a fost ceva prea plăcut.

– Pot să te întreb ceva, tată?

– Oare ce? Preocupat, privi pe deasupra pajiștei, urmărindu-i pe lui Silas și pe Cathleen. Trebuie să plecăm, draga mea, îi spuse ferm, nu mai sîntem bineveniți aici.

– Înțeleg de ce! mărturisi ea. Am prins ceva din discuția ta cu tatăl lui Silas.

Tatăl ei se uită surprins la ea.

– Nu trebuia să faci asta. Știi cît de mult îmi doresc să te țin la distanță de toate astea. Vreau să fii fericită, draga mea, nu împovărată cu lucruri care să te îngrijoreze.

O mințise, ca de obicei, dar o meritase.

– Ai vrea să faci ceva pentru mine, tată?

Trăsăturile lui ferme se schimonosiră într-un zîmbet.

– Nu trebuie decît să-mi spui ce vrei și eu îți voi da. De cînd mama ta a ales un alt bărbat, punîndu-l mai presus de noi doi, e de datoria mea să-ți fac pe plac.

– Bunicul lui Cathleen! rosti ea. Mama – soția ta – a fugit cu Tom Butler, *bunicul lui Cathleen Roe*. De ce te ferești să o spui?

Ignorînd-o, spuse:

– Ce vroiai să-mi ceri, draga mea?"

Se gîndea că nu știe ce durere îi provocaseră vorbele aruncate de ea; să afli că nevasta a preferat un bărbat mai în vîrstă ca tine, și încă unul cu mai puțini bani decît cu un renume, era o jignire pentru orice bărbat.

Apropiindu-se, arată spre locul unde Silas și Cathleen se sărutau:

– Îl vreau pe *el*!

Uimit, tatăl își întoarse privirea spre ea.

– Tânărul Silas? Nu știam că-ți pasă de el.

– Întotdeauna ai spus că vrei să mă vezi măritată și cu copii. Îi aminti cu viclenie acest lucru. Sau nu-l consideri pe Silas Fenshaw destul de bun pentru mine?

– Vrei să spui că te-a cerut în căsătorie?

– Nu, dar o va face.

Jack rîse zgomotos.

– Credeam că e îndrăgostit de Cathleen.

– Cu siguranță că e.

– Atunci nu mai pricep nimic.

– Nu-mi pasă de Cathleen. Numele ei îi lăsa un gust amar pronunțându-l. *Îl vreau pentru mine!*

Începînd să înțeleagă încăpățînarea tatălui său, Helen spuse cu voce mieroasă:

– Oh, tată, mă simt atît de singură de cînd mama ne-a părăsit. Știu că ai făcut totul pentru mine și îți sînt recunoscătoare, dar acum vreau un soț și copii... nepoții tăi. Îl simți înmuindu-se și se feliicită în sinea ei pentru că jucase atît de bine. *Te rog, tată.* Fă acest ultim lucru pentru mine. Știi că Silas e un om bun. O să aibă grijă de mine și, numai gîndește-te un pic, nu o să mai ai de ce să-ți faci griji pentru mine vreodată.

Bărbatul o privi contrariat, copleșit de rușine pentru fiica lui. Dar n-ar fi putut s-o învinovățească, era exact așa cum o crescuse. După ce mama ei plecase cu bunicul lui Cathleen, el a răsfățat-o și a cocoloșit-o, totul în numele iubirii ce i-o purta, iar ea, ca un montru hidos, i-ar fi supt sîngele pînă la ultima picătură.

– Știu cît pot fi de sîcîitoare, susură ea, dar cînd o să mă mărit, totul o să se schimbe. Poți să mă dai lui Silas și toate grijile or să dispară. Luîndu-i mîna, o simți inertă. În schimb era destul de mîndră la gîndul că s-ar putea să-i pară rău că o va pierde. „Știu cu cîtă ardoare îți dorești să mă vezi la casa mea, tată. Dar nu mă vîd astfel decît cu Silas.” Vocea ei, pe cît de blîndă, pe atît de convingătoare, îi răsună în urechi ca un ecou. „Tu îl poți aduce la mine, știu că poți. V-am auzit vorbind pe tine și pe tatăl lui. Știu ce a făcut și știu că din cauza asta tu ai putea să-l faci să-și revină.”

Înțelesese ce a vrut să spună și, Dumnezeu să-l ierte, o ura pentru asta.

– Dacă ai auzit discuția dintre mine și Edward Fenshaw, spuse el grav, ar trebui să știi că a fost pedepsit destul pentru asta.

Ignorîndu-i vorbele, ea scînci.

– N-o să-ți mai cer nimic altceva.

– Chiar nu-ți pasă? Nu înceta nici o clipă să-l uimească. Pentru tine nu contează că am distrus un om. Un om pe care l-am apreciat ca prieten și ca partner de afaceri.

– Pentru ceea ce a făcut, *merita* să fie distrus. Dîndu-și seama că nu trebuie să se arate prea dușmănoasă, coborî tonul: Nu-i așa, tată?

O simți ranchiunoasă, dar îi dădu dreptate.

– Cred că da.

– Atunci?

Vrînd-nevrînd, acceptă.

– O s-o fac. Deși e împotriva principiilor mele.

– Minunat! Incapabilă să-și stăpînească emoția, îl sărută de cîteva ori. Am să fiu o soție bună pentru el, minți ea, nu o să-ți pară rău.

Întorcându-se, Jack Turner își îndreptă pașii spre bibliotecă, cu gândurile răvășite. Își răsfătase fata deoarece se simțea vinovat pentru plecarea mamei sale. Nu fusese cel mai bun soț din lume, dar își jurase să fie cel mai bun tată. În felul acesta o crease pe acea tinăra egoistă, cu inima de gheață.

Dar, așa cum spusese ea, acum era șansa să-și treacă propria povară pe umerii cuiva mai tânăr și mai puternic. Dar chiar și așa, Silas nu făcuse nimic ca să merite o asemenea pedeapsă. Spera totuși ca, pînă la urmă, acel om să poată face din ea ceea ce el nu putuse: o femeie decentă, grijulie, cineva pe care amîndoi să o poată respecta.

Se îndreptă spre bibliotecă, simțindu-și inima grea. Bătu ușor în ușă, și, fiindcă nu primi nici un răspuns, o împinse încet și se strecură înăuntru.

Edward Fenshaw era în aceeași poziție în care îl lăsase. Așezat la birou, se aplecase înainte, ținîndu-și capul între mîini, cu o vădită îngrijorare, ce-l impresionă pe Jack. Edward Fenshaw era un om înalt; cu părul lui negru zbîrlit și cu trăsături puternice, părea fioros și teribil privitorului. În adîncul sufletului era însă blînd și plin de compasiune. Pentru cine nu-l cunoștea, părea o forță cu care nu te puteai măsura. Acum, însă, era doar un om distrus.

– Edward?

Intrînd în cameră, Jack închise ușa în urma lui, fără zgomot.

Auzindu-i vocea, Edward ridică privirea, cu ochii măriți de surprindere, teamă și o furie înăbușită, care-i făcea vocea să tremure.

– Ce vrei? întrebă tăios. Ai venit să răsucești mai adînc cuțitul în rană?

Traversînd camera, Jack se așeză în fața biroului, cercetîndu-l pe cel din fața lui.

— Trebuie să vorbim.

Edward Fenshaw rise disprețuitor:

— Ha-ha! Credeam că am epuizat subiectul! Pufniad, lovi eu pumnul în masă, șuierînd printre dinți: Ești un om de piatră, Turner! Am făcut o *singură* greșeală... o greșeală nenorocită în timp de șase ani de zile și nu mai poți aștepta pînă nu mă vezi complet distrus!

Furie împotriva furiei!....

— A fost o greșeală care ne-ar fi putut ruina pe amîndoi, știi asta! strigă Jack Turner. Mi-ai ignorat sfatul. *Eu* sînt acționar majoritar, fir-ar să fie. Datorită mie și banilor mei am putut pune pe picioare afacerea asta... Eu sînt acela care și-a asumat riscul!. Și iată rezultatul!

— Deci pentru asta ai venit, să răsucești cuțitul în rană.

Deja pe punctul de a se autocompătimi, Jack Turner replică:

— M-am dus în Europa, să caut contracte avantajoase și te-am împuternicit pe tine să veghezi asupra intereselor noastre, și, cînd mă întorc, aflu că ai comis greșeala să cumperi o parcelă care fusese arsă cu ani în urmă. Ce ți-a venit, pentru numele lui Dumnezeu? Te-am avertizat că era o afacere proastă!

— Iar eu m-am gîndit că e un tîrg bun. Încă o mină de aur ce așteaptă să fie adusă pe linia de plutire.

— Chiar și așa — ceea ce nu e posibil — nu te-ai gîndit că ne-ar costa o avere să o punem pe picioare?

— Am prins momentul cînd s-au scos la vînzare cei 500 de acri de teren de cultură. Chiar și fără bucata aia de pămînt, am crezut că era o ocazie minunată, ți-am spus.

— Și eu ți-am spus că plăteam un preț prea mare. Pentru numele lui Dumnezeu, Edward, am crezut că ai stofă pentru

afaceri. Și acum ai sacrificat o parte importantă a capitalului nostru, lăsându-ne cu atât de puțin, încât să nu ne mai permitem și alte lucruri. Cumperi ieftin și îl transformi rapid în profit, asta a fost politica mea. Ai știut mereu asta și tot m-ai lucrat pe la spate!

– Ajunge cu asta, Jack. Dacă ți-ai propus s-o ții tot așa, ei, bine, ușa e acolo. Știi drumul.

– Vreau doar să știi ce prost ai fost! M-ai lucrat pe la spate, Edward, n-am crezut niciodată că ai putea fi în stare să faci una ca asta. Încă ceva, ne-ai făcut să nu mai valorăm atât de mult în ochii partenerilor noștri de afaceri... Dînd din cap, privirea îi coborî în podea. Doamne, ce-or mai rîde de noi. Și pentru ce? Pentru 500 de acri nenorociți de teren nefertil ce nu mai folosesc nici măcar de ornament.

Umilit, Edward se lăsă pe spătarul scaunului, ca un om învins.

– Bine, Jack, ajunge. Mi-e foarte clară poziția mea. Acordul a căzut și îți sînt dator cu o groază de bani. Dumnezeu știe cum o să ți-i dau înapoi, dar o să ți-i dau chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac. O să vînd totul și am s-o iau de la capăt. Pot face asta, nu mă sperii de muncă.

– Ți-e teamă de avocați?

– Du-te acasă, Jack. Trimite-mi hîrțiile legale și o să le semnez. Recunosc ce am făcut și accept pedeapsa. Acum, dacă ai terminat, aș vrea să pleci.

Așteptîndu-l să plece, scoase dintr-un raft un vraf de hîrtii și se prefăcu foarte ocupat. Dar nu făcea nimic, se terminase totul. Îi mai rămăsese mîndria.

– Ascultă-mă, Edward, zise Jack înmuindu-și vocea, mai e o cale de ieșire... dacă ai curaj...

Intrigat, Edward întrebă, gata să se încaiere:

– Ce mai pui la cale acum?

– Nu pun la cale nimic, Edward.

Încă nesigur, Fenshaw se uită în ochii lui și, pentru o fracțiune de secundă, întrezări o urmă de disperare ce îl cutremură.

– Continuă. Ascult.

Așezându-se în scaunul de piele, Jack trase adânc aer în piept. Luându-și inima în dinți, spuse calm:

– E vorba de Silas.

La început, Edwrad îl măsură de sus pînă jos.

– Fiul meu nu are habar în ce m-am vîrît. Nu te las să-l bagi în asta și ți-aș fi recunoscător dacă nici măcar nu i-ai spune în ce belea se află familia lui.

– Ei! Ridicînd mîna ca să-i facă semn să tacă, Jack spuse: Ia-o mai ușor! Uite, mă surprinde că habar nu are de ce se întîmplă și nu o să afle nimic de la mine, ai cuvîntul meu, Edward. Îți datorez măcar atîta lucru în numele a ceea ce a existat între noi și în numele prieteniei noastre. Făcu o pauză, cu privirea odihnindu-i-se pe chipul lui. Îmi pare rău că s-a terminat așa.

Edward încuviință.

– Și mie, spuse cu voce înecată. Am făcut afaceri bune și eu am fost un nenorocit prost. Am dat cu piciorul atîtor ani și pe tine te-a costat o mică avere pe deasupra. Nu te învinovățesc că vrei să mă dai la o parte. Probabil că și eu aș fi făcut la fel, dacă aș fi fost în locul tău. Își pusese de multe ori problema asta. Dar, așa cum am spus, o să-ți recuperezi banii, pînă la ultimul bănuț... chiar dacă ar fi să vînd casa asta și cu tot ce-i în ea.

– Poate că nu este cazul.

– Unde vrei să ajungi?

– Vreau să-ți fac o propunere. Dacă ești de acord, o să șterg datoria și îți poți păstra cei 500 de acri. Mie nu-mi sînt de nici un folos. Dar nu va mai exista nici un acord între noi doi, Edward. Îți dai seama că nu voi mai putea avea niciodată încredere în tine?

Edward îl privi pe vechiul lui prieten în tăcere. Nu prea părea ceva în regulă cu generoasa ofertă ce-i fusese propusă. Totuși, în ciuda presimțirilor sale, curiozitatea îl copleși.

– Propunerea asta... Aplecîndu-se spre el, coborî tonul. Spui că are legătură cu Silas?

– Nu o să-ți placă.

– Deja nu-mi place! Uitîndu-se la cel din fața lui, îl avertiză: Ia seama, Jack. Am făcut o greșeală. O să treacă mult timp pînă o să mai fac alta.

Pentru un minut, Jack se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să lase lucrurile așa cum erau. Dar se gîndi la Helen, care stătea afară, așteptînd răspunsul, ceea ce îl îndemnă să continue.

– Bine, Edward. Iată care-i treaba...

În timp ce-i expunea planul, Jack Turner văzu privirea celuiilalt și se simți stîngenit. Helen îi ceruse multe de-a lungul anilor și știa că avea o inimă de piatră, dar de data asta se întrecuse pe sine.

Ușurat, după ce-i prezentase faptele, Jack conchise:

– Asta e, Edward, și sper că o să iei decizia corectă. După cum știi, fata mea l-a plăcut pe Silas de cînd erau copii. Acum se pare că-l vrea de bărbat și recunosc că și eu am fost surprins. Simțindu-se mîndru și sigur pe sine, zîmbi larg. Așadar, dacă ești de acord să se căsătorească, întreaga povestă cu datoria nu va mai exista și nu cred că există o cale mai bună!

Vocea îi ajunsese aproape o șoaptă și liniștea deveni apăsătoare, pînă cînd, cu o voce șocant de calmă, dar gata să explodeze, Edward Fenshaw spuse:

— Ieși afară!

— Gîndește-te bine, Edward, zise Turner sec. Ar fi un bun prilej de a ne rezolva problemele. Sînt gata să-i ofer lui Silas posibilitatea de a avea propria lui afacere, nu pot fi mai corect de atît. E o ofertă al naibii de generoasă și tu o știi. Nimeni nu va avea de pierdut, nici chiar Silas. Helen va fi o soție bună. O să-l faci fericit, ai să vezi.

— Ți-am spus să ieși afară!

Negru de furie, Edward se ridică, cu mîinile pe birou, cu privirea tăioasă.

— Bine, Edward, plec! Împingîndu-și scaunul, Jack se ridică să-l înfrunte. Nu te pripî, îl îndemnă el. După cum stau lucrurile, chiar va trebui să vinzi casa asta și tot ce este în ea. Pentru Dumnezeu, omule! Casa a aparținut familiei soției tale de-a lungul generațiilor. Cum te lasă inima să te desparți de ea?

Fără să fi intenționat, îi stîrnise gîndurile, și așa răvășite, ale lui Fenshaw.

— Nu te gîndi numai la tine, zise arătînd spre depărtare. Ce zici de Lucy? Nu a existat niciodată o femeie mai bună ca ea. Nici nu mă gîndesc că ar putea afla ceva de toată afacerea asta. Cum crezi tu că se va simți, dacă ar fi să părăsească această casă? Știm cu toții că nu mai e o femeie sănătoasă, Edward. Casa asta... tu și Silas... doar pentru asta mai trăiește.

Cu o viteză ce-l surprinse pe Jack, Edward izbucni și, înșfăcîndu-l de reverele hainei, începu să-l zgîlție.

– Nu o amesteca pe soția mea în treaba asta, nenorocitul, sau îți jur că o să-ți pară rău!

Pentru un lung și penibil moment, cei doi se urîră cum nu se întâmplase niciodată înainte. Între ei fusese o prietenie puternică.

– Ieși afară! Du-te! Ieși! Încleștându-și dinții, Edward îl respinse cu putere.

Luându-și jacheta, Jack merse pînă la ușă, dar nu plecă mai înainte de a-i mai spune ceva:

– Cred că totuși ar trebui să te gîndești, Edward, insistă el. E cea mai bună ofertă pe care ai fi putut s-o primești vreodată. Cu acestea, părăsi camera, lăsînd ușa larg deschisă în urma lui.

Edward se așeză la birou. În cameră era liniște. Minutele treceau și el nu făcea nici o mișcare. Niciodată în viața lui nu se simțise singur, mereu ocupat, mereu căutînd "un munte" pe care să urce, prea preocupat ca să se simtă izolat. Dar acum, din pricina a ceea ce spusese Turner despre draga lui soție, se simți cel mai singur om din lume. Încet, traversă camera și închise ușa.

Stînd acolo, cu spatele lipit de lemn, scrută haosul ce-l înconjura; era atît de mîndru de fiul său, Silas, și cînd se gîndi la neasemuita femeie zăcînd bolnavă în una din camerele de sus, i se strînse inima. Dar ce putea face? O disperare cumplită îl copleși.

Privirea hăituită se aținti asupra biroului, gîndurile i-o luară razna, căutînd febril o soluție. Mișcîndu-se de-a lungul camerei, deschise sertarul biroului și scoțînd micul pistol din lăcașul secret, se așeză pe scaun și duse arma la tîmplă. Cu un deget fixat pe trăgaci, închise ochii și începu să se roage.

Imaginea soției îi apără din nou în fața ochilor. Era, fără îndoială, un laș, nu o putea lăsa nici pe ea și nici pe Silas să-și asume consecințele actelor sale.

Încet, lăsă pistolul jos. Îl puse din nou în lăcașul secret și închise sertarul. Apoi își acoperi fața cu mâinile și suspină ca un copil.

Cînd își mai reveni, se ridică, își netezi hainele, își strînse cravata și părăsi camera cu capul sus. Nu fusese învins definitiv, nici pe departe. Avea de ales, dar nu era o alegere prea fericită. Pentru moment, nu se mai gîndi la asta. Ca de fiecare dată cînd viața părea mult prea greu de suportat, avea nevoie să fie cu Lucy. Avea nevoie să o vadă și să o țină de mîna și să creadă din tot sufletul că totul o să se rezolve.

Ajungînd pe hol, urcă scările, inima și picioarele conducîndu-l singure la ea, la soția lui cea scumpă în vîrstă de patruzeci și trei de ani, cea mai bună prietenă a lui. De fiecare dată cînd simțea că se prăbușește, mergea la ea și ea îl asculta, iar el se simțea împăcat.

Azi, însă, era ceva cu totul diferit. Nu trebuia să-i spună nimic din ceea ce se întîmplase. Așadar, cu un zîmbet nevinovat în suflet, și cu o dragoste imensă pentru ea, grăbi pașii. Să fie cu ea și să vorbească despre cu totul altceva! Doar s-o știe acolo unde era, și-i era de ajuns.

Lucy stătea în scaunul ei cu roțile, așezat în fața ferestrei. Absorbită de priveliștea de dincolo de geam, nu auzi cînd soțul ei intră, așa că el profită de ocazie pentru a o privi puțin.

Se gîndi la cît era de frumoasă, întotdeauna o admirase. Era micuță și delicată, ca un bibelou de porțelan. Cu părul ei lung și negru și cu ochii ei căprui, calzi, îi furase inima, iar el la rîndul lui o fascinasă și niciodată în toți acești ani de căsnicie nu regretase pasul făcut.

Închise ușa și o strigă pe nume, iar când ea se întoarse și-i zîmbi, parcă întreaga cameră fu inundată de o strălucire aparte.

– Oh, Edward! îi priveam pe Silas și pe tînăra Cathleen... Ochii ei căprui scînteiară de bucurie. “Cred că s-au îndrăgostit!”

În ciuda a ceea ce se spusese jos, cuvintele îl loviră ca un trăsnet.

– Nu! Veni lîngă ea, urmărindu-i pe cei doi de după geam. Ești doar o romantică incurabilă, asta ești.

– Îi privesc de ceva vreme, insistă Lucy. Nu mai sînt copii, Edward. felul cum se poartă cînd sînt împreună înseamnă că nimic nu mai e la fel, se uită unul la altul... oh, cu atîta *dragoste*! Nu este o simplă prietenie, este *dragoste*, Edward. Băiatul nostru și tînăra aceea încîntătoare sînt îndrăgostiți, știu asta. Luîndu-l de mîină, se uită în sus spre el, cu ochii umezi de lacrimi. Am observat ce e cu ei și credeam... oh, Edward, dacă ar fi adevărat, nimeni nu ar fi mai fericit ea mine.

Profund impresionat, el rămase tăcut, atent să nu-și trădeze gîndurile. Lucy spusese că nimeni nu ar fi mai încîntat ca ea să-i vadă pe Silas și pe Cathleen iubindu-se.

Dar se înșela, în cele din urmă ajunsese și el s-o prețuiască pe Cathleen, iar acum era gata s-o primească pe fată cu brațele deschise. Însă din cauza a ceea ce se întîmplase între el și Turner, pentru Lucy va trebui să-i sacrifice pe Cathleen și pe fiul lui, Silas.

Jack Tuner se uită la fiica lui, la paloarea ei, la ochii vicleni și la gura cu buzele strînse, și se miră cum de a putut s-o creadă vreodată frumoasă.

— Tată, m-ai auzit? vocea ei ca un scîncet îi năpădi gîndurile. Am spus că ar trebui să începem să facem planuri de nuntă.

— Da, Helen, te-am auzit.

— Hm, pari absent. La ce te gîndeai?

— La nimic important.

Dar era, de fapt, un lucru important! Se gîdea la cît de mult îl compătimea pe Silas și la faptul că nu ar fi vrut niciodată să-și aibă fiica drept dușman. Pentru că, Dumnezeu să-l ierte, în adîncul sufletului credea că era o ticăloasă de la început pînă la sfîrșit.

Chiar și acum era mult prea laș ca să-i refuze ceea ce-i ceruse.

— Fă-ți planuri, i-a spus plictisit. Ai spus că Edward Fenshaw are de ales, dar greșești, draga mea. L-am pus într-o situație pentru care oricum nu va avea altceva mai bun de ales. "Și Dumnezeu să mă ierte pentru asta!" se gîndi cu tristețe.

În casă, Edward îi promise lui Lucy să o scoată afară, în grădină.

— O s-o pun pe Maggie să te îmbrace să nu-ți fie frig și să aducă scaunul cu roțile.

— Mulțumesc, dragul meu. Se întinse și-l sărută ușor pe buze. E o zi foarte frumoasă. E păcat să stau închisă aici.

Atingerea buzelor ei și mîna lui îmbrățișînd-o îl făcură să se simtă din nou tînăr.

— Ești atît de drăguță, murmură el. Să nu te schimbi niciodată.

Ea rise.

— Drăguță? Dădu din cap. Sînt bolnavă de artrită și inima dă semne de oboseală. Ochii îi scînteiară cu veselie. Dar soțul meu mă vede drăguță. Îmi convine.

— Ești sigură că-ți face bine să ieși afară?

— Nu te mai îngrijora atîta! În acel moment, o mișcare îi atrase atenția. Privește, Edward. Emoționată, arătă spre fereastră. Cathleen a plecat și Silas vine spre casă. Spune-i lui Maggie să se grăbească. Îmi doresc foarte mult să vorbesc cu fiul meu în grădină. Făcînd un semn cu ochiul, se întrebă cu voce tare: Oare o să aibă încredere să-mi povestească despre el și Cathleen? Oh, Edward, n-ar fi minunat dacă și-ar face planuri de viitor? Ea e o fată dulce, dragăstoasă și inteligentă pe deasupra. Și atît de devotată fiului nostru.

Disperat să nu-i spulbere iluziile, el zise hotărît:

— Lasă speranțele, Lucy. S-ar putea să fii dezamăgită.

— N-ai de unde să știi asta. Îl privi scurt. Sau poate e ceva ce nu vrei să-mi spui?

— Nu. Doamne, cît de mult ura faptul că trebuia să o mintă! Nu știi ce simt unul pentru altul mai mult decît știi tu. Tot ce vreau să spun este că nu e cazul să faci presupuneri.

— Du-te de aici! chicoti ea. E foarte clar ceea ce simt. Ai încredere în mine, Edward. Acești doi tineri se iubesc și eu am senzația că Silas e pe punctul de a ne spune asta în orice clipă.

Edward știa că trebuia să facă ceva cît mai repede. Cu un zîmbet fals, spuse:

— Cel mai bine ar fi să mă duc și să o aduc pe Maggie! Și înainte ca ea să-l mai întrebe ceva, el deja plecase, coborînd scările cîte două trepte deodată.

O găsi pe Maggie în salon, punînd masa pentru cină.

– Doamna Fenshaw vrea să iasă în grădină pentru scurt timp, o anunță el. O să urc și eu puțin mai târziu să o ajut să coboare și te aștept să ne urmezi cu scaunul cu roțile ca de obicei.

– Da, domnule.

– Ai grijă să fie bine îmbrăcată. Soarele e deja aproape de asfințit.

Mică și sprintenă, femeia răspunse cu o politețe emoționată.

– Foarte bine, domnule! Imediat, domnule. Când el se dădu într-o parte amabil, ea fugi sus ca și când ar fi fost urmărită de un diavol. Știa că nu era un stăpîn grosolan, dar încă o mai înspăimînta privirea lui.

În timp ce Maggie se grăbea să ajungă sus, Edward ieși pe veranda din față, unde se opri, cu picioarele apropiate, privindu-și fiul mergînd de-a lungul pajiștei și de acolo drept pe scări.

– Tată! Silas de-abia mai respira de emoție. Vreau să vorbesc cu tine și cu mama, spuse el. Am ceva să vă spun.

– Are de-a face cu Cathleen Roe?

– Da, are.

Edward se stăpîni și, în veșnicul său manierism familiar, se simți oarecum nesigur, își întinse gîtul și privi spre cer.

– Înțeleg. Se uită la ochii negri plini de bucurie ai fiului său și se rușină. Orice ai vrea să ne spui, te-aș ruga să ții pentru tine încă o vreme.

Confuz, Silas zise:

– Pot să te întreb de ce?

– Pentru că sînt anumite lucruri pe care tu și eu trebuie să le discutăm înainte de a-i spune mamei tale... lucruri

importante care ar putea să aibă legătură cu ceea ce vrei tu să ne spui.

– Nu sînt sigur că înțeleg ce vrei să spui, tată.

– Uite ce e, fiule.... Întristat, Edward știa că erau decizii importante de luat și acum nici măcar nu putea gândi clar. Nu te îngrijora pentru asta acum, gemu el. Las-o pe mama ta să se bucure de soare. După cină, tu și cu mine ne vom putea retrage în bibliotecă unde o să putem vorbi. Deja pregătea terenul.

– Bine, tată, dacă tu asta vrei. Dintr-un motiv nu prea clar, avea ciudata senzație că urma ceva neplăcut.

Nu mai era vreme de pus întrebări, pentru că Maggie cobora scările cu scaunul cu roțile, izbind și ocărînd de fiecare dată.

– Într-una din zile ai să te trezești grămadă la capul scărilor, o dojeni Edward, și tu, și scaunul ăla.

– Da, domnule, mormăi ea, roșie la față și aproape fără suflu, și, înainte ca cei doi să se grăbească să o ajute, nu se mai uită pe unde calcă și se rostogoli pînă jos, cu fusta în vînt, cu scaunul sărind pe trepte în urma ei. Aterizînd în siguranță, se ridică aproape instantaneu, ciufulită și cu un rînjel aiurit pe față.

– Mulțumesc, domnule Silas, gîfii ea cînd Silas se grăbi să o ajute. Nu știu ce mi s-a putut întîmpla! Dar știa foarte bine! Era privirea lui Edward Fenshaw uitîndu-se pe sub sprîncenele lui stufoase la ea, ca și vocea lui ca de tunet.

Luînd din nou scaunul în primire, schiopătă pînă la ușa din spate și așteptă. De îndată ce cei doi se întoarseră, își scutură praful de pe fustă și o aranjă, rîzînd în sinea ei: "O, Maggie Martin! chicotea ea. Oare la ce trebuie să te fi uitat ca să ajungi în halul ăsta, și în fața lor?!..."

Cîteva minute mai tîrziu, după o coborîre lentă și dureroasă de-a lungul scărilor și pînă la ușa din spate, Lucy fu în sfîrșit pusă în scaunul ei cu roțile.

– De ce insiști să mergi singură pînă la ușă, cînd Maggie ar putea aduce scaunul pînă la picioarele scărilor, mi se pare un mister! o cicăli Edward.

– Ți-am mai spus, ripostă ea blînd. Trebuie să depun puțin efort, dacă vreau ca picioarele să nu-mi amorțească definitiv.

Și oricît s-ar fi îngrijorat pentru această femeie minunată, Edward știa că nu s-ar fi certat cu ea. Trimițînd-o pe Maggie la bucătărie după o tavă cu răcoritoare, o împinse pe Lucy de pe porțiunea pavată în grădina cu trandafiri.

– Oh, îmi place atît de mult aici! îi spuse ea fericită.

– Sînt sigur că mai sînt și alte locuri la fel de frumoase. Agitat și neliniștit la fiecare mișcare a ei, se gîndi să-i dea o idee. Doar dacă nu i-ar plăcea locul ăsta atît de mult. Dacă situația ar fi cerut ca el să se rupă în bucăți, ar fi făcut-o. Ar fi fost o pedeapsă potrivită pentru prostia lui, dar nu putea s-o sacrifice pe Lucy. Ea nu greșise cu nimic și nu trebuia să fie pedepsită. Așa cum Jack Turner pusese problema, ar însemna sfîrșitul pentru ea.

Apoi mai era Silas. Tînăr și puternic, putea să-și facă viața singur, fără îndoială, chiar și cu nesuferita aia de Helen. Dar de ce să plătească el pentru greșeala tatălui său?

Mintea și inima lui Edward erau pline de amărăciune. Încotro să o apuce? Ce soluție mai putea să existe?

Pe neașteptate, vocea lui Lucy alunecă ușor spre gîndurile lui.

– E o vreme minunată pentru această perioadă a anului, nu-i așa, Edward?

Așezîndu-se lîngă ea, încuviință, în timp ce privirea lui preocupată cerceta grădinile. Cu aleile șerpuitoare, cu tufele înflorite și cu boltele de trandafiri, păreau să fie o frîntură de Paradis.

— În fond, nu contează ce perioadă a anului e, murmură ea. Vara, cînd totul e înflorit, aromele și priveliștile sînt minunate. Toamna, culorile se schimbă în ruginii și aurii și frunzele încep să cadă. În timp ce vorbea, își ținea mîinile strîns împreunate. Cel mai mult îmi place iarna, mărturisi, cînd zăpada face ca ramurile să atîrne greu sub greutatea ei, iar animalele pîndesc ușa bucătăriei pentru cîteva resturi. Apoi vine martie și totul reînvie. Oh, Edward!

Luîndu-l prin surprindere, îl apucă de mîină și uitîndu-se în ochii lui strălucitori, îi mărturisi pe un ton blînd:

— Nici nu ai idee cît mă bucur.

Înghițînd în sec, o puse la încercare într-un mod viclean.

— Ei bine, acum, spuse, cu inima strînsă, și eu care mă gîndeam că poate ți-ar plăcea să te muți într-o căsuță frumoasă pe undeva pe aici, prin zonă.

Lucy clătină din cap dezaprobator cu un zîmbet abia schițat:

— Îți mulțumesc, dragul meu, dar nu. M-am născut în casa asta și, cu voia lui Dumnezeu, aici am să mor.

În acel moment, Silas sosi cu o tavă pe care erau trei pahare de sarsaparilla rece.

— Am scutit-o pe Maggie de drum, zise el. După isprava cu scaunul cu roțile, cred că cel mai bine ar fi să stea la bucătărie.

Lucy rîse.

— Biata de ea! Ar trebui să-l chemăm pe Joseph de la grajduri pe viitor și să-l punem pe el să aducă scaunul cu roțile.

În timp ce vorbeau, ascultînd-o pe Lucy și bucurîndu-se de prezența ei, Silas simți privirea tatălui său ațintită asupra lui. Cînd se întoarse, nesigur, se uită fix în ochii plini de îngrijorare ai lui Edward. Cei doi se priviră o vreme unul pe celălalt înainte ca Lucy să întrerupă acest straniu joc, strigînd că pisica era pe punctul de a prinde un pui de pasăre.

— Repede, Silas, oprește-o.

Urmărind vinovatul prin tufișuri, el salvă pasărea și se întoarse, profitînd de ocazie ca să-l studieze pe tatăl său pe îndelete. Nu era nici o îndoială că Edward Fenshaw părea mai îngrijorat decît îl văzuse Silas vreodată, dar părea să fi ascuns aceasta de Lucy, care sporovăia și rîdea, și nu bănuise nici o clipă că soțul său nu o asculta.

— Ceva nu-i în regulă, știu asta!” își zise Silas în sinea lui. — “Dar ce-ar putea să fie atît de grav încît să nu-mi spună de față cu mama?”

Își aminti de privirea distrată din ochii tatălui său, și de avertismentul sumbru, cînd Silas se grăbea să ajungă acasă. — “Oare are de-a face cu Cathleen Roe?” Apoi urmă sentimentul de îngrijorare: “Sînt lucruri pe care trebuie să le discutăm... înainte ca tu să vorbești cu mama ta”. Ascuns printre copaci, Silas se opri pentru o clipă la marginea peluzei. În minte, vocea lui Cathleen îi răsună ca un ecou slab: “fiica brutarului ca tovarășă de joacă e una, dar nu te aștepta să ne dea binecuvîntarea cînd o să afle că mă vrei de nevastă...”

Nerăbdător să afle motivul pentru care tatăl său se purta astfel, Silas aștepta neliniștit să vină seara. Trebuia doar să lase timpul să treacă.

În timp ce se îndrepta spre părinții săi, încercă să zîmbească, dar inima îi era grea iar mintea plină de tot felul de bănuieli.

Zîmbetul era înșelător. O făcea pentru binele mamei sale care era bolnavă. Și credea că, asemenea lui, nici ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmpla.

Între timp, Cathleen alerga desculță peste dealuri, cu vîntul jucîndu-se în părul ei și un cîntec în suflet. Încă sub efectul amețitor produs de timpul petrecut cu Silas, era nerăbdătoare să ajungă la colibă și să le povestească tatălui și bunicii sale veștile nemaipomenite.

Jessie o văzu venind:

— Isuse, Marie și Iosif! Ia te uită la fată cum aleargă! Ieșind afară, în fața ușii, începu să strige: Ce ți se întâmplă? Unde dracului îți sînt cizmele?

Rîzînd, Cathleen îi căzu în brațe:

— Le am aici! spuse dînd jos de pe umeri cizmele prinse de șireturi. Cathleen o îmbrățișă pe bătrînă. Așteaptă să-ți povestesc, strigă ea. N-o să-ți vină să crezi.

Jessie se uită la ochii strălucitori ai lui Cathleen, la bucuria care-i lumina fața ca un far și inima i se mai înmuie.

— Cel mai bine ar fi să intri în casă, zise ea, îndepărtîndu-se. Curioasă, dar nu fără o oarecare urmă de îngrijorare, Cathleen o urmă.

O dată ajunse înăuntru, Jessie îi spuse lui Cathleen:

— Stai jos, cît îți pregătesc ceva de băut.

Dar Cathleen era mult prea emoționată ca să stea jos.

— Lasă-mă să-ți spun ce am de spus, apoi *eu* am să fac un ceai.

Temîndu-se pentru veștile pe care le aducea, Jessie se întoarse spre ea:

— Pentru Dumnezeu, fetițo! Ai să faci ceea ce îți cer?

Limită de cuvintele aspre ale lui Jessie, Cathleen se retrase în salon, unde se așeză în fotoliul imens și așteaptă. Ce nu era în regulă? Nu-i prea stătea în fire bunicii ei să o felicite astfel.

Puțin mai târziu, Jessie se întoarse de la bucătărie.

– Acum, spuse ea, într-o dispoziție mai veselă, bea încet... înghite încet, nu cu lăcomie. Punînd paharul cu băutura în coloră în mîna lui Cathleen, se așeză pe canapea lîngă ea, savurînd la rîndul ei băutura mai tare:

– Ah! Plescăind, îi spuse lui Cathleen: Dă-i drumul! Ai deja 18 ani, așa că totul e în regulă. Încălzită de lichidul cald, chicoti: Nu o să-i spun nimic tatălui tău, dacă nu vrei.

Înghițind cu mici sorbituri, Cathleen făcu un gest de uimire.

– Oh! Ce e?

– Te distruge băutura asta.

Cathleen chicoti:

– E gin.

– Ba nu, e doar un strop, asta-i tot, cu o picătură de vin de coacăze... ca să-i dea un pic de tărie, dacă înțelegi ce vreau să spun. Îi făcu cu ochiul, veselă cum Cathleen nu o mai văzuse vreodată.

Cathleen mai luă o înghițitură, apoi alta. Mm, e bună! Cînd începu să chicotească, Jessie îi smulse paharul din mîna.

– Ți-ajunge, nu ești obișnuită cu asta! și într-o secundă goli paharul dîndu-l pe gît, după care făcu același lucru cu ceea ce rămăsese în al său.

– Îți arde sufletul, asta face!

Cathleen era curioasă.

– De ce erai așa de prost dispusă?

– Cum?... Jessie făcu o pauză ca să-i privească fața. De ce zici că sînt prost dispusă?

– Aproape că mi-ai tăiat avîntul cînd am ajuns.

– Ei, asta-i acum! Punînd cele două pahare pe cămin, Jessie se lăsă pe spate în scaun, și privind-o pe Cathleen în ochi, îi spuse calmă: Asta e din pricina faptului că știu ce vrei să ne spui.

– Nu *poți* ști. Cîteodată îi era greu lui Cathleen să o păcălească, dar undeva, în sufletul ei, bănuia că temerile bunicii erau ca un ecou pentru ale sale.

– Silas Fenshaw te-a cerut de nevastă, am dreptate?

Îmbujorată, Cathleen privi în direcția lui Jessie

– Vine să vorbească cu tata diseară, dar am vrut să vă spun eu mai întîi.

Nu se supăraseră că bunica ei ghicise despre ce era vorba. Se pricepea extraordinar de bine să-i citească gîndurile lui Cathleen.

Jessie clătină din cap.

– Îmi pare rău, copila mea, dar după mintea mea, asta o să provoace multă suferință. Mînia părea să fi dispărut și în locul ei apăruse un soi de tristețe.

Cu inima strînsă, Cathleen o privi pe Jessie:

– Îl iubesc, bunico.

– Crezi că nu știu asta, fetișo? Crezi că nu i-am spus deja asta tatălui tău?

Sărutînd-o pe Jessie cu zgomot pe fața de femeie bătrînă, Cathleen îngenunche pe covorașul de lîngă ea.

– Ai vorbit cu tata despre asta?

– Da, am vorbit.

Stînjănită, Cathleen replică:

– Nu m-am gîndit că știi de mine și Silas... Despre ceea ce simțim unul pentru celălalt.

– Sigur nu știu prea multe, fetișo. Nu despre tine, în orice caz. Vîrînd mîna în buzunarul fustei, Jessie scoase o cutiuță

argintie. Deschizînd-o cu multă grijă, o agită ușor pînă cînd pudra aceea cafenie se desprinsese de pereții cutiutei, apoi luă din ea între degetul mare și arătător, o duse spre nas, trăgînd mai întîi pe nara stîngă, apoi pe cea dreaptă, pînă cînd își simți ochii plini de lacrimi.

Nerăbdătoare, Cathleen o îndemnă:

– Cum ai știut?

– Mi-am dat seama, copilă! Clipînd din ochii ei bătrîni, trase aer pe nas cu putere și tuși. E tare! Scoțînd din mîneacă o batistuță șifonată, își suflă nasul cu atîta înverșunare, că fața i se înroși. a... am spus tatălui tău: *"Între tinerii ăștia doi e mai mult decît prietenie. Dacă mă întrebi pe mine, sînt îndrăgostiți."* Asta i-am spus.

– Și el ce-a zis?

– Ei, e doar un bărbat, nu-i așa? Bietul de el nici nu-și putea da seama de ceea ce se întîmpla chiar sub nasul lui. Pufnînd, dădu din cap. A trebuit să-i explic, ca să înțeleagă. Femeia se uită la fată și inima i se strînse. Gîndește la fel ca mine, fato... tu și Silas Fenshaw... ei, bine, ceea ce se întîmplă între voi e de rău.

– Greșeșeti. Cathleen fusese lovită de veste și se îngrozi. Și ea, care se gîndise că poate doar familia lui Silas ar fi intervenit între ei!...

– Hai, nu te supăra pe mine. Mîngîindu-i părul rebel, Jessie coborî vocea pînă la un murmur. Nimeni nu spune că nu e un tînar drăguț, pentru că asta și este, dar dacă lucrurile ar fi stat altfel, sînt sigură că acum am fi dansat în jurul mesei, de bucurie.

Văzînd privirea disperată din ochii albaștri ai lui Cathleen, bătrîna continuă vrînd-nevrînd, pentru că erau lucruri foarte importante de spus, pentru binele lui Cathleen mai mult decît pentru orice altceva.

– Am să-ți spun ceva, declară ea, agitând un deget amenințător. Tu și Silas Fenshaw ați crescut împreună, ați fost cei mai buni prieteni și v-ați înțeles extraordinar de bine... avînd în vedere împrejurările. Dar acum, cu toată povestea asta legată de nuntă și de intrarea ta în familia Fenshaw, s-a mers prea departe. Aparțineți unor lumi diferite, draga mea. Ori asta nu e corect, și cred, în adîncul sufletului, că și tu o știi foarte bine.

Își ținu respirația, realizînd că fiecare cuvînt fusese ca un pumnal înfipt în inima tînăra a lui Cathleen.

– Sînt sigură că vă iubiți, *știi* asta. Dar mai știu că dragostea îți dă o putere foarte mare de a refuza, și trebuie să refuzi, sau, să mă ierte Dumnezeu, o să aud de frîngerii de inimi peste tot.

În ciuda a toate astea, chiar și în ciuda celor mai înspăimîntătoare presimțiri, Cathleen refuza să creadă. Ca și bunica ei, vedea foarte bine lucrurile. Nu-i spusese chiar ea lui Silas toate lucrurile pe care i le înșirase bunica ei acum? Dar Silas o convinsese că treaba ar putea merge și ea îl crezuse.

– Ei, bine, copilă?!...

Gîndindu-se puțin, Cathleen răspunse, fără prea multă convingere.

– Știu ce vrei să spui. Și știu că nu o să ne fie ușor... cel puțin nu la început. Dar faptul că ne iubim e suficient ca să facem lucrurile să meargă, și asta e tot ce contează pentru noi.

– Deci, intenționezi să te căsătorești cu el indiferent de ce o să se spună... neluîndu-ne în seamă nici pe mine și nici pe tatăl tău?

Urmă o pauză mică, dar în final, nu era decît un singur răspuns pe care Cathleen îl putea da.

– Îmi pare rău, bunico. Lacrimi de regret îi apărură în ochi, dar inima ei nu le lua în considerare. Vreau să-mi petrec viața alături de el. Nici nu-și putea *închipui* viața fără Silas.

– Înțeleg. Cu buzele strânse, Jessie înghiți în sec. Și dacă tatăl tău ți-ar interzice? Neliniștită Cathleen, cu vocea gîtuită, spuse:

– Mă rog lui Dumnezeu să n-o facă!

Pentru că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi trebuit să-l înfrunte, și acesta era cel mai rău lucru dintre toate.

– Atunci nu mai e nimic de spus.

– Te rog... poți să vorbești *tu* cu tata? Fă-l să înțeleagă cît de mult vreau să fiu cu Silas.

Dînd din cap afirmativ, Jessie o privi lung:

– Sper doar că știți ce faceți, murmură ea. N-aș vrea să te văd cu inima frîntă. Apucînd-o cu amîndouă brațele, o trase mai aproape și, cît stătură așa, amîndouă știură că își vor fi alături una alteia la nevoie.

După un timp, Jessie o îndepărtă pe Cathleen de lîngă ea.

– Și ce are de spus Edward Fenshaw despre toată povestea asta? Sau nici nu știe?

– Silas urmează să-i spună.

– Chiar așa? Jessie bănuia că Edward Fenshaw nu ar fi de acord cu această legătură, mai mult chiar decît ea. Tînărul o să vină mai tîrziu pe aici ca să vorbească cu tatăl tău, așa a spus, nu? Stăpînindu-și emoția și nervii, Cathleen încuviință.

– I-am spus cînd o să fie tata acasă. După asta, dacă totul merge bine, o să mă întorc cu el să ne întîlnim cu domnul Fenshaw.

Jessie îi privi fața radioasă:

– Trebuie doar să sperăm că totul va fi conform planului, nu?

În sinea ei, totuși, Jessie nu se putu abține să nu se întrebe ce ar fi zis tatăl lui Cathleen văzându-l pe Silas Fenshaw în pragul casei sale.

3

Cina decurse normal. Cei doi bărbați conversau cu stăpîna casei și aceasta se simțea foarte bine, așa cum nu i se mai întîmplase de mult timp.

— A fost o masă minunată, le spuse ea, punînd jos șervetul, și o și mai plăcută companie. Înăbușindu-și căscatul cu mîna, se scuză: Dar mă simt foarte obosită, așa că, dacă nu vă supărați, am să merg în camera mea.

Îngrijorat de paloarea și slăbiciunea ei, Silas se ridică imediat și se grăbi să o ajute.

— O să te duc eu sus, zise el cu căldură. După Cathleen, mama era lumina vieții sale.

— Mergi sus, draga mea, îi spuse Eduard. Oh, și vreau să-ți mai spun că șalul ăsta albastru îți vine bine. Îți scoate în evidență culoarea ochilor. Era un expert în a-i face complimente și, rîzînd, ea se alintă, asemenea unei pisicuțe în fața farfuriei cu lapte. O sărută de „noapte bună” și îi promise că va urca mai tîrziu să o vadă.

Cu Maggie pe urmele lor, cărînd scaunul cu roțile, Silas își ajută mama să urce scările și să meargă în camera ei.

— Am să mai stau la fereastră o vreme, îi spuse ea. Îmi place să privesc păsările făcînd giumbușlucuri seara. Grădina era atît de frumoasă, un adevărat paradis pentru sălbăticiuni.

– Vin mai târziu să-ți urez „noapte bună”! Cu promisiunea asta și cu un sărut, traversă camera, doar ca să o ajute pe Maggie, ce se lupta cu scaunul cu roțile, să intre în cameră.

Maggie chicoti.

– N-o s-o scot niciodată la capăt cu mașinăria asta, se vâlcări ea, și înainte ca el să apuce să-i răspundă, puse scaunul jos și se grăbi să coboare scările, iar în tot acest timp Silas se temu că ar putea să se împiedice și să dea de belea.

Lucy rîse.

– Merită fiecare bănuț pe care i-l dăm ... măcar pentru că ne binedispune.

– E destul de inocentă, fu el de acord, și casa asta n-ar mai fi la fel fără ea. Maggie se afla în casa lor de multă vreme, făcea parte din familie.

Ar fi plecat chiar atunci, dar mama lui îl chemă înapoi, făcîndu-i semn să se așeze.

– Mai stai cu mine, fiule!

Surprinzîndu-i privirea nervoasă îndreptată către ușă, Lucy știu că ceva nu era în regulă.

– S-a întîmplat ceva rău între tine și tatăl tău?

– Nu, din cîte știu. Și asta era adevărat. De ce mă întrebi?

– Așa ... Încercase toată seara să înțeleagă ce se petrece, dar nu reușise. În același timp, avea presimțirea clară că ceva nu mergea bine și ea era dată de-o parte.

– E vorba că am simțit ceva încordare în timpul cinei. De-abia v-ați vorbit unul altuia. Aruncîndu-i o privire piezișă, îl întrebă de-a dreptul: ai văzut-o pe Cathleen azi?

Ochii lui i se luminară.

– Da. Am mers cu barca pînă la insulă ... nu se schimbă niciodată. E atît de frumoasă. Făcînd dragoste cu Cathleen fusese de asemenea minunat, se gîndi el, cea mai frumoasă experiență din viața lui.

– Cîți ani are acum, fiule?

– Optsprezece.

– Deci nu mai e un copil.

Zîmbi.

– Nu, mamă! E o tînăra încîntătoare, cu inimă de aur și un zîmbet care te face și pe tine să zîmbești.

Lucy fu uimită să vadă cum îi străluceau ochii și cum i se îmblînzea vocea cînd vorbea de Cathleen. Cu multă grijă, încercă să-l iscodească:

– Nu m-ar mira ca vreun tînăr s-o ceară și ea să se mărite, înainte să bîgăm noi de seamă!

El nu răspunse, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi dat în vileag totul. Și nu trebuia să facă asta, nu înainte de a vorbi cu tatăl său.

O luă de mînă.

– Seamănă mult cu tine, mamă. Rîde la cele mai copilărești lucruri și ... Zîmbi cu subînțeles. Mai bine plec. Tata vrea să ne vedem în bibliotecă.

Lucy îi văzu zîmbetul pîlind cînd menționase un posibil pretendent pentru Cathleen.

– Silas? Vocea îi era caldă și plăcută.

– Da, mamă? Îl furaseră gîndurile, mai întîi la Cathleen, apoi la tatăl lui, întrebîndu-se ce voia Edward de la el și cum ar reacționa auzînd că fata i-ar putea fi noră.

– Poți oricînd să vorbești cu mine dacă ai vreo problemă. Știi asta, nu-i așa, fiule?

– Da, mamă, știu.

– Acum ar fi mai bine ar fi să te duci la tatăl tău. Știi că nu-i place să aștepte. Îi întinse obrazul, s-o sărute.

– Oh, trimite-mi-o pe Maggie, te rog. Cît de mult ura faptul că nu se putea descurca singură!...

Înainte de a pleca, Silas îi spuse:

— O să ies mai târziu, dar vin să te văd înainte să te culci.

— Și eu de abia aștept să-mi spui ce ai discutat cu tatăl tău.

În capătul scării o întâlni pe Maggie.

— Stăpînul m-a trimis, domnule. Mi-a spus să vă transmit să mergeți direct în bibliotecă.

— Mulțumesc, Maggie. Mama vrea să urci pînă la ea.

— Imediat, domnule.

O urmări cu privirea pe servitoarea care urca scările, apoi se grăbi să traverseze holul îndreptîndu-se spre bibliotecă. Un ciocănit rapid în ușă și un scurt "Intră!" și se găsi în fața tatălui său, care, prăbușit în spatele biroului și tras la față, părea că îmbătrînise cu zece ani.

— Ce e, tată? Surprins, Silas se întrebă cum s-a putut produce o asemenea schimbare. Pari supărat.

Îndreptîndu-și umerii, Edward își privi fiul în ochi.

— *Sînt* supărat, răspunse moale, uitîndu-se spre ușă ca și cînd s-ar fi temut să nu-l audă cineva. Mi-e rușine să-i spun fiului meu că tatăl lui a dat faliment.

Lui Silas nu-i venea să creadă ce auzea.

— Faliment? sucutură din cap la gîndul acesta. Tu nu poți să fii în faliment! zise el, grav. Ești un om de afaceri de succes... ai controlul asupra terenurilor și proprietăților peste tot. De asta nu e om în tot Lancashire-ul care să nu te cunoască după nume și prestigiu.

A urmat un moment stînjenitor înainte ca Edward să poată vorbi din nou și, cînd își reveni, vocea abia i se putea auzi.

— Ia loc, fiule.

Trăgînd un scaun, Silas se așeză în fața tatălui său, presimțind că erau mai mult de discutat, de pus la punct, decît ce se întîmplase între el și Cathleen.

Ridicîndu-se de pe scaun, Edward începu să se plimbe în sus și-n jos, dintr-o parte în alta, pînă cînd Silas crezu că e pe punctul să o ia razna. Chiar cînd vroia să spună ceva, tatăl său îi mărturisi:

— Jack Turner a fost aici. Înghiți în sec zgomotos, înainte să continue. A anulat parteneriatul nostru.

De necrezut!

— De ce a făcut asta? Tatăl lui Silas și cu Jack Turner fuseseră parteneri de afaceri de multă vreme și făcuseră o grămadă de bani împreună.

Acum, tatăl său stătea în fața lui, negru de supărare, cu ochii injectați de supărare. Era disperat.

— Ascultă-mă, fiule, zise el, și te rog... nû spune nimic pînă nu termin.

Repede, înainte să-și piardă curajul, îi spuse ceea ce făcuse și cum se purtase Jack Turner conform drepturilor contractuale.

— Oricare altul în locul lui m-ar fi dat în judecată și m-ar fi trimis la pușcărie. Dar sîntem prieteni de mult timp și cred că s-a gîndit că îmi datora măcar atîta lucru.

Silas era șocat de ceea ce-i spusese tatăl lui, că ar fi cumpărat acel teren care nu mai putea fi vîndut. Și mai mult decît atît, îl cumpăraseră fără ca Jack Turner să ratifice afacerea.

— Cum o să recupereze așa o sumă imensă de bani? îl întrebă.

— De la mine, zise Edward, uitîndu-se în pămînt. Stă în puterea lui să mă sărăcească.

— Dumnezeuule! Ridicîndu-se dintr-un salt în picioare, Silas începu să înțeleagă consecințele investiției nesăbuite a tatălui său. Îndrăzni să întrebe:

— Ai pămînt și proprietăți — mai mult decît suficient, nu?

– Nu. Nu avea de ales, trebuia să se încreadă în fiul său. Am datorii.

– Și ce-ai de gând să faci? Am bani puși deoparte din împuternicirea bunicului, ți-i cedez. Nu ajunge, dar o să mai ajute puțin. Cu siguranță Jack Turner o să mai aibă răbdare.

– Mi-a propus un târg.

Silas respiră ușurat.

– Ce fel de târg?

Închizînd ochii pentru cîteva momente, Edward își dori să fie în orice alt loc, numai acolo nu.

Silas văzu grimasa făcută de tatăl lui și vru mai multe detalii:

– Afacerea asta, tată... ce vrea Jack Turner mai exact?

Edward nu îndrăznea să se uite la fiul lui.

– Te vrea pe tine.

Întrebîndu-se dacă a auzit bine sau nu, Silas se întinse peste birou:

– Pe mine? Schiță un zîmbet nervos. Ce vrea de la mine?

Încă incapabil să-l privească în ochi, Edward începu iarăși să străbată camera.

– Puținii bani pe care îi am nu sînt nici pe departe de ajuns ca să-mi pot plăti datoria, așa că am trei alternative. Prima ar fi să vînd casa asta cu absolut tot ce este în ea. Tablouri, mobilă – tot ceea ce mama ta iubește foarte mult. Făcînd o pauză, ridică mîna, crezînd că Silas vrea să protesteze. Nu. Lasă-mă să termin.

Urmărindu-i fiecare mișcare, Silas așteptă.

Revenindu-și repede, Edward continuă:

– A doua variantă ar fi să cad sub roțile trenului în mod *accidental* sau să mă lovească o căruță, pentru ca apoi mama ta să poată încasa asigurarea. Își șterse transpirația de pe frunte

cu palma. Adresându-se lui Silas din nou, se uită fix spre el, spunându-i clar: Ar mai fi o a treia variantă. Ceea ce înseamnă că o să se șteargă toată datoria, iar mama ta nu va afla niciodată.

— Și care este această a treia variantă? Silas știa că-l privea direct pe el a treia variantă, dar nu-și putea da seama despre ce era vorba.

— Vrea să te însori cu fiica lui.

Întii Silas făcu ochii mari, apoi izbucni în râs, dar văzându-și tatăl foarte serios, dădu din cap a neîncredere:

— A înnebunit?

— Cumva, Helen a auzit conversația noastră. Dintotdeauna a fost așa, era de ajuns să vrea ceva și Jack îi dădea imediat. Acum se pare că te vrea pe tine.

Acum că totul ieșise la iveală, parcă se eliberase de o povară.

— Dacă ești de acord, atunci datoria este achitată, deși parteneriatul este deja reziliat.

Realizând că ceea ce i se cerea era serios, Silas se duse la fereastră, uitându-se de-a lungul pajiștilor și spre lac, apoi dincolo de insulă, unde el și Cathleen își desăvârșiseră iubrea. O putea vedea cu ochii minții, alergînd prin iarbă, cu fusta ridicată pînă la genunchi și cu un râs plăcut auzului. Un zîmbet mic și trist îi apărui pe față. Nu era fericit decît cînd era cu ea.

— Nu pot fi de acord cu asta, îi spuse tatălui său. Trebuie să mai fie o soluție.

— Ai aflat deja care sînt celelalte variante. Edward știa ce se întîmpla în sufletul fiului său, și inima i se strînse.

— Îmi pare rău, fiule, că a trebuit să te implic în povestea asta.

Silas avu o idee:

— Am să merg să vorbesc cu Jack Turner. Pentru Dumnezeu, trebuie să înțeleagă enormitatea lucrului pe care îl cere.

— Crezi că eu nu am încercat să-l trezesc la realitate? Nu o să cedeze. Fata aia a lui îl obligă să facă ceea ce vrea ea.

— Atunci o să vorbesc cu ea!

— Hm. Aranjamentul ăsta a fost ideea ei. Nu-i place să renunțe.

— Merită să fac o încercare. Din acel moment, orice sfat era de prisos. Am să merg chiar acum, înainte ca ideea asta de a mă putea cumpăra să prindă rădăcini prea adânci în mintea ei.

Edward făcu un pas spre el.

— Mai devreme, când ai venit acasă, ai zis că vrei să discutăm.

Putea doar să ghicească faptul că era vorba de Cathleen. Își dăduse și el seama de faptul că prietenia se transformase în iubire, și acum își dorea cu ardoare să-i fi pus capăt cu mult timp în urmă.

Ispitit pentru o clipă să-i spună tatălui său despre dorința lui și a lui Cathleen de a-și petrece viața împreună, Silas deschise gura să vorbească. Apoi, dându-și seama că ceea ce urma să spună ar fi complicat și mai mult lucrurile, se răzgîndi.

— Am ceva să-ți spun, tată, recunosc eu el, dar poate aștepta până mai târziu. Dar mai întâi am niște probleme de rezolvat. Ca și când ar fi trecut în revistă situația în care se găsea, se gândi mai bine. Poate că viața lui nu mai merita trăită.

— O să stau de vorbă mai întâi cu Turner, hotărî el, dar dacă nu voi găsi nici o înțelegere la el, o să vorbesc cu Helen

pe șleau. S-ar putea să nu-mi ia mult s-o conving că nici nu poate fi vorba despre ce vrea ea.

– Sper să ai dreptate, dar asta tot mă lasă cu o datorie imensă și fără nici o posibilitate s-o achit. Edward era conștient de cât egoism dăduse dovadă, dar în ultimele ore sperase că Silas ar putea accepta ideea să se căsătorească fără să iubească, dacă era vorba să salveze renumele familiei și căminul său.

Silas preferă să ignore remarca.

– Cel mai bine ar fi să plec, zise încet.

Mai întâi, totuși, trebuia să o avertizeze pe Cathleen. Cu gândul ăsta, urcă scările două câte două. În intimitatea camerei lui, îi scrisese un bilet.

Scumpă Cathleen,

Tata a vrut să discutăm despre afaceri, așa că nu am avut timp să vorbesc cu el, dar o voi face, dacă nu diseară, cel târziu mâine dimineață la prima oră, după care o să vin la tine. Dar nu-ți face griji. Știi cât de mult te iubesc. O să ne vedem în curînd. Pînă atunci, gîndește-te la mine și, de asemenea, iubește-mă!

Silas.

Împăturind hîrtia și punînd-o în plic, îl sigilă și îl luă cu el jos. Căutînd-o pe noua menajeră în sufragerie, o chemă la el, în timp ce-și lua jacheta din dulap.

– Edna, am o însărcinare pentru tine.

Punînd jos pămătuful de pene cu care ștergea praful, aceasta veni în fugă.

– Da, domnule?

– Cunoști căsuța Fenshaw, de cealaltă parte a văii?

Străduindu-se să-și amintească, fata întrebă cu vocea ascuțită, de mahala:

– Cea în care locuiește brutarul Roe?

– Da, aceea e, Edna.

Fața i se lăbărtă într-un zîmbet strîmb.

– Știi locul, exclamă ea, evident mulțumită de sine.

Cathleen îi aduce bătrînei mele mame o tavă întreagă de plăcinte duminică. Domnul Roe ni le aduce acasă de la brutărie în fiecare duminică, cu precizia unui ceas, de cînd a murit tata, anul trecut. Nu pretinde niciodată mai mult, să fie binecuvîntat. Sînt niște oameni atît de simpatici, iar bunica e chiar o drăguță. Făcînd cu ochiul, îi mărturisii în șoaptă: Mama zice că e afurisită rău cînd se înfurie.

Deși era îngrijorat, Silas rîse cu poftă.

– Am auzit-o pe Cathleen spunînd același lucru.

Făcîndu-i pe amîndoi să tresară, vocea lui Edward tună brusc:

– Edna! Trece imediat la treaba ta!

– E-n regulă, tată. Silas se grăbi să o apere. Edna primește niște instrucțiuni pentru o treabă pe care o vreau gata foarte repede.

– Hm. Iritat, Edward se răsuci și se întoarse în bibliotecă, închizînd ușa în urma lui.

– Acum, Edna. Întinzîndu-i plicul, Silas îi spuse: Ai grijă să nu-l pierzi, și spune-i doamnei Jacob, menajera, că am zis eu să pleci imediat. E foarte important.

– Da, domnule. Imediat. N-o să-l pierd. Ca să-l convingă, vîrî scrisoarea sub bluză.

– Du-te acum și să nu-l dai altcuiva decît lui Cathleen, chiar dacă o să trebuiască să te duci s-o cauți chiar tu.

– Mai bine mă duc să-mi pun ăilalți pantofi. Edna purta măsura 10 și avea un zîmbet malițios. Ard de nerăbdare s-o vîd și pantofii ăștia sînt făcuți doar ca să mă mișc mai ușor.

– Grăbește-te, Edna.

După ce aceasta o luă la fugă, Silas grăbi spre grajduri, luînd-o de-a dreptul prin curte.

– Înșeuează-mi murgul, îi spuse băiatului de la grajd, cît mai repede posibil.

– E cam nărăvaș, domnule, veni răspunsul. Nu am apucat să lucrez cu el în ultimele două zile.

– Nărăvaș, zici?! Trăgîndu-și cizmele de călărie, Silas așteptă ca băiatul să-i înșeueze calul. O să se domesticească.

Urcîndu-se în spinarea animalului, îi dădu pîteni, alergînd peste dealurile și movilele ce duceau la reședința Kildalton, de unde Jack Turner scruta depărtările peste cel mai bun pămînt din tot Lancashire-ul.

Introdus în salon, Silas îl găsi pe Turner stînd cu picioarele depărtate, sprijinit de șemineu, cu fața crispată într-o expresie gravă, dezagreabilă.

– Dacă ai venit să pledezi în favoarea tatălui tău, zise el imediat, pot să-ți spun de la bun început că îți pierzi vremea.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre bar, de unde luă două pahare și turnă whisky în mod egal în fiecare. Întinzîndu-i unul lui Silas, continuă:

– Nu mai am nimic de adăugat la ceea ce am spus deja. Parteneriatul s-a încheiat și mi se datorează o groază de bani. Cum va face rost tatăl tău de ei, nu mă interesează. I-am lăsat cînd am plecat, o procură valabilă, spre beneficiul amîndurora, aș putea spune, scrisă și semnată de tatăl tău, de mine și de avocat.

Dînd pe gît băutura dintr-o înghițitură, își turnă alta:

– Totul a fost pe de-a-ntregul cîstit. Nu erau alte angajamente, riscuri, nimic de genul ăsta. Doar o semnătură așa, de formă, și instrucțiuni să nu prejudicieze în nici un fel

afacerile cît timp sînt eu plecat. În ciuda a ceea ce-i spuseseam, a rîsosit o mică avere cumpărînd un teren pe care nimeni nu-l vroia și care ne-a adus foarte aproape de faliment. Fața lui Jack se înroșise și vocea îi devenise stridentă.

— Sînt sigur că tata a fost bine intenționat.

— Uh! S-a purtat ca unul care nu dădea doi bani pe asta! De fapt, are noroc că eram prieteni și parteneri de afaceri de multă vreme, pentru că, dacă ar fi fost altul în locul meu, ar fi făcut tot posibilul să-l trimită acolo unde trebuie... după gratii și pentru o lungă perioadă de timp.

— Dumnezeu voastră credeți că aveți autoritatea să-l ruinați?

— Stă în puterea *ta* să-l salvezi. Zîmbetul lui Turner era triumfător. O știi pe Helen de o viață... aici în Lancashire și în Londra, înainte ca tatăl tău să accepte să vă mutați în nord! Acum, tinere Fenshaw, iată propunerea mea. Fata mea mi-a spus că este pregătită să se așeze la casa ei și să înceapă o nouă viață. Ochii i se umplură de mîndrie. De mult vroiam să o văd măritată și cu copii, și nimic nu m-ar face mai fericit decît să te am ca ginere.

— Ceea ce-mi cereți este imposibil.

Zîmbetul lui Turner dispăru.

— De ce *imposibil*?

— Pentru că nu o iubesc.

Celălalt rîse.

— *Dragostea*! Ce are a face dragostea cu asta? Mai mult, cred că vei *învăța* să o iubești.

Silas era de neînduplecat:

— Nu, domnule!

— De ce nu?

— Pentru că am deja un angajament față de altcineva. Cineva cu care am intenția să mă căsătoresc.

O expresie de dezgust se ivi pe fața celui alt.

— Fata brutarului?

— Da, Cathleen.

— Atunci ești al naibii de prost! Iată-mă, eu îți ofer o tinăra cu reputație și cu o avere considerabilă — și nu uita că după ce mor, toate vor fi ale ei. Scutură din cap. Nu pot să cred că renunți la toate astea doar de dragul unui chip drăguț.

— Nu, domnule, refuz pentru că nu este corect. *Motivele* sînt greșit alese. Chiar dînd la o parte faptul că nu mă interesează Helen în nici un fel și nici eu pe ea, dacă ați fi măcar pe jumătate sincer cu dumneavoastră, v-ați da seama că o căsătorie între mine și Helen ar fi sortită eșecului.

— Tatăl tău știe cum gîndești?

— Da.

— Și ce are de spus?

— Asta ne privește pe mine și pe tata, domnule.

Bătrînul îl studie pentru o clipă, admirîndu-i în taină hotărîrea de sine. Realiză că Silas avea niște principii, pe care atît el, cît și Edward Fenshaw, le uitaseră. Uitîndu-se la tînăr, observîndu-i statura și mîndria pe care o afișa, și la cît de hotărît era să nu se lase tîrît într-o căsnicie lipsită de dragoste, fu cuprins de invidie. Și cum nu era pentru prima dată, își dorea din toată inima să se fi purtat altfel în toți acești ani, să-și fi iubit soția mai mult, să o fi făcut fericită și să-i fi fost alături. Viața nu fusese ușoară pentru el: mai întîi, nevasta îl părăsise, apoi avea o fată ce crescuse fără sentimente și disprețuitoare, și acum, cînd soarta îi dăduse ocazia să se elibereze de toate, apăruse acest tînăr, de neclintit în hotărîrile lui și care-i stătea în cale. Edward Fenshaw era un om norocos, se gîndi el, să aibă pe cineva care s-ar lupta din răputeri pentru el.

Jack Turner era și el decis să nu cedeze, să nu piardă șansa. Asta era șansa lui și n-o să o lase să scape. Hotărât să adopte alt stil, începu să-l lingusească:

– Vezi tu, știu că fata aia, Cathleen Roe, e o adevărată frumusețe și nu mă surprinde faptul că o dorești, dar gîndește-te, omule! Clipi cu subînțeleș. Poți avea orice altă femeie, oricînd poțtești... chiar și *după* nuntă. Arată-mi tu pe unul căruia nu i-ar plăcea să aibă o aventură.

Luat prin sîrpindere de sugestie, Silas îi răspunse rece:

– Ceea ce spunei este o jîgnire, domnule, atît pentru mine, cît și pentru fiica dumneavoastră. Îndreptîndu-și umerii săi lați, adăugă cu demnitate: Oricum ar fi, eu și Cathleen *o să ne căsătorim*, să nu vă îndoiiți de asta.

– Nu mai spune! Disprețuitor, Turner rîse tare, înainte să adopte o expresie nemiloasă:

– Ești un nenorocit încăpăînat, să știi. Exasperat, se răsuci și își ridică mîinile spre un raft. Apucînd marginea de lemn a raftului, o strînse pînă cînd buricele degetelor se făcură albe. Așadar, pentru asta ai venit, nu-i așa? Nu o să te însori cu fiica mea, dar o vei face cu această mică "nimeni", care nu-ți va aduce nici renume și nici poziție socială.

Dîndu-și seama că remarca era menită să-l provoace, Silas preferă să nu răspundă.

Bombănind, Jack Turner continuă să-l ia în rîs, holbîndu-se la șemineu pentru un timp atît de lung, încît Silas crezu că uitase că se mai afla acolo.

După o vreme, timp în care îngrijorarea lui Silas creștea, bătrînul spuse, cu vocea tremurîndu-i de furie:

– *Ar fi mai bine să pleci!*

– Speram să mai fie o cale de a rezolva situația asta, domnule. Silas lansă fraza pe care o avea în minte de când tatăl său îi spusese despre ce era vorba. Aș putea lucra cu dumneavoastră, ca să încerc să îndrept cât de cât paguba. Am absolvit cursurile de comerț și sînt pregătit să mă lansez în afaceri. Am cinci ani de lucru în spate și un maldăr de rezultate bune cu care să mă laud. Deci, după cum vedeți, sînt familiarizat cu bursa. Mai mult, cred că terenul ăla ar avea ceva potențial. Am o idee sau două care ar putea merge.

– Oh! Deci ai și o idee, nu? Și ce te face să crezi că știi mai multe ca mine? La dracu cu studiile tale! E nevoie de experiență pe teren, asta e tot ce contează. Am uitat mai multe despre afaceri decît ai știut tu vreodată. Acel teren a fost incendiat, pămîntul nu mai are nici o valoare, nu mai e bun de nimic, e terminat! La fel ca și banii pe care tatăl tău i-a irosit.

– Ei, bine, atunci nu aveți nimic de pierdut, dacă îmi dați o șansă. Tot ce vă cer este un pic de timp ca să recuperez banii dumneavoastră și să-l absolv pe tata de datorie. Silas se apropie, cu ochii sclipind de emoție.

– Șase luni. Dați-mi șase luni.

Pentru moment, Jack Turner păru că analizează propunerea. De fapt, își spuse, în fața lui se afla un tînăr, cu standarde și valori care ori l-ar termina încă din primul an, ori l-ar face să devină o forță pe care se putea baza. Iată cum refuză categoric să fie folosit, chiar și ca să-și salveze tatăl de dizgrație sau mai rău! Și iată cum întorsese lucrurile în favoarea lui... cu fruntea sus și cu privirea unuia care nu se va preda niciodată. Jack se gîndi la toate astea. Era o decizie pe muchie de cuțit. Din păcate, cuțitul fusese deja

îmbrăcat de tatăl lui Silas, care arătase nepăsare și dezinteres în probleme legate de afaceri și de bani. Astea erau trăsături periculoase, care ar putea sau nu să fie moștenite și de fiul lui. Apoi, cum ar putea să accepte sugestia tinărului, când ideea era să-l însoare cu Helen și să-i ia o povară de pe suflet?

Contrar a ceea ce-i spusese lui Edward Fenshaw, pe Jack nu-l interesau banii; asta era o consecință infimă pentru el. Ceea ce-l durea cel mai tare *erau orgoliul* grav rănit, și *poziția* sa în lumea afacerilor și pentru asta vroia ca adevăratul vinovat să plătească. Deși propunerea lui Silas îl tenta, se hotărî să nu accepte sub nici o formă.

– Nu mă interesează! Mergînd spre Silas, îl apucă de rever și-l bruscă: Întoarce-te la tatăl tău. Spune-i că știe ce vreau și nu am nici o intenție să mă mulțumesc cu mai puțin.

Silas se smulse din strînsoare. Căutîndu-i privirea, spuse calm:

– Tata a făcut o greșeală stupidă, pe care probabil că o va regreta toată viața. Dar *dumneavoastră*... Privindu-l pe Jack cu compasiune, dădu din cap:

– Să-ți fie rușine. Ți-a fost bun prieten în toți acești ani, a făcut o grămadă de bani pentru dumneata; a plecat din Londra ca să vină aici în nord, pentru că aveai nevoie să-ți extinzi afacerea... aveai nevoie de cineva pe teren, așa încît să profiți imediat de orice ocazie ce se iveau. Dumneata l-ai rugat, și, în ciuda dorințelor sale, s-a mutat aici, cu cățel și cu purcel. Nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că *dumneata* i-ai cerut. Continuă să-l privească amenințător. Și acum, din cauza unei greșeli nefericite, și pentru că te-a costat niște bani, pe care, întîmplător, tot el te-a ajutat să-i bagi în buzunar, îl trimiți la un azil.

Făcînd o pauză, încercă să deslușească pe fața lui Jack Turner o urmă de regret, dar nu găsi nimic.

– Nu o să te mai deranjez. Vocea îi era calmă, chiar plină de respect, dar inima îi era grea și nedispusă la compromisuri. Și totuși, pot să-ți promit un lucru. N-am să uit ziua de azi și nici pe omul insensibil care te-ai arătat a fi.

Se întoarce să plece, dar se opri cînd își auzi numele:

– Fenshaw! Chiar nu pricepi? Ai spus ceva mai devreme că-mi stă în putere să-l ruinez pe tatăl tău. Zîmbi, un zîmbet teribil, răutăcios: Și bineînțeles, ai dreptate, pot. Dar nu-mi asum răspunderea pentru ce o să se întîmple de acum încolo, pentru că *ai* șansa să salvezi situația, și nu o faci. Așa că orice s-ar întîmpla, vina o să-ți aparțină în totalitate ție, nu mie.

– Ești un laș, domnule. M-am înșelat cînd ți-am propus să mă lași să lucrez cu tine. Adevărul este că, dîndu-mi seama cine ești, nu aș lucra niciodată cu dumneata. Făcu o altă propunere: Nu-ți face griji în privința banilor. O să găsim un mod să ți-i dăm înapoi. Tata este un om cunoscut în împrejurimi. Are prieteni și în Londra care or să-l ajute, sînt sigur.

– Asta crezi tu? Turner respiră greu. Cu renume sau nu, tatăl tău nu va avea unde să lucreze. E ciudat cum *prietenii* dispar cînd sînt rugați să bage mîna în buzunar.

– Vom vedea. Știînd cum ar face el însuși ca să-și ajute un prieten la nevoie, Silas refuza să creadă că foștii parteneri de afaceri ai tatălui său i-ar putea întoarce spatele.

La fel de insistent, Turner adăugă:

– Însoară-te cu fiica mea, asta-i tot. Pentru Dumnezeu, omule! Nu se poate face un mic sacrificiu? Dar era un

sacrificiu și el o știa, pentru că din ziua când mama fetei a plecat, nu-și sacrificase destul viața pentru fata asta mizerabilă și ajunsese să-i pară rău?

De-a lungul anilor, își găsisese de vreo două ori pe câte cineva dispus să-și petreacă viața alături de el și tot de vreo două ori, Helen fugise de acasă. Altă dată ar fi putut foarte bine să treacă peste nelegiuirea lui Edward Fenshaw, dar o văzuse ca pe o oportunitate picată ca din cer de a se elibera de scorpia de fiică-sa. Nu o vroia nici un alt bărbat, nici chiar cu o zestre mărinimoasă.

Acum, cu Silas pe punctul de a pleca, vedea că singura șansă îi aluneca printre degete.

– Nu te grăbi, mormăi el. Văd că nu ai să faci asta niciodată. Tatăl tău nu îmi va mai fi îndatorat pentru totdeauna. Voi depune într-un cont o sumă considerabilă de bani și o să-ți construiesc o casă cum n-ai mai văzut niciodată. Mergi acasă și gîndește-te la asta. E tot ce-ți cer.

Silas scutură din cap.

– Ai deja răspunsul meu, domnule, ripostă el, liniștit. Deși se pare că nu agreezi ideea, o să vorbesc cu Helen. Poate că ea o să te facă să revii la realitate.

– Ha! Nici nu-ți dai seama cît e de înverșunată să te aibă! Dumnezeu, a fost ideea ei!

– Atunci ați luat-o razna *amîndoi*.

Străbătînd cu pași mari încăperea, încercă să se prefacă cum că nu ar auzi ceea ce i se spunea.

– Dă-i drumul! Însoară-te cu micuța țărăncuță! Lasă-l pe tatăl tău să-și dea cu pumnii în cap, nu-mi pasă. Uită-te la el cum pierde totul. Dar despre mama ta ce zici? Ce crezi că i s-ar întîmpla dacă o să afle? Spune-mi. O să o distrugă, asta o să se întîmple, și nu faci nimic ca să o salvezi. Alergînd

după Silas, răzni din pragul ușii: Doi oameni terminați! Și asta datorită unui nenorocit egoist ca tine!

Oprindu-se în hol, Silas se întoarse și se uită lung la el, suferind enorm din pricina momentului. Nu mai era loc de cuvinte. Privirea din ochii lui negri spunea totul.

Mult timp după plecarea lui Silas, Jack Turner peroră și aiură, cu mintea confuză din pricina a tot ceea ce se spusese... Vorbe grele între el și fiul lui Edward Fenshaw, un tânăr simpatic, care întotdeauna îl privise cu respect și admirație, și care acum se uita la el cu o ură ce-l strângea ca într-o menghină.

– Nu eu am provocat toate astea! se consolă singur. Eu am fost doar cel față de care s-a greșit, și am tot dreptul să fiu răsplătit.

Turnându-și pahar după pahar, începu să prindă curaj.

– O să iasă așa cum zic eu, zîmbi el, convins că victoria din acea zi fusese a lui. Oh, da! O să caute o soluție de ieșire din asta și o să vină vremea cînd o să-și dorească să nu se fi născut, dar pînă la urmă nu o să prea aibă de ales, și o să scap în sfîrșit de micuța scorpie. O să se însoare cu ea. Măcar de dragul mamei sale, dacă nu pentru tatăl său.

Ca să sărbătorească, își mai turnă un pahar, apoi altul, după care se îndreptă spre tabloul fiicei sale agățat de perete. Privi lung fața îngustă, cu ochii mici și pătrunzători și acel zîmbet care-i dădea un soi de farmec rece.

– În cinstea ta, draga mea! o salută el. Și a bietului nenorocit care va regreta ziua în care s-a uitat la tine.

Înghițind whisky-ul, își mai turnă un pahar în încercarea de a-și înăbuși senzația de silă față de el însuși. Lovi coșul de hirtii, se împiedică de piciorul mesei, apoi se lăsă să cadă

pe scaun și dădu pe gît băutura. "O să se întoarcă!" gemu el. "O să vezi că am dreptate."

Ridicîndu-se de pe scaun, merse la bar și apucă sticla de băutură, pe care o puse pe birou.

— Jack Turner... socru, rînji el. Bunic? Poate... Dacă o să-i îngăduie să o mintă. Îl trecu un fior. Mai bine el, decît eu. Înghiți băutura din trei sorbituri. Apoi se prăbuși peste birou și acolo rămase.

Cînd Helen se întoarse de la plimbare, îl găsi ascuns în viziuna lui, sforăind în așa hal, că putea speria și morții.

N-avea de unde să știe ce spusese mai înainte sau ce simțea în ceea ce o privește și că, din cauza mîndriei și demnității tinărului, rușinea lui părea înzecită. Și nici nu realiza cît de mult o ura, sînge din sîngele lui. Și chiar dacă ar fi știut, i-ar fi păsat ei în vreun fel?!...

4

După ce părăsise reședința Kidaltan, pe Silas nu-l lăsă inima să se ducă direct acasă. Continuă să călătorească, peste văi, pînă la o colină mai înaltă. Era un loc unde i se părea că lumea nu se mai termina niciodată și unde sufletul se simțea împăcat. Ori de cîte ori avusese nevoie de alinare, o putuse găsi doar aici.

Dînd pinteni calului, urcă deasupra văii și a pădurilor, pînă cînd ajunse pe cea mai înaltă culme. Descălecînd, legă credinciosul animal la o distanță sigură, să pască. Mergînd cu pași mari spre locul unde buza dealurilor atîrna ca o crustă peste cîmpiile de dedesubt, sorbi cu nesat aerul proaspăt, ca un om disperat ce avea cu adevărat nevoie de aer.

“Marginea lumii”, murmură el, cu ochii și sufletul îmbătați de acea copleșitoare frumusețe.

Din locul unde se afla, putea vedea pământul pînă departe: păduri și tufișuri, lacul ce ținea de domeniului Fenshaw, strălucind ca o bijuterie neagră, imensă, pierdută în verdele pământului. Noaptea se lăsa cu repeziciune și, ca de fiecare dată la acea oră a serii, ceața înconjură insula într-o aură fantomatică; incredibilă frumusețe și obsedantă în același timp.

– Insula mea. A mea și a lui Cathleen.

Un surîs cald, plin de subînțelesuri îi luminează trăsăturile. Era doar la o aruncătură de băț. Acum, cînd închise ochii, chipul ei îi apărură în minte. O simțea aproape, o vedea zîbind și inima i se umplu de bucurie. Avusese încredere în el, i se dăruise cu pasiune și știa că, de-ar fi trăit o veșnicie, n-ar mai fi simțit ceva asemănător.

– Nu o pot pierde tocmai acum, murmură el. În fața lui Turner fusese cît se poate de sigur pe sine, dar aici, singur, cu gîndul la Cathleen drept consolare, nu se mai simțea atît de sigur și chiar își spuse: “Trebuie să mai fie o cale să-l mulțumesc pe Turner fără să fiu nevoit să mă vînd.” Dar nu știa cum, cel puțin nu cu certitudine, și asta îl măcina cumplit.

Ridicînd privirea spre cerul întunecat, nemărginit, avu sentimentul că nu era singur. “Nu știu cum să fac,” șopti el, “dacă o pierd pe Cathleen, o să pierd *totul*.”

Ideea era de neconceput, și, totuși, în ciuda bravurii pe care o arătase în fața lui Turner, se vedea obligat să se gîndească la asta, din cauza mamei sale, și pentru că se temea, așa cum Turner spusese clar și răspicat, că “prieteni se fac nevăzuți atunci cînd sînt rugați să bage mîna în buzunar.” Chiar Turner demonstrase cum un “prietin” putea deveni foarte ușor dușman.

Mai zăbovi o vreme, apoi se întoarse acasă. Mai târziu, știind că iubita de-abia aștepta să-l vadă, se va duce la ea. Se întristă. "Va trebui să aflu ce s-a întâmplat," mormăi el. "Nu trebuie să avem secrete." Nu era un chin pe care să nu-l poată suporta, căci încă mai exista speranța. Va fi treaba lui să se ducă să-i vadă pe foștii prieteni ai tatălui său. Dar oare, o dată ce vor afla de necazurile lui Edward Fenshaw, *vor vrea* să-l ajute?

Pentru moment totuși, cu avertismentul lui Turner încă răsunându-i ca un ecou în minte, nu vroia să insiste prea mult asupra acestui lucru.

Drumul înapoi păru să dureze o veșnicie. În timp ce se îndrepta spre casă, întunericul se făcea din ce în ce mai dens, străpuns doar de stele și lumini îndepărtate.

Privind înainte, văzu casa tatălui său luminată ca un far, cu lumini aproape în fiecare cameră, inclusiv în camera mamei lui. "Ciudat," își spuse îndurerat. "De obicei mama doarme la ora asta."

În timp ce se apropia, recunoscuse micuța șaretă neagră a doctorului.

Înspăimântat, își grăbi calul la trap. "Haide, prietene." *Ceva* nu era în regulă! Se simțea de parcă ar fi primit un pumn greu drept în plex.

Ajunse în curte în galop, eliberă calul și strigându-l pe îngrijitorul de la grajd, pe Joseph, intră alergând în casă. Tatăl său era în salon și lângă el se afla doctorul Leighton. Amândoi aveau niște figuri solemne.

Neliniștit, Silas se adresează doctorului:

— E vorba de mama, nu-i așa?

Mathew Leighton răspunse imediat:

– Am fost chemat pentru mama ta, da, dar e mai liniștită acum și se simte mai bine. Întorcându-se apoi spre Edward Fenshaw, continuă: Calmantele pe care i le-am dat au început să-și facă deja efectul. În curînd o să adoarmă.

Punîndu-și pălăria pe cap, văzu expresia de pe fața lui Edward.

– Și îți sugerez să te odihnești și tu. Nu-i ești de nici un folos pe jumătate adormit. Făcu o pauză, clătinînd din cap într-o parte și ntr-alta. Scuză-mă, știu cum te simți.

Coborînd privirea în pămînt, Edward Fenshaw recunoscu, dînd din cap.

– Așa cum ți-am explicat, am să mă întorc mîine dimineață cu colegul meu, doctorul Copperthwaite. Pînă atunci, să-mi urmezi instrucțiunile.

Edward Fenshaw promise.

– Îți mulțumesc încă o dată, răspunse obosit. Pe mîine dimineață, atunci.

Salutîndu-i pe tată și pe fiu pe rînd, doctorul le ură noapte bună și plecă înapoi acasă, în patul său cald.

După plecarea doctorului, Edward Fenshaw se întoarse și-l surprinse pe Silas pășind dintr-o parte într-alta a camerei, cu privirea îngrijorată, îndreptată spre scară. Auzindu-l pe tatăl său intrînd în salon, se răsuci:

– Ce s-a întîmplat? Voia să-și vadă mama, dar temîndu-se în același timp să o deranjeze, se strădui să aibă răbdare: Ce a vrut să spună cu "*Îmi pare rău, știu cum te simți?*"

La început, păru ca și cînd tatăl său ori nu auzise, ori nu voia să audă. Oricum ar fi fost, rămase tăcut, cu privirea fixată în podea.

– Tată! Nelămurit în privința comentariului doctorului, Silas făcu un pas spre el: *Te rog, tată!*

– Îmi pare rău. Luîndu-și ochii de la întinderea vastă a timpului, Edward o văzuse pe Edna ieșind din camera soției sale. Mai bine vino cu mine, fiule. Înainte ca Silas să-i poată răspunde, se îndreptă spre bibliotecă repezit, ca și când ar fi vrut să scape odată.

Veștile nu erau bune.

– Starea mamei tale s-a înrăutățit! mărturisi Edward. Reumatismul a evoluat astfel încît nu se mai poate face nimic. I-a măcinat trupul în toți anii ăștia, doborînd-o – a avut dureri permanente, după cum știi. În seara asta, i s-a făcut rău. Se uită în ochii întunecați ai fiului său și îl simți îngrijorat. Nu mai putea respira, știi... of, nu ai idee. Vocea își pierde intensitatea și privi în altă direcție iar ochii i se umplură de lacrimi. Am crezut că o să o pierdem, dar, slavă Domnului, îi este bine acum. Trase aer în piept. Inima nu-i va mai rezista mult timp, asta a vrut să spună doctorul.

– Cine este acest doctor Copperthwaite?

– Este un specialist. Cu voce tremurîndă, Edward îi povesti totul. Inima mamei tale a fost suprasolicitată în mod îngrijorător în ultimii ani. Fără o a doua părere, nu putem fi siguri, dar se pare că există pericolul... Înghițind în sec, continuă, cu voce sugrumată: Îi mai dau nouă... douăsprezece luni de viață, așa a spus doctorul. Simțind că se prăbușește, se așază cu capul în mâini. Atît de puțin timp! șopti el. Nu mai pot suporta, fiule!

Uimit de veștile primite, Silas rămase lîngă ușă, cu spatele lipit de perete și cu ochii închiși, răvășit de emoții. Boala o măcina pe mama sa de ani de zile, dar nu se gîndise niciodată... nu-și închipuise niciodată... pînă acum.

Pe neașteptate, îl auzi pe tatăl său suspinînd ca un copil. Deschizînd ochii, îl văzu, cu mîinile întinse peste birou, cu capul întors într-o parte.

– S-a terminat totul, fiule, gemu ei. Nimic nu mai contează acum.

Supărarea lui Silas se transformă în furie. Traversă camera și, obligându-l pe tatăl său să revină la poziția normală, îl întrebă:

– Ce fel de bărbat ești? La *ea* trebuie să te gîndești, nu la tine! Ce contezi tu? Ce contez eu? În plus, încă mai trăiește și, cu voia Domnului, să sperăm că doctorii s-au înșelat. Dar intuiția îi spunea că aceste vești teribile însemnau sfîrșitul.

Edward nu putea fi consolată.

– Lasă-mă în pace!

– Nu crezi, tată, că ar trebui să căutăm să o facem să se simtă cît mai bine aproape tot timpul? Bucură-te de frumusețea și de rîsul ei la fel ca pînă acum. E important să-i fim alături cînd are nevoie de noi. S-o ajutăm să uite de durere, dacă putem. Zgîlțîindu-l ușor, spuse: Arată-i cît de mult o iubești și nici o clipă să nu-i arăți că suferi atît de mult. Gravitatea situației începea să-l copleșească și pe el. Îi datorăm asta. Nu mai putu spune nimic, pentru că vorbele i se opriră în gît și lacrimile îi umplură ochii. Cînd, în sfîrșit, Edward Fenshaw privi în sus și văzu cît de răvășit era fiul său, simți cum îl cuprinde rușinea.

– Ai dreptate, spuse. Sau tu ești mai puternic decît mine, mereu ai fost așa.

Punîndu-și mîna pe umărul tatălui său, Silas îi spuse, zîbind blînd.

– O să fim amîndoi puternici, pentru binele ei.

Mai calm acum, Edward îl apucă strîns pe fiul lui și rămaseră așa, tată și fiu, înțelegători unul față de celălalt, pentru prima oară în viață.

După un timp, erau capabili să vorbească și să stabilească unele lucruri, punînd-o pe Lucy mai presus de toate. Dar

mai era încă ceva care nu-i dădea pace și care o afecta mai mult ca niciodată.

Cînd Silas îi spuse tatălui său că Turner nu renunța cu nici un chip la ideea lui absurdă și că Helen părea să fie și mai de neînduplecat, Edward răspunse:

– M-am gîndit la asta. Am prieteni, foști colegi în Londra, la care vreau să mă duc și pe care vreau să-i văd. Sînt sigur că o să mă ajute. Nu am vrut să ajung să cerșesc, dar nici nu pot să te las să-ți distrugi viața din cauza mea. Rîse ușor. În plus, mama ta deja vă vede pe tine și pe Cathleen ca pe un cuplu.

– Nu-i scapă nimic, nu-i așa? zise Silas.

– Nu prea.

Revenind la problema cu Turner, Silas îi sugeră:

– Rămii cu mama, are nevoie de tine. Dacă ai încredere în mine, voi duce *eu* mesajul tău la Londra.

Edward se gîndi un moment.

– Bineînțeles că am încredere, spuse el. Și ai dreptate. Ar trebui ca eu să rămîn aici. Turner mi-a dat o săptămîină răgaz, așa că avem foarte puțin timp la dispoziție.

Rămăsese stabilit astfel. Primul lucru pe care îl va face Silas în dimineața următoare, va fi să plece la Londra, unde va căuta cîteva persoane care în trecut apelaseră la Edward Fenshaw. “Îmi sînt datori,” spusese el. Și lui Silas nu-i rămînea decît să spere că putea discuta cu ei altfel decît cu Jack Turner.

În timp ce Edward începuse să scrie biletele, Silas urcă să o vadă pe mama lui.

Crăpînd puțin ușa, se aștepta să o găsească dormind profund. Cînd îi strigă: „Intră, Silas!” fu plăcut surprins, dar și preocupat că ar putea să o trezească și că ar putea avea din nou dureri.

– Am crezut că doctorul ți-a dat un sedativ, zise el intrînd. Mă gîndeam că o să adormi repede, și iată-te, complet trează, la fel de frumoasă ca întotdeauna.

În lumina aurie a lămpii, cu părul răsfirat pe umeri și cu ochii ei căprui, blînzi, zîmbindu-i, semăna cu un copil.

– Nu-ți face griji. Luîndu-l de mîină, îl trase aproape de ea. Nu o să mor așa de repede.

Șocat de sinceritatea ei, Silas replică cu umor:

– Rușine să-ți fie! Ce să spun!

– Of, vă cunosc pe voi, bărbații, rîse ea. Prezența unui doctor, oricît de neînsemnată ar fi, vă face să transpirați.

– Ne facem griji pentru tine.

– Nu e nevoie. A fost o criză, dar a trecut și o să fiu bine mîine de dininecătă. Rîse. În plus, de-abia aștept. Tatăl tău și cu mine plănuiam de mult să facem o excursie prin Europa în toamna asta. Mereu am vrut să văd Turnul Eiffel și Veneția e atît de frumoasă, că ți-ai dori să o revezi iar și iar, la nesfîrșit. Își lovi palmele în semn de admirație. Așa că nu trebuie să-mi mai fie rău. Am multe lucruri de făcut.

– Îmi place ce aud. M-ai lăsat fără suflare numai auzindu-te. Era evident că Lucy nu avea nici cea mai vagă idee de cît de aproape fusese să-și piardă viața, și Silas era mulțumit de asta.

Trăgîndu-l de mîină, chicoti:

– În plus, vreau să te văd însurat, mărturisi ea. Vreau să apuc să-mi văd nepoții.

– Ia stai puțin, obiectă Silas. Presupun că mi-ai ales deja și nevasta, nu-i așa?

Zîbind cu subînțeleas, ea îi spuse:

– Oh, cred că *tu* ai decis deja asta.

– Nu mai spune!

Era un joc și el îl jucă de dragul ei.

– V-am văzut pe tine și pe Cathleen împreună, zise ea în șifrit. Amîndoi păreați atît de fericiți.

– Nu te grăbi să tragi concluzii, mamă. În pofida a ceea ce se întîmplase, și pentru că nu avea încredere în foștii prieteni ai tatălui său, Silas simți că trebuia să fie prudent.

– Oh, ei, bine, aş putea să mă înșel, zise ea, sperînd să se lămurească. Poate tatăl tău are dreptate și nu ar trebui să văd mai mult decît o prietenie adevărată între voi doi. Totuși, e păcat... O și vedeam pe Cathleen în casa asta, cu o droaie de copii alergînd în jurul ei!

Ochii ei frumoși se umeziră de lacrimi.

– Iubesc casa asta, Silas. E viața mea și a fost la fel și pentru bunicii tăi înaintea mea. Chiar mama mea s-a născut aici, apoi eu, și apoi tu și cine știe cîte generații în familia noastră or mai veni după noi? De-a lungul anilor, mulți copii au alergat prin casa asta, aducînd cu ei atîta fericire. Întinzînd mîna, îl mîngîie pe față. Sînteți tot ce am, murmură ea, tu și tatăl tău. Tot ce vreau e să te văd însurîndu-se cu vreo tînără, care să te iubească așa cum meriți. Vreau să cred că după ce voi muri, casa asta o să fie plină de copii și apoi de copiii lor mai tîrziu.

Silas se ruga în gînd să-i reușească treburile la Londra.

– Și tot ce vreau *eu* este să fii pe aici încă multă vreme, astfel încît să nu mai vorbim despre "cînd o să mor" pentru că, așa cum ai spus chiar tu, mai sînt mai multe lucruri de făcut și insist ca tu să fii aici să-mi înveți copiii să aibă grația și candoarea ta.

– Oh, le vor avea oricum. Avu o sclipire jucăușă în ochi. Pentru că vor fi cu toții copia bunicii lor.

– Ești incorigibilă.

– Dar tu mă iubești?

– Știi bine că da.

– Atunci nu mă mai ține trează, tinere. Nu știi că am avut o zi proastă?

– Nu s-ar zice!

– Mincinosule!

– Noapte bună, mamă!

– Noapte bună, fiul meu. Întinzându-și brațele spre el, îl ținu strâns o vreme. Du-te la tatăl tău, șopti ea. Spune-i că sînt mai puternică decît crede.

– Sînt sigur că știe asta deja, minți Silas. Dar o să-i spun oricum.

– Și adu-o pe Cathleen aici, să mă vadă, zise Lucy pe jumătate adormită. E un suflet plin de fericire, mi-ar plăcea să o am prin preajmă. Făcîndu-i semn cu degetul, ea zise: Iarăși încep, îmi vîr nasul iară.

– Oh, și ce năsuc drăguț, replică el, sărutînd-o ușor înainte de a părăsi camera în liniște. Cînd se uită înapoi din celălalt colț al camerei, deja adormise.

– Ai încredere în mine, șopti cu tristețe. Orice s-ar întîmpla, n-o să las să ți se întîmple nimic rău.

Silas și tatăl lui tăifăsuiră după aceea îndelung.

– Nu-ți face griji, zicea Edward. Sînt sigur că lucrurile se vor aranja cît mai bine pentru noi. Și totuși, în timp ce vorbea, gesturile lui spuneau cu totul altceva. Foindu-se plin de nervi și incapabil să stea liniștit măcar o clipă, era evident că, la fel ca Silas, se afla la capătul puterilor, nesigur și temîndu-se de ceea ce urma să vină. Dacă banca nu m-ar fi refuzat, cînd am fost ieri acolo, se frămîntă el.

– Presupun că aflaseră despre încetarea parteneriatului, și asta i-a supărat.

– Asta-i doar pe de o parte, confirmă Edward. Pe de alta, eu am împrumutat bani pentru casă, cînd Turner și cu mine am devenit parteneri de afaceri. După cum știi, vin din sud, sînt născut și crescut acolo, dar inima mamei tale a fost mereu aici, în nord, și bineînțeles că nu vroia să se mute mai tot timpul. Așa că, am împrumutat bani ca să cumpărăm celaltă casă, mai mică, la Londra. Cînd ne-am hotărît să rămînem aici, casa din Londra a fost vîndută și toți banii s-au "topit", nici nu știu cum. În consecință, împrumutul bancar nu a fost plătit niciodată.

Ca și înainte, Silas fu luat prin surprindere. Tatăl său nu prea îi încerdința probleme de ordin financiar, și nu ar fi existat nici un motiv pentru care să o facă. Dar acum, și în pofida celor mai bune intenții, se văzu obligat să se întrebe dacă tatăl său era un om de afaceri tot atît de abil, pe cît lăsa să se creadă.

La fel de nerăbdător să-și justifice acțiunile, Edward mormăi:

– Bineînțeles, nu sînt nici pe departe fără nici un venit, nicidecum, dragul meu! Am încă dreptul la o parte din profitul care ar ieși din tranzacțiile semnate de mine și de Turner... Nu mă aștept la ceva extraordinar, dar e suficient ca să mă facă să rămîn pe linia de plutire pînă o să o iau de la capăt, aș îndrăzni să spun.

– Deci, nu mai există nici un capital?

– Nu prea mare, recunosc el șovăitor. Agenția care se ocupă de terenuri a trecut prin vremuri grele acum cîțiva ani și nu prea și-a mai revenit. De aceea a plecat Turner în Europa, unde s-au deschis multe perspective. De aceea mi-am asumat riscul cu parcela aia. Sincer, am crezut că o să iasă ceva bun, dar se pare că nu am fost prea inspirat.

– Înțeleg. Ceea ce *începea* să priceapă era că tatăl său nu doar își irosise banii, dar chiar își însușise niște bani din parteneriat, cît timp Turner era plecat în căutare de contracte. Nici prin cap nu mi-a trecut că lucrurile ar putea sta atît de prost.

– Pîndeam doar, așa cum am spus... pîndeam, așteptînd momentul potrivit. Zîmbetul larg era prefăcut. Eram atît de sigur de reușită, cu parcela aia, fiule, dar nu a fost să fie. Zîmbetul i se transformă într-o grimasă. Lucrurile or să se îndrepte de îndată ce ieși legătura cu cei de la Londra.

– Pari foarte sigur.

– De ce n-aș fi?!...

Trăgînd puternic aer în piept, se îndreptă și îi zîmbi lui Silas continuînd:

– Înainte să mă asociez cu Turner, aveam o poziție respectabilă în industria exportatoare. Deși pot număra pe degetele de la o mîină prietenii "adevărați", pot să-ți spun că nu o să-mi întorcă spatele. Ori de cîte ori le-aș putea întoarce *eu* spatele lor, ei tot de mine vor avea nevoie. Căutînd cu disperare să-l convingă, începu să mormăie: Sînt oameni buni cu toții. Or să vrea să mă ajute, știu asta. Neliniștit, începu iar să străbată camera în lung și-n lat. Singurul lucru pe care l-aș fi vrut ar fi fost să merg la ei înainte.

Luptîndu-se cu propriile sale temeri, Silas își urmărea tatăl cu privirea.

– Nu te mai frămînta atîta, îi spuse. Scrisorile tale sînt puse bine și voi pleca înainte să se crape de ziuă. O să aflăm rezultatul destul de curînd.

Oprindu-se din enervanta sa agitație, Edward își privi fiul cu recunoștință:

– *Eu* ar trebui să merg, dar cum aș putea să o fac? Mama ta îmi cunoaște fiecare mișcare. Se va simți *obligată* să-mi

până întrebări. Coborînd vocea îl imploră pe Silas și nu pentru prima dată:

– Ea nu trebuie să știe niciodată despre asta, mai ales acum, cînd... Nu avu curajul să o spună, așa că lăsă capul în jos, cu bărbia în piept și tăcu.

Simțindu-i supărarea, inima lui Silas îl îndemnă să se apropie de el.

– Du-te la culcare, tată, îl îndemnă el, nu mai putem face nimic pînă mîine dimineață.

Extenuat de evenimentele din ziua aceea, și sub amenințarea permanentă de a pierde totul, Edward nu opuse rezistență.

– Nu neg că sînt obosit, zise el cu voce răgușită. Și bineînțeles că ai dreptate. Nu mai putem face nimic astăzi. Zimbi forțat. Sînt curios să aflu ce fel de prieteni am la nevoie.

– Vom afla cît de curînd.

Traversînd camera, Edward spuse că ar vrea să vadă ce face Lucy și să se asigure că dormea.

– Ai auzit ce a spus doctorul, îi remindi Silas. E important să te odihnești și tu.

– Ai să mă trezești și pe mine mîine dimineață?

– Dacă vrei, dar nu e nevoie.

Edward îl privi cu dezabropator:

– Ba este nevoie! Vocea îi era aspră, gesturile la fel. Chiar crezi că aș putea sta în pat în timp ce tu ești plecat la Londra cu o misiune rușinoasă, creată doar de acțiunile mele nesăbuite?! Scutură din cap cu atîta putere încît fălcile slabe începură să tremure. Nu! Vreau să te știu plecat în siguranță, măcar atît să pot face.

– Bine, tată, încuviință Silas, o să te trezesc la timp, înainte de a pleca.

– I-ai spus lui Joseph să pregătească trăsura?

– Totul este gata. Știe că nu vreau să plec mai târziu de 4.30.

– Hm! Edward știa că fusese binecuvîntat cu un fiu bun, dar în acel moment, admirația pentru Silas fu mai mare ca oricînd. Îmi pare rău, fiule, murmură el. Îmi închipui cît de greu îți este și vreau să aflu cît îți sînt de recunoscător.

Silas nu-l știuse pe tatăl său să fi fost vreodată atît de sincer, mărturisindu-și necazurile, și se simți copleșit de o adîncă emoție.

– Nu ai pentru ce să-mi fii recunoscător, îl certă el, blind. O fac pentru tine și pentru marna, dar nu uita că am motivele mele, pentru care vreau să văd toate lucrurile astea aranjate.

Atît fericirea lui, cît și cea a lui Cathleen, depindeau de asta.

După o încuviințare cu capul, urmă un îndemn venit chiar la momentul potrivit:

– Fără îndoială, că ai un drum lung și greu de făcut. Nu doar eu am nevoie de odihnă.

– N-o să mai zăbovesc nici eu prea mult.

– Noapte bună, fiule.

Cu mîinile la spate, Edward travesră camera cu pași mari și ieși, iar cînd ușa se închise în urma lui, Silas se întinse în scaun, bîiguind o remarcă aproape cu voce tare: "Mă rog la Dumnezeu ca prietenii tăi să fie dintr-un aluat mai bun decît cel care ar vrea să te vadă la azil."

Mult timp după plecarea tatălui, în casa cufundată în liniște, Silas încă mai stătea pe scaun, gîndindu-se la Cathleen și întrebîndu-se cum ar fi cel mai bine să procedeze. "Să-i spun adevărul?" se întrebă cu voce tare, "sau ar fi prea crud, mai ales dacă există vreo șansă ca totul să se rezolve?"

Deși nu ar fi vrut niciodată să-i ascundă ceva, de data asta ar fi putut face o excepție. Ar fi mai bine pentru ea, decît să o facă să sufere, chiar și pentru scurtă vreme, cît dura călătoria la Londra și înapoi. "O să-i ascund asta deocamdată," se hotărî el. "Poate mai tîrziu, cînd vom fi mai bătrîni și mai înțelepți, am să-i spun cît de aproape am fost să o pierd pentru totdeauna. Ideea era de neconceput, așa că se grăbi să se încurajeze: "Tata are dreptate," își zise el dus pe gînduri. "Dintre toți foștii lui colegi, trebuie să existe măcar *unul* care să-l ajute." Nici unul nu ducea lipsă de bani; știa din ceea ce-i spusese Edward "Fiecare e un om de afaceri de succes!" asta spusese.

Silas se uită la ceas, fără să-și ia gîndul de la Cathleen. "E aproape 11. Trebuie să se fi culcat deja." Dar el nu putea să adoarmă. Încă nu. Avea nevoie să respire aerul rece al nopții. Trebuia să se plimbe, ca să-și mai limpezească mintea și să se poată gîndi numai la Cathleen. Îmbrăcîndu-și jacheta, trecu prin bucătărie ca să ajungă la ușa din spate.

Erau două chei din fier atîrnînd de perete pe culoarul îngust. Luă una și descuie ușa, ca să poată ieși, apoi o încuie în urma lui și strecură cheia în buzunarul hainei. "Nici n-or să-și dea seama că am plecat!" își spuse.

Odată cu lăsarea întinericului, se răcorise bine și el își ridică gulerul și-și încheie nasturii jachetei în timp ce se îndrepta către căsuța familiei Fenshaw. Nu se aștepta să o găsească pe Cathleen trează la o oră așa de tîrzie, dar în sinea lui se bucura doar s-o știe acolo.

În timp ce Silas se îndrepta spre căsuță, Cathleen stătea în pat fără să poată adormi, întrebîndu-se dacă Silas îi spusese tatălui său despre legătura lor. Se întreba cum a decursese

conversația între cei doi și care fusese deznodământul. Se aștepta la ce era mai rău și se ruga totuși ca totul să fi mers bine, iar acum nu-și putea liniști nici mintea, nici trupul.

Îl așteptase încă de dimineață și când se convinsese că nu va mai veni, începu să se gândească la ceea ce-i spusese bunica ei. Dacă tatăl lui Silas îi interzicea să o mai vadă? Dacă îl convinsese pe Silas să o uite, spunându-i că nu era femeia potrivită pentru el și că un mariaj între ei era imposibil? Dacă Silas se lăsase convins așa de ușor? Dacă nu o iubea atât de mult pe cât îi spusese? Dacă? Dacă?

Din atâtea întrebări – doar una în mod special nu-i dădea pace. Care era adevărul din biletul pe care i-l trimisese? Silas nu o mințise niciodată, dar simțea că de data asta o mințise prin ceea ce-i scrisese la repezeală. Se anunța o urgență în biletul trimis, care o îngrijora. Dar când i se confesă bunicii sale, aceasta exclamase înciudată:

– Ai o imaginație prea bogată, ăsta-i necazul cu tine. Și bătrîna tăcuse, ca și când o măcinau aceleași îndoieli, ca pe Cathleen.

Tot ce putea să facă era să-l aștepte să vină acolo. Dar a aștepta era un joc chinuitor și ea deja așteptase prea mult. Acum, la aproape o jumătate de oră după miezul nopții, stătea în pat, întorcîndu-se de pe o parte pe alta, obosită, dar fără să se poată odihni. În repetate rînduri încercase să închidă ochii și să-și ștergă din minte orice gînd, dar fără succes. În mintea ei nu exista decît Silas: "Eram sigură că o să vină să mă vadă în seara asta!" Vocea ei liniștită își făcu loc ca un ecou printre gîndurile care nu-i dădeau pace. "Ceva nu e în regulă, știu asta!"

Se dădu jos din pat, tremurînd ușor cînd picioarele atinseră podeaua rece. Fie vară, fie iarnă, podelele micuței case erau

întotdeauna reci. Dar pereții erau groși și încăperile calde, încît chiar și cu fereastra deschisă pe jumătate și cu adierea rece care pătrundea în interior, își simțea trupul fierbinte, de nesuportat, și ei îi era atît de sete, de parcă limba i se lipea de cerul gurii.

Vîrîndu-și brațele în mînele halatului, îl trase pe ea înainte să iasă din cameră ca o pisică și să ajungă jos. Încercă să nu facă nici un zgomot cînd trecu prin dreptul camerei bunicii. Bătrîna avea somnul ușor, și zilele astea, mai ales, lui Cathleen i se păruse că nu putea să facă nimic sau să meargă undeva fără ca bunica să nu-și facă griji pentru ea.

Nu era nevoie să se furișeze prin fața ușii, pentru că Jessie era complet trează. Zidurile exterioare ale casei erau groase ca ale unei cetăți, dar în interior erau subțiri ca hîrtia. Astfel, avînd dormitorul lîngă cel al lui Cathleen, Jessie aproape că-i putea auzi respirația. Era de ajuns ca fata să se întoarcă pe o parte, pentru ca Jessie să se întoarcă și ea în același timp.

Știînd că nepoata ei a coborît, Jessie se dădu jos din pat și se îmbracă cu halatul. "O să se îmbolnăvească de supărare pentru că nu a venit să o vadă," mormăi ea. "Bărbații ăștia! Ce știu ei?" Vîrîndu-și picioarele în papucii cîrpiți, traversă camera și ieși: "Ia te uită cît e ceasul!" Ochii înroșiți fixară ceasul de perete de pe hol: "Unu fără douăzeci noaptea, Doamne ferește!"

Stînd la masă cu capul aplecat deasupra paharului de sarsaparilla, Cathleen nu o auzi pe Jessie cînd aceasta intră în bucătărie.

— Uită-te la tine, în ce hal ești! La auzul vocii lui Jessie, Cathleen aproape că sări de pe scaun, speriată. Orice fată s-ar gîndi că sfîrșitul lumii. Trecuse o groază de vreme de

cînd ea însăși fusese o tînră îndrăgostită. Cu toate astea, Jessie înțelesese destul de bine prin ce trecea Cathleen.

— N-am vrut să te trezesc, îi spuse Cathleen. Îmi pare rău, bunico.

— Nu-i nimic. Jessie rîse. Nu că n-aș avea nevoie de "somnul de frumusețe", nu-i așa? Cu un zîmbet încîntat, își roti ochii și privirea sa schiță un gest spre părul împletit: Crezi că nu mai sînt suficient de drăguță?

Reuși să aducă un zîmbet timid pe fața lui Cathleen, Jessie luă un pahar din dulap și-l umplu cu sarsaparilla și se așeză și ea la masă. De îndată ce simți scaunul rece, scînci ușor.

— E un adevărat șoc să te așezi pe ceva rece, glumi bătrîna. Să-mi fie de învățătură ca să nu mai uit să-mi pun pantalonii de flanelă pe mine.

— Vrei să-ți aduc o pernă? Cathleen nu se putu abține să nu rîdă de vechiturile bunicii ei, arăta destul de comic... N-am vrea să răcești.

— Mi-e bine acum, o asigură Jessie, deși fiorii reci încă o mai treceau. *Tu* mă îngrijorezi. Înghițind o dușcă zdravănă din lichidul acela închis la culoare, plescăi din buze. Vrei să vorbim?

— Nu puteam dormi, asta-i tot.

— Uh! înghițind din nou din băutură, Jessie declară: Știu asta. Nervoasă și obosită, o fixa cu ochii mici. Nu mă trezești tu din somnul meu adînc cu plimbările tale de-a lungul și de-a latul camerei în miez de noapte? Și crezi că nu știu de ce stăm aici, pe jumătate adormite și cu șezutul înghețat din cauza scaunului ăstuia rece?

Știind că nu avea nici o șansă să o păcălească, Cathleen azvîrli întrebarea care îi stătea pe limbă:

— De ce nu a venit să mă vadă?

– Nu ți-a spus deja asta în biletul pe care ți l-a trimis?

– A zis că tatăl său e prins într-o afacere și nu a avut nici o șansă să-i vorbească.

– Ah! Jessie începu să se îngrijoreze. Și nu-l crezi, asta vrei să spui?

– Nu, nu spun asta.

– Atunci ce vrei să spui?

Cathleen nu prea știa cum să-i explice.

– Am impresia că nu-mi spune totul.

– Ei bine, tu-l cunoști mai bine ca mine, așa că nu-ți pot pune la îndoială sentimentele, fato. Trebuie doar să aștepti, să vezi ce are să-ți spună când ai să te vezi cu el.

– A zis că s-ar putea să vină să mă vadă de dimineață.

– Ei, vezi? Uitându-se pe furiș la Cathleen, continuă: Mai e ceva în afară de asta, nu-i așa?

Jessie nu se înșela. Mai *era* ceva în legătură cu biletul ăla. Cathleen mărturisi:

– Dar dacă Edward Fenshaw i-a interzis să se însoare cu mine?

Jessie se gândi o clipă.

– Dacă așa stau lucrurile, și nu avem nici o garanție pentru asta, sînt doar două lucruri pe care Silas le-ar putea face. Strîngîndu-și buzele în timp ce se gîndea la asta, îi explică: După cîte știu, Silas Fenshaw are 24 de ani. Așadar, faptul că simte nevoia să vorbească cu tatăl său nu ține de considerația pentru părinții săi. Nu are nevoie de permisiunea nimănui ca să se însoare cu tine, deși, bineînțeles, mai degrabă ar face-o, decît deloc, aș putea spune... și va vrea binecuvîntarea mamei sale, îmi închipui.

Luînd-o de mîină pe Cathleen, o întrebă:

– Îl iubești foarte mult, nu-i așa?

Ochii lui Cathleen luară o expresie blândă, și Jessie primi răspuns:

— Da, bunico, murmură ea, din toată inima.

— Da, văd asta. Strângându-i mîna, spuse: Știi cît mă împotriveam? Acum am ajuns să cred că sînteți făcuți unul pentru altul, așa cum ați fost mereu. Dar tot trebuie să vorbești cu Edward Fenshaw, și, la drept vorbind, dacă el sau Lucy Fenshaw se înverșunează ca fiul lor să nu-ți pună inelul pe deget, atunci tînărul trebuie să ia niște decizii foarte importante. Chiar dacă se însoară și pierde bunăvoința familiei sale, dacă face asta, el ar pierde de asemenea orice bănuț drept consecință la faptele sale.

Cathleen își dăduse seama și ea de toate acestea, așa că termină fraza pentru bunica ei: "... sau m-ar părăsi?" Doar gîndindu-se la asta, își simți inima ca-ntr-un clește.

Jessie dădu din cap.

— E simplu ca bună ziua, fata mea. Doar dacă, bineînțeles, mai e ceva ce nu-ți spune?

Cathleen nu era de aceeași părere.

— Nu am avut secrete unul față de altul.

— Există un început pentru orice. Trebuia să o spună. Ești atît de nesigură în legătură cu biletul pe care ți l-a trimis, încît cred că deja te gîndești la faptul că are secrete față de tine. Chiar tu ai spus-o: "Simt că nu-mi spune totul!" Nu asta ai spus, fetiço?

Și, vrînd-nevrînd, Cathleen trebui să recunoască.

Afară, ascuns privirilor, aștepta Silas. Printre perdelele trase le putea vedea pe Cathleen și pe Jessie vorbind. De două ori încercă să se apropie de casă, unde intenționa să

ajungă lângă fereastră și să-i facă semn lui Cathleen. Și tot de atâtea ori se răzgîndi.

Stînd pe întuneric, s-ar fi putut să le sperie pe cele două. În plus, dacă Jessie l-ar vedea, ar putea să-l cheme pe tatăl lui Cathleen din cameră și atunci va trebui să dea o explicație. Pe Cathleen vroia să o vadă, pe Cathleen pentru că avea dreptul să știe ce se petrecea. Dar deocamdată, asta ieșea din discuție.

Mai așteptă o vreme, cu privirea ațintită asupra lui Cathleen, cu inima plină de dorința de a fi cu ea. Dar bătrîna nu dădea semne că ar lăsa-o singură, și el nu putea să facă nici o mișcare. Plin de speranță, mai așteptă încă o jumătate de oră, apoi încă zece minute, poate mai mult, pînă cînd frigul îl pătrunse pînă la oase.

Dezamăgit, se întoarce, cu inima din ce în ce mai grea, în timp ce făcea cale întoarsă spre casă. "Ai încredere în mine, Cathleen," murmură el. "Îți promit că o să fac tot ce-mi stă în putință."

După puține ore de somn, urma să fie în drum spre Londra, unde soarta lui și a lui Cathleen va fi hotărîtă.

5

După cum promisese și purtat de nevoia de a vedea cum stau lucrurile, Silas era gata de plecare la 4.30 dimineața.

— Dumnezeule, arăți groaznic. Trezit din somn cu un sfert de oră mai devreme, Edward Fenshaw profită de ocazie ca să bea o gură de whisky, sorbindu-l gînditor, în timp ce-și privea fiul în tăcere. Observă ochii încercănați și privirea disperată, și știa că el era vinovat de asta. Arăți de parcă n-ai fi dormit o săptămînă.

Ridicînd privirea în timp ce-și încheia jacheta, Silas se uită la tatăl său în același fel:

– Asta-i valabil pentru amîndoi.

Punînd paharul de băutură pe tejghea, bătrînul merse cu Silas pînă la ușă.

– Drum bun! spuse el, dorindu-și să fi plecat în locul fiului său.

Cu gîndul la Cathleen, Silas era nerăbdător să plece cît mai repede.

– Cu cît plec mai repede, cu atît mă întorc mai repede! îi spuse tatălui său, urcîndu-se în trăsura ce-l aștepta.

Edward Fenshaw era neliniștit.

– Ai luat scrisorile?

Silas făcu un semn spre buzunarul de la piept.

– Sînt în siguranță! spuse el.

– Ești sigur că știi adresa celui care mă interesează cel mai mult?

– Trench Exporters. Sediul central, str. Baker nr. 16. I se întipărise în minte. Trebuie să întreb de Frederick Carstairs, sau dacă nu mă poate primi, o să cer să vorbesc cu domnul Thomas Lawson.

Zîbind larg, Edward Fenshaw scutură mîna fiului său. Unul dintre ei o să te primească. Închizînd portiera, vorbi prin geamul trăsorii. Dacă *ei* nu mă pot ajuta, nimeni nu o să poată. La acest ultim comentariu, zîmbetul dispăru. Mult noroc, fiule. Mă tem că totul depinde de tine acum. Dîndu-se un pas înapoi, făcu semn cu mîna ridicată și urmări cu privirea trăsura ce se puse în mișcare.

– Îndreaptă trăsura spre Fenshaw Cottage! îi spuse Silas vizitiului, și ia-o de-a dreptul peste cîmp. Știa că tatăl lui îl urmărea dinspre casă și nu vroia să fie văzut că se abătea din drum, luînd-o la stînga drumului principal.

– Da, domnule. Om bun la toate, fără să se fi calificat în vreo meserie, Bill Trimble făcuse treabă bună în toți anii ăștia. Însemna foarte mult pentru reședința Fenshaw, așa că îi vedea de treburile lui, iar ceea ce vedea și auzea, nu trecea dincolo de cei patru pereți ai camerei sale de lângă grajduri.

Cîmpul era denivelat și, ca de obicei, roțile căruței păreau că trec peste fiecare brazdă și fiecare hîrtoapă.

– Îmi pare rău, domnule! zise Bill întorcîndu-se spre el și Silas îi spuse să nu-și facă probleme, dar să meargă puțin mai încet.

– Nu opri în apropiere, îl atenționează. Oprește mai la drum și lasă-mă acolo.

Găsind o porțiune de teren mai domoală, Bill opri atelajul.

– Am ajuns domnule! îi spuse lui Silas. Casa este chiar după deal. Arătînd spre piscul înalt, se dădu jos de pe capră cu intenția să-i deschidă ușa lui Silas, dar acesta coborîse deja din trăsură.

– Nu lipsesc decît un minut, spuse el și, grăbind pașii, în scurt timp trecu de răsucire și dispăru din vedere.

Mergînd spre cei doi cai frumoși, Bill dădu fiecăruia câte o bucată dintr-un măr.

“Ce să-i faci? medită el. Bietul tînăr pare să poarte întreaga lume pe umerii lui, dacă mă întrebați pe mine. Cu o mamă foarte bolnavă și cu un tată înglodat în datorii pînă în gît, îmi pare foarte rău pentru el. E ca mama lui, blînd și înțelegător, fără ifose și mofturi. Tratează omul ca pe unul de-ai lui și de-asta îl place toată lumea.”

Asigurîndu-se că Silas nu se află în spatele lui, continuă să vorbească celui mai apropiat cal:

– Se spune că Edward Fenshaw este în pragul falimentului și nu mă surprinde, după cumpărarea terenului ăluia. Teren după teren, afaceri pline de dedesubturi, și nimic din care să

scoată profit pentru că totul s-a terminat. E terminat, e sfârșit și bun de nimic! Trebuia el să fie primul în toate! Cumpărînd mereu terenuri! Și mîndru – de nu-i poți ajunge cu prăjina la nas.

Vorbînd tare, mușcă din măr și șterse zeama scursă pe bărbie.

– Așadar, orice mi-ar trece *mie* pe la ureche, asta-i tot ce-mi pasă, să-mi pun de-o parte bani și să mă port frumos cu bătrînul Fenshaw. La vîrsta mea, nu aș mai putea găsi de lucru în altă parte, asta-i sigur.

Scărpinîndu-și barba țepoasă, chicoti obraznic:

– Știi, nu m-am gîndit niciodată că Edward Fenshaw ar fi atît de credul... să plătească atîția bani pe ceva ce nu valorează nimic. Dar atunci, nu-i adevărat ce se spune. Nu-i prost mai mare ca omul bătrîn, nu? Adică, uitați-vă la mine. Nimic nu-mi place mai mult decît să mă uit după fete cu picioare subțiri prin piață. Mă face să mă simt din nou tînăr.

Cu o privire plină de dorință, zîmbi cu subînțeles:

– Dacă ar fi după mine, aș fluiera sau aș face cu ochiul... dacă una din frumoasele alea s-ar uita la mine... ceea ce este puțin probabil... ei, bine, nu aș ști cum să mă port. S-a dus... știi... s-a dus demult. Rîzînd tare, declară fericit: Am reușit să-mi țin dinții în gură și măcar pot să mă bucur de un măr zemos. Uite! Ținînd cotorul în mînă, lăasă calul să-l ia singur: Cu dinți sau fără, nu-mi place să-l crîntănesc pînă la cotor.

Ștergîndu-se la gură cu cămașa, se așeză pe treptele trăsorii și privi în depărtare.

– E plecat de ceva vreme, îi spuse calului care își ciuli urechile, așteptînd o altă bucată zemoasă. Ho, fii atent. Vine! Cu degetul, avertiză animalele:

– Să nu ziceți nimic, sau o să-i spun îngrijitorului să nu vă dea nici un pic de fîn cînd o să vă schimbăm.

Mormăind în timp ce se urca pe capră, oftă:

– Cred că a vrut să-și vadă iubita. Bietul de el! Bill era fericit că nu mai era tânăr. „Nu prea-ți arde să te îndrăgostești,” murmură el, „mai ales cînd toată lumea și propriul tată îți sînt împotrivă.”

Îndreptîndu-se spre trăsura, Silas păru la mii de kilometri distanță. Dezamăgit pentru că nu reușise să o vadă pe Cathleen, se grăbi să urce.

– E-n regulă, Bill, zise el. Londra ne așteaptă. Dă-i bice repede.

Jessie stătea la fereastră de ceva vreme. Se sculase devreme, îl văzuse pe Silas lîngă poartă, și mai tîrziu auzi trăsura îndepărtîndu-se. Acum se întreba dacă nu cumva greșise că nu o trezise pe Cathleen. „Unde o să ducă asta?” se întrebă ea. „Cineva o să se aleagă cu inima frîntă, sau de nu, să nu-mi ziceți mie Jessie Butler.”

Stătea în locul unde stătuse Silas, gîndindu-se la discuția sinceră avută cu Cathleen noaptea trecută. „Ciudat, mormăi ea, cum poți vedea o furtună formîndu-se la mii de kilometri distanță și să nu poți face nimic ca să nu fii rănit!”

Apoi, auzind-o pe Cathleen coborînd, se grăbi spre plită, unde începu să prăjească niște ouă într-o tigaie.

– Tatăl tău o să coboare în orice moment, zise ea. Stai jos. Îi făcu semn cu mîna spre scaun. Micul dejun e gata în două minute. Uitîndu-se la picioarele goale ale lui Cathleen, o certă:

– Unde-ți sînt papucii? Du-te și te încălță, înainte să răcești... ești ca o țigancă, mergi desculță ori de cîte ori ai prilejul.

Căscînd, Cathleen se îndreptă către fereastră.

– La ce te uitați?! Era curioasă. De cum intrase, văzuse că Jessie avea o privire de parcă s-ar fi simțit vinovată.

– Nu mă uitam la nimic! răspunse evaziv.

– Trebuie să te fi uitat la *ceva*! Era iarăși vulpea aia? întrebă ea. Tata a zis că a fost și ieri pe aici. Crede că trebuie să închidem puii la noapte în cazul în care diavolul bătrîn bîntuie pe aici. Se uită la Jessie cu suspiciune. Dar nu se poate să fi fost vorba despre vulpe, pentru că nu vine decît noaptea.

Spărgînd ultimul ou, Jessie își șterse mîinile de șorț.

– Ți-am spus, nu am văzut pe nimeni. Bombănind înciudată, veni la fereastră alături de Cathleen.

– Ei bine, ai dreptate! mărturisi ea. Se întîmplă că *am văzut* pe cineva, nu sînt sigură. Cred că era vreun vagabond din ăia care așteaptă să le pice vreun mic dejun gratis. Rușinată, simți cum i se urcă sîngele în obraji. Nu prea știa să mintă bine de fiecare dată. Pleacă de la fereastră, fato.

O singură privire spre bunica ei și Cathleen înțelesese totul.

– A fost Silas, nu-i așa? Emoția îi ascuți vocea. Spune-mi adevărul, bunico... Silas a fost aici, nu-i așa?

Dîndu-și seama că nu putea să o păcălească, Jessie recunoscuse.

– Da, a fost aici. Nu a stat foarte mult, doar a aruncat o privire. Părea îngrijorat. Eram sigură că urma să vină încoace, dar n-a făcut-o. A stat vreo cîteva minute și apoi a plecat. Își puse mîinile în șolduri și, dînd din cap, spuse: „Îți jur pe viața mea, nu pot să înțeleg ce făcea la ora aia așa de dimineață.

Inima lui Cathleen tresări la auzul veștii.

– De ce nu mi-ai spus?

Jessie răspunse încet:

– Am crezut că dormeai, mai ales că te-ai culcat tîrziu și... După un moment de ezitare, zise: Îmi pare rău.

Cathleen era înnebunită la gândul că Silas fusese acolo și ea nici nu știuse. De ce așa de devreme și de ce nu a venit pînă lîngă casă? Trebuia să-l vadă, să se liniștească.

– Încotro a luat-o?

– În partea aia, dacă stau bine să mă gîndesc. Arătînd spre dreapta casei, Jessie adăugă: Era cu o trăsură condusă de Bill Trimble. Au plecat în direcția aia. Au plecat pe furiș, ca niște hoți.

Era doar la jumătatea frazei cînd Cathleen se repezi afară pe ușa.

– Cathleen, întoarce-te. A plecat, ți-am spus! strigă disperată.

Dar Cathleen n-o auzise. Desculță, cu părul în vînt, alergă peste cîmp, luînd-o pe scurtătură spre drumul principal.

– Silas! vocea i se pierdu în văzduh. Silas... *așteaptă-mă!*

La distanță mare față de casă, zări trăsura în depărtare.

– Silas! alergînd cu inima să-i spargă pieptul, se grăbi spre coasta dealurilor și pînă jos la drum, cu picioarele pline de tăieturi și sîngerînde din cauza ferigilor aspre și a pietrelor de pe drum, dar părea să nu-i pese. Singura durere care o făcea să sufere era aceea de a-l pierde pe bărbatul iubit, simțindu-se deja părăsită de acesta.

– Silas... uită-te înapoi... *te rog*, uită-te înapoi.

Dacă el ar fi făcut-o, ar fi putut s-o vadă. Dar era deja prea departe ca ea să-l mai poată ajunge și dintr-un motiv inexplicabil, îi fu teamă.

Ajungînd la drum, privi pentru ultima dată trăsura, care se îndepărta clătînîndu-se, întorcînd la cotitură. Extenuată, se așeză pe o ridicătură, să-și tragă răsufierea. Nu mai avea nici un rost să încerce s-o ajungă. De aici, drumul urca brusc; caii îl puteau urca în mersul lor galopat, dar ea alergase cît putuse de repede, iar acum nu mai avea nici un strop de vlagă.

Uitîndu-se în jos, văzu că picioarele îi erau pline de tăieturi și zgîrieturi. Și cu această descoperire veni și durerea. Își îndreptă umerii micuți și, chinuîndu-se la fiecare pas, făcu cale-ntoarsă spre căsuța lor.

Cînd Tom o ajunse în timp ce se tîra șchiopătînd de-a lungul drumului, ea simți durerea îndoit.

– Of, fată! Opri căruța, sări jos și alergă spre ea. Luînd-o în brațe fără prea mult efort, o duse la căruță.

– Unde ți-a fost mintea să alergi în halul ăsta, desculță? o certă el. Ți-ai pierdut mințile?

– Silas a venit aici, spuse ea. Trebuia să-l văd.

– Nu mai spune! Și era atît de urgent că nu mai putea aștepta?

După ce o așeză ușor pe bancheta căruței, se uită cu atenție la picioarele ei.

– Doamne Sfînte! Ai niște tăieturi cumplite. Jessie m-a obligat să-ți aduc pantofii, dar după cum arată bietele tale picioare, nici n-ai să poți să te încalți.

– Nu e chiar atît de grav pe cît pare! Deși o durea pînă la lacrimi, n-ar fi recunoscut în nici un chip. Mai ales acum, cînd era atît de supărat pe ea.

– Dacă spui tu... Urcîndu-se lîngă ea, îngrijorarea se transformă în furie. Jessie nu trebuia să te lase să alergi în halul ăsta! Trebuia să fi știut că nu ai nici o șansă să ajungi din urmă trăsura! Ai fi avut nevoie de un cal rapid și de cinci minute avans și chiar și așa, nu se știe dacă ai fi avut noroc.

Cathleen îi dădu dreptate în sinea ei, dar spuse cu totul altceva:

– Nu o învinovăți pe bunica, nu-i vina ei. Cînd mi-a zis că Silas a fost aici, n-am știut decît că *trebuia* să-l văd. Rostindu-și cu voce tare teama, adăugă: Am sentimentul că venise să-mi spună ceva de rău.

– Nu-mi place să aud asta! Aruncîndu-i o privire îngrijorată, îi ceru amănunte.

Dintr-o dată prudentă, Cathleen evită să răspundă.

– Dacă mă gîndesc bine, nu era ceva important, nu? zise ea. Altfel ar fi venit să mă vadă, nu crezi?

– Hm! Schimbîndu-și locul, tatăl o privi din nou cercetător. Nu știi *ce să cred*. Voi, tinerii, sînteți tare secretoși, asta gîndesc eu. Mai întîi vine pînă lîngă casă, apoi pleacă fără să spună nimic nimănui și iată-te pe tine, alergînd să-l prinzi, cu picioarele carne vie, nu alta!

– Simțeam nevoia să-l văd, tată! Asta-i tot! Nu îndrăzni să spună mai mult, cel puțin nu pînă la întoarcerea lui Silas, cînd sigur o să afle ce s-a întîmplat între el și taică-său.

– Aha, deci *asta-i tot*!

Trase de hățuri, gata să sfichiuiască spinarea calului, cînd, pe neașteptate, simți că i se taie respirația, la gîndul groaznic ce-i trecuse prin minte.

Scăpă hăturile din mîini și, cu ochii holbați, o prinse de umeri, strigînd:

– Iisuse, Marie și Iosife! Vreau adevărul, chiar *acum*, fetico! Derbedeul ăla nu te-a băgat în vreun bucluc? Să nu-mi spui că ești ...

– Nu! Cathleen știa ce-și închipuie el, și vina o măcina. Dacă-ș fi intrat într-un bucluc ... ca ăsta ... Își aminti de ce se întîmplatase pe insulă și-și simți obrajii arzînd. Știi bine, că, dacă-ar ar fi așa, ți-aș spune.

– Aha! L-aș jupui de viu, cînd o să se întoarcă, așa aș face!

– E un om bun! ripostă Cathleen.

– E *tînăr*, asta e. Tînăr și bogat, și mult deasupra ta, ca să-ți faci gînduri deșarte. Tom luă o hotărîre. Nu mai vreau să-l văd în preajma casei. O fi proprietatea lui, dar atîta vreme

cît plătesc chirie, eu hotărâsc cine vine în vizită și cine nu și zic că ar trebui să se țină departe de noi. Mai mult de atît, îți interzic să te mai apropii de alde Fenshaw de azi înainte.

Cum ea-și coborîse privirea, el insistă.

– Auzit-ai ce-am spus, Cathleen? Tu și tînărul ăla o căutați cu lumînarea, și nu-mi place asta!

Cathleen continua să privească în jos și el îi dădu un ghiont.

– Uită-te la mine!

Ea ridică privirea și în clipa aceea inima lui se strînse de amărăciune, dar după ce o văzuse alergînd după Silas Fenshaw fără să se gîndească o clipă la sine, știu că nu trebuia să se oprească, atunci și acolo.

– Ai auzit ce ți-am spus?

– Da, tată. Dar n-ar fi putut să i se supună. Nu dacă sacrificiul însemna viața ei alături de Silas.

Părînd mulțumit, încuviință:

– Bine, fetico! Să știi, însă, că o să fiu cu ochii pe tine de acum înainte.

Fără să riposteze izbucnirii furiei sale, Cathleen se lăsă pe spate. Dar nu se putu abține să nu întrebe, peste o clipă:

– Drumul ăla duce la Preston, nu?

– Da.

Tom nu privi înapoi. Era prea preocupat, încercînd să țină șareta drept, pe drumul plin de pietre colțuroase, și rugîndu-se în sinea lui ca hotărîrea de a-i interzice lui Cathleen să se mai vadă cu tînărul Fenshaw să nu distrugă buna înțelegere dintre el și iubita-i fiică.

– După Preston, încotro se îndreaptă? Emoțiile i se mai domoliseră, dar hotărîrea îi era mai aprigă ca niciodată.

– Duce la Londra sau cel puțin așa mi s-a spus. Nu am mers niciodată atît de departe, așa că nu pot fi sigur.

Răspunsul nu o liniști. Dacă Silas a plecat la Londra? De ce ar face atîta drum fără să-i spună nimic? Și nu pentru prima dată în dimineața aia, Cathleen se simți nefericită și îngrijorată. Și cumplit de singură.

— Ce-ți mai fac picioarele, fetiço?

— Bine.

— Îmi pare rău că am fost așa aspru cu tine în legătură cu Fenshaw! zise Tom cu vocea groasă. Dar nu-mi iau înapoi nici un cuvînt! N-am să mă răzgîndesc.

Cu viclenie, Cathleen schimbă vorba. Cerîndu-și iertare că-l făcuse să vină după ea, lipsindu-se de micul dejun adăugă:

— Nu vreau să întîrzii din cauza mea, așa că mă bucur că mergem direct la brutărie. Cînd ajungem acolo, o să-mi oblojesc rănile cu sare și apă caldă și o să fie ca noi.

El rîse.

— Parcă o aud pe Jessie. *Apă caldă și sare* e răspunsul ei la orice ar preocupa-o.

— Ei, bine, nu greșește niciodată, nu?

— Nu, domnișoară, nu se înșeală! admise el cu o grimasă.

— Așadar, nu-ți face griji.

— În orice caz, dacă nu or să arate mai bine după ce ți le oblojești, te urc în șaretă și te trimit la Jessie cît ai clipi.

Totul fusese zis și făcut. Fetișcana părea să nu fi fost vătămată în vreun fel, așa că-și spuse mulțumit:

— Bun! Drumul s-a mai netezit, așa că putem să dăm bice un pic mai repede. Și îndemnă calul să se grăbească.

— Arată-ne ce poți, bătrîne, îi zise bătrînului dobitoc. Avem cuptoare de aprins și pîine de frămîntat și în curînd clienții o să bată la ușa.

Privind pieziș spre fiica lui, văzu cum sălbaticul și minunatul ei păr ondulat era răvășit de briză, dîndu-i expresia unui copil.

– Jessie ți-a trimis șorțul curat, îi spuse el, și alte câteva fleacuri... peria de păr și alte de-astea. A pus și o fundă ca să-ți legi claia de păr la spate. Văleu! Îți jur că arăți ca o sălbăticiune scăpată din pădure. Și n-aș vrea să găsească nici un fir de păr în aluat, nu-i așa? ...

În timp ce Tom ținea drumul, ea își perie părul, și-l legă la spate, apoi se apucă să-și aranjeze hainele. Curînd intrau în trap mărunț în orașul Blackburn.

În mod obișnuit, lui Cathleen îi plăcea să meargă prin ținut privindu-i pe trecătorii cei matinali, făcînd semne cu mîna și zîbindu-le. Astăzi gîndul îi era doar la Silas. La fel și inima.

Și Tom se gîndea la Silas Fenshaw. După evenimentele din acea dimineață, i se deschiseseră ochii. Ceea ce fusese o prietenie nevinovată între doi tineri se transformase într-o treabă periculoasă.

Simțînd privirea curioasă a lui Cathleen atîntită asupra lui, se întoarse spre ea:

– Te simți bine, fetiță? Uitîndu-se la picioarele ei, păru mulțumit să vadă că umflăturile începeau să se retragă.

Cathleen de-abia încuviință. Și-ar fi dorit atît de mult ca tatăl ei să se împace cu gîndul că ea și Silas sînt împreună, dar acum știa că nu o va face niciodată.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Tom îi spuse:

– Uite, fetișo, nu am nimic *personal* cu tînărul Fenshaw. Dar nu e pentru tine și nu o să fie niciodată. Dacă m-ai întreba, ți-aș zice să faci bine să-ți cauți pe cineva de teapa ta.

Descurajată de spusele lui, Cathleen zise cu amărăciune:

– Îmi închipui că și tatăl lui i-a spus același lucru.

– Nu contează dacă i-a zis sau nu, *eu* îți spun *ție*, și în ceea ce mă privește, nu mai am nimic de adăugat.

Privind-o, îi văzu chipul trist și inima i se strînse:

– Ai să-l uiți. Ești o tânără arătoasă. Chicoti: Oh, nu spun că ești perfectă... nici pe departe! Poți să mă sfidezi și să te încăpățânezi cît vrei și ai să mă scoți din sărite.

Îi zîmbi, înmuindu-și vocea cu afecțiune:

– Dar ești ascultătoare. Ai o inimă bună și iubitoare și ai să găsești repede pe cineva. N-ai nevoie să cauți prea departe. Nu și cînd există un oarecare tînăr, care ar da orice doar ca se plimbe cu tine pe stradă.

Cathleen știa la cine se gîndea:

– Te referi la Lou Matheson, nu?

– Da, la el. Rînjetul lui Tom se lărgi și mai mult de mîndrie. Vede stelele în ochii tăi și luna în zîmbetul tău și orice cuvînt spune, e numai despre tine.

– Lou mi-este prieten și îl plac, știi asta. Cathleen îl cunoștea pe Lou cam de cînd îl știa pe Silas. Dar nu îl iubesc... nu în felul acesta.

– Se poate că nu și îmi pare rău să aud asta. Dar e un flăcău frumos, în felul lui! insistă Tom. Nu ești de aceeași părere? Muncește pe brînci, din zori aproape tot timpul, și încă mai are puterea să o facă și cînd s-au stins cărbunii și sînt gata să plec acasă. Lou Matheson ar putea străbate brutăria cu ochii închiși fără un singur pas greșit. Am să-ți mai spun încă ceva, e ambițios. Flăcăul are o minte care i-ar putea aduce o avere. Nu m-ar mira dacă ar fi să vină o zi în care să aibă propriul lui lanț de brutării de-a curmezișul ținutului.

– Oh, sînt sigură că o va face. Știînd de ce era în stare Lou, Cathleen nu se putea îndoi. Sînt sigură că o să fie un soț bun pentru vreo femeie norocoasă într-o zi. Dar nu o să fiu eu aia, ți-o spun sigur!

Ești sigură în privința asta, fetiço?

– Mai sigură ca niciodată.

– Atunci e mare păcat. O simți extrem de hotărâtă și Tom se înfioră.

Ar fi avut de ce să-i fie teamă, mai ales dacă ar fi putut să-i citească gândurile. Dacă era să nu-l aibă pe Silas, n-ar fi vrut pe nimeni altcineva.

– Tot ce pot să spun este că trebuie să lași timpul să treacă și ai să-l vezi cu alți ochi.

– Nu cred, tată.

– Înțeleg. De fapt nu pricepea nimic. Adevărul e că nu înțelegea de ce ea nu-l accepta pe tânărul Lou, înainte să pună mâna pe el o altă fată.

– Am să-ți mai spun ceva. O să cauți mult și bine pe altcineva și n-o să găsești un altul mai bun ca Lou Matheson.

Știind că intuise bine, Cathleen îi răspunse bine dispusă la aluzie:

– Nu trebuie să mă convingi că are un suflet bun, pentru că știu deja. Știu și că-i ambițios și cred că o să se descurce. Nu vroia să-l jignească, dar nu vedea cum ar fi putut să evite asta:

– Îmi pare rău, tată, dar nu-l văd pe Lou altfel decât ca pe un bun prieten.

Era mai mult decât evident pentru Tom că fiica lui pusese ochii pe Fenshaw.

– Cu toate astea, Lou parcă a fost trimis de Dumnezeu! insistă el. Dacă nu s-ar fi împrietenit cu Robert, nu știu unde ar fi ajuns acesta. Aruncându-i o privire șireată, adăugă: L-a influențat în bine pe flăcău și zic că trebuie să-i fim recunoscători cu toții pentru asta!

Numele încăpăținatului ei frate veni ca o ușurare pentru Cathleen, pentru că îi dădu ocazia să schimbe subiectul.

– Robert nu a venit acasă azi noapte, zise ea. Ți-a spus

unde se duce? Nu-și amintea să-l fi văzut cu o seară înainte sau de dimineață.

— A înnoptat la Lou, răspunse Tom. Sînt surprins că mama lui Lou nu mi-a scris nici o notă de plată pentru ceea ce mîncă el. N-am văzut niciodată un băiat care să se îndoape atît. Mormăi, cu chipul întunecat: Îmi doresc cu ardoare să aibă aceeași poftă și pentru muncă.

Imediat, Cathleen îi luă apărarea.

— Robert nu e rău. Și totuși, la fel ca Jessie și ca tatăl său, era îngrijorată pentru fratele ei.

— Poate că nu. Dar o să împlinească șaisprezece ani în curînd și habar nu are ce vrea de la viață. Tom încercase tot felul de metode ca să-l aducă pe tînărul Robert pe calea cea bună, dar se dovedise o treabă deloc ușoară.

— E încă tînăr, tată. Fuseseră momente cînd ar fi vrut să-l strîngă de gît pe Robert pentru necazurile pe care le făcea, dar nu cedase niciodată ispitei.

Umorul lui Tom reveni:

— Tînăr, zici? chicoti el. Și mă aștept ca tu să te consideri în vîrstă?

— Mai în vîrstă, da.

O privi și se simți mîndru de trăsăturile-i drăguțe, știind în sufletul său că nu există nici o asemănare între ea și fratele ei.

— Ah, ai dreptate, murmură el. Sînt cam trei ani diferență între voi, dar tu ai mai mult bun simț și curaj decît va avea el vreodată. Mi-ai cîștigat respectul și pe al celorlalți și o să-ți spun asta mereu fetițo. Mai mult, clienții nu mai prididesc cu laudele la adresa ta. Nu se mai satură să vorbească despre tine și asta-mi umple sufletul de mîndrie. Gîndești repede și nu te dai în lături de la nici o muncă grea. Și mereu mă voi putea bizui pe tine, orice ar fi. Fornăind, cu dezgust, mormăi:

Va fi o zi mare cînd o să pot spune același lucru și despre leneșul ăla de frate-tu.

— Ai răbdare, tată! Îi luă ea apărarea, o să ajungă să-ți cîștige și el respectul cît de curînd, trebuie doar să ai răbdare. „Și ar fi atît de frumos dacă s-ar întîmpla asta!” gîndi ea.

— Ei bine, o să încerc să-l iau mai în serios, murmură el. Socotesc că dacă i-aș acorda mai multă încredere, asta s-ar putea să-l ajute să se maturizeze. Glasul i se umplu brusc de furie. Îți spun, fetișo, dacă nu o să se schimbe, n-o să mai pot avea nici o autoritate în fața drăcușorului.

— Poate că o să devină mai responsabil, fu de acord Cathleen. În plus, asta o să-l ajute să nu mai piardă timpul pe străzi și l-ar ține departe de orice anturaj rău.

— Rămîne de văzut, nu-i așa? A avea idee despre un lucru e una, gîndi el, dar a-l pune în practică era altceva.

Tot restul drumului, cei doi rămăseseră în tăcere. Gîndul lui Tom era la răzvrătitul său fiu, iar al lui Cathleen la Silas. Se întrebă unde ar fi putea fi în clipele acelea, poate la numai cîțiva kilometri distanță sau poate mult mai departe. Nu exista nici un mijloc ca să afle. Oriunde ar fi fost, s-ar fi dus după el, dacă ar fi avut prilejul. Oricum, va veni s-o vadă în seara aia, era sigură, și gîndul o făcu să-i tresalte inima.

Cînd Tom îi aruncă o privire puțin mai tîrziu, văzu că se lăsase pe spătarul banchetei. Ținea ochii închiși murmurînd un cîntec cu vocea ei liniștită. Își dorea mai mult decît orice pe lume s-o știe fericită, dar era convins că aceasta nu se va întîmpla niciodată cu unul ca Silas Fenshaw.

Curînd, străbăteau centrul orașului Blackburn, îndreptîndu-se spre strada Penny, unde se afla brutăria.

Cazanul pentru dospit era deja afară, cei doi căruțași se urcară pe capră, unul apucă hățurile, celălalt verifică lista cu

livrările pentru ziua respectivă. Ca de obicei, arătau bine cu jepele turtite și în uniformă.

– Ești frumoasă ca o cadră! îi spuse lui Cathleen cel mai în vîrstă dintre ei. Ar fi o idee să-mi fac nevasta pachet și să te iau pe tine în locul ei!

– Hei! strigă Tom plin de încîntare. Vezi ce spui, Amos Tanner, sau o să am eu grijă ca femeia ta să afle ce poamă de bărbat are.

Aflîndu-se pe aproape, lăptarul, care auzise discuția rîsătoare,

– Cred că știe deja.

Tom și Cathleen rîseră și ei, uitîndu-și grijile pentru moment. Tot timpul drumului, Cathleen încercase să se convingă că Silas o va căuta cu siguranță, nu mai tîrziu decît în acea seară. Se simțea mulțumită, nerăbdătoare să înceapă lucrul și, ca de fiecare dată, imaginea vechii brutării îi dădea avînt.

Era o clădire mare, veche. Cele două etaje, cu foarte multe ferestruici, se înălțau într-o curte pavată cu pietre, înconjurată de ziduri scunde, și despărțită de trotuar printr-o pereche de porți înalte și negre din fier. Ca și porțile, depozitul era și el într-o stare deplorabilă. „O să mai țină vreo două sute de ani,” ar fi spus Tom și Cathleen părăsindu-l.

– Ia te uită, făcu Tom un gest spre intrare. Porțile sînt deschise. Se pare că Lou este deja aici. O fi aprins cuptoarele și s-o fi apucat de treabă, nu m-ar mira.

În timp ce conducea șareta pe poartă, Tom îi atrase atenția spre tînarul care traversa curtea; viguros clădit, cu păr blond și ochi căprui, blînzi, Lou Matheson se cocoșase de-a binelea sub greutatea a doi saci imenși de făină.

La vederea lui Cathleen, se luminează la față. Grăbindu-și pașii spre ușa brutăriei, lasă în grabă greutatea de pe umeri și ieși înainte ca trăsura să se oprească.

— 'Mneața, Cathleen! Lou îi spusese întotdeauna pe nume și Tom nu intervenise vreodată să-l corecteze. Arăți tare bine. O măsură cu privirea, plin de admirație.

— Fugi de aici! Cathleen era obișnuită cu aprecierile sale măgulitoare, pentru că erau aceleași ori de câte ori o vedea. Sînt bătută de vînt, roșie la față și picioarele-mi sînt ca două bucăți de aluat pe jumătate copt.

Cînd Tom se grăbi să o dea jos din șaretă, Lou îi observă picioarele umflate.

— Ce ți s-a întîmplat? întrebă el, cu îngrijorarea citindu-i-se pe față. Unde-ți sînt pantofii?

Tom sări să o apere:

— Nu mai cicăli fata! îl certă el. Vezi dacă găsești ligheanul ăla mare din tablă în care ne spălăm. Umple-l pe jumătate cu apă fierbinte și potrivește-o cu rece. Și să pui și un pumn de sare în apă.

În timp ce Lou se grăbea să facă ceea ce i se ceruse, Tom o duse pe Cathleen în birou.

— Nu e cazul să mă duci în brațe, tată. Jenată de prezența lui Lou, ea protestă: *Pot să merg, dacă mă lași.*

Ignorîndu-i protestele, Tom o așeză pe canapeaua din păr negru de cal.

— Stai acolo. Îndreptă un deget spre ea: Nu ai voie să te miști pînă nu te speli pe picioare și nu ai să te poți încălța.

— Bine! consimți ea. Nu-i nevoie să stai cu mine. Picioarele mele nu au nimic atît de grav încît să nu le vindece cîteva minute de stat în apă. Simțindu-se brusc stîmjenită, începu să se foiască pe canapea.

– Te doare, nu-i așa fetițo?

– Nu, tată. Și nu te mai agita atât. E canapeaua asta, se plinse ea. Părul de cal îmi înțepă picioarele.

– *Iarăși* asta? Ridicându-și ochii, exasperat Tom, îi reaminti că de fiecare dată avea câte ceva de comentat în legătură cu canapeaua pe care stătea. Nu ți-a plăcut niciodată canapeaua asta, nu-i așa? E destul de confortabilă pentru mine, să știi, mărturisi el. Și unde mai pui că am plătit o groază de bani la magazinul de mobilă și nu mi i-am scos nici acum. Nu am de gând să *vînd* bunătate de canapea, și cu asta, basta!

– Ți-ai putea permite una mai bună acum! Încercă ea să-l înduplece. Una cu perne moi și fără arcuri care să te împungă la fiecare mișcare.

Ignorînd-o în mod intenționat, îl strigă pe Lou.

– Unde dracului este apa aia? Drept răspuns, Lou intră pe ușă în grabă, cu ligheanul în mîini și cu o privire disperată în ochi.

– Era și cazul să apari! Tom nu era în toane prea bune. Pune-l jos, aici! Arătînd spre podea chiar sub picioarele lui Cathleen, așteptă pînă cînd Lou puse ligheanul în locul indicat. Ai grijă să nu fie prea fierbinte, înainte de a-ți vîri picioarele în apă! o avertiză pe Cathleen. Merg să-ți aduc un prosop. Apoi Lou și cu mine o să te lăsăm singură, ca să ne ocupăm de treburile noastre de fiecare zi.

Pe cînd îngenunchea să pună ligheanul jos, Cathleen surprinse privirea lui Lou. Îi mulțumi cu un zîmbet.

– Puteți pleca acum, amîndoi. Se întoarse spre tatăl ei: Încă mai sînt în stare să-mi port singură de grijă.

– Femeile! Clătinîndu-și capul, Tom plecă după prosop, în timp ce Lou mai zăbovi cîteva clipe cu ea.

– Nu arată prea bine, zise el, prinzîndu-i delicat picioarele

între palmele făcute căuș. Cu o voce gravă, liniștită, întrebă: Cum ți s-a întâmplat asta?

– Am alergat.

– Fără pantofi? Văzuse cât de grav erau tăiate și învinate tălpile picioarelor și îl năpădiră o groază de bănuiele.

Intuind că urmărea să smulgă adevărul de la ea, Cathleen deveni precaută:

– Nu pune prea multe întrebări, Lou Matheson, îl dojeni ea. Îți mulțumesc pentru ajutor, dar mă descurc. Ca să-i demonstreze, își vîrî un picior în apă și, văzînd că nu era prea fierbinte, și-l strecură și pe celălalt, cu un oftat de ușurare.

Lou nu prea se grăbea să plece. În schimb, își ținu mîinile în jurul picioarelor ei, vizibil tulburat la vederea acestora.

Neliniștită din pricina atingerii lui, Cathleen îi sugeră:

– Mai bine ai pleca...

Dar el își mai plimbă mîna pe glezna fetei și spre călcîi, cu privirea iubitoare ațintindu-i fața, întrebînd-o cu o voce blîndă, persuasivă:

– Ai alergat prin ferigi, nu? Ce urmăreai, Cathleen? *Pe cine* urmăreai? Zîmbetul îi dispăruse acum. *Pe el?*

Furioasă, Cathleen își smulse picioarele din strînsoare și scînci de durere.

El își reveni imediat, umilit.

– Oh, îmi pare rău! Nu am vrut să te fac să suferi, dar... Lăasă capul în jos. Sînt foarte gelos, asta-i tot.

Cathleen se încruntă:

– Nu ai nici un drept.

– Știu. Zîmbi ștrengărește. Mă ierți?

Întorcîndu-și capul, ea îi răspunse mînioasă:

– Mai bine te-ai întoarce la lucru.

Chiar atunci Tom reveni.

– Ești o sălbatică și o creatură încăpățînată, ar trebui să te

„În într-o cușcă! îi spuse el cu umor. Dar ai dreptate să-l trimiți pe Lou înapoi la treaba lui.

Cathleen și Lou îl priviră cu îngrijorare, nesiguri dacă fusese sau nu martor la scena anterioară.

Punînd prosopul și pantofii pe canapea, îi spuse lui Lou: – Vino, las-o în pace. Dacă nu gîndește înainte de a alerga desculță peste pietre colțuroase, nu merită să fie răsfățată. Pe cînd ieșea, îi aruncă o privire șireată lui Cathleen.

– Într-o clipă ai să fii în stare să te apuci de lucru, domnișorică. Șareta o să fie încărcată, gata de plecare, și Robert o să-ți dea o mîină de ajutor.

– Zece minute, răspunse ea, și o să fiu gata să-mi fac tura.

Lou nu privi înapoi, dar ea nici nu se aștepta să o facă. Amintindu-și cît de mîhnit fusese, chicoti în sinea ei. „Bietul Lou! Nu-l pot învinovăți că a încercat.”

După ce plecară cei doi, Cathleen se trase pe marginea canapelei, ca să-și spele cu apă sărată zgîrieturile și tăieturile de pe picioare. „Și totul din vina ta, Silas Fenshaw!” își zise, înciudată. „Dacă măcar te-ai fi apropiat de casă!” Și amintirea aceasta o încerca și mai rău.

După cîteva minute de stat în apă sărată, durerile se mai potoliră, iar pielea părea să se fi dezumflat. Se lăsă pe spate și-și ținu picioarele să se mai înmoaie o vreme, înainte să le ridice unul cîte unul și să le usuce cu prosopul. Apoi încercă să se încalțe. La început simți că pantofii o strîng, dar, după ce-i legă, nu i se mai părură chiar atît de nesuportat. „Haide!” Imitînd-o pe Jessie, parcă o auzi chiar pe ea vorbind: „N-ai să mori din cauza unor picioare umflate.” Cîțiva pași prin cameră îi întăriră spusele.

Afară, în curte, Tom pregătea docarul pentru livrări. Lou era în brutărie, scoțînd tăvile cu pîine din cuptoare.

– Fă-le morman lângă ușă! îi spuse lui Robert, un băiat firav, cu păr negru și ochii verzi, mohoriți.

Ducînd tăvile lângă ușă, el le așeză morman, acolo unde spusese Lou.

– O cam placi pe Cathleen a noastră, nu-i așa? îl întrebă pe acesta, cu viclenie.

Lou îi răspunse prudent:

– Știi bine că da.

Luînd a doua tavă, Robert o puse peste cealaltă.

– Dar ea nu te place, nu?! ...

De data asta Lou îl privi fioros:

– Și cam ce ai ști *tu* despre asta?

– Ai vrea să te-nsoți cu ea, nu? În vocea lui era un fel de mirare.

– Da, și am s-o fac. Întrerupîndu-și lucrul, Lou se gîndi la Cathleen, la pielea ei fină și la acele buze cărnoase, roz și dorința îi crescuse.

– N-ai nici o șansă, la naiba. Nu atîta vreme cît nu are ochi decît pentru Silas Fenshaw.

Lou zîmbi auzindu-l.

– Tatăl tău n-o să-l lase să se apropie de ea!

– Zău? Și socoți că *pe tine* o să te lase să te apropii de ea?

– De ce nu? Sînt curat și prezentabil, nu-i așa?! Întotdeauna am muncit din greu și într-o bună zi s-ar putea să am propria mea afacere. Vocea i se înmuie. Pe deasupra, nimeni nu ar putea-o iubi pe sora ta așa cum o iubesc eu.

– O iubește Silas Fenshaw. Savurînd gluma, Robert chicoti. A iubit-o *dintotdeauna*.

– Nu-i genul ei. Dă-i timp și o să afle singură asta.

– Să sperăm că *nu* o să afle nimic despre tine.

– Ce dracului ai vrut să spui? Înfurat, Lou traversă camera

aproape alergînd și-l înșfăcă pe Robert pe după ceafă. Tîrîndu-l de-o parte, își apropie fața de a băiatului.

— Mucosule! Cu ochii măriți și vocea tremurîndă, îl avertiză: Ai face bine să-ți ții închizi gura sau o să-i spun lui taică-tu cu ce te îndeletnicești!

Robert încercă să-l îndepărteze, dar nu avu suficientă putere:

— Da' eu nu fac nimic!

— Oh, nu?! acum, îl scutură puțin pe băiat.

— Să scoți douăzeci de pîini pe zi, cu fursecuri și briose, pentru un chilipir ... Cred că-ți iese un cîștig frumușel, nu-i așa?! Îl văzu pe Tom apropiindu-se și-i dădu drumul imediat băiatului. Cu privirea amenințătoare, Lou șuieră:

— Ia aminte la ce-am spus. Ține-ți gura sau îți jur că o să-i spun cum îl furi pe la spate.

— N-ai îndrăzni. Pentru că dacă o faci, o să mă văd nevoit să-i zic lui Cathleen despre celelalte femei... alea care tot vin în fiecare săptămînă să-ți aducă banii cîștigați pe străzi. Știind că-l avea la mînă cu asta, rînji cu răutate: Cu sau fără Silas Fenshaw, nu s-ar mai uita la tine dacă ar ști asta.

Amenințat cu trădarea, Lou mai avea o șansă. Ar fi putut să-i închidă gura cu vorba bună sau prin alte metode murdare. Sau ar fi putut să-i facă jocul.

— Uite ce e, puștiule, sîntern prieteni, nu?

— Nu și dacă ai să-i spui tatei că îl fur. Nu numai că ar fi primit o bătaie zdravănă, dar ar fi pierdut și micul venit despre care Tom habar n-avea.

— Bineînțeles că nu o să-i spun. Ne-am înțeles deci. Un bărbat poate să facă afaceri pe unde vrea. Fetele își văd de treaba lor, și eu le fac rost de clienți. Îi făcu cu ochiul. Nu-i nimic rău în asta!

Băiatul nu răspunse, pentru că Tom era deja la ușă.

– Bun! Se uită de la unul la altul. Tu, Robert, termină de încărcat tăvile în șaretă. Cathleen e gata de plecare. Ai să mergi cu ea, și să nu cumva să o lași să alerge. Cum el ezita, Tom ridică vocea: Du-te, băiete! Mișcă-te!

După ce Robert ieși din brutărie, îi dădu instrucțiuni lui Lou:

– Deschide tu prăvălia. Clienții așteaptă. Pregătesc o nouă tranșă de aluat și apoi vin să-ți dau o mână de ajutor.

Munca lor era mereu aceeași, zi de zi, încercată și verificată în timp: să încarce docarul cu bunătățile scoase din cuptor, peste care așezau tăvi întoarse și apoi pânze albe de muselină; să deschidă prăvălia pentru localnici și imediat ce-i mulțumeau pe aceștia, să curețe totul, pregătind o nouă încărcătură pentru copt.

Tom striga în urma șaretei, care se îndepărta:

– Vezi să vinzi tot transportul ăsta!

Rîse tare, cînd Cathleen îi promise că nu va găsi nici o firimitură la întoarcere.

– Asta-i ceea ce voiam să aud! mai zise el. Acum plecați.

Întorcîndu-se, fu surprins să-l vadă pe Lou cu gîtul întins, uitîndu-se după ea.

– E o fată frumoasă, fiica asta a dumitale! îi spuse el.

Tom clipi:

– O să fie norocos cel care o să o ia de nevastă.

– Aș fi tare mîndru dacă ar fi soția mea. În alte împrejurări, n-ar fi fost niciodată așa îndrăzneț, dar dorința îl transformase într-un om disperat.

Tom spuse ceva care-l puse pe gînduri.

– Nu te supăra că-ți zic asta, băiete, dar dacă măcar ți-ar zîmbi, aș sări în sus de bucurie. Îl bătu pe umăr pe Lou și, fluierînd vesel, se întoarse la lucru.

În urmă-i, Lou nu mai putea de bucurie.

— Acum, că tatăl ei este de partea mea, cine știe? O urmări cu privirea pe Cathleen, mînuind cu pricepere șareta de-a lungul străzii. „Ei bine, frumoasa mea”, murmură el, „se pare că aș mai avea o șansă cu tine”.

6

Chiar în momentul în care păși în birou, Silas știa că nu o să găsească un prieten acolo. Celălalt doar *părea* să se bucure că-l vede. Zîmbetul vioi, de circumstanță și politețea încîntătoare, împreună cu modul în care-l întrebase despre tatăl său exprimau doar curiozitate.

Silas reuși să descifreze adevăratele semnificații ale gesturilor acestuia: privirea care spuneau altceva decît gîndul, felul în care îi strînsese mîna și graba cu care se așezase la birou, ca și cînd ar fi pus o barieră între ei.

Urmă un moment lung, stînjenitor, fiecare studiindu-l pe celălalt, importantul bărbat uitîndu-se la Silas și gîndindu-se că era un tînăr chipeș și cu caracter mult mai puternic decît al tatălui său.

Sub ochii cercetători ai celuiilalt, Silas își păstră privirea fermă. Nu se clintea și nici nu privea în altă parte. În schimb, aștepta deja, știind că urma să plece din birou cu mîinile goale, pregătit totuși să facă tot posibilul ca să-și salveze tatăl și, la rîndul lui să găsească o soluție la groaznica incurcătură în care se afla. Iubirea pentru Cathleen, și dorința ca ea să-i fie alături pentru totdeauna îi domina gîndurile.

Scoțîndu-și un trabuc din buzunarul vestei, importantul bărbat îi reteză un capăt și îl aprinse la celălalt cu un chibrit luat dintr-o cutie de pe birou. Urmă un alt moment exasperant,

în timp ce acesta savura gustul, apoi îi zîmbi lui Silas și se ridică din scaun.

– Ei, bine, spune-mi motivul pentru care ai venit, îl îndemnă. Presupun că nu pentru a-mi vorbi despre cît de minunată e sănătatea ta.

Silas respiră adînc, în timp ce îl urmărea discret pe cel din fața lui. Nu era o priveliște prea plăcută. Frederick Carstairs avea un trup uriaș, ochii albaștri pătrunzători, o barbă înspăimîntătoare și o fire pe măsură. Admira succesul și privea cu ochi răi eșecul. Silas venise să-l vadă doar pentru că tatăl lui și Carstairs făcuseră în trecut multe afaceri împreună și Edward crezuse că acest om i-ar datora un sprijin.

– Sînt aici în numele tatălui meu! Începu el.

– Nu e nevoie să-mi explici de ce ești aici. Părea că privește prin Silas. Sînt la curent cu nefericitele împrejurări prin care trece tatăl tău, dar nu știu ce vrei de la mine.

Lui Silas nu-i venea să creadă.

– Se pare că veștile circulă repede.

– Mă tem că așa e. Mai ales veștile *proaste*.

– Dacă știi totul despre asta, trebuie să știi și de ce sînt aici.

– Îmi închipui! Zîmbetul îi era arogant, vocea acuzatoare. A fost suficient de prost să se arunce în apă fiartă, și acum tu vrei ca *eu* să mă pun chezaș pentru el, așa-i?

Rușinat de misiunea-i înjositoare Silas izbucni, furios:

– Tata e profund îngrijorat de situația în care se află. Din fericire, crede că mai are prieteni care să-l ajute.

– Și mă consideră pe mine ca făcînd parte dintre acești prieteni, de aia te-a trimis aici, ca să-mi ceri bani, nu?

– Nu, domnule. A fost ideea *mea*. Știu că dumneata și cu tata ați lucrat mulți ani împreună. Și mai știu că te-a ajutat să

întrii în afaceri, atunci cînd toți ceilalți s-ar fi bucurat să te îndepărteze.

– Și crezi că tatăl tău m-a făcut să fiu cine sînt astăzi... asta vrei să spui?

– Oricine are nevoie de o mîină de ajutor la început, și tata ți-a întins-o.

– Dumnezeu! Rîsul acelui bărbat imens zgudui camera. Apoi începu să strige. Îți dai seama ce spui, puștiule? Sînt un om prosper, cu mult mai mulți bani decît tu și tatăl tău veți putea vedea vreodată. Am parteneri de afaceri peste tot în lume, depozite imense pline cu marfă, gata să fie urcate pe vapor și trimise în toate colțurile lumii. Am două sute de oameni în subordinea mea și controlez mult mai mulți. Coborî vocea pînă ajunse un șuierat și îi aruncă lui Silas o privire sfredelitoare. Și îndrăznești să-ți închipui că am toate astea doar pentru că mi-a dat voie să folosesc birouașul lui prăpădit?

Cînd se ridica în picioare, așa cum făcuse acum, Frederick Carstairs părea teribil.

– Am plătit tatălui tău privilegiul de a fi lucrat în dugheana aia pe care o numea birou. Am plătit pentru fiecare înțelegere pentru care am semnat contracte cu el, și a avut grijă să ia o porție frumușică din comision. Adevărul e că a văzut în mine un rival serios. Știa că era doar o problemă de timp pînă să-mi încep propria mea afacere și i-am dat un avans din bani.

Înfuriat, Silas își încheștase pumnii, încercînd cu disperare să reziste ispitei de a-i stilci fața.

– Tată-l meu nu s-a temut niciodată de concurență!

– Și îi era frică de mine. M-a acceptat în afacere ca să mă poată supraveghea mai îndeaproape. Nu era un act de generozitate, ci o mișcare inteligentă și corectă, și poate că și eu aș fi făcut la fel, avînd în vedere împrejurările. Dar nu

mi-a dat nimic pe gratis. Nimeni n-a făcut-o! Sînt propriul meu stăpîn, întotdeauna am fost așa. Nu le datorez *nimic*. Nici tatălui tău, nici nimănui! Istovit de furie, se lăsă să cadă pe scaun. Acum ieși afară!

– Nu înainte de a spune și eu ceva. Silas stătea drept, ochii întunecați îi erau luminoși, iar vocea calmă. E o practică obișnuită să plătești chirie pentru biroul pe care l-ai folosit, și ar fi fost un om de afaceri sărac dacă nu ar fi luat acel comision pentru bunurile care au trecut pe acolo. Dar nu îți voi repeta ceva ce știi deja. Vocea îi devenise gravă. Ai tot dreptul să-l refuzi acum. Dar nu ai *nici* un drept să-i micșorezi bunătatea pe care ți-a arătat-o cu ani în urmă. Oricum ai spune-o, ți-a fost prieten cînd ai avut nevoie. Zîmbi trist. Dar tu n-ai să știi niciodată ce-i prietenia, nu?

Făcu o pauză, lăsînd apoi cuvintele să cadă:

– Mai mult, dacă voi auzi că ai răspîndit vestea despre necazurile lui, vei avea de-a face cu mine.

– Mă ameninți? Roșu la față, bărbatul acela masiv se repezi la ușă și o deschise cu o smucitură. Ieși afară, nenorocitul, înainte să-mi pierd controlul și să fac ceva ce voi regreta toată viața.

Gata să plece, Silas se întoarse spre el:

– Știi, de la distanță pari un om mare cu o reputație respectabilă, dar atît de... scutură din cap. Ești un om mic, pînă la urmă.

Din hol auzi ușa trîntindu-se cu zgomot. Scoțînd din buzunar un carnetel, trasă o linie peste numele lui Carstairs. „Unul s-a dus, mai sînt doi!” murmură el, și alergă în jos pe scări, nerăbdător să plece, să fie mai repede acasă, cu Cathleen. Se uită la ceasul bisericii, „E ora trei după-amiaza. E destul timp”, se gîndi el.

Unul îl refuzase. Dar nu-și pierduse speranța.

Pe la cinci după amiază, orice speranță i se risipi.

Se temuse că nu o să meargă mai bine nici cu ceilalți doi oameni de afaceri decât cu primul. "Aș fi vrut să-l pot ajuta," spuse unul, "dar am prea multe obligații."

Celălalt fu mai direct.

— Tatăl tău s-a băgat într-o mare încurcătură, din care trebuie să iasă singur. Spune-i asta, și mai zi-i că a fost al naibii de prost!

Bill Trimble stătea prin apropiere cu trăsura, și când îl văzu pe Silas ieșind din ultimul birou, îi observă umerii încovoiați și expresia plină de dezamăgire de pe fața lui. "Ceva a mers foarte prost," murmură el. Cam avea idee despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dar n-ar fi dorit să știe adevărul în întregime.

Suind în trăsură, Silas văzu cât de obosit era bătrînul vizitru.

— Îmi pare rău, Bill! se scuză el. A fost o zi lungă și te-am cam dat uitării.

Gînditor, Bill păru să nu fi auzit nimic.

— Nu face nimic, domnule, răspunse el cu multă înțelegere în glas. Bănuiesc că ați avut multe pe cap.

— Ți-e foame?

— Îs înfometat rău, domnule, recunosc el, dar mai pot aștepta.

— Nu o să se întîmple una ca asta! Știind ce vîrstă avea, și dîndu-și seama cu groază cât de mult îl așteptase Bill, Silas lăsa deoparte propriile-i necazuri. Hai să căutăm un han, zise el. O să ne umplem burțile cu carne de vacă și bere, înainte de a porni în lungul drum spre casă.

— Nu prea multă bere, mă gîndesc, chicoti Bill, n-aș vrea să sfîrșim în cel mai apropiat șanț.

Găsiră un han nu prea departe, doar la două străzi mai încolo, imediat după colț și arătînd atît de primitiv, cum Bill nu văzuse niciodată.

— Doamne, îmi simt gîtul ca un cuptor încins, zise el, lingîndu-și buzele. Trebuie să recunosc, domnule, că o sorbitură zdravănă din cea mai bună bere ar fi o mare bucurie pentru bătrînul meu gîtlej, așa cred!

În han era cald și plăcut, focul ardea în șemineu, deși era iulie, și un grup de oameni veseli fredonau un cîntec.

— Nu-i luați în seamă, rîse hangiu, încă o jumătate de oră și n-or să mai fie în stare nici să se ridice de pe scaun, darămite să mai și cînte. Le luă comanda și se îndepărtă, chicotind.

Cînd berea și friptura de vacă le fură aduse, Bill începu să înfulece, dar Silas părea cu gîndurile aiurea.

— Dacă nu vă supărați că vă spun, o să vă simțiți mai bine dacă ați mîncea asta. Bătrînul îi arătă farfuria cu mîncare. Și nu vă e de nici un folos dacă vă jucați cu furculița în farfurie. Coborînd vocea, îi mărturisi: Mi s-a părut întotdeauna că necazurile nu sînt nici pe jumătate atît de rele cînd ai burta plină.

Surprins, Silas ridică privirea.

— E chiar atît de *evident*?

Scoțînd o bucată de pîine dintre dinți, Bill dădu din cap:

— Am și eu necazurile mele, domnule, și știu care sînt semnele. Azi-dimineață am văzut o lumină în ochii dumneavoastră și acum a dispărut. S-a micșorat la fel ca ziua asta.

— Spune-mi ceva, Bill.

— Întrebați-mă.

— Știi ce se întîmplă? Vreau să spun, la reședința Fenshaw?

Cunoscîndu-și locul, Bill deveni mai precaut.

— Ce anume, domnule?

Silas nu se considerase niciodată mai presus de ceilalți oameni și o dovedea acum zîmbetul său:

— Știi ce vreau să spun, Bill. Tu știi ce se întîmplă, nu? Cu tată meu, adică. Simțindu-i șovăiala, adăugă: Uite ce e, Bill, aș vrea să vorbim, așa ca de la bărbat la bărbat. Nimeni nu o să știe vreodată ce am discutat noi doi.

— Înțeleg, domnule. Complet încrezător acum, Bill îi mărturisi: S-au auzit ceva zvonuri. Ca o regulă proprie, nu dau atenție bîrfelor de nici un fel, da'... Ținea halba de bere cu două degete, însă părea că nu are de gînd să o ducă la gură. În schimb, începu să se foiască pe scaun.

— Continuă, Bill, îl îndemnă Silas, spune-mi.

— Ei, bine, îmi pare rău să o spun, da' cred că-i o țîră de adevăr în zvonul ăsta, pentru că eram în grădină alaltăieri cînd stăpînul și asociatul său, domnul Turner, se certau îngrozitor. Își supse obrajii slabi, slobozind un șuierat. Mai aveau puțin și se încăierau. A fost cumplit, domnule. Nu am mai auzit niciodată așa ceva.

În mod ciudat, Silas se simți ușurat.

— Cît de mult ai auzit din discuție?

Dorind să-și fi ținut gura, Bill luă o dușcă zdravănă de bere.

— Îmi pare rău, domnule, zise el, ștergîndu-și spuma de pe mustață. Nu-i treaba mea și jur pe Dumnezeu că nu o să afle nimeni nimic de la mine.

— Bill! Aplecîndu-se spre el, Silas insistă. Mă ascuți?!

— Da, domnule!

— Spune-mi *exact* ce ai auzit.

— Mai degrabă nu, domnule.

— Ai auzit cînd tatăl meu și asociatul său au rupt acordul?

— Da, am auzit asta, și, nu mă deranjează s-o spun, mi-a părut foarte rău.

— Așadar, știi și motivul.

După trei înghițituri zdravene de bere, Bill sfârși prin a lăsa deoparte orice prudență:

— Din câte îmi amintesc, tatăl dumneavoastră a cumpărat niște pământ în timp ce asociatul său era plecat să facă niște afaceri. Terenul a costat o sumă frumușică, așa am înțeles, dar s-a dovedit a nu avea nici un fel de valoare. Când domnul Turner s-a întors din călătorie, erau o mulțime de bani de plătit! Mestecînd o bucată de carne, plescăi din buze și îi făcu semn lui Silas. Asta am auzit, domnule. Dar nu vă faceți griji, buzele îmi sînt pecetluite. Chiar în clipa următoare deschise gura pentru o altă înghițitură din lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Bill?

— Da, domnule!

— Asta-i *tot* ce ai auzit?

Bătrînul își duse mîna la frunte, ca pentru a-și aminti:

— Da, aprobă el, asta-i tot. Un gînd îngrozitor îi fulgeră prin minte. Ațintindu-l pe Silas cu privirea goală, îl întrebă, cu o voce împleticită: Dumnezeuule, nu cumva dați înapoi? Plănuiați să vă descotorosiți de mine, nu-i așa? De-asta ați vrut să vorbim, dumneavoastră cu mine?

— Nu, bineînțeles că nu! Nerăbdător să-i risipească temerile, Silas îi explică: Nu are nimic de-a face cu ruperea contractului și nici nu vreau să mă descotorosesc de tine, zise el. Are mai mult legătură cu *mine*.

Teama din ochii lui Bill se risipi:

— Da' știu că mi-ați băgat groaza în suflet! Nu știu ce m-aș face dacă n-aș avea de lucru, fiindcă nimeni n-ar angaja un bătrîn amărît ca mine, eh?!

— Să nu-ți faci niciodată griji pentru asta! Întinzîndu-și brațul, Silas îl bătu pe bărbat pe umăr, spunîndu-i cu blîndețe:

Un Fenshaw va avea mereu nevoie de serviciile tale... fie că e vorba de mine sau de tata. Ți promit.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule, pentru că ați liniștit un biet om bătrîn. Ca pentru a sărbători, ridică halba și o goli. Punînd-o înapoi pe masă, îl privi pe Silas curios.

– Spune-ați că are de-a face cu *dumneavoastră*, își aminti el. Știu că nu e treaba mea, dar ați crescut sub ochii mei și iată-vă acum un bărbat în toată firea, în care m-aș încrede cu ochii închiși. Așa că, dacă e ceva care vă supără, și dacă asta e motivul pentru care stăm aici în loc să fim în drum spre casă, m-aș bucura să vă ajut dacă-mi stă în puteri!

Mulțumindu-i, Silas îi zîmbi cu jumătate de gură.

– *Chiar sînt* în încurcătură, mai mult decît am fost vreodată în întreaga mea viață. Adevărul e, Bill, că nimeni nu mă poate ajuta acum.

Privindu-l pe bătrîn, îi văzu fața încercănată și ochii care trădau bunătate și sinceritate, și știu că avea un prieten în fața căruia și-ar putea deschide sufletul.

– Cînd am plecat azi dimineată, aveam mari speranțe că totul o să se rezolve, dar, așa cum ai putut vedea, speranța s-a cam dus încă de cum a început ziua, și acum nu mai pot face nimic.

Bill simți că era ceva care îl rodea pe Silas, dar nu putea decît ghici grozăvia acelui *ceva*.

– Pe Dumnezeu, cu siguranță nu poate fi chiar atît de rău! zise el încurajator. Lunga mea experiență m-a învățat că există o rezolvare pentru orice problemă.

Silas avu un zîmbet strîmb, trist:

– Oh, *chiar* există o soluție, și încă una atît de ticăloasă, că ar distruge două vieți.

Urmărindu-i expresia feței, Bill văzu că în ochii lui Silas, de obicei zîmbitori, apăruse o tristețe apăsătoare și se simți îndemnat să-i spună:

— Uite ce e, fiule, dacă ai ajuns pînă aici, de ce nu mi-ai spune și restul?

Fiindcă băuse o jumătate de litru din cea mai bună bere și era impresionat de necazurile acelui tînăr la care ținea mult, Bill păru să uite că el era servitorul, iar Silas stăpînul și îi vorbi ca și cînd ar fi fost propriul său nepot.

— Cîteodată un cap mai în vîrstă este mai înțelept decît unul tînăr. De ce nu ai încredere în mine, să-mi spui întreaga istorie, să vedem ce se poate face? Ce zici?

Cît mai pe scurt posibil, Silas îi povesti totul. Îi confirmă zvonurile pe care Bill le auzise, și conversația la care fusese martor între cei doi bărbați implicați. Îi explicase cum, forțîndu-l să returneze banii într-un timp foarte scurt, cu tot cu dobîndă, Turner îl putea distruge pe tatăl său. Pe deasupra, dacă tatăl său ar fi fost să se judece la tribunal, venitul nu mai putea fi garantat, și dacă treburile ar fi mers prost pentru el, nu numai că trebuia să satisfacă pretențiile lui Turner, dar ar fi suportat și cheltuielile de judecată.

— Dar cel mai rău lucru dintre toate ar fi că pe mama ar doborî-o șocul ăsta. Sănătatea ei este foarte delicată, și după cum știi, chiar azi-noapte a avut o criză. Tot ceea ce iubește ea foarte mult va fi pierdut. Făcu o pauză, cu sufletul și gîndurile scufundate în haos. „Cathleen sau mama sa? Pe care ar trebui să o sacrifice?”

Ridicînd privirea, se uită la bătrîn.

— Toată viața mamei este în casa aia. E în tablouri și în mobilă. E încrustată în fiecare milimetru de zid. Dacă i s-ar lua toate acestea, pentru ea ar fi sfîrșitul. Coborînd privirea,

vorbi atât de încet, că vocea părea doar o șoaptă. Ce fiu ar putea lăsa să se întâmple asta? Cum aş putea să-i fac asta?

Pe măsură ce Silas își descărca povara, Bill asculta cu o groază crescîndă.

– Dumnezeu să mă ierte, nu am avut nici cea mai vagă idee! exclamă el. Dar nu înțeleg de ce iei vina asupra ta, că doar nu *tu* ești cel care a adus necazul.

– Nu, dar pot să-i pun capăt imediat, dacă vreau. Datoria s-ar șterge, tata ar scăpa de orice amenințare și mama nu ar afla niciodată de asta. Turner ar fi de acord cu asta, dar întâi trebuie să pronunț cuvîntul magic.

Intrigat, Bill întrebă:

– Ce cuvînt?

Silas îi explică calm:

– Acest cuvînt este DA. Vezi tu, Bill, Turner a promis că o să suporte toate pierderile fără protest doar *dacă eu accept să mă însor cu fiică-sa*.

– Ce? Batrînul era vizibil șocat. Asta-i ca și cînd te-ai vinde pe tine, e de necrezut.

– De necrezut sau nu, nu există altă cale de ieșire. Împingînd piciorul înainte, Silas se lăsă pe spate în scaun. După cum vezi, sînt prins în capcană, murmură el, prins fără speranță.

– Și nu simți nimic pentru fata lui Turner?

– Uh! Expresia feței lui Silas se înăspri. Ba da, am sentimente față de ea, zise el. Sentimente de ură și dezgust, care, dacă m-aș însura cu ea, m-ar face s-o strîng de gît.

– Cu fata ai vorbit?

– N-aș rezolva nimic. M-am dus la tatăl ei și mi-a spus același lucru. Fiică-sa tînjește după un soț și eu sînt acela, iar taică-su se bucură grozav. Din cîte mi-am dat seama, s-ar părea chiar că vrea să scape de ea. S-a pricopsit cu o cățea

nenorocită plină de defecte și acum vrea să găsească pe altcineva să-i poarte de grijă. Avu un rîs scurt, trist. Am de făcut o alegere: ori mă însor cu Helen Turner, ori părinții mei vor fi azvîrlîți lupilor.

– Ce fel de om poate fi ăla care ar face un lucru atît de cumplit?

– Unul disperat! Dorește atît de mult să o scoată pe fiică-sa din viața lui și să mi-o dea mie!...

Zguduit de remarca dușmănoasă a lui Silas, bătrînul spuse cu hotărîre:

– E monstruos. Șantajul e cel mai urît lucru. Frecîndu-și palmele, se lovi peste obraji. Silas părea în culmea disperării. Uite ce e, fiule, zise el, ciupîndu-și ușor mîneca hainei, știi că vreau să te ajut. Dar începutul și sfîrșitul acestor lucruri sînt... nici eu nu știu cum. Din păcate, dacă n-aș fi trecut de prima tinerețe, i-aș trage o mamă de bătaie acelui nenorocit fără suflet. Măi să fie! L-aș face să-și dea seama de nebunia lui, așa aș face. Și dacă aș avea destui bani, ți i-aș da ție. Dar nu am avut niciodată bani și nici nu i-am vrut vreodată. Din cîte am văzut eu, îți aduc numai necazuri. Nu, mă mulțumesc să locuiesc la conacul Fenshaw, cu atît cît îmi trebuie pentru nevoile mele, un pic de tutun pentru pipa mea și un foc să mă încălzesc. Asta-i ce mi-am dorit întotdeauna.

Profund impresionat, Silas îl privi plin de admirație.

– Am văzut trei bărbați astăzi, îi spuse el, trei oameni foarte importanți pe care, într-un fel sau altul, tatăl meu i-a ajutat de-a lungul anilor. Astăzi s-a întors roata și m-am dus la ei, cu pălăria în mînă, gata să le cerșesc ajutorul. Dar ei m-au refuzat. Coborîndu-și privirea, își scutură capul. Fiecare dintre ei are mai mulți bani decît ar avea nevoie, dar nici unul nu ar băga mîna în buzunar pentru tata. Și iată-te pe

time, Bill, trăind de azi pe mâine, fără nici un ban pus deoparte pentru bătrînețe, și cu mai nimic al tău, dar ești gata să faci tot ce-ți stă în putință să ajuți.

Tăcu o clipă, pentru a face semn hangifului să aducă încă două halbe de bere proaspătă, și când le avură pe masă, o ridică pe a lui spre bătrîn.

— În cinstea ta, Bill, zise el, înghițind o dușcă zdravănă. Și am să-ți mai spun ceva, prietene. Ești un om mai bun decît ceea ce am văzut eu astăzi, și mai bun decît aș putea vreodată să văd.

Ciocnind paharul cu al lui Silas, bătrînul îi răspunse blajin:

— Mulțumesc, fiule. E un lucru mare ce spui. Și să sperăm că totul va fi cum nu se poate mai bine. Îi făcu semn cu ochiul, aducînd un zîmbet pe fața lui Silas. Uneori, cînd te aștepți mai puțin, lucrurile pot lua o întorsătură ciudată.

Toastară pentru asta și tăcură o vreme, reflectînd la ceea ce se spusese și la ceea ce era de făcut. După un timp, Bill întrebă cu voce blîndă:

— Ce mai e cu drăguța de Cathleen?

Cum Silas nu răspunse, ținîndu-și privirea aplecată spre halba de bere, bătrînul își întinse mîna, atingîndu-l ușor pe braț pe Silas:

— Îmi pare, rău, fiule! murmură el. O iubești pe fată, așa-i?

Silas își ridică privirea spre el cu ochii plini de tristețe.

— Mai mult decît ți-ai putea imagina, răspunse el. Apoi, împingînd într-o parte băutura, spuse: Cred că cel mai bine ar fi să plecăm. Avem cale lungă de mers. Le-ai spus argaților că avem nevoie de cai odihniți?

— Sigur că le-am spus! îl asigură Bill.

În timp ce se ridicară de pe scaune, Silas băgă mîna în buzunar și scoase două monede de argint. Aruncîndu-le pe

tejghea, îi mulțumi hangiuului pentru berea bună. În timpul asta, Bill se îndreptă spre toaletă.

– Nu mă mai pot ține ca înainte! chicoti el. Ia-o înainte, fiule. O să te ajung din urmă.

Nici unul nu le-a dat prea multă atenție celor doi bandiți care stăteau la masa vecină.

– I-ai văzut croiala hainei? îl întrebă cel mai tânăr pe camaradul său bărbos.

– Da! Rînjetul larg lăsă să i se vadă dinții înnegriți. Și să-ți mai spun ceva, zise el, lovindu-se ușor este o nară. Cînd și-a tras marginea hainei, am ochit un portofel mic umflat, numai bun de săltat.

– Bravo! Să-l înșfăcăm, deci!

Înghițind ultima dușcă de bere, îi urară hangiuului noapte bună și se strecurară afară, zîmbindu-și unul altuia cu gîndul la ațel portofel ce parcă le furase mințile.

„Ăștia doi pun ceva necurat la cale, pun pariu, bănuiește hangiuul acela mai văzuse oameni de teapa lor, dar atîta vreme cît își aranjează treburile în afara localului, asta nu mă privește pe mine.”

Îndreptîndu-se spre trăsură, Silas aruncă o privire de-a lungul drumului, apoi o luă pe scurtătură și fără să se grăbească, astfel ca vizitiul să-l poată ajunge din urmă. Silas auzi un zgomot. Crezînd că era Bill, se întoarse să-i spună ceva. Ca două umbre în noapte, cei doi hoți tăbăriră pe el.

Îl luaseră prin surprindere și acum îl împingeau către un zid. Bărbosul cel uriaș, îi răsuci mîinile la spate, în timp ce celălalt îi căuta cu disperare prin buzunare. Găsind repede portofelul, îl arată ca pe un trofeu:

– Țasta e, partenere!. Deschizîndu-l se linse pe buze, imaginîndu-și ce-și puteau lua cu banii aceia: O să ne ajungă

vreo zi-două! rîse el. Privindu-l pe Silas, rîsul îi dispăru de pe față lăsînd în loc o expresie de ură. Trăgîndu-l de haină pe Silas, rînji. Poate ar trebui să-l dezbrăcăm și de boarfele lui astea fine, ce zici? îl întrebă pe comandantul său. Fac un siling sau doi!

Uriășul se dădu înapoi și rînji.

– Și ce-ar fi să-i dăm și o lecție înainte de a pleca? O lecție pe care să n-o uite așa de repede.

– Iată o idee bună! Nu-l putem lăsa să dea alarma, ce zici? Celălalt continua să se holbeze la Silas, care stătea lipit de perete, încercînd să aprecieze puterea cu care era ținut, dar figura lui nu trădă nimic, cînd se uită în ochii acestuia.

– Comandantul meu ar vrea să te rupă în bătaie. Respirația grea a nelegiuitului îl izbi pe Silas provocîndu-i greață. Să te rupă în bătaie și să te dea la cîini. Ce zici de asta, ei? Rîdea nebunește. Uh! Nu prea ai nimic de spus, ha? Ți-a mîncat pisica limba, domnule mucos?

Bărbosul cotcodăci la auzul acestor vorbe, și în timp ce amîndoi se amuzau pe seama glumei, Silas acționează. Ridicîndu-și genunchiul, îl lovi direct în vîntre. După asta, totul se deslănțui. Hoțul se dădu înapoi, chircindu-se de durere, gemînd și ținîndu-se strîns de organele genitale, în timp ce bărbosul îl prinse de gît pe Silas, luîndu-și avînt, ca să-l lovească cu pumnul drept în față. Ceea ce nu se întîmplă, căci, cu o viteză ce-l luă pe celălalt prin surprindere, tînrăul îl lovi cu putere în cap. Uriășul vru să riposteze și se repezi cu toată forța în Silas, răcnind ca un apucat. Silas fu strivit de zid cu o asemenea forță, încît se lovi la tîmplă. Sîngele care-i curgea pe față, îi întunecă vederea, dîndu-i celuiilalt ocazia să-i plaseze un pumn direct în stomac.

Amețit pe moment, tînărul se luptă să-și mențină echilibrul, și curînd cei doi se năpustiră din nou asupra lui. Era o ploaie de pumni grei și cam fără o țintă precisă, Silas pîrînd să fie mereu cel mai tare, ripostînd, însîngerat, dar triumfător, făcîndu-i pe cei doi s-o ia la sănătoasa de-a lungul aleii, pierzîndu-se în întuneric. Îi furaseră, totuși portofelul, dar acesta părea să nu aibă nici o importanță.

Bill auzise zarva și veni în fugă.

– Sînt bine, îl asigură Silas. Ți-i amintești pe cei doi din local? cînd Bill încuviință, îi explică: Mă tem că pusaseră ochii pe portofelul meu cînd am plătit hangiuului.

– Te-au jefuit, hoții ăia nenorociți?

Silas încuviință.

– Mi-au luat portofelul, zise el, apoi rînji. Dar nu fără o porție de bătaie.

– Văd și eu asta, fiule!

Uitîndu-se cu atenție la fața plină de sînge a lui Silas și la încheieturile julite ale degetelor, își dădu seama că fusese mai mult de atît.

– Nu te pot duce așa acasă! zise el. Hai să ne întoarcem și să te speli puțin, ei?!

– Nu. Silas rămase ferm. Am pierdut destul timp. Hai să mergem acasă.

– Cum spui, domnule. Dar uite, am niște haine vechi cuate sub bancheta trăsुरii, spuse Bill, și păstrez întotdeauna niște apă pentru cai, într-o găleată. Ce zici, dacă ne-am folosi de ele?

Silas nu mai putu zice nimic.

– Hai, atunci, aprobă el. Și să ne cărăm de aici, înainte ca alți pungași să pună ochii pe trăsura și pe cai.

Bombănind și plîngîndu-se de „porcii ăia de hoți din Londra care vor să pună stăpînire pe tot,” Bill Trimble se

duse la trăsura și căută legătura de zdrențe. Înmuind una din ele în apă, i-o întinse lui Silas.

– Și fără comentarii! îl amenință, că nu te pot duce acasă arătînd ca un vagabond de pe stradă.

Înainte să urce în trăsura, Silas îi ceru bătrînului să nu vorbească nimănui despre ceea îi spusese cu privire la tatăl său și la condițiile îngrozitoare pe care le pusese Turner.

– N-am să suflu o vorbă, promise Bill, poți conta pe mine.

Știind că putea avea încredere în el și că își va ține promisiunea, Silas îi mai puse o ultimă întrebare.

– Ce ai face tu, Bill, dacă ai fi în locul meu?

Bill se gîndi o clipă, apoi îi zîmbi cu o ușoară urmă de tristețe.

– Aș face ceea ce *dumneata* trebuie să faci, zise el precaut, m-aș ruga bunului Dumnezeu să-mi dea putere să trec prin asta!

Silas își dădu seama ce voia să spună, chiar dacă nu se exprimase foarte clar.

– Îți mulțumesc, Bill, murmură el. Apoi închise portiera și se pregăti de lungul drum ce-i aștepta.

Cocoțat pe banca înaltă de deasupra a trăsुरii, Bill își ridică gulerul hainei și trase cozorocul în jos, apoi gîndindu-se că soarta ar putea fi un crud stăpîn, întoarse caii spre casă și îi mină la trap.

– O să ajungem înainte să vă dați seama! îi strigă lui Silas peste umăr.

Dar acesta nu-l mai asculta. Se gîndea la viața alături de o femeie dificilă, pentru care nu nutrea nici dragoste, nici respect. Dar mai mult decît atît se gîndea la Cathleen, și se întreba cît de distrusă va fi auzind veștile. Oricît de dureros ar fi fost, Bill avea dreptate.

În inima lui știa ce avea de făcut.

7

– **P**entru Dumnezeu, fato, stai jos! Întinzînd cămașa pe masă, Jessie netezi ușor mînecele, apoi spatele și gulerul. Parcă ai sta pe jar, o certă ea. În sus și-n jos, dintr-o parte în alta! Mă scoți din sărite. Unde s-ar fi dus tatăl tău și cu Robert? Mîncarea e încă în farfurii, se răcește de pomană.

– Unde ar putea să fie? Cathleen așteptase toată ziua. Acum era aproape ora zece seara și încă nu avea nici o veste de la Silas. Undeva în sufletul ei știa că trebuie să se fi întîmplat ceva, dar nici acum nu voia să o recunoască. Mă bate gîndul să merg pînă la conac. Ideea îi încolțise în minte încă de dimineată. O să vorbesc cu bucătăreasa. E bună la suflet și ne înțelegem bine. Ea *trebuie să știe*. Nu se întîmplă nimic la conac fără ca ea să nu afle.

– Nu mergi la conacul Fenshaw, îi spuse Jessie cu severitate, decît dacă am eu drum pe acolo.

Cathleen era la fereastră, scrutînd întunericul. La auzul cuvintelor ferme ale lui Jessie se întoarse, cu o expresie de surpriză în ochii ei albaștri.

– Credeam că ești de partea mea.

– Sînt, fato! Cu o privire indignată, îi spuse lui Cathleen: Ceea ce vrei să faci este o greșeală, asta e! Din experiența mea, o fată nu aleargă după bărbat, nu și dacă nu vrea ca el să creadă că e topită după dînsul.

Rumegînd în tăcere vorbele lui Jessie, Cathleen se întoarse spre fereastră. Un minut mai tîrziu întrebă:

– Și atunci ce să fac?

– Ai să aștepti. Îndepărtîndu-se, Jessie își înfășură o cîrpă în jurul degetelor și ridică cu grijă fierul de pe cărbunii încinși. Ținîndu-l cu talpa în sus, scuipă pe el. Cînd saliva sfîrîi, zîmbi

plină de mulțumire. Trecînd fierul peste mînecele cămășii, se felicită pe sine cînd acestea se călcară și se întinseră foarte bine. Am dat pe fierul ăsta vechi și ruginit un pound și șase pence, îi spuse lui Cathleen. L-am luat de la un amărit. Plescîind, începu să calce cealaltă mîneacă. Cea mai bună afacere pe care am făcut-o vreodată.

Cathleen încă se mai gîndea la sfatul lui Jessie.

– Nu pot să-l aștept la nesfîrșit.

– N-am spus asta! Punînd fierul iarăși pe cărbuni, Jessie întoarse cămașa pe o parte. Doar că trebuie să te duci după el. Nu lasă o impresie prea bună.

Dar Cathleen se hotărîse.

– Nu-mi pasă de asta, zise ea. Dacă nu vine la mine în seara asta, primul lucru pe care am să-l fac mîine dimineață este să mă duc eu după el. Era atît de hotărîtă că nimic nu o putea face să se răzgîndească.

– Ești tare încăpățînată.

Dîndu-se jos de pe scaunul de la fereastră, Cathleen veni să stea la masă, cu ochii săi albaștri, plini de părere de rău, căutîndu-i pe ai lui Jessie.

– Sînt îngrijorată, bunico.

Pînă atunci, bătrîna încercase să fie de neclintit, distanțîndu-se de ceea părea a fi o situație gravă. Știa că Tom regreta amarnic că a lăsat-o pe Cathleen să se apropie de familia Fenshaw. Ura ideea că fata lui se îndrăgostise de unul pe care el îl numea „bogătanul ei.” Jessie știa că oricît și-ar fi adorat tatăl, Cathleen nu ar renunța niciodată la tînărul ăsta, pe care îl iubea cu atîta pasiune, că te înspăimînta.

Văzînd-o frămîntîndu-se de ceva vreme, Jessie crezu că fata era pe punctul de a face o criză. Ca și Cathleen, și ea avea impresia că lucrurile nu mergeau bine la conacul Fenshaw.

– Uite ce e, fetiço... Înconjurînd masa, se așeză lîngă Cathleen, cu o mîină pe umărul ei și cu cealaltă jucîndu-se în părul rebel al nepoatei. Știu că ești îngrijorată, și sînt sigură că a avut un motiv serios de nu a venit să te vadă, dar... Făcu o pauză, coborîndu-și privirea pe masă.

– Dar ce? Uitîndu-se în ochii plini de înțelepciune ai bătrînei, Cathleen ghici răspunsul. Nu crezi că o să se mai întoarcă, nu? Întrebă cu tristețe.

– Nu știu, copilă. Dacă vroia să fie sinceră, acum era momentul potrivit. Dacă *nu* se mai întoarce... ei, bine, înseamnă că așa a fost cel mai bine să se întîmple.

Fără să mai spună vreun cuvînt, Cathleen se smulse din îmbrățișare. Se duse din nou la fereastră, se chirci lîngă geam și continuă să privească în întuneric.

– O să se întoarcă, șopti ea. Și cînd o să se întoarcă, totul o să fie bine, ai să vezi.

Gîndindu-se că poate cel mai bun lucru ar fi să nu mai zică nimic, măcar pentru moment, Jessie se apucă din nou de călcat. Din cînd în cînd îi mai arunca cîte o privire lui Cathleen, dar fata părea pierdută în noapte, privind și așteptînd, și pentru încă aproape o jumătate de oră cămăruța plăcută se umplu de speranță, amestecată cu un pic de disperare.

La zece și jumătate, cînd Jessie își împacheta cămășile minunat călcate, Cathleen scoase un strigăt și sări brusc de pe scaun.

– Vine cineva pe cărare! zise ea, și cînd se repezi la ușă, Tom o deschise și intră.

– Măi, să fie! Afară e un întuneric ca-ntr-o mină de cărbuni! mormăi el. A cedat o roată de la șaretă la vreo trei mile depărtare în cîmp. A trebuit s-o las acolo pînă mîine dimineață. E bine că Robert stă din nou la noapte în casa lui

Lou. Punînd mîna pe umărul lui Cathleen, spuse obosit: Mai am o roată de rezervă în șopron. Mîine docarul o să fie gata de drum cît ai clipi.

– Oho! Doar dacă n-o să dea iama țigării mai întîi pe-acolo, spuse bătrîna.

Remarca lui Jessie îi făcu să zîmbească pe amîndoi, dar Tom comentă:

– Haide, Jessie! Tot îți mai bați capul cu asta? Măi să fie! Au trecut aproape doi ani de cînd s-a întîmplat.

– Duminică asta sînt doi ani și patru zile. Jessie nu uitase niciodată incidentul cu țigării. Este o problemă gravă atunci cînd o femeie nu-și poate întinde rufele la ora șase dimineața fără să descopere că a fost furată chiar înainte de a se întoarce cu cel de-al doilea coș de rufe. Întorcîndu-se să pună ibricul pe foc, continuă să mormăie: Dacă hoților ălor le-a trecut prin cap să fure de la o biată văduvă niște nimicuri, n-or să se dea la o parte de la o șaretă.

Știind cît de mult o afectase incidentul, Tom se abținu să nu rîdă.

– Ei, bine, n-o să se pună cu calul! promise el. Pentru că rumegă fericit la finul din șaretă și o să fie totul bine pînă mîine dimineața. Scoțîndu-și șapca și haina le scutură ușor, împrăștiind puțină făină pe podea.

– Hei! Ți-am spus dinainte! strigă ea. Trebuie să le scuturi afară.

– Iartă-mă! Uitîndu-se la Cathleen, îi zîmbi. Sînt atît de obosit și flămînd, că am uitat. Imediat le duse afară și le scutură bine. Apoi se întoarce și le agăță în cuiul de după ușă. Sărutînd-o pe Cathleen, observă: Miroase tare bine. Nu-mi dau seama dacă este de la tine sau dacă mîncarea miroase așa. Spre deosebire de Jessie, nu observă cît de tăcută și de gînditoare era fata lui. Ei, ce mai face frumoasa mea fiică?

N-am știut că ai ajuns acasă mai devreme, îi spuse el. Ce mai faci, fetițo? Sper că te simți mai bine.

Urmărită de un sentiment de vină, Cathleen încuviință. Nu era bolnavă, era neliniștită din cauza lui Silas.

— Nu trebuia să-l las pe Lou să-mi termine turele, se scuză ea, nu când tu aveai nevoie de el la brutărie.

— Fugi de aici! Ai cărat deja prea mult. Uitându-se spre Jessie, îi aruncă o privire șireată. Bietul Lou era terminat după ce ai plecat. Socotesc că dacă l-aș fi lăsat, ar fi venit imediat pe deal, după tine, fără să ezite.

Intervenind discret, Jessie îi spuse:

— Sper că ești cumplit de înfometat, pentru că am făcut o oală de mâncare fierbinte, cât să hrănesc un regiment. Fără supărare, au trecut mai bine de două ore. Se grăbi să pună o porție zdravănă într-o tigaie și să o încălzească pe plită.

Tom își frecă mâinile.

— Sună minunat! Se așeză, gata să înceapă să înfulece. Mi-e așa o foame că aș mânca și un elefant.

Jessie îi făcu semn cu degetul.

— Dacă vrei să mănânci, ar fi bine să te duci să te speli pe mâini mai întâi. În timp ce el se grăbea spre bucătăria de serviciu, Jessie îi șopti lui Cathleen:

— Nici un cuvânt ! Ce nu știe, nu-l poate răni.

Cathleen intenționase să se întoarcă la fereastră să continue să privească, dar după avertismentul lui Jessie, se răzgîndi.

— O să pun masa, zise ea, și se hotărî să facă orice altceva, ca să nu se mai gîndească la Silas.

Tom se întoarse și începu să mănînce, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre secretul celor două femei.

O oră mai târziu, după ce discutară toți trei despre evenimentele de peste zi și după ce tacîmurile fuseseră spălate și puse la locul lor, Jessie plecă să se culce.

— A fost o zi lungă, chicoti ea. Dacă o să ajung vreodată milionară, o să am mai multă grijă de somnul meu de frumusețe.

Sărutîndu-l pe Tom de "noapte bună", își dădu seama cît de obosit era.

— Se pare că și altcineva mai are nevoie de odihnă.

— A fost o zi obositoare, se plînsese el. Îndrăznesc să zic că m-aș tîrî pe scări pînă sus, ca să nu adorm aici. Pentru moment, totuși, se mulțumi să mai lenevească pe scaun și să fumeze din pipă.

Urîndu-i lui Cathleen "noapte bună", Jessie îi șopti la ureche: „Să nu întîrzi la culcare, fetițo. Și nu-ți face griji. Lucrurile o să se aranjeze cu siguranță mîine dimineață.” Însă felul în care urmau să se aranjeze lucrurile nu prea și-l putea imagina.

După o jumătate de oră, Tom se ridică de pe scaun și, întinzîndu-se din toate încheieturile, îi spuse lui Cathleen:

— Asta e, fato. Eu plec. Puțin mai târziu, se afla în patul său.

Rămasă singură, Cathleen se îndreptă spre fereastră. Pentru că nu putea vedea nimic, se duse la ușă și, deschizînd-o încet, ieși pe alee și se uită cu atenție în toate părțile. Nu era nimeni afară, nu se auzea nici un sunet, nu se mișca nimic, și cu fiecare minut care trecea, își simțea inima și mai strînsă. Mai stătu cîteva minute, cu ochii micșorați de atîta privit, dorindu-și cu disperare ca Silas să apară din întuneric. Începuse ploaia, dar ea mai zăbovi o vreme, apoi, cînd deveni limpede că nu mai venea, se întoarse în casă.

Odată ajunsă înăuntru, își relua locul la fereastră, ascultînd ploaia care începuse să cadă cu repeziciune, lovind în geam. Vîntul se întetise și acesta era un semn că va fi o noapte urîtă.

Se gîndi la Silas. Oare era prin apropiere, pe vremea asta cumplită, sau acasă, înconjurat de cîinii lui și încălzit de un foc strașnic? Și oare de ce nu venise să o vadă? O evita? Și dacă da, de ce? Iar în adîncul minții, stăruiau tatăl ei și ideea că ea și Silas nu vor primi niciodată binecuvîntarea lui.

Își aminti direcția în care o luase de dimineață, și acum realiza că unul din cele două lucruri se întîmplase: ori tatăl ei îi interzisese să o vadă și aștepta momentul potrivit, sau chiar se dusese la Londra și nu se va mai întorce. "Să nu mă părăsești!" murmură ea.

Ca orice femeie care-și iubea bărbatul, nu se putea gîndi la ce era mai rău. Și totuși, niciodată în viața ei nu se simțise atît de singură ca în acele clipe.

La nu prea mare distanță, o altă tînără stătea în fața ferestrei, iar privirea ei aspră, strălucitoare, îi trăda emoția.

– O să înceapă furtuna, zise ea, întorcîndu-se spre tatăl ei. E o atmosferă încărcată.

La celălalt capăt al salonului, Jack Turner era la birou, ocupat cu niște hîrtii. O auzise pe fiică-sa, dar nu prea avea chef de conversație.

Ridicînd vocea cu furie, Helen insistă:

– Tată! Ai auzit ce am spus?

El ridică privirea:

– Nu.

Ea repetă:

– Am spus că o să înceapă furtuna.

– Serios? Și își relua munca.

Punînd paharul de sherry pe masă, ea traversă camera.

– Ce ți se întâmplă?

– Sînt ocupat, dragă, chiar nu vezi?

– E vorba despre Edward Fenshaw, nu?

– Ce spui?

– Știi că așa e. N-ai de ce să te simți vinovat, tată. El e cel care a jucat murdar. El e cel care ți-a luat banii și i-a folosit în interesul propriu.

– Nu e adevărat. De data asta se lăsă pe spate, observînd-o în tăcere. Ai tendința să interpretezi lucrurile greșit, zise el. Edward Fenshaw nu e genul de om care să înșele pe cineva în mod voit, draga mea. A luat banii, i-a folosit într-adevăr, fără să gîndească și fără permisiunea mea, dar chiar și așa, a crezut că o să cumpere ceva bun.

– Atunci e un prost! După părerea mea, e mai rău decît să fie escroc.

– Cu toții greșim într-un fel sau altul.

– Nu eu!

– Nu, draga mea, tu nu! Uitîndu-se la ea ca și cînd s-ar fi uitat la un străin, îi observă trăsăturile neatrăgătoare și ochii aspri și își putea imagina ce suflet crud se afla dedesubt. Aproape fără să vrea, mormăi: Dacă ai semăna mai mult cu maică-ta.

– Oh! Rîzîndu-i în față, îi șuieră dușmănos: Mă bucur că nu sînt ca ea. Nu o ducea capul la afaceri, tu ai spus asta de multe ori. „Și mama a fost o tîrfă, gîndi în sinea ei, dar fără să îndrăznească să o spună cu voce tare. A fugit cu amantul și și-a lăsat singura ei fiică să crească singură”. Amărăciunea o copleși.

– Da, și era adevărat. Dar avea un suflet blînd, iubitor și un zîmbet care întrecea strălucirea soarelui, iar dacă nu putea să facă o faptă bună, nu putea să facă nici ceva rău, nici măcar celor care meritau.

Cu privirea rece, tăioasă, Helen izbucni:

– De ce mă urăști atît de mult?

– Nu te urăsc, draga mea. Simțea față de ea ceva asemănător dezgustului, într-adevăr, dar nu era ură. Nici un om nu-și putea urî propriul copil.

– Atunci ești supărat pe mine, nu? Fiindcă te-am obligat să faci înțelegerea cu Edward Fenshaw?

– Nimeni nu mă poate forța să fac un lucru. Avea motivele lui ca să-i facă pe plac.

Ea zîmbi, un mic zîmbet viclean, ce-l făcu să se cutremure.

– Silas Fenshaw o să aibă ce-i mai bun din toată afacerea asta, zise ea. O dată ce-mi pune inelul pe deget, nu doar că o să-l scape pe tatăl lui de orice datorie față de tine, dar o să mă aibă *pe mine*, fata unui om foarte puternic și influent.

– Ai să-l faci fericit? Vinovăția îi nuanța fiecare cuvînt.

– Ei, acum... Plimbîndu-se încet în jurul lui, îi atinse umerii cu degetele îngrijite. Silas Fenshaw este un bărbat arătos, chiar o partidă bună, și fără îndoială că tărăncuța aia din casa brutarului o să mă urască pentru că i l-am suflat, dar tu ar trebui să te-ntrebi dacă el o să mă facă *pe mine* fericită, și nu invers.

Luă paharul de pe polița căminului și dădu pe gît băutura.

– Lucrurile se schimbă, tată. Tărăncuța a pierdut și cu am cîștigat. *Eu* îl am, nu ea. Și dacă lui Silas Fenshaw nu-i place cum au ieșit lucrurile, ar trebui să dea vina pe tatăl lui, nu pe mine.

– Doamne! Cum ai ajuns să fii așa de ticăloasă? Jack Turner o prinse de umeri și o scutură cu putere. Silas Fenshaw nu merită asta! E un om mai bun decît mine! Dumnezeu să mă ajute, cînd va accepta să te ia de nevastă, va fi ziua mea cea mai bună și cea mai proastă zi a lui! Dîndu-se înapoi din fața fiicei sale, o privi o clipă, apoi continuă:

– Duhnești a lăcomie! Ai tot ce ți-ai fi putut dori vreodată... bani, călătorii, casa asta. Totul o să fie al tău când voi muri eu. Ce vrei cu adevărat? Toate astea *nu-ți sînt de ajuns?*

Nu! Nu era niciodată de ajuns! Nu putea fi.

Cu o expresie pocăită, își coborî privirea înlăcrimată.

– Îmi pare rău, tată, șopti ea brusc. Ai dreptate, n-ar trebui să fiu așa ținnoasă!

Văzînd-o astfel, el începu să se întrebe dacă nu cumva o judecase greșit.

– Și mie îmi pare rău. Am fost un pic cam prea sever ... mă enervez repede în ultimele zile, draga mea. Sărutînd-o pe frunte, își adună hîrțiile de pe birou înainte să-i ureze noapte bună. „Lucruri de făcut!” zise el, apoi urcă scara cu pași repezi pînă în dormitorul lui singuratic, unde își va termina treaba, apoi se va culca, pregătît pentru o altă zi încărcată.

Jos, Helen rîse încet în sinea ei: „Nebun bătrîn!” Își turnă un alt pahar de sherry și, îndreptîndu-l spre ușă, toastă: „Pentru mine!” După ce dădu pe gît conținutul, azvîrli paharul care se făcu cioburi, lovindu-se de ușă.

– Ticălosule! Își lipi mîinile de corp și înconjură camera, cu pumnii strînși tare, cu unghiile adînc înfipite în piele, aproape să-i dea sîngele. Crezi că vreau toate *astea*? Vocea îi tremura de nervi. Of, nu. Furia o părăsi la fel de repede cum o cuprinsese.

– Ceea ce vreau e mai mult decît îmi poți da tu vreodată. Ceva ce o să-i facă pe oameni să se incline în fața mea și să ia aminte *la mine*, Helen Turner! Ducîndu-se la oglindă, începu să se admire, confuzia ei mintală luînd amploare. Vocea îi ajunsese doar o șoaptă, confesîndu-se unei făpturi imaginare:

– Pot fi cineva prin Silas Fenshaw. Acreala îi deforma glasul. *Eu* mă potrivesc mai bine cu el decît ea! Ce contează că o iubește? E al meu!

Ridicînd privirea, se mai calmă puțin.

– Te-ai înșelat, tată. N-ar fi trebuit să-i promiți niciodată lui Edward Fenshaw că va putea să păstreze casa și bunurile, pentru că, vezi tu, n-am să las să se întîmple asta.

Admirîndu-se în oglindă, zîmbi cu îngîmfare:

– Silas e norocos să te aibă. Cu mișcări exagerate, își turti părul și își îndreptă gulerul. Ai să fii o stăpînă drăguță la conacul Fenshaw, murmură ea cu răutate. Și o dată ce ai pornit pe drumul ăsta, nu o să dau voie nimănui să te înșele, să fii ca tatăl tău. Oh, și nu trebuie să-i spui de planurile tale. Zîmbetul îi era teribil la vedere. *La urma urmei, crima e o afacere foarte serioasă.*

Zgîndu-se la imaginea ei, își tot repeta: „Helen Fenshaw, stăpîna moșiei Fenshaw.” Suna destul de bine. Și intenționa să fie așa! ...

8

Cathleen încă mai păstra acea privire tristă uitîndu-se pe fereastră. Ceasul bătut miezul nopții, apoi ora unu, și nu se ivea nici un semn de la Silas.

Se ghemuise pe scaun, simțindu-și picioarele amorțite, dar tot nu vroia să plece, nu încă. Nu atîta timp cît mai exista o urmă de speranță.

Ațipi și apoi se trezi, și iar se uită prin geam sfredelind întunericul de afară, iar sufletul tînjea să-l vadă. Dar nu venea și începu să creadă că poate nu va mai veni niciodată.

La două jumătate, Jessie coborî și o văzu acolo, făcută covrig ca un șoarece, dormind adînc.

— Oh, copilă! Zgîlțîind-o ușor, o dojeni: Ce faci, fetițo? Du-te în pat!

— Mi-a spus că o să fie aici și nu m-a mințit niciodată, zise Cathleen cu patimă. Văzîndu-se incapabilă s-o convingă să plece de acolo, Jessie se întoarse în patul său. Dar nu adormi. Stătea întinsă, gîndindu-se cum ședea nepoata ei acumpă acolo, jos, știind dinainte că lucrurile nu vor fi cum trebuie. „L-ai pierdut, fato.” O lacrimă i se prelinse pe față. „Dumnezeu să ne ajute, dar nu a fost niciodată al tău înt-atît, încît să-l poți păstra.” Obosită, închise ochii și în curînd reuși să ațipească, dar fără să doarmă. Și cum ar fi putut, cît timp Cathleen era jos, privind pe fereastră și așteptînd pe cineva care s-ar putea să nu vină niciodată?

Pendula bătu de patru ori, trezind-o pe Cathleen din somnul ei chinuit. În visul său îl văzuse pe Silas îndepărtîndu-se. Își întinse brațele să-l cuprindă, dar el se smulse din strînsoarea lor. „*Silas!*” strigă în vis. Și propria-i voce îi sună străină.

Gemînd, se sculă, cu ochii țintă la geam. *Și iată-l acolo!* Își frecă ochii și privi din nou, crezînd că încă mai visează. Dar nu era vis și inima îi tresări. „E aici!” Nici nu-i venea să creadă. Ud pînă la piele, el stătea în capătul aleii, uitîndu-se spre casă. Nu o văzuse, era sigură.

Deschise ușa într-o clipă și alergă spre el. Ploaia îi udă repede părul și hainele. Pămîntul ud îi aluneca sub picioare, dar ei nu-i păsa. Singurul lucru la care se gîndea era că Silas venise să o vadă, așa cum promisese.

Cînd o văzu îndreptîndu-se spre el, Silas îi alergă în întîmpinare.

— Am venit direct aici, îi spuse, luînd-o în brațe. Nu știam că mă aștepti. N-am...

Ea îi opri vorbele cu un sărut și, la atingerea buzelor lor, cu trupul său lipit de al lui, orice altceva dispăru.

— Oh, Cathleen! O ținea în brațe, privindu-i chipul drag, ochii aceia albaștri, strălucitori, care luceau ca safirele în întuneric, și simți iubirea pentru ea asemenea unei văpăi:

— Mi-a fost dor de tine.

Rîzînd de bucurie și de ușurare, ea se strînse la pieptul tînărului.

— Am așteptat! îi spuse. N-am putut dormi. Unde ai fost? Ce ți-a spus tatăl tău?! Avea dreptul să știe.

El tăcu. Cum să-i spună? Și totuși, trebuia să o facă, chiar dacă o să-i sfișie și inima ei, și pe a lui.

— Nu am vești bune, spuse el. Vorbele i se opriră în gît și nu mai putu scoate nici un sunet. Se lupta din răsputeri să găsească o soluție, dar nu exista nici una și, ca un disperat, o prinse în brațe, bucurîndu-se de acele clipe, care puteau fi ultimele.

Simțindu-i zbuciumul, Cathleen se dădu înapoi.

— Spune-mi, zise ea pe un ton blînd. Trebuie să știu.

Și astfel, acolo, în ploaia care cădea, el îi spuse cum tatăl său era îndatorat lui Turner și cum salvarea părinților lui se afla numai în mîinile sale.

— Vrea să-și vadă fata măritată și pe mine mă vrea de ginere, asta-i prețul pe care-l cere.

Veștile o copleșiră. Cathleen se îndepărtă de el spunîndu-i cu o voce slabă:

— Nu! Asta e monstruos? Cum poate să facă așa ceva?

— Uită-te la tine! Măsurînd-o din cap pînă în picioare, spuse cu disperare: Ești udă pînă la piele. Vino în trăsura. O să vorbim acolo.

Cu inima sfișiată, Cathleen refuza să creadă.

– Dacă nu accepți să te însori cu ea, ce s-ar întâmpla?

El își scoase haina și i-o puse fetei pe umeri.

– Are de gând să-l ruineze pe tata. Și, dacă face asta, ce o să se întâmple cu mama? E atât de plăpândă, Cathleen, și pierderea casei, cu tot ce e în ea, ar ucide-o. Trăgînd-o lîngă el, spuse cu disperare: Înțelegi ce vreau să spun? Îți dai seama că nu pot permite să se întâmple asta? Vocea îi tremura. Ridicînd ochii spre cer, făcu o pauză, lovit drept în inimă de expresia șocantă de pe chipul fetei. Ce mă fac, Cathleen? gemu el. Cum aş putea trăi fără tine?

O strînse mai tare, ascunzîndu-și fața în părul ei.

– Sînt pierdut, suspină el. Nu știu ce să fac, doar că nu am de ales. Eu nu contez prea mult în toată povestea asta. Doar tu și mama, dar mai ales tu. Și apoi îmi spun: Ce bărbat aş fi dacă m-aş gîndi la fericirea mea cu prețul vieții mamei mele? A suferit foarte mult în ultimii ani, și acum am primit vestea că nu mai are mult de trăit, nu mai mult de un an. Cum aş putea îngădui să-i ia toate lucrurile la care ține atît? Cum aş putea trăi dacă i s-ar întâmpla asta din cauza mea?

Încă în brațele sale, Cathleen ridică privire spre el. În ochii lui descoperi o imensă părere de rău. Profund impresionată, știind că avea dreptate, murmură:

– Nu poți lăsa să se întâmple asta. Te înțeleg.

Se opri pentru o clipă, ca să-și recapete stăpînirea de sine, apoi continuă, cu disperare:

– Am încercat totul. M-am dus la Turner, dar nu mi-a servit la nimic. Am fost să pledez pentru tatăl meu în fața așa-zișilor săi prieteni din Londra, dar nu vor să-l ajute, iar puținii bani pe care îi am nu sînt nici pe departe de ajuns. Sînt la capătul puterilor.

Cathleen își putea doar imagina prin ceea ce trecea.

— O iubești? Era o întrebare simplă, însă efectul asupra lui a fost asemenea unui trăsnet.

— Doamne Sfinte! Scuturînd din cap cu putere de parcă s-ar fi ferit de însuși diavolul, îi spuse: *Pe tine* te iubesc, Cathleen. Am să te iubesc pînă în ziua cînd voi muri, să știi asta.

Ținînd-o în brațe, cu mîinile pe după umerii ei mici, o privi fix în ochi și inima i se strînse.

— Spune-mi un lucru, zise el, dacă ar fi să-i refuz pretențiile lui Turner... dacă te-aș ruga să ieși *tu* o hotărîre, ce-ai spune? Dacă noi doi ar fi să ne căsătorim, ai fi fericită știind ce va urma să se întîmple?

— Nu. În acel moment, Cathleen simți cît de grea era povara care-l apăsa și fu mai mult decît putea ea să suporte. Mama ta este un o persoană bună, blîndă, și o iubesc aproape la fel de mult ca pe tine. Ai grijă de ea, Silas. Nu o lăsa să sufere fără rost. În timp ce vorbea, lacrimile i se scurgeau pe obraji, amestecîndu-se cu picăturile de ploaie. Ai dreptate, Silas. În pofida a tot ceea se întîmplă, tu și cu mine nu contăm.

Mai stătură o vreme, uitînd de ploaie, îmbrățișați, știind că totul se terminase. Din trăsura, Bill îi privea și se simți cumplit de bătrîn. „Viața e o ticăloasă crudă,” își zise el, ștergîndu-și o lacrimă.

Îndată după aceea, Silas o conduse pe Cathleen pînă lîngă casă.

— Amintește-ți ce ți-am spus, zise el. Orice s-ar întîmpla, nu am să încetez niciodată să te iubesc. Vocea i se frînse. Din dorința de a prelungi acele clipe prețioase, lăsă privirea să-i alunece peste chipul ei, peste linia nasului, peste gura-i plină care-i zîmbise și care-l sărutase, părul ei lung, ud, ce-i cădea pe umeri, oh, și ochii aceia minunați, atît de albaștri, atît de sinceri, și care acum nu mai străluceau veseli ca altădată. În schimb erau tăcuți și plini de supărarea pe care

el i-o adusese, și pentru care nu se va ierta niciodată. Se uita la toate astea cu ardoare, ca și când ar fi vrut să și le întipărească în minte pentru tot restul vieții sale.

Dînd jos haina cu care o acoperise el, Cathleen o puse în jurul umerilor lui lați, puternici.

— Ai grijă de tine, îi șopti ea.

În tăcere, îi luă mîinile într-ale lui. Un sărut, cel mai tandru zîmbet, apoi plecă, lăsînd-o singură, cu un imens gol și rece în suflet.

Privi cum trăsura se mișca în josul drumului și, cînd nu o mai văzu, alergă la poartă, de unde o putu zări din nou, cu inima frîntă. Chircîndu-se pe pămînt, se lăsă copleșită de durere. Îneacă în suspine și fără să-i mai pese cîtuși de puțin dacă trăiește sau moare, îl strigă pe nume.

Dar el plecase și nu se va mai întoarce niciodată.

Sus, în patul său, Jessie se simți înfrigurată. Tremurînd, își trase așternuturile peste cap, dar nu-i fu deloc mai bine. Neliniștită, se ridică, simțind brusc durerea lui Cathleen ca și cînd ar fi fost a ei.

Dintr-o dată grăbită, se strecură afară din pat și alergă la fereastră. Privirea îi căzu chiar asupra siluetei ghemuite de lingă poartă, și i se făcu frică:

— Oh, Doamne!

Aruncîndu-și pe ea halatul, coborî repede. Ușa ce dădea în spate era larg deschisă și își dădu imediat seama de ce îi fusese frig. Apucînd două paltoane din spatele ușii, puse unul peste ea, iar pe celălalt îl luă în mînă. "Ce o să se aleagă de ea?" murmură Jessie în timp ce alerga pe cărare prin întuneric. "Doamne, ce o să se aleagă de ea?"

Aplecîndu-se să o ajute să se ridice, Jessie înfășură paltonul în jurul lui Cathleen.

– Haide înăuntru, insistă ea, o să te lovească o răceală zdravănă. Vîntul care însoțea ploaia, suflînd fără milă, aproape că o transformase pe Cathleen într-un sloi de gheață.

Cathleen se strădui să-i zîmbească, printre lacrimi.

– S-a întors, așa cum mi-a promis. Nu era nevoie să continui pentru că Jessie observă cruntul adevăr chiar pe fața ei.

– Știu, fetițo, răspunse cu blîndețe. Haide înăuntru și ai să-mi poți spune totul. Fără să zăbovească, o cuprinse pe Cathleen în brațe și o zori să între în casă.

Odată ajunse înăuntru, Jessie puse oala cea mare pe foc și ibricul pe plită și, în timp ce Cathleen se dezbrăca de hainele ude, turnă apa fierbinte în cada din cositor, potrivind-o cu apă rece din găleată.

După ce Cathleen intră în apă, Jessie luă o perie din păr moale și o bucată de săpun și o frecă puternic pe spate.

– Ia, fetițo. Întinzîndu-i peria și săpunul, îi spuse: Să faci la fel peste tot, ca să te dezmoștești, să pui sîngele în mișcare.

Între timp, Jessie mai puse la fiert încă o oală cu apă. Deîndată ce Cathleen, înfierbîntată de baie, îmbracă o cămașă de noapte curată și un halat, Jessie puse ceaiul și aprinse focul în sobă.

– Vino. Așezîndu-se la masă, o privi pe Cathleen cu dragostea unei mame. Cum te simți?

Cathleen o prinse de mînă.

– Mulțumesc, zise ea și asta fu de ajuns penru Jessie

– Vrei să-mi spui ce făceai afară pe vremea asta cumplită?

Cu gîndul încă urmărind trăsura, Cathleen întîrzie o clipă înainte de a răspunde:

– Silas a fost aici.

– Aha! Jessie deja ghicise asta. Și ce a vrut?

Răspunsul lui Cathleen se lăsă din nou așteptat. Își ținea privirea ațintită la cana de ceai, ca și când răspunsul la toate problemele ei se afla acolo:

– Totul s-a terminat între noi. Erau cele mai dificile cuvinte pe care le pronunțase vreodată.

– Înțeleg. Dînd din cap resemnată, Jessie nu părea surprisă. Știa că doar ceva cît se poate de grav ar fi putut s-o aducă pe Cathleen în halul acela; ceva ce-i întunecase strălucirea din ochii ei luminoși. Nu vrei să-i spui și bătrînei tale bunici?

Cathleen se simți la fel de apropiată de bătrînă, ca atunci cînd era copil și avea nevoie să vorbească cu cineva.

– Nu-i vina lui, începu ea, și îi spuse tot ceea ce-i mărturisise Silas.

Jessie ascultă pînă cînd Cathleen termină tot ce avea de spus, apoi o mîngîie pe față și oftă din tot sufletul.

– Nu e bine deloc, zise ea. Oh, am mai auzit astfel de aranjamente, dar niciodată printre oamenii de viță nobilă. De obicei, e un lucru care se întîmplă pe străzile dosnice, între doi oameni care nu sînt cu nimic mai buni decît șobolanii care le dau tîrcoale. Și-ar vinde și pruncii pentru doi penny.

– Nu e același lucru. Cathleen nu mai auzise despre așa ceva pînă atunci și nu-și dorea mai audă vreodată.

– Nu sînt sigură de asta. Bine, atunci, deci Silas Fenshaw nu e obligat să o facă. A acceptat să se însoare cu această femeie, Turner, ca să-și salveze tatăl de la dezonoare și ruină, iar pe biata lui mamă dintr-un coșmar, și de la o moarte prematură. Nu prea are de ales după cîte văd. Și nici pruncii care sînt vînduți pe un preț de nimic sau pe un teanc de bani nu prea au nimic de făcut. Nu e nici o diferență între unul și altul.... Cu singura deosebire că unul vine dintr-o familie de nobili, iar celălalt din sărăcime.

Cathleen se gîndi puțin, apoi conchise:

— Oare cum trebuie să se simtă? Eu am o viață de trăit, deși n-o să fie una plină de fericire, fără Silas. Dar el? Cum o să-și ducă zilele și...?"

Jessie spuse ceea ce Cathleen doar gîdea.

— Da, și nopțile. Pentru mintea ei înțeleaptă de femeie bătrînă, nimic nu era mai grav decît să țină în sine un gînd rău și să-l lase să o macine. Cel mai bine pentru tine ar fi să nu te mai gîndești la asta. S-ar putea întîmpla ca el să stea într-o cameră și ea în alta și s-ar suporta unul pe altul ca un fel de rude, s-ar putea întîmpa și să se urască între ei cît vor trăi. Dar un lucru *știi* sigur, și asta... Luîndu-i mîinile lui Cathleen într-ale sale, spuse cu hotărîre: ... e că tu nu trebuie să te mai chiniești singură. Alungă astea din mintea ta cît mai departe posibil, și roagă-te bunului Dumnezeu să-ți găsești un bărbat, care să te iubească, așa, ca Silas.

Cum Cathleen privea în depărtare, bătrîna se ridică de pe scaun și își îmbrățișă nepoata pe care o adora.

— Ah, copilă! Știu că suferi cumplit, dar nu e nimic de făcut. Silas Fenshaw își poartă propria-i povară pe umeri, ca un om bun ce este, și de dragul său, dar și pentru binele tău, *trebuie* să-l uiți cît de repede poți. Înțelegei ce spun, copilă? Fă-ți curaj, așa cum o să facă și el. Privește spre viitor și îți jur că totul o să fie bine. Ești încă tînără, cu atît de multe posibilități.

Cînd făcu o pauză, Cathleen ridică privirea spre ea. Nu comentă. Așteptă, știind că Jessie încă nu spusese tot.

Înghițind greu, bătrîna îi cuprinse fața în mîini. Cu o voce slabă, sugrumată, continuă:

— Trebuie să faci asta, fetiço. Pentru că dacă nu o faci, atunci aș putea și eu la fel de bine să te las în ploaie să mori. Vorbe grele, crude chiar, dar care trebuiau să fie rostite.

Pentru un moment ce păru să dureze o veșnicie, cele două se îmbrățișară. Nu mai era loc de cuvinte. Se auzeau doar suspinele sugrumate ale lui Cathleen. Știa că tot ceea ce spusese Jessie era adevărat.

Îl pierduse pe Silas. Știa asta. Jessie îi spusese că trebuia să-l uite.

Da chiar și atunci, în inima ei, știa că nu va putea s-o facă niciodată.

Silas nu se dusese la culcare. În mintea lui era o asemenea învălmășeală de gânduri, încît era imposibil să doarmă. Viața însăși îi apărea imposibilă. Pentru un lung, foarte lung timp, stătea la masa de bucătărie, nemișcat, privind în gol, avînd în fața ochilor doar chipul lui Cathleen.

– Doamne, iartă-mă! șopti el. Ce altceva aș fi putut face? Știa că nu era nimic de făcut.

Orele treceau... se făcuse patru, apoi cinci dimineața. Hainele i se uscau pe el și nici măcar nu-și dădea seama.

În bibliotecă, Edward Fenshaw se mișca dintr-o parte într-alta. Ca și Cathleen, așteptase sosirea lui Silas, iar cînd i se făcu frig și somn, se așeză pe canapea, cu intenția să doarmă puțin, fie și cîteva minute. Dar grijile din acele ultime zile își spuseră cuvîntul și el dormi trei ore. Nu a fost un somn liniștit: urmărit de monștri și luptîndu-se cu obstacole imposibil de trecut, i se părea că viața îi era amenințată din toate părțile.

Cînd razele unui soare spălăcit trecu prin geam și îl trezi, deschise ochii, avînd din nou în minte ideea sinuciderii. „Dar dacă o să termin cu mine, ce rezolv?” se întrebă el. Și imediat veni și răspunsul. „Nu o să rezolv *nimic*.” Rîse morocănos: De fapt n-o să-mi demonstrez decît că sînt un și mai mare

laș decît sînt deja.” Nu-și făcea iluzii și nici nu se amăgea referitor la partea lui de vină pentru ceea ce se întîmplase. Făcuse o alegere proastă și acum suporta consecințele.

Ideea de *a-și vinde* fiul ca să salveze ce mai rămăsese din viața lui, nu era chiar atît de ușor de suportat. Dar cum toate păreau împotriva lui, era suficient de disperat, încît să accepte inimaginabilul, fie, doar de dragul soției sale.

O dată cu noua zi, neliniștea îl cuprinse iarăși. Ducîndu-se la fereastră, se uită afară. Prin geam, văzu trăsura staționată în curte. „S-a întors!” Emoționat, se grăbi să iasă din cameră, ajungînd repede în hol și, traversînd salonul, căută prin fiecare cameră, dar nici urmă de Silas.

Cînd ajunse în bucătărie, fu șocat să-și vadă fiul acolo, întins, cu capul pe masă și cu brațele în chip de pernă. Înăbușindu-se de emoție, stătu în fața lui, așteptînd, sperînd și rugîndu-se la Dumnezeu ca totul să fi decurs bine și Silas să fi făcut rost de niște împrumuturi care să-i salveze.

După o vreme, Silas păru să se trezească. Stors de puteri și obosit, își privi tatăl și expresia din ochii săi spunea totul.

– N-or să ne ajute, nu?

Silas scutură din cap.

– Îmi pare rău, tată. Am făcut tot ce am putut.

– Nenorociții! Tremurul vocii se transformă în suspin. Te-au refuzat după tot ce am făcut pentru ei de-a lungul timpului?

Dezmeticindu-se cu greu, Silas se ridică, cu ochii umflați de nesomn, cu mîinile și picioarele durîndu-l din cauza tăieturilor și vîntărilor provocate din încăierarea cu tîlharii. Nici o durere nu era însă asemenea celei din suflet. Își privi tatăl și, pentru o străfulgerare de-o clipă, simți un dispreț fugar.

Edward obesră asta și se simți distrus. Închizînd ochii, se înfioră și gemu, și, cu mîinile la ochi, scînci ca un copil.

– Îmi pare rău, fiule. Îmi pare atît de rău! spuse.

Rușinat de emoția trecătoare a tatălui, Silas se duse către el. Apucîndu-l pe după umeri, îl trase spre sine.

– Nu-i nimic, îi spuse cu blîndețe. O să fac acel lucru onorabil față de tine și de mama.

Edward își privi fiul cu recunoștință. În acel moment, Silas îi văzu fața de om foarte bătrîn.

– Totul este în regulă tată! îl asigură el, din nou. Grijile dumitale au luat sfîrșit.

„Dar nu și ale mele!”, gîndi el cu amărăciune.

Și nici ale lui Cathleen.

9

Cîteva săptămîni mai tîrziu, nunta era anunțată în cele mai bune ziare:

„Jack William Turner de la moșia Kildalton anunță cu bucurie nunta unicei sale fiice, Helen, cu Silas Fenshaw, fiul lui Edward Fenshaw.

Ceremonia religioasă va avea loc la ora 3 p.m. la Biserica St. Peter, din Blackburn, pe data de 21 octombrie 1900“.

Celelalte detalii erau rezervate pentru invitațiile speciale: „...iar petrecerea de nuntă va avea loc la hotelul Riverside, din Salmesbury.“

În dimineata apariției, Jessie văzu anunțul și i-l arătă lui Cathleen.

– Dacă n-o să-ți spun eu, o s-o facă altcineva.

Mulțumindu-i, Cathleen luă ziarul și-l puse pe pervazul ferestrei, cu capul plecat și inima îndurerată, o durere ce nu contenise din acea noapte teribilă.

Stînd la chiuvetă, Jessie o urmărea. Văzu articulațiile degetelor nepoatei sale albindu-se strîngînd ziarul. Văzu cum Cathleen închisese ochii pentru scurt timp și știu că nunta era un eveniment mult prea greu de suportat pentru fată pe măsură ce se apropia termenul.

După o vreme, Cathleen împături ziarul și, întorcîndu-se la masă, îl puse lîngă farfuria tatălui său:

— Am să-l chem, zise Cathleen și, alergînd pe scări, ciocăni la ușa camerei lui Tom. Micul dejun este servit! îi spuse ea.

Nu mai locuiau decît ei trei la Fenshaw Cottage. Într-o încercare disperată de a-l face pe Robert să vină la brutărie foarte de dimineată, Tom aranjase cu doamna Matheson, mama lui Lou, să-l găzduiască la ea acasă. Noul aranjament le convenea tuturor.

Întorcîndu-se în bucătărie, Cathleen luă farfuria cu șase cîrnați de la Jessie și începu să-i împartă în trei: doi pentru Jessie, trei pentru tatăl său și unul pentru ea; la fel făcu și cu cele șase felii de șuncă. Cînd pătlăgelele se coapseră, răsturnă jumătate din ele în farfuria lui Jessie și cealaltă jumătate în cea a tatălui ei.

— Măi să fie! Asta-i tot ce mănînci, fato? Jessie credea că o să înceapă ziua cu un mic dejun copios. N-ai să ajungi departe doar cu un cîrnat și o felie de șuncă.

Ciufulit și nebărbierit, Tom strigă din ușă:

— Las-o în pace, cred că păstrează loc pentru brișele pe care o să le coacem mai tîrziu. Dar știa că fata nu se dădea în vînt după brișe. În aceste ultime săptămîni, Cathleen se gîndise numai la Silas Fenshaw și cum o părăsise pentru o

alta. Deși veștile îl încântaseră, pentru Tom era clar că tânărul o încurajase pe Cathleen și apoi a dat fuga să se ia cu alta de rangul lui.

După micul dejun, Cathleen îl văzu luînd ziarul și se întrebă ce oare va avea să comenteze. Nu dură mult:

– N-aș fi crezut niciodată! Uitîndu-se la amîndouă peste ziar, scutură din cap. Ați văzut asta? le întrebă indignat.

– Ce să vedem? Uitîndu-se la Cathleen, Jessie tăie o bucată mare de șuncă și o înghiți pe nerăsuflăte.

Scuturînd ziarul, el continuă:

– Anunțul legat de nunta lui Fenshaw cu fata lui Turner.

Jessie încuviință:

– Ce-i cu el?

– Ce credeți?

– E o *nuntă*. Prefăcîndu-se indiferentă, Jessie mai tăie o bucată de cîrnat și o băgă în gură. Mai sînt alte cîteva nunți, dacă te uiți mai jos, spuse ea.

Știînd că n-o s-o scoată la capăt cu ea, i se adresă lui Cathleen, pe un ton mai blînd:

– Știai de asta, scumpo?

– Da, știam. Luînd o fundă din buzunarul fustei, Cathleen își legă părul. Și-i doresc numai bine. Ceea ce-și dorea cu adevărat era să fi fost *ea* cea care să meargă la altar împreună cu Silas.

Nedumerit asupra motivului de despărțire dintre cei doi, Tom, dădu frîu liber gîndurilor:

– Cred că te-ai lămurit în privința lui, declară el, și sper să nu te mai prind că mai calci vreodată pe acolo. Toți sînt din același aluat. Tot ce pot să zic este că mă bucur că nu s-a mers mai departe, mulțumesc lui Dumnezeu. Nu te supăra că-ți spun, dar mi-am făcut griji pentru tine. Clipi din ochi: Dar acum el e pe punctul de a se căsători, și nu-mi pare rău.

Răspunsul lui Cathleen fu liniștit și fără tragere de inimă:

— O să-mi fie dor de el, zise ea și privi în depărtare.

Uluit de intonația glasului ei, Tom o privi întâi pe fată apoi pe Jessie.

— Mai e ceva ce eu nu știu?

— Ce vrei să spui? Jessie nu prea știa să mintă, dar acum chiar că era nevoie de o minciună. E foarte firesc ca fata să-i ducă dorul, o întoarse ea. Sînt prieteni de cînd erau copii. Și acum el se însoară. Ea a pierdut un prieten pentru că nevasta asta a lui n-o să-l vrea amestecat cu țărani. Ștergînd sosul din farfurie cu o bucată de pîine, o înghiți. Măi să fie! Nimic nu-i mai bun decît un mic dejun pe cinste! declară ea, întrebîndu-l pe Tom, ca de obicei, dacă mai vroia "o bere proaspătă înainte de a pleca la servici?"

— Hm. Tom o privea pe Cathleen, care începuse să strîngă farfuriile. Îmi pare rău că am fost aspru cu tine! îi spuse el. Știți amîndouă ce simt, și poate chiar nu ai să-l mai vezi niciodată. Nu a fost decît prietenul tău, pentru că nu ai avut mamă și lui Lucy Fenshaw i-a fost milă de tine. Te-a lăsat să alergi prin grădină și să-i fii tovarășă de joacă fiului ei și chiar, la un moment dat, i-am fost recunoscător pentru asta. Dar vremea aia a trecut!

— Haide, Tom! zise Jessie, ținînd ceainicul de o parte. Vrei bere sau nu?

Părînd să nu fi auzit, bărbatul continuă să o studieze pe Cathleen. Era o ființă încîntătoare, ascultătoare, și o adora. Uitîndu-se la ea, la părul ei lung și la ochii albaștri, se simți cel mai norocos om din lume, lăsat de Dumnezeu.

— Uite ce e, fetișo, sper că nu te-am supărat. Dar, iată, s-a întîmplat. Mă bucur că i-ai descoperit adevărata față și nu vreau să-i mai aud numele vreodată în această casă.

O liniște amenințătoare se lăsă în cameră, Jessie abținându-se să mai zică ceva și Cathleen pe punctul de a-i mărturisi totul. În loc de asta, îi spuse:

– N-ai să-i mai auzi niciodată numele. Cel puțin nu de la mine. În acel moment o cuprinsese furia. Tom nici nu știa, nu-și putea închipui, că dacă Silas ar fi intrat pe ușă în acel moment și i-ar cere să meargă cu el, nimic pe acest pământ nu i-ar putea sta în cale, nici chiar familia pe care o iubea și o respecta atât de mult.

Ceva în vocea ei, privirea din ochi, îl făcu să se oprească. Apoi, împingând scaunul, se ridică, uitându-se de la una la alta, înainte să iasă din cameră și să plece fără să mai spună ceva.

– Măi să fie! Pentru o clipă am crezut că o să vrea niște bere, zise Jessie. Sînt sigură că bănuiește ceva. Întinzîndu-se spre ea, coborî vocea. Uite ce e, copilă, nu crezi că ar trebui să știe ce s-a întîmplat?

Încă încordată de furie, Cathleen fu de neînduplecat.

– Nu o să servească la nimic, răspunse ea. E pornit împotriva lui Silas și nimic nu poate schimba asta.

Jessie trebui să accepte că acesta era adevărul.

Ziua de 21 octombrie căzu într-o vineri și semnificația ei va rămîne întipărită pentru totdeauna în mintea lui Cathleen. Încă de la ora șase dimineța își făcuse de lucru, cu treburi care nu intrau în obligațiile sale, căutînd prin hîrtii, spălînd podelele care deja fuseseră frecate de două ori înainte, orice, numai să-și ocupe mintea cu ceva, ca să nu se mai gîndească la ceea ce se întîmpla în biserica St. Peter, aflată la doar cinci minute de brutărie.

– Ce te supără? Scoțînd ultima tavă de plăcinte, Tom rămase lîngă imensul cuptor, cu mînele suflecate pînă la

coate și cu o privire consternată. Mă ametești, tot plimbându-te de colo-colo, zise el. N-ai stare, parcă te-ar roade ceva. Gîndesc că te-o fi pus diavolul pe fugă! Uitase complet de nuntă.

Dar Cathleen chiar așa se simțea... ca și cînd însuși diavolul era pe urmele ei, făcînd-o să alerge de colo-colo, să uite ce urma să se întîmple.

— Trebuie să muncesc, răspunse ea. Nu-mi place să fiu leneșă.

Lou interveni în discuție:

— Leneșă zici? Plescăi cu zgomot. Oh, mai ai pînă atunci! O privi ștregărește. Fața îi era roșie de atîta tras și împins tăvile pînă în fundul cuptorului și avea o șuviță de păr plină de aluat. Dar ceea ce-i strălucea în privire era, fără îndoială, dragoste. Nu te oprești niciodată!

Tom nu știa ce să mai facă.

— Mai bine ai termina și te-ai duce să livrezi comanda aia mare la Hotelul Riverside. Se pare că ori se căsătorește cineva, ori e vreo înmormîntare, de s-a comandat atîta.

Lui Cathleen îi părea bine că Tom uitase data și semnificația ei. Dar ea nu uitase; avusese asta în minte toată ziua.

— Nu poate să se ocupe Lou de livrare? Nu o trăgea inima să meargă. În plus, dacă nu ar fi văzut cu ochii ei, credea că ar putea să treacă peste asta mai ușor.

Dar Tom refuză:

— Îmi pare rău, dar trebuie să te descurci singură cu asta. Lou și Robert au de lucru aici, cu mine. Am pentru ei două mari livrări pentru mîine în Accrington și pe la vreo șase prăvălii, în jos, pe King Street... și sînt niște comenzi destul de consistente pentru fiecare. Pe deasupra, mai trebuie să

deschidem și prăvălia, peste vreo oră. Ridicînd sprîncenele, îi spuse sec:

– Totul trebuie să fie făcut de două ori mai repede azi.

Ștergîndu-se de făină pe salopetă, adăugă:

– Nu-ți face griji. O să fie cineva care o să te ajute, cînd ajungi la destinație, ca să descarci tăvile. Făcîndu-i semn lui Lou, ordonă: Ajut-o pe Cathleen să încarce șaretă și apoi întoarce-te rapid. Și, ca de fiecare dată, Lou era lîngă Cathleen chiar mai înainte ca Tom să termine de vorbit.

După aproximativ douăzeci de minute de agitație, docarul fu încărcat.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decît să stau cu tine sus, pe capră. Lou o privea cu ochi plini de adorație. Vezi, să ceri cuiva să te ajute să descarci comanda. Întinzîndu-se spre ea, o atinse pe mîină: Te știu eu! zise el. Ești mîndră și încăpățînată. Mai bine ai întoarce lumea pe dos decît să ceri ajutor.

Strîngîndu-i mîina, Cathleen îi mulțumi:

– Mai bine ai intra înăuntru, zise ea cu o strîmbătură, înainte ca tata să te caute cu făcălețul.

Vrînd-nevrînd, Lou făcu ce-i ceruse, dar se opri în prag, urmărind-o cu privirea pînă ce nu o mai putu zări. „Într-o zi...” Ochii lui căprui se întunecară. „Într-o zi am să te fac să fii a mea, Cathleen Roe,” murmură el, apoi se grăbi să intre, cînd vocea lui Tom tună:

– Lou, unde dracului te-ai mai dus?

Lui Cathleen îi plăcea momentul acela al dimineții. Cocoțată pe capră, privind pe deasupra gardurilor vii, martoră la minunățiile naturii. Se simțea minunat. De-a lungul canalului, rațele se jucau și se bălăceau și, mai departe se

întindea cîmpul, cu iepuri sălbatici ori domestici, alergînd și ascunzîndu-se pe unde puteau.

Cîmpia din fața ei era presărată cu frunze, ca un covor întins în fața calului, ale cărui copite imense îl făceau să răsune, pe cînd îl traversa în galop. Era un sunet ritmic, vibrînd asemenea unui ecou pînă departe, iar calul și Cathleen păreau singurele ființe de pe pămînt.

Deodată, ritmul se schimbă și cînd calul începu să scuture din cap într-o parte și într-alta, Cathleen își dădu seama că ceva nu era în regulă. Oprind șareta, Cathleen coborî și, aplecîndu-se, îi ridică picioarele calului unul cîte unul și găsi o piatră de mărimea unei bile, care-i pătrunse în copită. „Am s-o scot imediat,” îi spuse ea răbdătorului animal.

Nu-i trebui prea mult timp nici ca să găsească un băț destul de ascuțit, și nici ca să scoată piatra. „Gata.” Mîngiîndu-i coama, îl sărută pe botul lui catifelat. „Cred că ar trebui să ne grăbim puțin, ca să recuperăm timpul pierdut.” Se urcă înapoi la locul ei, apucă hățurile și porniră la drum. Cu toate astea, călătoria, care de obicei dura zece minute, îi luă acum o jumătate de oră.

Hotelul Riverside era o clădire grandioasă, construită pe la 1800 și situată strategic lîngă River Ribble. Ducîndu-i-se vestea pentru mîncarea bună și pentru servirea ireproșabilă, era frecventat mai mult de oameni din lumea bună, de nobili. Dar chiar și un jucător împătimit s-ar fi putut aciua aici după o noapte de noroc. Ar colinda cîrciumile cu buzunarele doldora de bani și cu „doar cu un șiling o poți avea pentru o noapte întreagă.” Ar povesti apoi despre „mîncarea delicioasă servită în platouri de argint, iar peștele pus în așa fel încît parcă s-ar uita la tine.” Și toți l-ar asculta, cu ochii mari și gurile căscate de uimire.

Afară, Cathleen stătu un minut, întrebându-se încotro să o ia.

– Nici nu cred că se așteaptă să mă vadă! îi spuse calului. M-aș duce să arunc și eu o privire.

După ce trase șareta lângă trotuar, intră precaută pe ușa principală. Nu văzu pe nimeni cu șorțuri, ci doar covoare pufoase și draperiile grele atârând din tavan și pînă în podea.

– Oho! Cred că au costat cît leașa cuiva pe un an de zile, șopti ea. Coloane imense o încadrau din partea opusă și niște oglinzi mari făceau ca locul să pară și mai mare. Mesele imense de marmură erau împodobite cu obiecte masive, și totul părea de un lux ieșit din comun, ceva ce nu mai întâlnise pînă atunci, nici chiar la reședința Fenshaw. Era o experiență absolut incredibilă, ceva ce nu o să poată uita prea curînd.

Uimită de ceea ce vedea în jurul ei, se pomeni pășind pe covor în vârful picioarelor, temîndu-se parcă să nu fi adus pe ghete mizerie de pe stradă și tot uitîndu-se înapoi ca să se asigure că totul era în ordine. La recepție, un tînăr obraznic, îmbrăcat în uniformă își aținti privirea supra ei.

– Hei! Ce cauți aici? Observîndu-i ținuta și părul ei rebel strîns legat cu o fundă albastră, își dădu seama că nu era „de-a casei”. Ieși afară, pînă nu-l chem pe director.

Stînd lângă tejgheaua înaltă, Cathleen spuse demn.

– Am o comandă de livrat și e afară! Nu îi plăcuse atitudinea lui. Părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, dar afișa un aer de superioritate nepotrivit vîrstei. Dacă nu o vrei, o să o iau înapoi. Doar că *tu* ai să-i explici directorului de ce nu a avut pîine proaspătă și covrigi pentru recepția de nuntă de după-amiază și de ce nu o să le mai primească de îndată ce întorc șareta! Spunînd asta, se răsuci îndreptîndu-se către ușă, zîmbind în sinea ei fiind sigură că el o va urma.

– Hei! Luînd-o pe după colţ, tînărul îi tăie calea. Eşti o micuţă îndrăzneată, nu-i aşa?! Uimit de frumuseţea ei, îşi spusese că ar trebui să fie îmbrăcată în mătase, şi nu cu o rochie lălie şi veche. Cum te cheamă?

– Nu-i treaba ta! Înalt şi slab, cu părul negru întins şi cu un zîmbet şiret, părea cam prea sigur de el, se gîndi Cathleen. Vrei comanda sau nu? Dintr-un motiv inexplicabil, poate din cauza ochilor lui negri care păreau să o străpungă, simţi imediat că nu-l poate suferi.

– Mă numesc Jake, zise el, Jake Brewer.

– Ei, bine, domnule Brewer, nu-mi ia mai mult de două minute să ies de aici şi nu mai mult de un minut ca să mă urc în şaretă. Dacă vrei comanda, ar trebui să te gîndeşti mai bine, înainte să iau hăţurile în mînă, pentru că atunci nimic nu o să mă mai oprească. Zîmbindu-i cum ştia ea mai frumos, adăugă: Calul e bătrîn... nu mai e cum a fost. O dată ce s-a întors, merge direct acasă şi nu mai pot să-l opresc.

Rîzînd tare, fu pe cale să-i răspundă, cînd, cu coada ochiului, zări un bărbat mai în vîrstă, îmbrăcat într-un costum negru, venînd dinspre foaier spre ei.

– E directorul! Apucînd-o de umeri, o împinse spre un loc mai ferit: Du-te la intrarea din spate, îi spusese el. O să mă asigur că o să fie cineva acolo care să te ajute să descarci.

Fără a mai pierde timpul, Cathleen manevră docarul în spate, prin intrarea îngustă şi, descoperi că Jake Brewer îşi ţinuse cuvîntul, trimiţînd pe cineva la intrarea din spate, care s-o întîmpine. Cathleen fu surprinsă văzînd o fată. Avea părul castaniu, tuns scurt, şi cam de şaisprezece ani arătînd mai mult ca o femeie măritată, cu ochii mari, speriaţi, şi cu un zîmbet nervos.

— Am mai multă putere decît o arăt, îi spuse ea lui Cathleen cu un accent scoțian. E treaba mea să ajut la descărcarea comenzilor.

Sărind din șaretă, Cathleen îi strînse mîna prietenește.

— Eu sînt Cathleen Roe. Părea să se întîmple ceva cu fata, de arăta așa de speriată și avea un fel nervos în care se uita de jur împrejur, ceea ce o făcu pe Cathleen să creadă că trecuse prin momente destul de grele.

Cînd îi zîmbi, i se păru chiar drăguță.

— Eu sînt Megan! spuse ea, dînd mîna cu Cathleen. Sînt aici doar de două luni, dar nu cred că o să mai rămîn mult timp. Se tot uita spre ușă, neliniștită.

Pînă să poată zice Cathleen ceva, fata deja descărcase o tavă și se grăbea s-o ducă înăuntru.

Pentru că munciseră cot la cot, docarul fu repede descărcat.

— E o nuntă mare din lumea bună, îi spuse Megan. Au fost aduse flori special pentru asta și fiecare invitat are un cadou pregătit... argint pentru femei, obiecte din alamă pentru bărbați. Or să fie și muzicieni și toate alea. Avea un aer visător. E ca o poveste și cred că a costat o avere. Dar domnului Turner, un om atît de drăguț, pare să nu-i pese de asta. Vrea ca fiica lui să aibă parte de tot ce-i mai bun, așa mi-a spus. Chicoti. Și mi-a dat un bacșiș de doi șilingi.

Cathleen păru surprinsă:

— E foarte generos! Într-un fel, îl considerase pe tatăl lui Helen Turner drept un adevărat monstru.

— I-am pus la un loc cu celelalte bacșișuri ale mele! îi mărturisi Megan. Le-am pus pe toate într-un ciorap și le-am ascuns după sobă. Deodată icni și se bătu cu mîna peste gură. N-ar fi trebuit să-ți spun asta niciodată, se văicări fata. E prima dată cînd spun asta *cuiva*.

Cathleen o liniști.

– Secretul tău e în siguranță la mine! Și Megan simți în mod instinctiv că putea avea încredere în ea.

– Ești cumsecade, îi spuse lui Cathleen și, aruncînd o privire într-o parte, adăugă: Nu ca *el*!

Cînd Cathleen o întrebă despre cine era vorba, Megan refuză să-i răspundă. În schimb, coborî vocea și șopti tulburată:

– Vrei să vezi tortul?

Gîndindu-se la Silas, Cathleen scutură din cap, dar curiozitatea o făcu să cedeze tentației.

– Bine, dar repede, zise ea, urmînd-o pe fată de-a lungul coridorului pustiu. Trebuie să mă întorc la brutărie.

– Așteaptă aici. Vreau să fiu sigură că nu este nimeni. Deschizînd puțin ușa masivă din lemn, Megan aruncă o privire înăuntru. Totul e-n regulă. Îi făcu semn lui Cathleen să intre. Au plecat cu toții. E de vis! zise ea. E demn de o prințesă. Se strîmbă. Mireasa nu e nici pe departe o prințesă. A venit aici de dimineață și a sfîrșit prin a țipa la toți. Nu mai e nimeni ca ea. Zîmbi timid. Dar Silas Fenshaw e un drăguț. Împreunîndu-și mîinile, își roti ochii ei mari. Aș fi vrut să se însoare cu *mine*.

Doar auzindu-i numele lui Silas, Cathleen simți un cuțit în inimă.

– Pot intra? întrebă ea. N-am mai văzut cum e pregătită o nuntă pentru cei din lumea bună. Împotriva celor mai profunde presentimente, se trezi purtată de o curiozitate bolnăvicioasă.

Temîndu-se să nu fie văzută, Megan se tot uita de-a lungul coridorului: era liber.

– Da, bineînțeles că poți... doar pentru un minut sau două. Dacă o să ne găsească aici, o să zburăm de nu ne vedem.

Urmînd-o pe Megan înăuntru, Cathleen rămase cu gura căscată de uimire, privirea ei surprinsă străbătînd camera în lung și-n lat. „Doamne Sfinte!” Așa cum spusese și Megan, era ceva de vis.

Tavanele erau capitonate cu mătase și de-a lungul fiecărui perete erau șiruri lungi de mese, acoperite cu fețe de masă de damasc; candelabrele imense de argint și cristal atîrnau deasupra lor. Supiere uriașe din argint și farfurii de diferite forme și mărimi erau așezate într-un colț, pregătite să fie umplute cu supă, pește și carne, care urmau să fie aduse la masă, fără nici o îndoială, de îndată ce invitații vor începe să sosească.

Alte mese, mari și rotunde, erau împrăștiate prin celelalte colțuri ale sălii, fiecare cu cele mai bune tacîmuri din argint și cele mai scumpe pahare de cristal. Apoi farfurii albastre din porțelan și pe ele erau așezate șervete de un albastru intens făcîndu-le să arate ca niște baghete orientale. Pe fiecare masă era așezat cel mai perfect și mai extravagant aranjament floral și, în dreptul fiecărui scaun, era cîte o cutie legată cu fundă ce conținea cadoul pentru invitat.

Stînd nemișcată, uimită de ceea ce vedea, lui Cathleen i se păru ciudat să și-l imagineze pe Silas luînd parte la așa ceva. Și totuși știa că o va face, aparținuse dintotdeauna acelei lumi. Ciudat, se gîndi ea, abia acum înțelegea cît de diferite erau lumile din care făceau parte.

— Asta-i masa mirilor! zise Megan, în șoaptă. Aici or să stea mirele și cu mireasa... și acolo, uite, o să stea domnișoara de onoare... iar acolo or să stea celelalte domnișoare din suita miresei, iar acolo părinții proaspeților căsătoriți.

Dar Cathleen nu vroia să vadă. Nu-și mai dorea decît să plece cît mai repede de acolo, să alerge cît de mult o țineau picioarele. Murmurînd o scuză, aproape că zbură de-a lungul

coridorului, apoi pe ușa din spate, și nimeri chiar în brațele lui Silas Fenshaw.

Surprins și în același timp încântat, Silas o îmbrățișă.

– Cathleen! Privirea lui o învălu.

Răsuflând greu din cauză că alergase și de-a dreptul consternată să-l vadă acolo, Cathleen nu era în stare să vorbească. Îl privea lung, simțind cum o imensă emoție o cuprinde.

Înainte ca cei doi să-și fi revenit, Megan se și afla lângă ei.

– De ce ai fugit așa, Cathleen? Găsindu-i îmbrățișați, crezu că se ciocniseră unul de celălalt la ieșire. Domnule Fenshaw! Sîngele i se urcă în obraji, și se bîlbîi: Este totul în regulă? N-am știut că o să veniți în dimineața asta. Vă pot ajuta cu ceva? Îl căutați pe domnul director? Doar că asta e intrarea de serviciu, domnule. Jenată și timidă, se uita cînd la unul, cînd la celălalt, și o idee imposibilă îi trecu prin minte, cînd îl văzu pe el atît de distrat, privind-o pe Cathleen, care ținea capul în jos, de parcă întreaga ei ființă era subjugată.

Simțindu-i curiozitatea, Silas se grăbi să-i distragă atenția.

– Nu-l caut pe director, răspunse cu un zîmbet fermecător. Și da, *poți* să mă ajuți, dacă vrei. Continuînd, îi aminti cum cu o seară înainte, el și cu mama lui vizitaseră hotelul. Mama a vrut să vadă salonul înainte de eveniment, zise el. După cum îți amintești, eram doar noi doi. Eu i-am împins scaunul cu roțile. Se uită la Cathleen, cînd spuse asta. Necazul e că și-a pierdut săculețul de mîna și cred că și l-a uitat pe aici, în salon.

Megan scutură din cap.

– Nu cred, domnule, îi spuse ea. A venit multă lume aici și sînt sigură că, dacă s-ar fi găsit vreun săculeț de mîna, cineva l-ar fi trimis direct la Conacul Fenshaw. Privind-o pe

Cathleen, se întoarce apoi spre Silas. Vreți să merg să mă uit? întrebă ea. Sau poate doriți să o faceți chiar dumneavoastră? Nu o să se supere nimeni.

Silas îi acceptă oferta.

– Dacă ai vrea să te uiți tu pentru mine! zise el. Și nu trebuie să alertezi pe nimeni. Dacă nu e acolo, atunci probabil că e în altă parte. Dar dacă e, ai să-l găsești, sînt sigur.

Dornică să-i facă pe plac, și fiind sigură că era ceva între Silas și Cathleen, Megan se grăbi să plece: „Nu sînt toantă, murmură ea de cum pleacă. Am văzut cum se uita la ea, și am văzut că ea nu putea să-l privească în ochi.” Megan nu era birfitoare și o plăcuse pe Cathleen mai mult decît pe oricine. „E un lucru cam ciudat și nu greșesc,” conchise ea. Dacă s-ar fi ivit vreo ocazie, ar fi întrebato pe Cathleen, pentru că, la fel cum zilei îi urmează noaptea, fata își dorea tare mult să păstreze legătura cu ea. „E tare simpatică, Cathleen asta, și, presimt că pînă la urmă o să fim prietene bune.” Gîndul o făcu să zîmbească larg.

Afară, Silas îi spunea lui Cathleen cît de mult îl înșeninasă vederea ei în cea mai întunecată zi din viața sa:

– Cînd m-am trezit de dimineață, mă simțeam de parcă m-aș fi pregătit să merg la spînzurătoare! mărturisi el. Dar acum, văzîndu-te... Privind-o, se gîndi că niciodată nu o să mai poată vedea ochi atît de strălucitori ca ai ei. Nici n-ai idee, șopti el. Nu trece nici un minut fără să mă gîndesc la tine. Dumnezeu mi-e martor, mă gîndesc la tine tot timpul.

Freemătînd toată din pricina emoției, Cathleen se feri cît putu să-l privească în ochi, dar nu se putu abține.

– Trebuie să plec, murmură ea. La vederea lui, întreaga lume i se păru că se întoarce cu susul în jos. Ar fi dorit să fugă, dar picioarele nu-i dădeau ascultare.

Cu multă tandrețe, el o luă în brațe.

— Stai cu mine, Cathleen. Lasă-mă să te îmbrățișez! o rugă el și cum putea să-l refuze, simțind ceea ce simțea?!...

El îi trase trupul cu putere spre sine, apoi își apropie buzele fierbinți de ale ei și inima îi bătea cu bucurie. Se auziră pașii lui Megan venind pe coridor și momentul magic se spulberă. Rușinată și speriată, Cathleen se îndepărtă.

Adio, Silas! îi spuse resemnată. Îi aparții *ei* de azi înainte.

Fără să se mai uite înapoi, alergă la docar urcându-se repede. Apucă hăturile, dădu bice calului și se făcu nevăzută, lăsându-i pe Megan și pe Silas urmărind-o cu privirile, una simțind că un lucru trist, minunat și fermecător se petrecuse între cei doi, celălalt știind și disprețuindu-se pe sine pentru asta.

Mîinînd calul cu repeziciune înapoi spre brutărie, Cathleen nu dorea altceva decît să mărească distanța dintre ea și Silas, cît mai mult cu putință. Cînd nu mai fu în stare să vadă nimic din pricina lacrimilor, opri calul ca să-și revină. Închizînd ochii, lăsă amintirea chipului drag să-i cotopească simțurile. Încă mai simțea sărutul lui fierbinte pe buzele sale. Își atinse buzele delicat, cu degetele.

Apoi își șterse lacrimile și porni iar la drum. Se mai liniștise puțin, și acum era pregătită să o ia de la capăt.

Chiar în acea după amiază, răbdarea îi fu pusă la grea încercare.

După ce-și terminase treaba, o luă pe cîmp, mergînd pe cărările pietruite ce brăzdau orașelul Blackburn. Se opri în vîrfurile dealului, cu privirea ațintită asupra bisericii St. Peter.

Nunta era în toi, și o mulțime de oameni se înghesuiau pe trotuare. Vizitii cu pălării înalte și fracuri așteptau lîngă trăsurile negre, strălucitoare, iar un fotograf își pregătea echipamentul, gata să immortalizeze momentul.

Apoi clopotele sunară și slujba se termină. Invitații dădură buzna afară, urmați de fericitul cuplu. Helen Fenshaw radia în rochia ei minunată, iar Silas arăta incredibil de chipeș în fracul lui gri.

– Fii fericit, iubitul meu, șopti Cathleen. Apoi, stăpînindu-și suspinele ce amenințau să o copleșească, plecă.

Visul se terminase.

Gîndindu-se la trecutul ce încă-i mai ținea uniți, mai privi o dată înapoi, doar o singură dată. El încă mai era acolo, cu privirea rătăcind, căutînd-o. Cathleen începu să alerge, și, cu cît alerga mai repede, cu atît sentimentul că fusese părăsită devenea mai copleșitor.

Dar mai era *ceva*. *Ceva* la care încă nici nu îndrăznea să se gîndească, deși, mai tîrziu, Dumnezeu să o ajute, va trebui să accepte acest „ceva”, împreună cu toate consecințele ce le va aduce cu sine.

10

– **P**are cam ciudată toamna asta, nu crezi? Manevrînd cu grijă docarul în josul drumeagului îngust și pavat cu pietre, Lou își descheie gulerul cămășii. Luna trecută am avut vreme de iarnă, cu ploi și vînt și uită-te acum, e aproape sfîrșitul lui octombrie și parcă a venit iar vara.

Ținîndu-se de scaun în timp ce șareta sălta și se afunda în șanțurile adînci, Cathleen se uită la el; îi observă fața înroșită și tîmplele ude de transpirație și îmbrăcămintea subțire pe sub jachetă.

– E cel mai rapid mod de a răci! îl certă ea.

– Ce? Te referi la vreme?

– Nu, mă refer *la tine*. Întorcîndu-i gulerul jachetei, îi arată hainele subțiri. Cîte pulovere ai pe tine?

– Doar două.

– Nu-i de mirare că nu te simți prea bine. Ai tot intrat și ieșit din brutărie, încărcînd și cărînd pe la prăvălii, urcînd și coborînd Dumnezeu știe cîte scări. Și tot timpul ai purtat două pulovere de lînă pe sub jachetă.

– Era frig cînd am plecat de dimineată. Trăgînd căruța într-o parcare în afara curții lui Clayton, spuse încet: Am ajuns, Cathleen. Vocea și zîmbetul erau cam fără inimă. E ultima livrare înainte să ne întoarcem. Era sîmbătă, ziua de care se temea, pentru că urma să nu o mai vadă deloc pînă luni dimineată.

Coborînd din șaretă, Cathleen suspină.

– A fost o zi lungă, comentă ea. Nu neg că abia aștept să mă întorc acasă. În mod obișnuit, ziua ar fi putut fi pe cît de lungă, pe atît de grea și Cathleen ar fi fost la fel de proaspătă ca o margaretă, la sfîrșitul acesteia. Dar din acea după-amiază cînd, în fața bisericii, Silas ațintise spre ea ochii lui negri, nimic nu mai era la fel. O zi îi urma celeilalte, fără să mai însemne ceva. Acum era dimineată, apoi noapte, și din nou dimineată, și așa, la nesfîrșit.

– Lasă-mă pe mine. Urmînd-o în spatele docarului, Lou apucă prelată de un capăt și o aruncă înapoi. Făcînd semn spre tăvile de plăcinte cu carne de porc, el mărturisi: Am mai pus două bucăți în plus... una pentru tine și una pentru mine. Sau, dacă ți-e foame, poți să le mănînci pe amîndouă.

Cathleen zîmbi; era atît de grijuliu.

– Îți mulțumesc, Lou, ești foarte atent dar, după cum știi, îmi ajunge una! Se uită la tava cu plăcintele proaspăt coapte, cu sosul încă aburind deasupra și cu aluatul moale pe margini,

și își simți stomacul întors pe dos. Nu cred, totuși, că aș putea mânca nimic acum.

— Te simți bine? Lou o urmărise întreaga zi și îi păruse neobișnuit de tăcută. Acum văzu că îi dispăruse culoarea din obraji și se îngrijoră.

Cathleen se grăbi să-l liniștească:

— Bineînțeles că sînt bine! Numai că nu era deloc așa. Se simțea rău și era îngrijorată, dar și speriată în același timp. Sînt puțin obosită, asta-i tot. Așa cum am spus, a fost o zi lungă.

Nu o crezu.

— Uite ce e, Cathleen, dacă simți vreodată nevoia să vorbești cu cineva, îți sînt cel mai bun prieten. Luînd-o pe după umeri, o privi lung cu ochii lui căprui, sinceri, și acolo ea văzu dorința puternică de a fi mai mult decît un prieten. Aș face orice ca să te ajut, știi asta, nu?

Ea încuviință.

— Știu. Dar de data asta, Lou era ultima persoană cu care ar fi vorbit. Îți sînt recunoscătoare, spuse ea, dar nu e cazul să-ți faci griji. Mă simt bine, pe cuvînt.

— Cathleen? Încă înconjurîndu-i umerii cu mîini tremurînde, o privi, simțindu-și fața în flăcări și inima bătîndu-i cu putere. Eu doar... adică... înghițind în sec, încercă să se stăpînească.

Dîndu-și seama ce încerca să spună, Cathleen îi puse un deget pe buze cu tandrețe.

— Te rog, Lou, murmură ea, cel mai bine ar fi să ne vedem de treabă, nu crezi? Nu vroia să-l jignească, dar nici să-l încurajeze; era un tip destul de drăguț și vroia să-i fie doar camarad și prieten, doar atît.

Neavînd de ales decît să-i accepte refuzul politic, el nu mai continuă.

– Mai gîndește-te, insistă el. Dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să-mi spui. În străfundurile minții sale bănuia că încă mai tînjea după Silas Fenshaw. Dar soarta se întorcea în favoarea *lui* și cum Fenshaw era căsătorit, tot ce-și dorea Lou era doar o frîntură de noroc: să fie, în sfîrșit, cu Cathleen.

În următoarea jumătate de oră, au fost prea ocupați ca să-și mai vorbească. După ce paisprezece tăvi de plăcinte cu carne de porc, două lăzi de briose și o cutie de fursecuri au fost livrate, treaba lor luă sfîrșit.

– Nu, dragă, fursecurile stau pe raft. Măicuța Merry stătea în ușa, indicîndu-le să meargă ba ici, ba colo. Vocea îi răsună cînd Cathleen se îndreptă spre vitrină. Țin interiorul vitrinei pentru plăcintele cu carne de porc și rîndul de deasupra pentru briose... toate aranjate pe platouri cu încrustații.

Cînd rîse, tremură ca un jeleu pe jumătate întărit.

– Plăcintele cu sirop or să le lase gura apă și or să dea gata din ochi toate briosele, cîtcodăci ea. Înainte de a pleca, ăia or să se gîndească și la nevastă, și o să le cumpere și lor prăjiturile pentru cca. Pînă să bagi de seamă, voi fi vîndut oricărui cumpărător cîte una din fiecare. O să deschid magazinul la 7:30 diseară, chiar cînd or să se îndrepte spre cîrciumă, și pînă să plece cîteva ore mai tîrziu cu burțile cerînd de mîncare, or să-și amintească de bunătățile pe care le-au văzut în vitrină și or să dea năvală înăuntru.

Plină de sine, promise cu mîndrie:

– Pe cuvîntul meu, înainte să merg la culcare, rafturile or să se golească și sertarul cu bani o să fie plin de-o să crape.

Încrucîșîndu-și brațele mici și durdulii pe piept, continuă să dea indicații. La sfîrșit, cînd toate fură așezate și acoperite ca să se păstreze proaspete, plăti factura fără să clipească.

– Duceți-vă, le zise făcîndu-le semn cu ochiul, și să nu vă abateți din drum.

Lou făcu o grimasă la gândul că ar fi fost un bun prilej, dar se abținu de la orice comentariu, în timp ce Cathleen păru intrigată de ideea ce-i trecuse ui Merry prin cap, că ea și Lou ar putea să se abată din drum.

– Parcă seamănă cu un afurisit de sergent major! bombăni Lou în timp ce se îndreptau spre șaretă. E al naibii de afurisită, fără puțință de tăgadă.

Urcându-se în docar înainte ca el să-i ofere ajutorul, Cathleen sări în apărarea femeii.

– *Trebuie* să fie așa de aspră. Măicuța Merry a trecut prin situații foarte grele, oricine știa asta.

Cum Lou părea surprins, ea continuă:

– Nu uita cum s-au petrecut toate! Un soț puturos, magazinul deschis zi și noapte și doar cîte o afacere, din cînd în cînd. Adică, așa cum e ascunsă pe străduța asta dosnică, prăvălia nu are vad. Sărăcuța de ea, cînd omul ăla al ei a fost ucis, a ajuns în mizerie.

Dînd bice calului, Lou își aminti cum se întîmplase.

– Ai dreptate, fu el de acord. Orice altă femeie ar fi tras linie și s-ar fi mutat de aici, dar nu ea. A văzut că seara oamenii trec întotdeauna pe lîngă prăvălia ei și apoi merg la cîrciumă, așa că ține închis în timpul zilei și-l deschide seara. Măi să fie! Ce mișcare deșteaptă, și nu a regretat niciodată.

S-au mai spus doar puține vorbe în timpul drumului spre brutărie. Lou era atent la Cathleen și ea la el. Unul se gîndea la ce-i trecea ei prin minte, cealaltă temîndu-se că i-ar fi putut ghici secretul. Cui ar putea să i-l spună? se întreba Cathleen cu disperare. În cine ar putea avea atîta încredere, încît să i-l mărturisească? Un fel de liniște îi cuprinsese sufletul: „Jessie!” Oh, dar cum să-i spună? Asta era problema.

Îi pronunțase numele în șoaptă, dar oftatul profund nu-i scăpă lui Lou.

– Vorbești singură? întrebă curios. Știi ce se spune despre cei ce vorbesc singuri.

Cathleen zîmbi, dar nu spuse nimic. În schimb, continua să privească drept înainte. După remarca plină de umor, ea nu se uita la el, și nici el la ea. Dar subînțelesul acesteia stăruia puternic în gândurile lor.

Într-o duminică seara, Cathleen se hotărî să-și încredințeze secretul lui Jessie.

Așezată lângă foc, cu lucrul de cusut în mînă și foarte concentrată, Jessie termină de cîrpit șorțul, apoi cîrpi șosetele și pe cînd își îndrepta spatele, ca să se dezmoștească, o văzu pe Cathleen încolăcită pe bancheta de lângă fereastră, cu brațele în jurul genunchilor și cu capul plecat.

Era ceva cu ea, ceva ce frîngea bătrîna inimă a lui Jessie.

– Ca să vezi. Jessie își exprimă îngrijorarea în șoaptă. Nu-i e bine, biata de ea... nu i-a fost bine nici în ultimele săptămîni. Oftînd, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre Cathleen. Poate ce are nevoie de o schimbare de decor. O să vorbesc cu Tom despre asta, așa o să fac.

Ajungînd în dreptul ferestrei, se opri să-i privească chipul, convinsă că fata dormea. Cînd Jessie aduse o haină să o învelească, aceasta se trezi cu un zvîcnet.

– Hei, încetișor, sînt eu.

Ridicîndu-se, Cathleen își puse brațele în jurul gîtului bătrînei.

– Visam, zise ea.

– Uh! Aș zice că a fost mai mult un coșmar ținînd seamă de felul cum ai sărit în sus cînd te-am trezit.

– Îmi pare rău. Sărutînd-o pe bătrînă pe obraz, observă cît de obosită părea Jessie și spuse: De ce nu te duci să te întinzi? Ai trebăluit toată ziua, gătînd și spălînd; acum coși. E prea mult pentru tine.

– Oh, dar tu? N-ai stat liniștită nici două minute. De fiecare dată cînd vroiam să fac ceva, spuneai: „*Iasă-mă pe mine, bunico, stai jos, bunico.*” Scuturînd din cap, o certă cu blindețe: Dacă mă gîndesc bine, cea care ar trebui să se întindă ești tu.

Lăsînd picioarele pe podea, Cathleen își încălță pantofii:

– Ai chef de un ceai?

– Dă-i înainte, deci! Văd că n-ai pic de liniște, așa cum ziceam!

Chinuindu-se să-și stăpînească zvîcnetele din stomac, Cathleen se îndreptă spre bucătărie.

Puțin mai tîrziu, cînd se așezară lîngă foc, fiecare cu cîte o cană de ceai fierbinte dinainte, Jessie o privi și-i surprinse îngrijorarea din ochii albaștri.

– Ce e? Văzu spaima pe fața lui Cathleen și sentimentul de vină, și mai presus de toate, nevoia disperată de a vorbi cu ea.

Cathleen trase aer în piept.

– Vreau să-ți spun ceva.

Punînd jos cana, Jessie se așeză mai bine pe scaun.

– Spune. Te ascult.

Cathleen aruncă o privire spre scări, iar Jessie înțelese.

– Totul e-n ordine! o asigură. Tatăl tău trage un pui de somn. Nu sîntem decît noi două.

Speriată și confuză, Cathleen nu știa de unde să înceapă.

– Spune, copilă. Te-ai răzgîndit cumva?

– Incapabilă să stea liniștită sub privirea lui Jessie ațintită asupra ei și știînd că urma să-i dea cea mai proastă veste cu

putință. Cathleen se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră. După un minut, se așază pe covoraș lângă Jessie.

– Nu știu ce să fac, murmură ea, mi-e atât de frică.

Chiar în acea clipă, Jessie *știu*. Se uită în adâncul ochilor albaștri și știu.

– Doamne Sfinte, Dumnezeuule! Scutură încet din cap, nevrind să creadă, dar își pierdu orice urmă de îndoială când văzu lacrimile prelingându-se pe fața lui Cathleen. Ești însărcinată, nu-i așa?!

Pentru o clipă, Cathleen fu tentată să nege, să spună că era fată cuminte și că știa să facă diferența dintre bine și rău. Dar nu mai era de mult un copil, și acolo, pe insulă, trecuse de linia dintre bine și rău, dar nu regreta. Oricât ar fi trăit și oricât de grele ar fi fost urmările, nu va *regreta* niciodată. Înăuntrul ei se plămădea micuța ființă, copilul lui Silas. Noaptea trecută chiar avusese impresia că s-a mișcat.

– Cred că sînt însărcinată în trei luni, zise ea, și se simți de parcă întreaga greutate a lumii i se luase de pe umeri.

– Oh, fetițo! Jessie o îmbrățișă strîns. Stătură așa o vreme, unite printr-o legătură ce nu va putea fi niciodată ruptă pe acest pămînt, cu focul încălzindu-le fețele și cu dragostea uneia pentru cealaltă încălzindu-le inimile.

– Silas știe? Era prima întrebare ce-i trecuse prin mintea tulburată.

Cathleen scutură din cap.

– Nu, și nici nu vreau să știe.

Jessie n-avea chef de ceartă, dar spuse:

– Îți dai seama că tatăl tău trebuie să știe?

– Și ce o să facă? Se temea cel mai mult de reacția tatălui său.

– Nu sînt sigură, domnișorico. O să fie furios. Poate și rușinat, nu mă îndoiesc.

– O să se ducă la Silas?

– S-ar putea s-o facă. Și n-ar fi de învinuit dacă s-ar întâmpla asta. Jessie nu avea de gând să ascundă ceea ce simțea. Când toate erau bune și frumoase, Silas Fenshaw a profitat de tine.

– Nu așa a fost. Nu și-ar putea-o ierta niciodată, dacă ar lăsa ca toată vina să cadă pe umerii lui Silas.

Jessie fu șocată de izbucnirea lui Cathleen.

– Ce tot spui?

Stînjenită, dar nu și rușinată, Cathleen îi spuse:

– Am vrut să fim împreună. A fost ideea *mea* să mergem pe insulă.

– Atunci e mai mult decît rușine!

– Nu e vorba de nici o rușine, bunico. Doar dragoste, și respect, și o amintire de preț pentru ea în suflet. Nu-i spune tatei. E atît de înverșunat împotriva lui Silas.

– Trebuie să știe, copilă. Înțelege?

– Nu chiar.

– Un lucru ca ăsta... Împărțită între cele două „tabere”, încercînd să fie de partea amîndurora, Jessie protestă: Nu-i poți ascunde asta.

Insistentă, Cathleen o rugă din nou:

– Promite-mi că nu-i vei spune.

– Îți promit, dar doar dacă *tu* promiți că vei fi cea care-i va spune.

Cathleen invocă nevoia de timp.

– O să-i spun cînd o să cred de cuviință.

Răsucind pe toate părțile întreaga întâmplare, Jessie nu întrevădea nici o cale de ieșire.

– Trebuie să ne facem un plan, zise ea. Sînt lucruri de făcut. Mîine dimineață o să mergem amîndouă într-o mică

excursie, la doctor. Poate nu ești însărcinată. Există femei cu mai multă experiență ca tine care se înșeală.

Jessie știa că se agăța de un fir de pai, dar ceea ce-i spusese Cathleen era ceva care le va schimba viața și ar fi dorit din tot sufletul ca aceasta să nu se fi întâmplat niciodată.

Uitându-se la fața palidă a lui Jessie, Cathleen realizează că o șocase pe bătrână. Abia atunci tinăra simți un soi de rușine, căci iubea prea mult pe Jessie, ca să o rănească.

– Bunico?

– Ce e, fetiço?

Urmă o pauză, apoi „Îmi pare rău.” Cuvinte simple, din inimă.

Jessie o iubea pe Cathleen cu un soi de dragoste ce părea să dea pe dinafară din preaplinul sufletului, dar tinăra n-avea cum să știe acest lucru. Îi cuprinse fața între mâinile ei bătrâne și noduroase, șoptindu-i:

– Și mie îmi pare rău, copilă. Păcat că te-i dăruit așa, fără un inel pe deget și unui bărbat de care ar fi trebuit să-ți dai seama că nu o să fie niciodată al tău. Mă doare când mă gândesc că ai ținut asta în tine timp de aproape trei luni, temându-te și îngrijorându-te, fără să ai pe cineva căruia să-i spui.

Se învinovăți și pe ea, căci o văzuse pe Cathleen pierzându-și pofta de mâncare și odată chiar o auzise vomitând la spălător. De asemenea, observase că părea să se gândească de două ori înainte de a ridica oalele grele.

Dar nu se gândise măcar o clipă că ar fi putut fi însărcinată, nici chiar când se frământa pentru faptul că Silas și Cathleen deveniseră prea apropiați. Acum, însă, înțelegea prin ce trebuie să fi trecut, cu nunta, apoi cu un copil pe drum și cu un tată căruia nu o să-i placă deloc acest lucru.

– Mai mult decît toate, conchise ea, îmi pare rău că ai fost părăsită de cel pe care îl iubești!

Clipind, din pricina lacrimilor, promise:

– Am să-ți spun ceva. Micuțul ăsta al tău nu o să ducă lipsă de dragoste, nu o să știe ce sînt greutățile și nici mămica lui, nu atîta vreme cît eu voi avea grijă de voi.

Simțindu-se deodată incredibil de bătrînă, și dorind să fie singură cu gîndurile ei, o sărută pe Cathleen de „noapte bună”.

– Sînt obosită, zise ea și începu să urce scările, lăsînd-o pe Cathleen să se gîndească la ceea ce discutaseră.

Cînd ușa se închise după bătrînă, Cathleen rămase tăcută pentru o clipă. Apoi se cățăară pe canapea, lăsîndu-și gîndurile să o poarte înapoi la ziua petrecută pe insulă. I se părea că trecuse o veșnicie de atunci, dar urmarea a ceea ce se întîmplase acolo va fi cu ea pentru întreaga viață. Îi și urase bun venit, asta însemnînd că Silas nu va mai fi niciodată departe de ea.

Stînd acolo pe canapea, la căldura focului din acea casă care era căminul său, și cu cei doi oameni din camerele de sus, care-o iubeau atît de mult, se simțea în siguranță. Apoi se gîndi la Silas și la noua lui viață, la ea însăși și la copil și teribila singurătate reveni, ca o răzbunare.

Era ora zece noaptea cînd Robert ajunse acasă cu un prieten, destul de tîrziu pentru vizita lui obișnuită de duminică. Îngrozitor de beți, cei doi se chinuiră să intre pe ușa din spate, chicotind și vorbind fără întrerupere.

– Potolește-te! îl înghionti Robert pe celălalt sau o să ne dea afară pe amîndoi.

Ajungînd în hol, amicul o zări pe Cathleen dormind pe canapea, cu fusta trasă peste picioare și cu fața în sus pe pernă.

– Hei! Se proptise lângă ea, privind-o dormind. Cine-i frumusețea asta?

Lăsându-se să cadă pe scaun, Robert rîse cu poftă:

– E sora mea, Cathleen, zise el. E drăguță, nu?

– Cea mai drăguță pe care am văzut-o vreodată. Cu aproape opt ani mai în vîrstă ca Robert, amicul era un bărbat înalt și slab, cu o claie de păr negru și ochii scînteietori care-i trădau orice emoție. Și în acele clipe ochii lui priveau pofticios la Cathleen.

– Cît face? Sări de pe un picior pe altul, asta ca să-și țină mîinile acasă. Dar îl cunoștea bine pe Robert și ce fel de caracter avea, așa că trase de timp. Nu știam că un urfios ca tine ar putea avea o astfel de soră. Privirea lui lacomă îi urmărea fiecare parte a corpului: picioarele perfecte, pielea roz, moale strălucind în lumina focului. Vocea îi era joasă, zîmbetul drăcesc: *Cît face?* Uitîndu-se de jur împrejur, rînji la celălalt: Haide, pricepi ce vreau să spun!

Robert știa exact ce vroia să spună și gîndul că l-ar înșela pe Lou îi surîse și zise plin de umor:

– Dă-i drumul! E a ta, dacă vrei.

Celălalt fu luat prin surprindere.

– Ești mai ticălos decît am crezut.

Ridicînd din umeri, Robert răspunse țifnos:

– Ce-mi pasă? Nu e responsabilitatea *mea*.

Aplecîndu-se, amicul îi ridică ușor fusta. Văzu șiretul de la jupă și forma arcuită a coapselor și fu de ajuns ca să-l stîrnească. Descheindu-și pantalonii, îi lăsă să cadă pe podea. Într-o clipă fu deasupra fetei, cu o mîină pe gura ei și cu cealaltă umblîndu-i cu disperare pe sub haine. În spate, chicotelile lui Robert sunau înnăbușit pe lângă gemetele celuiilalt, care se lupta cu disperare să o facă să stea, în timp ce se afla deasupra ei.

Smulsă dintr-un un somn agitat, Cathleen se trezi, cu ochii ei albaștri plini de groază, când își dădu seama ce i se întâmpla. Zvîrcolindu-se ca un animal sălbatic, se luptă din răspuțeri cu atacatorul său, dar nu reușea decît să-l excite și mai mult.

Cu coada ochiului îl văzu pe Robert, tolănit pe un scaun, cu fața schimonosită de rîs și, deasupra ei, bestia care îi sfîșia hainele, organul lui întărit împungînd-o prin lenjerie.

Dintr-o dată, apărute de niciunde, două mîini uriașe îl apucară de gît pe nemernic, aruncîndu-l la pămînt. Lovitura veni cu puterea unui ciocan și bărbatul zbură înapoi, însoțit de o ploaie de înjurături și strigăte. Apoi, pe cînd se chircea pe canapea, adunîndu-și hainele sfîșiate în jurul trupului învinețit, Cathleen se simți tîrîtă de picioare, cu brațele sucite la spate și cu degetele fratelui ei în jurul gîtului, încercînd să i-l frîngă.

— *N-am fost eu!* Scos din fire de spaimă, Robert scîncea ca un copil, holbîndu-se pentru o clipă la prietenul său, care zăcea inconștient pe jos, apoi încercînd să se apere cu disperare de Tom, ce-l amenința că-l va rupe în bătaie. *Pleacă!* striga el. *Pleacă sau îi rup gîtul!*

Stînd pe loc, dar atent să nu-l întărite pe fiul său și mai mult, Tom îl avertiză:

— Ai fost aici și ai văzut ce-î făcea și l-ai lăsat să continue. Dezgustul îi răzbătea din glas. Ce fel de frate ești?

— Lasă-mă să plec. Nu-mi pasă ce o să faci cu el. Cu ochii plini de teroare, privi în jos la prietenul lui. El a fost, îți spun. Nu ai dreptul să mă urmărești. Înceleștă și mai tare degetele în jurul gîtului lui Cathleen pînă cînd aceasta, vîlăguită, începu să simtă că viața o părăsea. *Dacă îndrăznești să-mi faci rău, o să-i fac și eu ei!* Din grijă pentru sine, Robert nu mai avea pic de milă.

Deodată, o altă voce răsună în cameră.

– Robert, NU! Așteaptă un copil! În nebunia momentului, Jessie uitase de promisiune. Singurul lucru la care se gândise, fusese salvarea lui Cathleen.

Strigătului disperat al lui Jessie, îi urmă o profundă tăcere. Ca izbit de trăznet, Tom se întoarse, holbându-se la Jessie. Fiul său se grăbi să profite de ocazie și, lăsând-o pe Cathleen să cadă pe podea, fugi din cameră, incapabil să se abțină de la un comentariu dușmănos în timp ce se îndepărta:

– Trebuia să-l lași să-și facă de cap cu tîrătura asta! Nimeni n-o s-o mai vrea, să fii sigur de asta!

Rîsul său se auzi ca un ecou în noapte și suferința lui Tom crescuse înzecit.

Se aplecă asupra fiicei sale și o ridică blînd, cu brațele sale puternice.

– E-n ordine, fetiço. Dar nu era deloc, și Cathleen știa asta. Cu ochii temători, se uită la tatăl ei. Încremeni de groază cînd se întoarse spre ea.

Mulțumită că fata își revenise după acel calvar, Jessie o conduse încetîșor pînă la ușă.

– Mergi în camera ta, copilă, o îndemnă ea. Vin și eu imediat.

Cînd se asigură că fata nu mai putea auzi nimic, Jessie i se adresă lui Tom:

– Ascultă-mă, începu ea. Ceea ce a spus Robert nu e adevărat. Cathleen nu e o tîrfă. Încercînd disperată să îndrepte situația, îl rugă să se uite în ochii ei. Nu e ceea ce pare. Copilul e al lui...

Oprind-o cu un gest brusc, Tom o trase lingă ei, cu fața aproape atingînd-o pe a ei și spuse cu voce neașteptat de liniștită:

– Nu vreau să aflu al cui este copilul. Nu mai pot sta în casa asta știind-o și pe ea aici. Vreau să plece înainte ca eu

să mă întorc. Îi dau o oră, poate două, dar nu o mai vreau în casa asta. Oftînd lung și tremurînd, încheie în șoaptă: Atîta vreme cît trăiesc, nu vreau să o mai văd niciodată. Pricepi ce spun, Jessie?

De-abia mai putînd să vadă din cauza lacrimilor ce-i umpluseră ochii, Jessie murmură:

– E fiica ta, Tom, nu-i întoarce spatele acum.

Rise blajin:

– *Am avut* o fiică, și am avut un fiu. Dar amîndoi m-au făcut de rușine și acum am rămas fără copii. Asta-i situația, Jessie. Așa trebuie să fie de acum încolo. Furia rece din vocea lui o încremeni; îl cunoștea prea bine pe acest om bun, ca să-și dea seama cît de mult fusese afectat de situație.

Culegîndu-l pe bărbat de pe podea ca și cînd ar fi ridicat un sac de făină, Tom îl cără în spate pînă la ușă, făcîndu-i vînt afară. Cînd bărbatul deschise ochii și-l văzu pe Tom stînd lingă el, se adună de pe jos și o rupse la fugă.

Acoperindu-și fața cu mîinile, Tom începu să suspine, mai întîi încet, apoi din ce mai tare, suspine chinuite al căror ecou se auzea pînă sus, unde Cathleen aștepta, sperînd să o ierte, dorind să meargă la el, dar neîndrăznind.

Plînsul tatălui său îi sfîșia inima pînă cînd simți că nu mai poate suporta. Alergă la ușă, dar îl văzu și înțelese că era prea tîrziu. Deja se îndepărta de casă, și în curînd silueta lui puternică dispăru în noapte.

Nu se va mai întoarce, știa acest lucru.

Nu pînă cînd nu va pleca ea de acolo.

Sus în camera ei, Cathleen se spală și se schimbă, apoi își impachetă doar strictul necesar: „Lenjerie intimă, o cămașă de noapte curată, un schimb de haine pentru zi și lucrurile de toaletă, asta-i tot ce-mi trebuie.” Unul cîte unul, le vîri în

geanta ei căptușită, și în acest timp, Jessie îi urmărea fiecare mișcare prin cameră.

– Nu pleca, se ruga ea. O să vorbesc cu el. Oh, era atât de supărat pe Robert, și apoi m-a luat gura pe dinainte și am spus despre tine și despre copil. Nu-ți dai seama? A fost un șoc după altul. O să se răzgândească. Odată ieșit la aer curat, se va calma și-și va da seama ce cuvinte grele a spus! O să-l fac să înțeleagă.

Întorcându-se spre ea, Cathleen ripostă, neînduplecată:

– N-o să înțeleagă *niciodată*. Este pornit împotriva lui Silas și acum e pornit și împotriva mea.

Știind-o la fel de încăpăținată ca și tatăl ei, Jessie renunță să se mai certe. În schimb îi propuse:

– Lasă-mă să vin cu tine.

Cathleen scutură din cap.

– Știu cât ești de îngrijorată, zise ea, dar fii sinceră, bunico. Ai fi fericită în altă parte? Jessie lăsă capul în jos, iar Cathleen o îmbrățișă. Mi-ai fost întotdeauna singura mea prietenă, și te iubesc nespus, dar acum trebuie să plec, iar tu să nu-ți faci griji.

– Oh, copilă, unde ai să te duci? Vocea lui Jessie tremură. Cum am să știu ce ți se întâmplă? Pierderea nepoatei iubite ar putea-o distruge, cu siguranță.

– Am niște bani strânși, mărturisi Cathleen. Am sperat să-i pot folosi pentru rochia de mireasă și pentru restul, dar acum, în fine... Făcând o pauză, zîmbi, visător. Or să fie pentru mine și pentru copil. Văzînd îndoiala din ochii bătrînei, continuă: Am să găsesc o pensiune respectabilă diseară în Preston New Road. Mîine dimineată o să mă trezesc devreme ca să plec din Blackburn. Cred că am să mă duc la Liverpool. Am auzit că se găsește mult de lucru pe acolo.

Jessie era și mai îngrijorată.

— Dacă nu-mi scrii pînă la sfîrșitul săptămînii, vin după tine.

— De îndată ce o să mă instalez, am să-ți scriu. Cathleen n-o s-o lase baltă, știa.

— Aș vrea să aștepti pînă se întoarce tatăl tău.

Cathleen scutură din cap.

— N-o să se întoarcă pînă ce n-am să plec de aici, zise ea. Probabil că stă la marginea desişului, uitîndu-se spre casă... așteptînd plecarea mea. Luîndu-și geanta, o îmbrățișă pe Jessie pentru ultima oară. O să fie bine, o asigură ea. Nu-ți face griji.

— Și cînd o să naști?

Cathleen încă nu se gîndise așa de departe.

— Totul o să fie bine. Amîndoi o să fim bine, cu voia Domnului.

Copleșită, Jessie merse cu ea pînă la ușa din față.

— Vezi? Arătînd spre desiş, Cathleen desluși silueta singuratică în lumina lunii. Așa cum ți-am spus, nu o să se întoarcă pînă ce nu plec eu.

Chipul lui Jessie se împietri.

— Dumnezeu să-l ierte! fornăi ea. O să regrete ziua asta!

— Nu te purta urît cu el, murmură Cathleen cu regret. Poate tatăl ei nu o să o ierte niciodată, dar ea îl iertase deja. A făcut ce a crezut de cuviință.

Uimită, Jessie o rugă:

— Uită-te la mine. Cînd Cathleen se întoarce, îi spuse liniștită, cu voce surprinsă: Ieri erai doar o fetiță dragă, azi ai devenit femeie și sînt mîndră de tine. Lacrimile îi tremurau în colțul ochilor și, cînd zîmbi, îi căzură ca două picături de ploaie, parcă dansînd pe fața ei obișnuită de femeie bătrînă.

Domnul fie cu tine! șopti ea, și când respirația îi deveni suspin, Cathleen o îmbrățișă repede.

— O să-ți scriu, promise ea. *Sigur!*

De la marginea desişului, Tom le văzu îmbrățișându-se. O văzu pe Cathleen luîndu-și rămas bun și pe Jessie făcîndu-i semne cu mîna în timp ce se îndepărta. Simți privirea tristă a lui Cathleen asupra lui în timp ce cotea pe drum și inima i se înmuie.

— M-ai făcut de rîs, continua el să spună, mereu și mereu. *Amîndoi m-ați făcut de rîs.*

Cînd Cathleen îl văzu întorcîndu-se, își îndreptă capul și continuă să meargă mai departe, cu inima sfișiată, dar cu pas hotărît. Într-o zi, cine știe, poate că o s-o ierte. Poate o să ajungă să-și iubească nepotul.

În acea noapte Cathleen se înregistrează la o pensiune pe strada Park.

— De obicei nu primesc clienți la ora asta. Patroana era ca o pisică bătrînă acră. Dar îmi pari destul de cumsecade și, totuși, ce caută o tînără ca tine, singură, la ora asta, chiar că nu-mi dau seama. Oricum, o să fac o excepție de data asta. Cît vrei să stai?

— Doar noaptea asta, spuse ea și o fată cu o față obosită, care veni repede din bucătărie, o însoți să-i arate camera.

— Pe aici, doamnă. Cathleen nu se simți prea în largul ei cînd fata aceea, nu cu mult mai tînără ca ea, i se adresă cu „doamnă”.

Camera era curată și spațioasă și era exact ce-i trebuia.

— Mulțumesc. Căutînd niște mărunțiș în pungă, Cathleen îi zîmbi fetei în timp ce-i întindea o monedă de trei penny.

— Mai doriți și altceva? Tînăra doamnă nu-și dădea aere și nici nu părea o închipuită!

pe cînd își încălzea mîinile la foc, avu impresia că cineva intrase în sală, dar cînd se întoarse, nu văzu pe nimeni. Ridicînd din umeri, se îndreptă spre bancă și se așază, nerăbdătoare să-i vină trenul, dar temîndu-se în același timp. Făcuse un pas foarte important pentru ea, părăsindu-și dragul ei Blackburn.

Desupra capului, imensul ceas de perete ticăia cu zgomot. „Zece minute,” își spuse Cathleen, „și am plecat.” Se gîndea la destinație și se întreba dacă făcuse ceea ce trebuia. Niciodată nu mai fusese la Londra. Nu avea idee încotro mergea și în cine să se încreadă, ori dacă o să-i placă îndeajuns de mult, ca să se stabilească acolo. Un lucru era sigur, însă. Așa cum stăteau lucrurile, viața o luase într-o direcție diferită, indiferent că îi plăcea sau nu.

Stînd în dreptul ferestrei, aștepta să sosească trenul. După un minut, ceva îi atrase atenția. La fel de bine ca ticăitul ceasului uriaș, așa auzea pe cineva plîngînd. Curioasă, încercă să descopere de unde vine sunetul.

Erau două toalete pentru femei și plînsul se auzea din cea mai îndepărtată.

– E cineva aici? Stînd lîngă ușă, Cathleen întrebă: E totul în regulă?

– Pleacă! răspunse o voce printre suspine.

Cathleen insistă.

– Te rog, ieși afară să vorbim. Se pare că ai necazuri, ei bine, și cu am. Poate o să ne simțim mai bine. Știa ce înseamnă să fii singură și speriată.

Suspınatul se opri, și după un moment ușa se deschise, și o tînără ieși de acolo. Un ochi și o parte a feței erau umflate și avea o urmă de bici roșie și adîncă, ce pornea de la ureche pînă spre bărbie.

— Nu, mulțumesc. Tot ceea ce-și dorea era să se întindă și să se gîndească la evenimentele cumplite ale acelei zile.

— Atunci, noapte bună.

— Noapte bună.

Lăsată singură, Cathleen se dezbracă și se vîrî în pat, tresărînd la atingerea rece a saltelei. Întinsă acolo, în întuneric, se gîndi la Silas. „Mă întreb dacă ai să-ți vezi vreodată copilul! șopti ea.

În inima ei, credea că nu se va întîmpla niciodată aceasta.

Era ora 9:30 dimineața, cînd Cathleen luă o birjă pînă la gară.

— Da, domnișoară? Vînzătorul de bilete cu fața roșie o cercetă de sus pînă jos și, vădit mulțumit de prezența în fața geamului a unei tinere, îi zîmbi larg. Unde vrei să mergi, draga mea?

Cathleen se răzgîndi imediat.

— Spre Londra. Vreau un bilet dus pînă la Euston, vă rog.

Mai era o jumătate de oră pînă la sosirea trenului. Pe peron, vîntul sufla cu putere și aerul rece de dimineață era tăios. Văzînd semnul pentru sala de așteptare, Cathleen se îndreptă într-acolo.

Înăuntru era un mic șemineu, în care ardea un foc jucăuș. Se mai aflau două persoane acolo: un bătrîn și o tînără care părea să-i fie fiică.

— Mergem la Birmingham. Tînăra aceea obosită îi vorbi lui Cathleen ca și cînd ar fi vrut să-și deschidă sufletul în fața cuiva. Tata e surd, ca un stîlp, nu se simte bine. E cam dificil, pot să spun. Îl duc la mătușa mea din Birmingham. O las pe ea să aibă grijă de el cît mă odihnesc și eu!

După cîteva minute, trenul lor sosi și se urcară, lăsînd-o iarăși singură pe Cathleen. Nu mult după plecarea celor doi,

— Dumnezeu! Cathleen nu-și putea crede ochilor. MEGAN! Era fata de la Hotelul Riverside, unde Silas și Helen Turner avuseseră petrecerea de nuntă. Ce ți s-a întâmplat?

Recunoscînd-o pe Cathleen, Megan îi spuse:

— A fost Jake.

— Jake? Cathleen își aminti numele. E cel de la hotel, nu? Nu-i plăcuse cum o privise atunci și acum aflase de ce.

Megan încuviință.

— Trebuia să fug de el.

Conducînd-o pe fată la spălător, Cathleen îi curăță rănila cu apă rece.

— De ce ți-ar face asta?

Neliniștită, Megan se uită spre ușă.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, zise ea, retrăgîndu-se. Trebuie să plec.

Îngrijorată că Megan nu a vrut să discute despre cum o agresase Jake, Cathleen schimbă subiectul.

— Unde mergi? Văzuse micuța valiză de piele de lîngă ușă.

Megan răspunse într-o șoaptă grăbită:

— *Oriunde*, atîta timp cît nu mă poate găsi.

Hamalul deschise ușa să arunce:

— Sosește trenul de Londra!

— Vino cu mine, Megan, o îndemnă Cathleen. Ne putem ajuta una pe cealaltă. Ce zici?

Tînăra galeză scutură din cap.

— Eu și Jake Brewer am lucrat într-un hotel acolo. Londra e primul loc în care o să mă caute.

— Mi s-a spus că Londra este un oraș mare. Cum să te găsească acolo?

– Oh, o să mă găsească, desigur! O privire plină de spaimă îi apăru în ochi. Vrea să mă omoare!

De afară se auzea vocea cuiva care îndemna oamenii să se urce în tren.

– Mai bine te-ai grăbi, altfel ai să pierzi trenul, spuse Megan. Du-te. O să fie bine.

Lui Cathleen nu-i plăcea să o lase așa.

– Rămîn cu tine, se offeri ea. Pot să iau alt tren.

Megan era de neînduplecat.

– Mi-am luat deja bilet spre Manchester, zise ea. Scoțîndu-l din pungă, i-l arătă lui Cathleen. Mai sînt cîteva minute de așteptat pînă o să plec de aici.

– Ești sigură? Cathleen încă șovăia, nevoind să o părăsească.

– Sînt sigură, dar îți mulțumesc oricum. Îi zîmbi. Ai fost foarte drăguță cu mine, n-am să te uit.

Un moment mai tîrziu, Cathleen se urca în trenul spre Londra. Megan rămase în sala de așteptare, în timp ce conductorul mergea pe peron, închizînd ușile trenului una după alta. Aburii de la locomotivă țîșniră cu zgomot și Megan curînd dispăru din vedere.

Neliniștită, Cathleen se așeză la fereastră. Încă o șuierătură și brusc urmă un strigăt și un zgomot de picioare alergînd. Cînd se uită afară, o văzu pe Megan alergînd pe peron, urcîndu-se disperată în tren cu numai cîteva secunde înainte ca acesta să se pună în mișcare.

– Probabil că sînt nebună! Megan dădu buzna în vagon. Nu puteam să te las să pleci fără mine. Se îmbrățișară, rîzînd și plîngînd.

În acea clipă, cînd părea că toate necazurile erau pe punctul de a fi uitate, se încheagă o prietenie minunată.

11

Jessie aruncă invitația cât colo.

– Blestemații! Ce-i face să creadă că am fi interesați să-i vedem îmbuibându-se cu curcani și alte alea? Mai degrabă mă uit cum se scaldă porcii în lături.

Stînd în picioare lîngă foc și fumînd din pipa lui veche, Tom o privi pe deasupra ziarului.

– Nu începe iar, Jessie! se încruntă el. Nu are rost să dai vina pe alții. A fost vina *ei* în aceeași măsură ca și a lui. I s-a urît cu binele și totul s-a întors în rău. Dacă ar fi avut un strop de bună-cuviință în ea, ar fi știut cum să se poarte cu orice tînar, inclusiv cu Silas Fenshaw.

– Poți să crezi ce vrei, dar nu merg să sărbătoresc la ei ajunul Crăciunului, indiferent de tradiție sau nu.

Așezîndu-se pe scaun, Tom împături ziarul și, punîndu-l deoparte, îi spuse iute:

– Nu cred că au vreo idee că flăcăul ăla al lor a lăsat-o însărcinată. Cu furia crescîndă, îi arătă pumnul amenințător. Măi să fie! Aș fi vrut să nu-ți fi promis nimic, pentru că mi-ar plăcea să merg la ei chiar acum și să le spun vreo două despre iubitul lor fiu!

– Oh. Și apoi? Punîndu-și ciocolata fierbinte pe șemineu, Jessie se așeză și așteptă un răspuns.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Fuseseră vremuri cînd soacră-sa vorbea numai în cimilituri, de nu le puteai găsi nici capul, nici coada.

– Gîndește-te, Tom, îl îmboldi ea. Am avut un motiv foarte întemeiat să te rog să-mi promiți că nu vei spune nimic despre încurcătura lui Cathleen a noastră.

– Uh! Ca să-ți spun adeăvrul, nu-mi pasă de nici un fel, pentru că așa cum am spus, e nevoie de doi ca să faci un copil, și unul din ei a fost fata mea, blestemată să fie!

– Așa o fi, dar dacă, printr-o întâmplare oarecare, Lucy și Edward Fenshaw ar afla că nepotul lor e pe drum, crezi că ar sta degeaba, fără să facă nimic?

– Ce *ar putea* să mai facă acum? E al dracului de târziu. Răul e deja făcut, și jalea e și mai mare.

Jessie oftă.

– Din punctul tău de vedere. Nu, ceea ce vreau să spun e următorul lucru. Se zvonește că biata Lucy Fenshaw nu mai are multe zile de trăit. Edward o adoră, cum bine știi. Și nu există nimic ce n-ar putea face ca s-o vadă fericită. Dându-și seama că Tom începuse să priceapă ceea ce spunea, Jessie îi explică: Dacă Edward Fenshaw ar ști că Silas are un copil, ar întoarce lumea cu susul în jos ca să-l găsească. Banii vorbesc, Tom, să nu uiți vreodată asta. În fața lor, Cathleen n-ar putea face nimic. Oh, și să nu uiți și că, dacă adevărul ar ieși la iveală, Silas ar avea și el ceva de spus. Copilul *e al lui*. Are aceleași drepturi ca și Cathleen a noastră. Nu poți nega asta, oricât te străduiești.

– Nu ți-am spus că nu vreau să-i mai aud numele în casa asta? Ridicându-se în picioare, aruncă ziarul pe jos. În ceea ce mă privește, n-au decît să *rămână* cu bastardul ăla mic, da, și cu tot cu maică-sa, pentru că nu am de gînd să pretind nimic, așa cum n-am făcut-o nici pînă acum. Și nici nu vreau!

Ca întotdeauna, Jessie se întristă de înverșunarea lui.

– Doar nu vorbești serios, Tom?

– Nu? Lovind masa cu pumnul, lingurița săltă în aer. Tot ce pot să spun este că mă bucur că iubita ta fiică nu mai e printre noi astăzi, pentru că i s-ar rupe inima lui Mary a mea

dacă ar fi să vadă ce s-a ales de copiii ei. Buni de nimic, amîndoi! Și acum, că s-a lămurit totul, zic „bine c-am scăpat de ei”!

Chiar din seara aceea teribilă a violului neconsumat, Robert continuase să lucreze la brutărie și să locuiască în casa doamnei Matchson, dar el și tatăl lui nu au schimbat nici o vorbă în afara celor legate de munca lor. O atmosferă cumplită de tăcut dispreț și bănuială se simțea între cei doi.

De îndată ce Tom ieși din cameră blestemînd și înjurînd, Jessie murmură ca pentru sine.

— A înțeles mai bine decît ai putea s-o faci tu vreodată. Robert poate să aibă un demon în el și doar Dumnezeu știe cum a ieșit așa, dar Cathleen a noastră e curată. Tu ai împins-o pe Cathleen în brațele lui Silas cînd ai ales-o să-i fie tovarășă de joacă, în urmă cu ani. Ei, bine, s-au îndrăgostit, așa cum m-am temut că se va întîmpla, și acum ea e cea care suferă din cauza asta.

Se uită pentru o clipă la flăcările focului și inima i se întristă de întorsătura lucrurilor. „Îmi pare rău, Tom, știu că ai fost un tată bun, cel mai bun. Dar chiar cînd are cea mai mare nevoie de tine, îi refuzi ajutorul iubitei tale fiice. I-ai închis ușa casei și i-ai alungat și așteptînd un copil. Dar, în ciuda a toate astea, e fericită. Are o parte din Silas cu ea și este exact ce-i trebuie”, murmură bătrîna.

Vîrînd mîna în buzunarul șorțului, scoase de acolo o scrisoare datată cu o săptămînă în urmă. O citi în șoaptă:

Dragă bunico,

Mă adaptez bine la noua mea slujbă. Domnul Trent spune să nu-mi fac griji în legătură cu serviciul cînd o să nasc, pentru că o să-mi păstreze postul. Îmi dă chiar ceva mai mult de lucru și o mică mărire de salariu, așa că sînt foarte

mulțumită. Megan și cu mine ne-am aranjat o cameră la bucătărie și arată drăguț și, oh, e așa de fericită acum!

Londra este, într-adevăr tulburătoare. Sînt teatre, și multe cafenele, și magazine mari, minunate. Piețele sînt zgomotoase și pline de culoare și toată lumea se grăbește, de parcă nu ar mai exista ziua de mîine.

Mă simt bine, ținînd cont că sînt aproape de luna a cincea. Mi-e dor de tine. Și de tata. Nu-mi scrii niciodată despre el, așa că îmi închipui că nu vrea să afle nimic despre mine, dar, dacă ai ocazia, te rog să-i transmiți cît de mult îl iubesc.

Am să-ți scriu din nou,

Iubita ta nepoată, Cathleen.

P.S. L-ai văzut pe Silas? A întrebat vreodată de mine? Știu că n-ar trebui, dar mă gîndesc la el tot timpul.

Jessie continuă să privească scrisoarea o vreme. „Nu l-am mai văzut deloc,” murmură ea, „dar știu că trebuie să blesteme ziua în care s-a însurat cu femeia asta, Turner, pentru că-i face viața un iad.”

Grijulie, împături scrisoarea și o puse cu grijă înapoi în buzunar.

Lui Lucy Fenshaw îi plăcea petrecerea din ajunul Crăciunului. Era o tradiție în familie și, ca în ceilalți ani, erau invitați toți, rudele, prietenii vechi și vecinii apropiați.

Toată ziua, bucătăria fusese un furnicar. Cu doar două ore înainte ca invitații să sosească, nu toate preparatele erau gata. Hălci întregi de carne de porc rășucindu-se la frigare, plăcinte cu carne se răceau în cămară, alături de șuncă și cîrnați rumeniți, și poate cel mai mare curcan văzut vreodată atîrna deasupra grătarului, iar sucii ce se prelingea din el se strîngea în tava de dedesubt.

Tot la răcit erau puse și rulourile din carne tocată, și bomboane și, tronînd în mijlocul dulapului vechi de pin, se afla tortul de Crăciun, învelit în glazură și decorat cu un Moș Crăciun zîmbitor, cărînd un sac plin cu bunătăți.

La intrare, Lucy, din scaunul ei cu roțile, bătu entuziasmată din palme.

– Sînt mîndră de tine, îi spuse bucătăresei, și micuța făptură grasă îi zîmbi, cu gura pînă la urechi.

– Îmi dau toată silința, doamnă, spuse ea, și plecă, mulțumită de munca ei.

Împinsă de la spate de Silas, Lucy făcu turul casei ca să se asigure că totul era așa cum trebuia; prosoape curate la băi, săpunuri noi la chiuvete și draperiile legate așa cum trebuia.

– Ești o bătrînă cusurgioaică! o tachină Silas și ea îi răspunse cu un zîmbet.

– Totul e gata! zise ea. Mă poți duce înapoi în salon. Vreau să verific și bradul înainte ca invitații să sosească.

Pe drum îl strigară pe Edward, care era la bar, printre sticle.

– Vreau să fiu sigur că e destulă băutură! rîse el și Lucy îl atenționează să nu se înveselească de unul singur.

– Bea prea mult în ultima vreme, i se destăinuie lui Silas. De cînd te-ai căsătorit se poartă altfel... e mai tăcut, mai secretos, ca și cînd l-ar supăra ceva.

Silas se grăbi să-i risipească temerile.

– E doar imaginația ta, o dojeni el. Aș ști dacă ar fi supărat.

– Merg bine afacerile? întrebă ea. E de ajuns să deschid subiectul, că schimbă imediat vorba.

– Afacerile merg la fel ca întotdeauna. Silas trebuia să fie foarte atent cum formula răspunsurile. Un pic mai lent acum, poate, dar e la fel pentru toți în perioada asta a anului.

– Așadar, nu-l supără nimic?

Silas scutură din cap.

– Nu mai mult ca de obicei. Cu pământul și cu proprietatea înveți să iei lucrurile mai în serios, asta e.

Mama lui păru să se mulțumească cu explicația lui, pentru că acum era mai preocupată de brad. Apucînd-o pe Maggie de mîină, cînd aceasta trecea cu un braț de șervețele, îi spuse:

– Bradul... se înclină într-o parte. Îndreaptă-l puțin în partea cealaltă, scumpo... da, așa. Nu, în partea cealaltă...

Complet zăpăcită, Maggie se împiedică în propriile picioare și căzu, cu mîinile într-o parte și cu picioarele în alta.

– Oh, Doamne. Ridică-te, Maggie, înainte să te rănești singură!

În timp ce Maggie se aduna de pe jos, ciufulită și cu boneta căzută pe o parte, Lucy nu se putu abține să nu-i zîmbească lui Silas, care merse să-i dea o mîină de ajutor servitoarei, neputîndu-se abține să nu chicotească.

În timp ce Maggie își aduna de pe jos șervețelele care se desfăcuseră și se împrăștiaseră, Lucy îi spuse lui Silas pe un ton scăzut:

– Biata de ea, pare a avea o „înclinație” pentru accidente. Nu e zi în care să nu se împiedice sau să nu se lovească de ceva. Cînd Maggie se întoarce cu șervețelele sub braț, Silas fu nevoit să-și întoarcă fața, ca să nu-l vadă rîzînd, pentru că niciodată mama lui nu spusese un lucru mai adevărat ca acela. Ca și Lucy, și el avea o oarecare slăbiciune pentru Maggie.

– Îmi pare rău, doamnă. Ca de obicei, Maggie era tulburată.

– Nu-i nimic, draga mea! îi spuse Lucy. Nu te-ai rănit, nu?

– Nu, doamnă. Totuși ea se întreba dacă nu-și julise șezutul, pentru că o durea ca dracu!

– Du-te să-ți vezi de treburile tale și Silas o să se ocupe de brad! îi spuse Lucy cu amabilitate. Îți mulțumesc.

Convins că bradul se înclina acum în partea cealaltă, Silas nu mai insistă. În schimb, se oferi să-i aducă mamei sale un coniac și Lucy nu îl putu refuza.

– E o adevărată ispită! zise ea și sporovăi fericită tot drumul spre bibliotecă.

După ce-i oferi coniacul, Silas își turnă și el un pahar de whisky. Lucy îi făcu semn să vină să se așeze lângă ea.

– Vreau să vorbim, zise ea, și cum nu mai e nimeni în afară de noi, cred că e cel mai potrivit moment.

– Pare ceva serios! acceptă Silas invitația mamei sale, plin de curiozitate.

– Eu *vorbesc* serios. Mai mult, vreau să fii sincer cu mine.

– Nu-s așa mereu? Erau totuși momente când nu-i putea spune tot, dar o făcea doar ca să o scutească de orice neliniște.

Privindu-l cu îngrijorare, Lucy își dădu seama de cât de mult se schimbase în ultimele săptămîni. Ochii nu mai erau la fel de strălucitori, zîmbea mai rar și de unde înainte era sprinten la mers, acum parcă semnăna cu un om ce-și aștepta sentința.

– Ești fericit, fiule? Era o simplă întrebare, ivită din instinctul matern.

– La ce te referi? Trebuia să-i ascundă adevărul cu orice preț.

– Cu Helen... căsnicia ta. Ești mulțumit?

El zîmbi.

– M-ai auzit plîngîndu-mă?

– Nu, dar nici n-ai face-o, nu? Cunoscîndu-l bine, Lucy își dădea seama că ceva nu era în regulă.

– Uite ce e, mamă, sînt destul de fericit, minți el. Tatăl lui Helen se poartă cu mine ca și cînd aș fi mîna lui dreaptă. Are

îndeajuns de multă încredere în mine să mă lase să manevrez sume mari de bani și deja i-am obținut niște profituri importante. Îmi place ceea ce fac și mă înțeleg cu Jack mai bine decît mi-aș fi putut imagina vreodată. Asta fusese surpriza cea mare. Jack Turner îl forțase să se însoare cu irascibila-i fiică; îl amenințase că-i va ruina tatăl. Și acum, fiind martor la relația dintre tată și fiică, Silas își dăduse seama de multe lucruri. Ajunsese să-l placă pe Jack Turner și să-l compătimească.

— Și Helen? Ce-mi poți spune despre ea?

— E soția mea și din cîte pot eu să știu, este foarte mulțumită. În ceea ce mă privește, sînt ca orice alt soț. Merg la lucru și vin acasă. Nu mă simt neglijat și ea e întotdeauna mulțumită că mă vede. „Pîndindu-l ca un vultur, gîndea el cu amărăciune, punîndu-i prea multe întrebări, bănuindu-l că se întîlnește cu alte femei și făcîndu-i fiecare clipă insuportabilă”. Așadar, totul e-n regulă. Îți faci griji degeaba.

Lucy nu se lăsă păcălită.

— Te-ai cam dat după dud! Mi-ai vorbit despre munca ta și despre Helen, cît de mulțumită este *ea*, spuse blînd. Acum, vorbește-mi despre tine. Ți-am cerut să fii cinstit cu mine. Făcînd o pauză ca să-i dea timp de gîndire, îl întrebă iar. *Tu ești fericit, fiule?*

Înghițind o gură de whisky, cîștigă un răgaz de gîndire, pentru a cîntări situația. În acel moment cînd ar fi putut să o liniștească sau să întoarcă lucrurile cu susul în jos. Avea de ales între a fi sincer, distrugîndu-i pacea sufletului său sau a *minți*, pentru a se salva pe sine și pe mama sa.

O alegere greu de făcut, murmură o rugăciune de iertare și optă pentru minciuna:

— Sînt foarte fericit, răspunse el. Se poate spune că Helen și cu mine sîntem o familie. Cu zîmbetul lui larg, păru foarte

convingător. Într-un fel, nu o mințise pentru că *era* „fericit”, fiind era departe de Helen, un fel de a fi fericit fără Cathleen alături. Și discutaseră despre întemeierea unei familii, dar mai mult vorbea Helen. Discuția se termina întotdeauna cu un scandal. Ea vroia să-și consolideze căsătoria prin copii și el nu era de acord. Nu *va fi* niciodată de acord. Așa că, pînă acum, nu apăruse nici un copil.

Lucy îl crezu pe cuvînt și curînd se aflau din nou la bucătărie.

– Lasă-mă aici, fiule, zise ea, trebuie să vorbesc cu bucătăreasa.

Dorindu-și mult să iasă din casă, Silas se plimbă prin grădină. Avea nevoie să-și limpezească mintea, să-și accepte viața așa cum era și să nutrească o speranță cît de mică pentru viitor. „Unde ești, Cathleen?” șopti el. A plecat! se gîndi el cu tristețe. Ea a plecat, iar eu sînt aici și mi-e dor de ea mai mult decît va ști vreodată.

Aerul rece îi pătrundea prin haine, apoi începu să plouă, dar el nici măcar nu-și dădu seama. Instinctiv, își continuă drumul spre baraca grădinarului, unde zăbovi o vreme în prag, cu gîndurile la anii cînd el și Cathleen obișnuiau să se joace aici, alergînd și urmărindu-se unul pe celălalt în ciuda diferenței de vîrstă.

Un zîmbet îi apăru în colțul gurii. „Tu m-ai adus la viață,” șopti el. „Tu *m-ai ținut* în viață și acum tu nu ești aici și sînt ca un muribund pe dinăuntru.”

Continuă să stea în baraca veche ce mirosea a mucegai, așezat pe o roabă întoarsă cu susul în jos și zîmbind amintirilor. Acum, cînd ploaia începu să se întetească, își aminti de o anume zi, o zi minunată.

Se făcea că se întreceau printre tufișuri, alergînd prin ploaie, el înainte, Cathleen după el. Cînd ajunse la verandă,

se așeză pe scară și o așteptă. Deodată, ploaia se opri și, cel mai mare și mai frumos curcubeu pe care îl văzuse vreodată se arătă pe cer. Cathleen exclamase emoționată:

– Uite, Silas! Privește curcubeul! Arătase în sus și pentru un moment minunat, de nedescris, ea păru o parte din acel incredibil curcubeu.

Nu uitase niciodată și n-o să poată uita vreodată. Imaginea i se întipărise în minte pentru totdeauna.

Aproape imediat, gândurile i se îndreptară spre ziua când el și Cathleen făcuseră dragoste pentru prima și singura dată. Gîndul îl purtă spre cheiul unde era ancorată barca, aceeași barcă ce-i dusesese pe insulă în acea zi frumoasă din vara trecută. Purtat de amintire, se urcă în barcă și stătu acolo liniștit, auzindu-i parcă risul, văzîndu-i chipul, atît de real încît i se păru că ea acolo, *era* cu el. Îi simți prezența și acest lucru îi aduse un fel de liniște în suflet.

De la fereastra bibliotecii, Edward Fenshaw urmărea fiecare mișcare a fiului său.

– Ce ți-am făcut? murmură el slab. Ce fel de om sînt de ți-am distrus viața... toate visurile? În ultima vreme îl urmărise acest lucru și acum, nemaiputînd suporta povara conștiinței, începu să scîncească asemenea unui mic copil rătăcit. Cu capul plecat și inima sfîșiată, se așeză pe podea, gemînd: „Doamne, iartă-mă!” Iar și iar. „Doamne, iartă-mă!”

Așa îl găsi Silas, băut și întins pe podea. Ajutîndu-l să se ridice, îl conduse pînă la un scaun, unde îl așeză cu grijă.

– Ce se întîmplă cu dumneata? întrebă el cu blîndețe. De ce te chinuiești în halul ăsta, bînd de dimineață și pînă seara? Crezi că mama nu și-a dat seama? Începe să-și facă griji din pricina dumitale. Ce e, tată? De ce te lași purtat de o „distracție” ca asta? Dar știa deja răspunsul și nu putea face mare lucru să-l consoleze.

În schimb, puse băutura deoparte, amintindu-i în același timp tatălui său:

– Invitații trebuie să sosească în mai puțin de o oră. Am să-ți fac o cafea tare. Milă amestecată cu dezgust. Rămii unde ești. Nu vreau ca mama să te vadă în halul ăsta. Nervozitatea îi accentuă timbrul vocii. Aceasta e ziua ei, știi asta. „Ar putea fi ultimul ei Crăciun!” adăugă în sinea lui.

Întorcându-l din drum, tatăl întrebă:

– Spune-mi un lucru, fiule.

– Ce e? Își pierduse respectul pentru Edward cu mult timp în urmă, dar dragostea pentru el încă mai rămăsese. Era tatăl lui, la urma urmei.

– Mă urăști?

Învinovățindu-se pentru propriile sale sentimente, Silas se întoarse spre el.

– Nu, tată, nu te urăsc! îi spuse el cu blindețe. N-aș putea niciodată să te urăsc. Uitându-se spre ochii aceia înlăcrimați, derutat de întorsătura lucrurilor, Silas se simți impresionat. Instinctiv, îi puse mîna pe umăr, îngrijorat. Nu te mai tortura singur, murmură el, nu e cazul.

– Ți-am făcut un lucru îngrozitor. Cu ochii injectați, îl privi pe Silas și, apucându-l de mîna cu putere, îl ținu așa un timp. Cînd vorbi, vocea îi şuiera, ascutită: Știu cum se poartă cu tine. E diavolul în persoană!

– Nu trebuie să te gîndești la asta, tată.

– O să te distrugă!

Silas rîse scurt.

– Niciodată!

– Promite-mi... Strîngîndu-l de mîna pînă începu să-l doară, Edward îi ceru: Promite-mi că n-ai s-o lași să te nenorocească.

– Îți dau cuvîntul meu.

Mulțumit, Edward îi lăsă mîna. Părea împăcat cu sine.

– Ești un fiu bun! zise el. Nu aș fi putut să-mi doresc ceva mai bun. Un zîmbet îi lumină fața. Du-te să faci cafeaua. E timpul să mă aranjez și eu.

După ce Silas plecă, Edward scrisese un scurt bilet, pe care-l lăsă lîngă mapa de pe birou, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă, întorcîndu-se pentru a-și mai roti o dată privirea prin camera pe care o știa de atîta vreme. Zîmbi, închise ochii pentru cîteva clipe, apoi deschise ușa. Îndreptîndu-se spre salon, avu grijă să nu fie văzut de nimeni. „Fără rămas bun,” murmură el. „Fără lacrimi.” Părăsi casa în liniște, pe ușa din spate.

O clipă mai tîrziu, Silas se întoarse cu o tavă cu o cană mare de cafea neagră, cu două cești și farfurioare și o cutie cu biscuiți.

– Am să-ți țin companie, zise el intrînd în cameră. Cafea și biscuiți, după sfatul medicului.

Fu surprins să găsească încăperea goală.

– Tată? Văzîu ușa de la debaraua cu documente deschisă și crezu că este acolo, aranjîndu-și hîrțiile. Dar se înșelase.

– Poate s-a dus să se spele, chicoti el. Nu m-ar surprinde dacă mama nu l-ar fi trimis ea însăși!

Nu-i rămînea altceva de făcut decît să aștepte. Se îndreptă spre fereastră și privi prin negura de afară. I se păru că zărește ceva mișcîndu-se... cineva care se grăbea spre desîș. Îl recunoscu pe tatăl său aproape imediat. „De-a ce se joacă?”

Nu-și putea imagina de ce Edward se învîrtea pe afară, cînd, invitații trebuiau să sosească din clipă în clipă. „Mai bine m-aș duce și l-aș aduce înăuntru, înainte să-l vadă cineva beat criță.”

Mergînd grăbit pe lîngă birou, pulpana hainei făcu să zboare de pe masă o bucată de hîrtie ce căzu pe podea. Aplecîndu-se repede, o ridică și vru să o pună înapoi cînd, ceva îl opri și-l făcu să o citească. Cuvintele îl umplură de groază și se pomeni citindu-le cu voce tare:

„Pe aceia dintre voi care mă consideră un laș, îi rog să-și amintească de mine așa am fost, nu cum am devenit.

Iartă-mă, Lucy. Nici un bărbat nu și-ar putea dori o soție mai bună ca tine. Te iubesc, dar nu mai pot trăi cu mine însumi.

Mă rog lui Dumnezeu ca acei care te-au protejat pînă acum să o facă și de aici înainte.

Dumnezeu să te binecuvînteze și să-ți dea putere.

Edward.”

Pentru o clipă refuză să creadă ce citise în scrisoare, dar apoi crudul adevăr îi străpunse mintea. Disperat, se uită pe fereastră, dar nu mai era nici urmă de tatăl său.

– NU! Strigătul îi zbură de pe buze în timp ce alerga prin salon și apoi afară, grăbindu-se spre desîș. Strigîndu-și pe nume tatăl, alergă pînă simți că nu mai are putere. Dar nimeni nu răspunse strigătului, se auzea doar sunetul înfundat al pașilor săi ce se afundau în iarba udă.

În urmă-i, Lucy auzi strigătul și îl văzu ieșind afară din casă. Era peste măsură de îngrijorată.

– Ceva cumplit s-a întîmplat! Duceți-vă după el! Vă rog, vă rog din suflet, duceți-vă după el! În timp ce servitorii aproape că zburau peste peluză după Silas, ea îl strigă pe Edward, dar el n-o auzi. *N-o mai putea auzi.*

În întinericul din ce în ce mai pătrunzător, Silas își văzu tatăl, afundat pînă la genunchi în apă.

– Tată, nu! Ignorînd strigătele fiului său, Edward continua să se afunde din ce în ce mai adînc, pînă cînd fu luat de curent.

– TATĂ!

În mai puțin de un minut, Silas îl ajunsese. Aruncîndu-și haina, se azvîrli în apa rece ca gheața. Îl văzu pe tatăl său ducîndu-se la fundul apei și înotă după el în adîncurile mohorîte, căutînd de jur împrejur. De trei ori ieși la suprafață să respire. De trei ori se scufundă, înotînd cu mișcări largi, pierzîndu-și speranța cu fiecare secundă.

La ultima scufundare îl găsi, cu brațele în sus, cu ochii deschiși, cu părul unduindu-i-se lent în ritmul curentului adus de Silas, care înota spre el. Apucîndu-l de subsuori, Silas îl trase la suprafață.

Dură doar cîteva minute, dar păru o veșnicie. Cînd servitorii ajunseră la fața locului, îl găsiră pe Silas la mal, îmbrățișîndu-și tatăl, strîngîndu-l la piept cu putere, și legănîndu-l dintr-o parte în alta, cum ar fi făcut o mamă cu copilul său.

– E prea tîrziu, spuse el printre suspine. Prea tîrziu! Uitîndu-se la trăsăturile acum liniștite ale tatălui său, își îngropă fața la pieptul bătrînului, și hohotele sale de plîns sfîșiau inimile celor de față.

Liniștea din preajma aceluia lac minunat fusese tulburată. Suferința lui Silas plutea în aer și îi impresionase pe toți. Făcîndu-și semnul crucii, Maggie plînsese, la fel și Edna, micuța și obraznica slujnică. Îl iubiseră pe Edward la fel ca toți ceilalți, pentru că era un om bun, în ciuda aspectului său înfiorător.

Adevărul era cumplit. Edward Fenshaw se sinucisese și acum, nici ei nici Silas, nu mai puteau face nimic.

Mai târziu, în timp ce un servitor îi îndepărta pe invitații curioși, Silas o consola pe Lucy. Când îi dădu scrisoarea, ea o luă cu mâinile tremurînde și ceea ce citi nu făcu altceva decît să-i provoace o supărare și mai mare.

– Dar... ce a vrut să spună? Citi în șoaptă o parte a biletului. „*Mă rog lui Dumnezeu ca acei care te-au protejat pînă acum, să o facă și aici înaintea.*” Nu înțelegea. Să mă protejeze de ce anume?

Silas știa de ce. Dar nu-i putea spune.

– De singurătate! spuse, cu greutate. Presupun că asta a vrut să spună.

Se frămîntase asupra înțelesului, dar acum totul era clar. Tatăl său le cerea lui Jack Turner și lui Silas să-i ascundă lui Lucy crudul adevăr. Silas știa și știuse și Edward că, dacă Lucy ar afla vreodată adevărul, ar fi fost distrusă.

12

– **N**u te vei elibera *niciodată* de mine! improșca Helen cuvintele. Dacă-ți închipui că moartea tatălui tău te-a eliberat de obligații, zic să te gîndești mai bine! Ochii ei răi erau ațintiți asupra lui Silas. El stătea lîngă fereastră, privind afară, văzîndu-și propria-i viață viitoare copleșită de singurătate, cu o expresie deznădăjduită pe chip.

Își întoarse privirea către ea, și o întrebă cu un aer liniștit, plin de demnitate:

– Ce plan mîrșav mai clocești acum?

Helen mergea agale prin cameră și arăta splendid, îmbrăcată în negru și cu un șirag de perle la gît, cu părul

prins într-o fundă de un roșu aprins, cu buzele rujate în aceeași nuanță.

– Ești un fiu bun, Silas?

– Mai bun decât sînt ca soț! spuse el.

– Un fiu bun nu și-ar părăsi mama, lăsînd-o singură în ditamai căsoiul ăla.

Își scutură capul a dezgust.

– Mă întreb cît de mult te-ai gîndit pînă să spui asta.

Din ziua în care îl îngropaseră pe tatăl său, a știut că în curînd va înceape să-și dorească să ocupe locul mamei lui.

– De-abia aștepti să devii stăpîna domeniului Fenshaw, nu-i așa?

– Silas, chiar ți se pare corect? Zîbind cu viclenie, se strădui să ia o înfățișare nevinovată. Mă gîndesc numai la mama ta. Trebuie să recunoști, a trecut prin prea multe. Starea ei de sănătate s-a înrăutățit de cînd și-a îngropat soțul, iar aseară te-am auzit spunîndu-i tatălui meu cît de singură este, cu toate că mergi să o vezi în fiecare zi, înainte de a veni acasă la mine! Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu ciudă.

– Continuă. Spune ceea ce gîndești... deși cred că pot deja să ghicesc. Ajunsese să-și cunoască nevasta foarte bine și nu-i plăcea deloc ce aflase. Helen Turner era complet lipsită de suflet și fără pic de milă. Nu se gîndea decât la ea. Din pricina obiceiului său de a se folosi de alții pentru a-și satisface ambițiile, își făcuse mulți dușmani și era disprețuită chiar și de cei din anturajul propriu.

Se așeză pe canapeaua de culoare crem, etalîndu-și picioarele, la fel cum fac manechinele în vitrinele magazinelor, știind că de fapt nu-l interesa deloc, provocîndu-l să-i acorde atenție.

– Nu sînt chiar atît de rea pe cît încerci să mă faci să par! zise ea îmbufnată. Deși preferi să nu mă crezi, chiar *mă*

gîndesc la mama ta. Lucy Fenshaw este o femeie distinsă. Ne-a fost mereu o prietenă de nădejde mie și tatălui meu, și o respect foarte mult. Dacă-ți închipui că urmăresc să-i iau locul în casa Fenshaw, nu pot să-ți spun decît că te înșeli.

Nu-i credea nici un cuvîntel.

– Oare? Chiar mă surprinzi. Îndreptîndu-se spre șemineu, se opri cu minile și picioarele desfăcute, cu spatele la foc. Nu mă îndoiesc că pui la cale un plan. Învățase să joace după propriile ei reguli. Sau mă înșel și de data asta?

Ridicîndu-se grațioasă de pe scaun, merse pînă la masa de toaletă de unde luă o țigaretă din tabachera de argint și o aprinse cu mare grijă.

– E păcat că ai așa o părere proastă despre mine, Silas, pentru că, așa cum știi foarte bine, *eu țin* foarte mult la tine. N-am fost o soție rea, nu? Strecurîndu-se lîngă el, îi aranjă cravata. Aș putea fi și mai bună, dacă m-ai lăsa.

Fără să răspundă, se îndepărtă de ea, dar ea îl urmă de-a lungul camerei.

– Știu că detești modul în care ai fost obligat să te însori cu mine, dar scopul scuză mijloacele. Și vorbesc serios, să nu crezi că ai să scapi de mine o dată cu moartea tatălui tău. Să nu crezi că datoria a pierit o dată cu el, pentru că așa ceva nu o să se întîmple. Și vorbesc foarte serios. Dacă mă părăsești, o să spun întregii lumi ce a făcut. Mama ta nu o să mai reziste cînd o să afle că tatăl tău te-a vîndut ca să-și acopere datoria. Toate or să iasă la iveală. Așa că, nimic nu o să se schimbe, Silas.

Tremurînd de furie, el atinse clanța ușii. Glasul ei îi şuiera în urechi, înfigîndu-i-se în creier. Îi venea să o omoare. Înfuriată, pentru că el aproape că ieșise din cameră și nu-i confirmase nimic, ridică vocea:

– La dracu', Silas! Ar trebui să-i mulțumești tatălui meu că nu l-a trimis la pușcărie pe Edward Fenshaw, ca un hoț ce era ...

Nu mai putu continua pentru că, pe neașteptate, el se repezi și o apucă de gît, negru la față de furie, scrișnind printre dinți cu vocea joasă și amenințătoare:

– Am fost învățat că femeile trebuie tratate cu respect, dar tu ești mai puțin decît o femeie ... mai puțin decît o ființă umană. Tata nu a fost un hoț și știi bine asta. N-ai fost bună nici măcar să-i scuturi murdăria de pe picioare, cu atît mai mult să-i pronunți numele.

Dîndu-și seama că mersese prea departe, Helen începu să plîngă:

– Îmi pare rău, Silas. Am spus un lucru urît. Iartă-mă... spune-mi că mă ierți.

Depart de a o ierta, o ura acum și mai mult.

– Îmi provocî silă! Aruncînd-o într-o parte, se repezi să deschidă ușa și acolo, în prag, îl văzu pe Jack Turner, arătînd ca lovit drept în inimă.

Crezînd că-i sosise un posibil aliat, vocea lui Helen răsună:

– Spune-i, tată, plînse ea, spune-i că nu am avut nici o intenție rea.

A urmat un moment penibil pentru amîndoi bărbații, dar Jack vorbi și astfel situația se clarifică:

– Poți să îmi acorzi cîteva momente? îi spuse lui Silas. Vreau să-ți vorbesc.

Convinsă că era gata să pledeze în favoarea ei, Helen nu insistă, felicitîndu-se în sinea ei.

– Ei, bine, Silas? Jack observă cu cîtă ostilitate îl privea acesta. Trebuie să vorbim.

Silas încuviință. Jack se întoarse și Silas îl urmă în birou.

– Închide ușa, îi ordonă Jack. Și ia loc.

Cînd Silas se așeză în fața biroului, Jack Turner se lăsă să cadă pe scaunul din piele.

– Te-am auzit mai înainte... și *pe ea*, zise el. E bine că servitorii sînt liberi noaptea, pentru că altfel ar avea ce birfi și nu vrem asta, nu?

Rușinat că-și permisese să-și piardă cumpătul, Silas își ceru scuze.

– Cîteodată sare calul. Nu-i părea rău că o repezise. Îi părea rău că îl avea la mînă.

Doar că Jack Turner înțelesese totul perfect.

– E o mare nemernică! zise el, E fiica mea, dar cîteodată îmi vine să o strîng de gît cu mîinile mele. Și unde mai pui că te-am forțat să o iei de nevastă. În vocca lui se simți o oarecare urmă de regret. Ai plătit foarte scump pentru ceea ce a făcut tatăl tău!

Silas știu că acesta era șansa lui și-i spuse:

– Uite ce e, căsnicia asta nu merge. Nu am nici un fel de sentiment pentru fiica ta și nu voi avea niciodată. Vreau să termin. Lasă-mă să-ți plătesc din datorie cu economiile mele. Deja am obținut ceva profit pentru dumneata. Știi că mă pricep la cumpărări și la vânzări... O să lucrez cît o să fie nevoie. De parcă nu o făcuse deja! se gîndi el, „doar ca să scape de ea”. Lasă-mă să pun capăt acestei căsătorii false. Am o mamă bolnavă, care are nevoie de mine, dar jur că nu am să te dezamăgesc. Dă-mi timp și o să rezolv problema datoriei tatălui meu. Știi că sînt un om de cuvînt.

–Nu. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Jack Turner îl privi pe Silas, dorindu-și să fi avut un fiu ca el. Ești bun în ceea ce faci și sînt sigur că ai moștenit priceperea în afaceri a tatălui tău, pentru că a fost o vreme în care nimeni nu se pricepea ca el să încheie vreo afacere. Dar îmi place să știu că te-am învățat și eu ceva, de cînd lucrezi cu mine.

Silas nu-și pierde speranța.

– Deci ești de acord? Întrebă el nerăbdător. Mă lași să lucrez în continuare cu dumneata și îmi dai timp ca să plătesc datoria?

– Nu pot să fac asta. Îmi pare rău. Dându-și seama că era mult prea bun pentru fiica lui, Jack îi explică: Nu datoria e problema, nu în întregime. Ai văzut-o cum e. O știu de ani și ani, așa a fost mereu și am ajuns la capătul răbdării. Tatăl tău mi-a oferit doar prilejul să scap de ea odată pentru totdeauna. Zimbi cu subînțeles. Cred că ai ghicit asta.

Silas simți că toate speranțele i se năruie.

– Și dumneata și ea... sînteți la fel de răi.

– Poate, dar de cînd mi-ai luat-o de pe cap, am avut timp să mai respir... să mai trăiesc. Scoase un oftat: A trecut multă, foarte multă vreme de cînd nu m-am mai simțit așa.

Împingînd scaunul în spate, Silas se ridică în picioare.

– Văd că nu mai am ce discuta cu dumneata, dar îți mai spun ceva; într-un fel sau altul voi găsi banii necesari ca să-mi achit datoria, nu știu cum o să fac, dar o să-i găsesc. Și cînd o să se întîmple asta, nimic nu o să mă mai țină legat de voi.

– Poți să-ți achiți datoria în timp, dar chiar de se va întîmpla asta, dacă ai părăsi-o, nu știu cum ai să o oprești să nu dea în vileag adevărul. Uite ce e, Silas, dacă vrei să-ți protejezi mama, așa cum a cerut tatăl tău, atunci mă tem că va trebui să joci după cum îți cîntă Helen. Bineînțeles, cînd o să moară mama ta, și să ne rugăm să nu se întîmple asta prea curînd, *atunci* vei putea fi liber, cine știe?!

Fiindcă Silas rămase tăcut, pierdut în gînduri, continuă:

– Ți-e silă să stai aici, nu-i așa?

Silas ridică privirea și un zîmbet se contură pe trăsăturile sale frumoase.

– Nici nu știi cît de mult.

– Nu ești obligat să stai aici, dacă nu vrei.

– Ce? Ce șmecherie mai e și asta?

– Du-te acasă, Silas. Ia-ți lucrurile și întoarce-te la domeniul Fenshaw. Așa cum bine ai spus, ai o mamă bolnavă care are nevoie de tine. Se putea citi compasiunea pe fața lui. Nu sînt un monstru. O cunosc pe Lucy de mulți ani și nu am mai întîlnit o femeie mai bună ca ea. Și-a pierdut soțul din cauza mea și din cauza a ceea ce am făcut. Nu e corect ca ea să plătească pentru asta, la fel ca și tine. Uite ce e, Silas, știm cu toții că Lucy nu e genul care să ceară ajutor, dar probabil că o chinuie cumplit singurătatea. Mergi la ea. Ia-o și pe Helen cu tine. Poate, cu voia Domnului, ceva din bunătatea mamei tale se va lipi și de ea.

Lui Silas nu-i venea să-și creadă uchilor. Omul ăsta care-l pretinsese ca pe o răscumpărare, afaceristul de succes, izbucni în lacrimi. Și deși inima lui Silas se întărise după atîtea prin cîte trecuse, simți totuși o oarecare milă pentru el.

– O să fac ce am să cred de cuviință, mumură el și ieși din birou.

Închise ușa în urma lui și rămase lipit de ea, cu gîndurile tulburate: „Mă întreb”... Ceva din ceea ce spusese Jack Turner *avea* logică. Și, ah, ar fi atît de bine să fie din nou la Conacul Fenshaw, să fie acolo cînd mama lui o să vrea să vorbească cu cineva. Ar fi mai bine pentru el, să vadă o privire prietenoasă într-o lume dușmănoasă. Și acesta era adevărul, mereu considerase că o vizită scurtă după serviciu îi făcea mai mult rău, decît bine, mamei sale.

Ce să facă? Trebuia să se gîndească. Da, sigur. Mîine după ce-și va termina treaba, o să discute cu mama sa. Așa cum

spusese Jack Turner, ea nu ar fi cerut niciodată ajutorul cuiva, dar era îndeajuns de sinceră și o să-i spună cum stau lucrurile.

Era ultima întâlnire din ziua aceea. Viitorul cumpărător era un tip din sud pe nume Joseph Woodley. Un tip vesel, cu o față ca o rază de lună, venit tocmai din Londra, să cumpere pământ pentru a investi.

După ce-i prezentă câteva oferte, Silas îl duse la locul unde se afla un vechi depozit, în josul străzii Fielden.

– E un teren important, îi spuse el, chiar în centrul orașului și la un preț rezonabil... deocamdată. Dacă mai aștepti un an, nu vei putea să-l cumperi nici cu o groază de bani.

După ce inspectă locul de câteva ori, domnul Woodley se scărpină în barbă, își țuguie buzele și se gîndi un timp ce păru o veșnicie. Apoi spuse:

– Foarte bine. O să mă mai gîndesc.

– Mi se pare corect. Silas ajunsese un bun cunoscător al oamenilor de afaceri; unii nu spusese ră nimic și promisese să se întoarcă; alții, ca domnul Woodley, ar proceda ca de obicei: ar pleca, revenind apoi cu oferte.

Era un joc și Silas îl putea juca la fel ca oricare altul.

– Să nu îți ia prea mult, îl atenționează el. Terenuri ca acesta nu așteaptă. Mai sînt vreo doi interesați de el – care au și banii pregătiți.

Zîmbind, Joseph Woodley crezu că e o cacialma, dar nu era sigur. Era o problemă delicată. Dacă ezita și mai erau într-adevăr alți cumpărători, o să piardă probabil cel mai bun loc din Blackburn. Pe de altă parte, dacă tînărul ăsta întreprinzător își bătea joc, o făcea cu foarte multă convingere. Era *prea convingător* ca să-și asume riscul.

– Bine, răspunse el. Dacă ajungem la un preț convenabil, consideră-l ca și vîndut.

– Păstrează-ți oferta și o să-ți spun dacă este sau nu convenabil. Nu mai erau alți cumpărători, iar prețul era într-adevăr negociabil, dar învățînd o lecție dură din singura greșeală a tatălui său, Silas nu se dădea bătut.

– Hm! Domnul Woodley păru impresionat. Am în minte o ofertă trăsnet, pentru dumneata! spuse el. Nu contează pămîntul. Caut pe cineva care să conducă afacerea din sud pentru mine, și din ceea ce am văzut în ultimele două ore, cred că aş ajunge departe cu dumneata.

Silas îi mulțumi pentru compliment, dar spuse ferm:

– Nu sînt de vânzare. „Nici de data aceasta! gîndi el. Și nici altă dată!”

– Păcat. Era ceva deosebit la acest bărbat, tînăr și dinamic, cu o fire deschisă, sinceră, și cu o putere de convingere care să-l țină pe client interesat. O, da, avea tot ce-i trebuia unui om de afaceri. Nu prea ai nici un viitor aici! îi spuse Joseph Woodley lui Silas. Ar trebui să fii în sud, acolo unde e rost de bani mulți. Ar trebui să fii acolo, *cu mine!*

Dar Silas nu putea fi înduplecat.

– Aici, în nord, sunt cele mai bune ocazii, răspunse el, gesticulînd. Încă sunt disponibile suprafețe considerabile de pămînt bun, iar ritmul va crește brusc. Și cu cît e mai puțin pămînt de vânzare, cu atît vor crește prețurile. Fiecare teren de calitate superioară cum e ăsta, va cere un preț pe măsură. I se luminară ochii, gîndindu-se la schimbările grozave din viitor. Și cînd toate astea se vor întîmpla, vreau să fiu acolo, în miezul lucrurilor.

Profund impresionat, bărbatul mai în vîrstă îi strînse mîna.

– Ai drum lung înainte, spuse el. Îmi pare doar rău că ai refuzat oferta pe care ți-am făcut-o, de a te alătura companiei mele.

– Vă sunt recunoscător! îl asigură rapid Silas. Dar am niște angajamente. Ceea ce *avea* de fapt, era o piatră de moară legată de gît, în persoana lui Helen Turner.

– Nu am nici o îndoială în privința asta. Cu cît Silas refuza mai mult, cu atît Joseph și-l dorea și mai tare în echipa sa. „Dar încet, încet, prinzi maimuța”, se gîndi el, zîmbind. Ai numele meu și adresa de la birou, insistă el. Anunță-mă dacă te răzgîndești. Peste o săptămînă, un an, nu contează. Pentru cineva ca tine, va fi întotdeauna loc în compania mea.

– Pînă atunci, avem ceva treabă aici, îi aminti Silas.

– La ce cifră te-ai gîndit?, Woodley își încreți buzele, așteptînd.

– O știi deja!

– Niciodată nu plătesc prețul cerut.

– Va trebui să te apropii destul de mult de acest preț, altfel o să fac propunerea altcuiva

– Ești isteț, ce pot să zic. „Cineva l-a învățat pe tînărul ăsta foarte bine!” gîndi Woodley. Și tot cineva l-a făcut să fie aspru; chiar și cînd zîmbea, era acolo, în ochii săi negri, ceva de om bîntuit.

Acolo și atunci, afacerea a fost încheiată. A fost făcută o ofertă și apoi refuzată, o contra-ofertă și cîteva ajustări de preț, și au ajuns la o înțelegere.

– Nu lași iarba să-ți crească sub picioare, tinere, de atîta lucru am putut să mă conving. Strîngîndu-i mîna lui Silas, Joseph Woodley își luă rămas bun. Afacerea fiind încheiată, sunt la tine la birou să semnăm hîrțiile, și, pentru Dumnezeu, n-am mai bătut palma așa repede în viața mea, și nici n-am mai fost vreodată așa aproape de prețul cerut. Părerea bună ce-o avea despre Silas sporea cu fiecare minut. Să nu uiți ce ți-am zis. Dacă-ți schimbi hotărîrea...

Despărțindu-se, domnul Woodley se întoarce la trăsură ce-l aștepta, în timp ce Silas dori să parcurgă pe jos drumul scurt pînă la birou. Cum era deja cinci jumătate, intenționa să închidă repede și să plece spre Casa Fenshaw, unde avea să reflecteze și să hotărască ce va face.

Lucy era lângă fereastra de la bucătărie cînd își văzu fiul pășind pe alee.

– E Silas!, – strigă ea, cu chipul strălucind de bucurie întors spre Cook. Cheam-o pe Maggie, te rog, spune-i că trebuie să mă întorc în salon.

– Da, doamnă. Deși i se adresa lui Lucy într-o manieră protocolară, ajunseseră să se cunoască foarte bine. Era o prietenie rară și deosebită între două femei singure, deși venind din două medii diferite.

Imediat, Cook se grăbi să iasă din cameră pentru a reveni cu Maggie. Nu mai trecu mult timp și intră și Silas.

– M-am gîndit eu că te găsesc aici!, o muștră el pe Lucy. O deranjezi pe Cook, știind prea bine că e ocupată să-mi facă minunatele ei plăcinte cu mere, asta în cazul în care n-a uitat.

Făcîndu-i cu ochiul bucătăresei, zîmbi cînd văzu că aceasta se înroșise puțin.

– Dă-mi pace, domnule Fenshaw. Îl știa de mic și îl iubea ca pe copilul ei. Cum să uit de plăcinta dumneavoastră cu mere?

– Sper că faci și cremă de ouă

– Bineînțeles. Chicotind, se întoarce să scoată plăcinta din cuptor; într-o secundă, camera se umplu cu cea mai grozavă aromă din lume.

– Bună, fiule. Întinzîndu-și obrazul pentru un sărut, inima lui Lucy prinse aripi, ca de fiecare dată cînd venea el în vizită.

Manevrîndu-i scaunul, Silas o împinse înspre hol.

– Cum te simți azi, mamă? I se păru că arăta cam palidă și, nu pentru prima oară în acea zi, avu remușcări.

– Bine, minți ea. Am tot sporovăit cu Cook. A făcut fursecuri proaspete și am băut ceai împreună. E așa de drăguță! Îmi poveștește întâmplări din viața ei. Vai, nici nu ai crede ce lucruri a îndurat!

Și atunci, chiar în acel moment, auzind-o rîzînd tare, își dădu seama cît de singură era. Așezînd-o lîngă foc, o întrebă curios:

– Cît de des cobori tu în bucătărie?

Tăcu un timp, înainte să recunoască cu o voce slabă:

– Aș vrea să cobor zilnic. Cook e ființă *vie*, nu ca hienele care pretind că mă caută din simpatie. Tot ceea ce vor e să vadă domeniul Fenshaw și să mă impresioneze cu bîrfa lor crudă și fără sens. Pălăvrăgesc, cotcodăcesc, și zîmbesc, cînd de fapt n-au nimic de spus. Trăsăturile i se mai îndulciră puțin. Mă înțeleg așa de bine cu Cook, singura diferență dintre noi e că eu am fost mai norocoasă decît ea.

Așezat în fața ei, Silas se-ntreba cum putea spune așa ceva, cînd, nu de mult, soțul ei iubit se sinucisese. Și acum, iat-o, o femeie într-o continuă suferință care avea o minte ageră și atît de mult de oferit lumii, iar în mai puțin de un an viața ei urma să se încheie. Nici nu îndrăznea măcar să se gîndească la asta.

În timp ce ea se așeza mai confortabil, el îi studia fața, pomeții obrazilor și mîndria de care dădea dovadă. Era frumoasă și bună, fără aere care să-i întunece gîndirea. Iubea oamenii pentru ceea ce erau, nu pentru ce aveau.

Inevitabil, gîndurile îi zburară spre Cathleen. Se gîndi cît de mult se asemănau femeile acestea două. Și de aceea le iubea așa mult.

Aproape imediat după ce se așezaseră, Maggie veni să-i anunțe că sînt gata și plăcinta cu mere, și crema de ouă, și că sînt servite în sufragerie.

– Pentru numele lui Dumnezeu! rîse Lucy. Suntem doar noi doi și avem o masă aici, nu atît de mare ca cea din sufragerie, dar îndrăznesc să spun că ne descurcăm.

Lui Maggie nu-i veni să creadă.

– Adică vreți să vă aduc mîncarea aici, doamnă? Cu ochii holbați și gura larg deschisă, sări de la una la alta: Lui Cook nu-i va face plăcere deloc asta.

Maggie părea atît de îngrozită, încît Lucy se răzgîndi:

– Bine, dragă. Vom merge în sufragerie. Mulțumește-i lui Cook.

Grăbindu-se să-i transmită mesajul lui Cook, Maggie se împiedică de două ori, o dată de marginea patului și încă o dată cînd ieși pe ușa.

– Mă scuzați, doamnă! strigă ea, și imediat se izbi de măsuta din hol, încît vaza de pe ea își luă zborul, dar o prinse cu multă îndemînare, făcîndu-i pe cei doi s-o admire.

Pe Lucy o pufni rîsul.

– Trebuia să se ducă la circ. Aducîndu-și aminte de cîte ori îi distrase Maggie cu clovneriile ei nebunești, Silas o aprobă.

Plăcinta cu mere și crema de ouă erau delicioase.

– Trebuie să recunosc că n-am mai mîncat așa plăcinte în viața mea! admise Lucy, punîndu-și jos lingurița. A meritat să fie servită cum trebuie, nu crezi?

Pe toată durata mesei, Silas o urmărise îngrijorat.

– Oare ar trebui să-ți spun ce cred *cu adevărat*?, o întrebă el blînd.

Știind că văzuse dincolo de pretinsa ei bună dispoziție, Lucy oftă.

– Dacă chiar trebuie...

– Vreau să stăm lângă foc și să vorbim, doar noi doi.

– Despre ceva anume? De parcă nu știa!...

– Despre *tine*. Ridicându-se de pe scaun, ocoli masa și, ajutînd-o cu scaunul pe roțile, o rugă pe Maggie. Adu, te rog, o cană mare cu cafea în salon.

În timp ce parcurgea holul cu mama sa, se întreba cum să abordeze subiectul singurătății ei. Era o femeie foarte discretă și independentă.

Dar se întîmplă că, după ce le-a fost servită cafeaua și ușa se închise, lăsîndu-i singuri, Lucy însăși să deschidă subiectul.

– Mi-e dor de tatăl tău, spuse ea, cu o deznădejde profundă pe chip. Casa Fenshaw nu mai e la fel fără el.

Considerînd că-i mai bine s-o lase să vorbească, acum, că își deschisese sufletul în fața lui, Silas o ascultă în liniște. Turnă cafeaua și îi oferi o ceașcă.

– Și de tîne mi-e dor, murmură ea. V-am pierdut pe amîndoi deodată. Știu că vii să mă vezi în fiecare seară și-ți mulțumesc pentru asta, dar cîteodată casa pare atît de goală... Tăcu. Îmi pare rău. E de neiertat să te îngrijorez așa.

Aplecîndu-se, Silas o luă de mîină.

– Mă bucur că mi te-ai destăinuit, spuse el. Imi dau seama cît trebuie să fii de singură, și crede-mă că mă gîndesc tot timpul la asta. Vreau să-ți fac o propunere. Era limpede acum, că, atît Helen, cît și tatăl său avuseseră dreptate. Mama lui avea nevoie de el acolo, cel puțin pentru o vreme.

Lucy speră să fie ceea ce credea.

– Ce vrei să-mi propui, dragul meu?

Nu termină de vorbit, că se deschise ușa și intră Helen. Traversînd în grabă camera, veni direct spre Lucy și o ciupi de obraz.

– „Edna, lasă-mă înăuntru!” cîntă ea dulce, în timp ce Silas gemu în sinea lui. „Ce dracu' căuta aici?”

De cînd Helen devenise soția lui Silas, Lucy încerca din răputeri s-o placă, deși simțea o anumită răceală între fiul ei și această femeie, ceea ce o îngrijora foarte tare.

– Bună Helen. Zîmbetul formal nu o trădă. Ce drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi. Invitînd-o lîngă ei, privi curioasă cum Helen se așează lîngă Silas și acesta încearcă să se tragă mai încolo. Despre ce vorbeam, Silas?, întrebă Lucy, considerînd că nu există nici un motiv să aibă secrete unul în fața celuilalt.

Silas puse punctul pe i.

– Îmi spuneai ce goală ți s-a părut casa zilele astea, îi aminti, și mă gîndeam ...

Înainte să poată explica, Helen se băgă în vorbă:

– Cred că vrea să te întrebe dacă ne putem muta la dumneata.

– Helen! Iritat de intervenția ei, Silas își ascunse adevăratele sentimente, schimbîndu-și repede tonul, sugerînd amabil: S-a cam răcit cafeaua, ia vezi dacă poți face ceva? Și mai avem nevoie de o ceașcă.

Aruncîndu-i o privire tăioasă, Helen ieși precipitat afară, furioasă din cauza indiferenței lui față de ea, furie compensată de faptul că visul ei cel mai de preț era pe cale să se realizeze. O dată mutată în casa Fenshaw, nici chiar un cutremur nu ar scoate-o de acolo.

Se uită la bogățiile din jurul său. *Asta* era altceva. Tradiție, istorie, un loc deosebit. Era într-un loc unde avea să fie cineva, în sfîrșit. Lumea va vorbi despre ea, făcînd plecăciuni în fata ei, pe stradă. Murmură propriul nume: „Helen Fenshaw, Doamnă a casei Fenshaw”.

Cu un soi de nebunie, își puse brațele în talie și începu să se învîrtă ca titirezul, de parcă toate ar fi fost deja ale ei. Apoi, obosită și un pic amețită, se propti de balustradă. „Dar nu este încă a mea”, mormăi Helen, întunecîndu-se și încruntîndu-se. „Încă nu poate fi a mea”.

Nu era prima dată cînd această idee înflorea în mintea ei bolnavă. „*Nu atîta timp cît Lucy Fenshaw e în viață!*”

Era nerăbdătoare. Și cînd Helen Turner era nerăbdătoare, nimic nu trebuia să-i stea în cale.

PARTEA a II-a

IANUARIE 1901

O VIAȚĂ NOUĂ

13

Visul o trezise; același vis neliniștitor pe care îl avusese de nenumărate ori. Se făcea că ea și Silas înotau în lac și dintr-o dată o umbră întunecată cobora peste ei. Încercau să se cațere pe mal, și de fiecare dată umbra întunecată îi trăgea înapoi. Era o zi frumoasă, dar de câte ori apărea umbra, soarele se ascundea după nori și se făcea frig.

– Du-te înapoi, Cathleen! striga Silas. Du-te spre insulă, dar ea nu-l putea părăsi. Dacă tot era să moară, vroia să moară împreună cu el. Umbra se mărea din ce în ce, și, ca de fiecare dată, îl auzea pe Silas strigînd, „Du-te înapoi, Cathleen. Pentru Dumnezeu, du-te înapoi!”.

Acesta era momentul în care se trezea mereu.

În zorii zilei, lumea părea că se scaldă în lumina soarelui strălucitor de iarnă. Vîntul de ianuarie se istovise în timpul nopții, și acum un calm desăvîrșit domnea pretutindeni, numai în inima lui Cathleen nu. Pentru ea nu mai exista nici liniște și nici pace de cînd părăsise tot ceea ce iubea.

Ieși tiptil din pat și privi spre Megan, care sforăia zgomotos, ca de obicei, aproape atîrnînd din patul ei strîmt, gata să cadă pe podea în orice moment.

Zîbind, Cathleen porni spre chicinetă, o nișă ascunsă de o perdea, unde obișnuiau să prepare ceaiul și mesele. Petele

întunecate de pe perete arătau că din cînd în cînd Megan aprinsese plita.

Suficient de mare, pentru ca cele două femei să aibă destul spațiu, și de asemenea plăcută, camera era lungă și îngustă, cu o baie mică la un capăt și chicinața la celălalt. Fereastra largă din față dădea spre George Street, o magistrală flancată de fabricuțe – un producător de firme, o fierărie, o cizmărie mică și ciudată, care făcea cea mai bună încălțăminte din întreaga lume, și o potcovărie. De dimineața pînă noaptea, toate soiul de oameni și vehicule străbăteau strada în lung și în lat. Era o procesiune constantă, și zgomotul care o însoțea părea că nu se mai sfîrșește. Dar lui Cathleen îi plăcea. N-ar fi obosit niciodată, urmărind forfota de jos.

Cealaltă fereastră principală era în fundul camerei, cu o panoramă a rîului. Erau și alte ferestre mici care nu se deschideau, una în baie și alta în bucătărie.

Cathleen și Megan s-au îngrozit cînd au văzut pentru prima dată camera. Pentru că acolo fusese un depozit, mirosea puternic a umed, iar pereții erau brăzdați de mucegai.

– E a voastră, dacă o doriți, le spuse domnul Trent. Asta sau nimic.

Au acceptat-o cu mulțumiri și s-au apucat s-o transforme într-o locuință. Mucegaiul a fost curățat, încăperile aerisite, și pereții acoperiți cu două straturi proaspete de vopsea albă. La ferestre atîrnau acum perdele drăguțe, iar pe jos se întindeau carpete colorate. Jessie îi trimisese lui Cathleen o poză cu o căsuță de paie. Și o grădină în față, pe care o atîrnase deasupra șemineului, iar de cîte ori o privea, se gîndea acasă.

Pe jumătate adormită, umplu ceainicul și îl așeză pe plită. Apoi pregăti o ceașcă; o linguriță de ceai plină și o jumătate de linguriță de zahăr. În fiecare dimineață același lucru – o

cească de ceai, o felie de pâine cu gem, și o jumătate de oră petrecută la masă pentru a-și pune gândurile în ordine înainte ca Megan s-o trezească de-a binelea cu întrebări și nedumeriri. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să aibă atâtea întrebări de pus.

Se îndrepta spre masă și tresări când o văzu pe Megan stînd în capul oaselor în pat.

– Mi-ai făcut ceai? strigă ea cu voce ascuțită. Gîtul mi-e atît de uscat, că aș putea seca oceanul!

– Ia-l pe al meu, îi spuse Cathleen, amabilă. Imi fac altul.

Cînd, cîteva minute mai tîrziu, se întoarse din bucătărie, Megan stătea aplecată peste masă, căscînd.

– De ce nu mi-ai spus ca e de-abia șase jumătate? gemu ea.

– N-ai întrebă. Stînd în fața ei, Cathleen sorbi din ceaiul fierbinte. Oricum, credeam că vrei să te trezești mai devreme.

– M-am trezit!...Mă trezesc!, căscă ea din nou.

– Mai dormi o oră, dacă ești chiar atît de obosită.

Cathleen privi spre ochii umflați și părul vîlvoi ai lui Megan și zîmbi.

– Arăți de parcă ți l-ar fi încîlcit pisica! o tachină ea.

– Uh! Megan privi fața drăguță a Cathleenei și ochii luminoși, și părul bogat care i se ondula natural în valuri adînci, strălucitoare; pentru o clipă, o invidie. Apoi se gîndi că era cea mai bună persoană pe care o întâlnise vreodată. Își amintea cum, la începutul șederii lor aici, i se întîmpla adesea s-o găsească pe Cathleen plîngînd, și cum, de multe ori după aceea, se trezea dintr-un coșmar, transpirată și tremurînd ca o frunză. Și n-o mai invidie.

– Ei bine, Megan! Cam ce ți-ar place să faci azi?

Abia acum, realizînd că era sîmbătă dimineața, Megan se dezmetici brusc.

– Ura! Dacă Norman Trent a spălat podelele și a vopsit toate camerele, avem tot weekendul doar pentru noi.

Era ca un câine cu două cozi.

Cathleen rîse.

– Deci, ce ai în cap?

– Gîndește-te, Cathleen, o îndemnă ea, cu un zîmbet de satisfacție, putem răscoli prin Petticoat Lane după placul inimii, fără să-l vedem sau auzim pe domnul Trent. Chicoti, apoi îl imită la perfecție: „MEGAN! De cîte ori să-ți spun? Iar ai ars afurisitele alea de plăcinte! Iar cuptoarele sînt îngrozitor de murdare! Dacă mi-ar veni clienți acum, mi-aș pierde jumătate din afacere peste noapte”.

Cathleen rîse din nou.

– Sînteți amîndoi la fel de răi. El strigă la tine, tu strigi la el. Nu știu care dintre voi doi e mai rău.

Lăsîndu-se pe spate, Megan chicoti.

– Ah, nu e un bătrîn chiar așa rău.

– E pîinea lui Dumnezeu, remarcă Cathleen.

Nu știu ce ne-am fi făcut dacă nu ne-am fi întîlnit din întîmplare cu mătușa lui la King's Cross și ea nu și-ar fi dat seama că sîntem pierdute și zăpăcite. De-atunci ne-a luat sub aripa lui protectoare și a făcut-o cu mîndrie mereu.

– Adevărul e că îmi place de el. Brusc, o luminiță sclipi în ochii lui Megan.

– Cred ca e vorba de ceva *mai mult*, observă, isteată, Cathleen. S-ar zice că ești *îndrăgostită* de el. Și sînt convinsă că și el simte același lucru pentru tine.

Megan se înroși.

– Nu fi țicnită! E cu cincisprezece ani mai mare decît mine.

– Cam cît să aibă? Spre treizeci și cinci, nu?! În mod sigur nu mai mult.

– Cathleen?

– Ce mai e acum? Megan întotdeauna se agita și se frământa pentru un lucru sau altul. Dar Cathleen o iubea și avea grijă de ea ca de o soră.

– De ce crezi că Norman nu s-a căsătorit până acum?

– Ți-a spus de multe ori! A fost prea ocupat să-și pună pe picioare afacerea.

– Muncește din greu. Ne întoarcem în toiul nopții acasă și el încă lucrează, apoi ne trezim dimineața și el deja ciocănește și se agită de colo-colo. O să cadă jos într-o zi, dacă nu-și poartă de grijă.

– Asta înseamnă să ai o brutărie. Cathleen știa cel mai bine acest lucru. Trebuie să lucrezi pînă tîrziu, să pregătești pîinile pentru ziua următoare, iar apoi să te trezești devreme pentru a aprinde cuptoarele. Nostalgia o învălui, și i se făcu dor de casă.

– Ți-e dor de brutărie, de familia ta și de toate celelalte? Megan văzuse cum în ultimele săptămîni, pe măsură ce sarcina avansa, Cathleen devenea din ce în ce mai tăcută. Ți-ai dori să te întorci la Blackburn?

Cathleen dădu din cap.

– Uneori.

De fapt, îi era dor tot timpul, mai mult decît putea spune. De casa ei, de tatăl ei, de Jessie. Și de Silas. Mai ales de el. Cu fiecare zi care trecea, copilul din ea se dezvolta și se mișca înăuntru, și, deși, îi oferea un soi de mulțumire, nimic nu putea compensa faptul că-l pierduse pe Silas, și o dată cu el și viitorul, atît al ei, cît și al copilului.

Vocea lui Megan o întrerupse.

– Deci crezi că mă place?

– Cum? Cathleen era plecată cu gîndul departe.

– Norman Trent. *Chiar* crezi că mă place?

– Am văzut felul în care te privește și sînt absolut sigură că Norman Trent s-a îndrăgostit de tine, și... ei bine, o știi și tu. Cathleen observase că Megan înflorise de cînd veniseră în Londra. Fața i se rotunjise, zîmbea mai des și încrederea în sine se mărea treptat. Era plăcut să vezi asta, și Cathleen se bucura pentru ea. Poate el să tot strige la tine și să te amenințe că te trimite pachet înapoi dacă nu ești fată de treabă, că nu ar face asta niciodată.

Megan schiță un zîmbet timid.

– Poate că nu.

Cathleen se ridică și traversă camera pentru a-și lua rochia de pe pat și Megan observă că sarcina i se vedea mai mult ca niciodată. Fiind delicată, Cathleen nu o putea ascunde ca alte femei. Îngrijorată, întrebă:

– A spus ceva despre tine, și...? Arată spre burta umflată a prietenei ei: Cînd e termenul?

Cathleen deja număra zilele din calendar:

– Dr. Armitage a socotit ultima dată cînd am fost să-l văd. Zicea ca ar trebui să fie cam pe la sfîrșitul lui aprilie.

– Cît mai ai pînă va trebui să încetezi lucrul?

– Încă nu e cazul. Totuși, asta o îngrijora pe Cathleen. Ar trebui să fiu în stare să lucrez pînă la patru săptămîni înainte.

– Și apoi ce vei face...vreau să zic, după ce o să se nască copilul?

– Nu sînt sigură, de aceea pun deoparte fiecare bănuț. Îmi doresc cu disperare să stau măcar trei luni cu copilul, dar economiile mele nu mă vor ține prea mult, așa că va trebui să încep lucrul imediat după aceea. Măcar de-aș putea găsi o femeie curată, de încredere, care să aibă grijă de ea. Erau numai „dacă” și „dar” și, dacă ar fi fost să spună adevărul, Cathleen nu prea știa cum o să se descurce cu toate. Chiar și

avînd-o pe Megan, cu care să stea de vorbă, se simțea singură și izolată. Era greu să aștepti un copil, într-un loc străin, cu bărbatul tău în patul alteia, și cu propriul tată ca un străin. Nu trecea nici un moment fără ca lui Cathleen să nu-i fie teamă.

Megan zîmbi și Cathleen vru să știe:

– Ce te amuză?

– Ai spus „ea”. Era ca un copil care tocmai descoperise un secret. Chiar mai înainte, cînd ai vorbit despre copilaș... ai spus „ea”!

Era ciudat, dar Cathleen se gîndise tot timpul la bebelușul său ca fiind fată.

– Pur și simplu mi-a scăpat! zise. Fată sau băiat, nu contează, atîta timp cît are toate degetele la mîini și picioare, și va fi frumos ca tatăl său.

– Niciodată nu mi-ai spus cine este tatăl.

– Cred că e mai bine să nu știi.

– Pot ghici. Megan era un adevărat diavol cînd era vorba de ghicit.

Cathleen nu o încurajă să continue, dar Megan spuse, oricum:

– Este Silas Fenshaw, nu? Am văzut cum vă priveați în ziua aceea la hotel. Se uita la tine într-un fel deosebit, nu-i așa? A profitat de tine și apoi te-a aruncat, așa cum fac toți. Ticălosul și-a făcut mendrele cu tine, și acum nu te mai vrea, de aceea ai fugit.

Adîncită în tăcere, Cathleen își privea fix ceașca de ceai.

– Nu voi spune nimănui, dacă asta te macină. Megan n-ar fi avut nici un gînd și n-ar fi spus nici un cuvînt care s-o rănească pe Cathleen. Acum văzînd fața îndurerată a prietenei sale, își dorea să-și fi ținut gura. Uite, îmi pare rău. Nu e treaba mea.

– Nu face nimic, Megan, răspunse calm Cathleen, dar nu e cum crezi tu. Eu și Silas ne-am iubit...încă ne iubim. Doar că nu a fost să fie, amîndoi venim din medii diferite. Înțeleaptă, nu pomeni nimic despre înțelegerea care îl forțase pe Silas să intre într-o căsătorie nefericită. Chiar și tatăl meu s-a împotrivit relației. M-a dat afară din casă... Copleșită de emoție, făcu o pauză. E o poveste lungă.

– Am timp, dacă vrei să mi-o spui.

Cathleen clătină din cap.

– Mai bine nu! Nu că nu ar fi avut încredere în Megan. Era însă prea devreme, prea puternică amintirea, și încă nu se împăcase cu ea însăși.

Rămaseră tăcute un timp, amîndouă sorbindu-și ceaiul. Megan rupse tăcerea.

– I-ai spus lui Norman că s-ar putea să lipsești trei luni după ce naști?

– Încă nu.

– Crezi că o să-ți păstreze slujba?

Cathleen spera că da.

– Îți amintești că i-am spus că sînt însărcinată atunci cînd mi-a oferit promovarea aceea, iar el a spus că nu trebuie să-mi fac griji? Ei bine, de atunci nu am mai apucat să discut cu el despre asta. Dar gîndul o preocupa și era un motiv de îngrijorare pentru ea. O să vorbesc din nou cu el luni, promise ea. Să mă asigur că se va ține de cuvînt. Sînt convinsă că totul va fi în regulă.

Și cu aceste cuvinte, subiectul fu închis.

O oră mai tîrziu, spălate și îmbrăcate, au strîns masa, și-au făcut paturile, și au făcut curat în cameră. Gata de plecare, Cathleen o întrebă pe Megan:

– Ai luat totul? De multe ori se întorsese înapoi fiindcă aceasta uitase ceva.

– Ah, punga mea! Traversînd camera, Megan o luă și atunci chiar *erau gata*.

În timp ce încuia ușa, Cathleen observă un om mic de statură îmbrăcat într-un costum dungat; stătea pe trotuar, uitîndu-se la clădire.

– E Norman, o tachină ea pe Megan. Se preface că se uită la zugrăveală, dar, de fapt, speră că-i vei acorda un zîmbet cînd vei trece pe lîngă el.

– Termină! Dar și Megan zîmbea. Bună dimineața, domnule Trent, spuse ea, împingîndu-și în față sinii micuți și roșie la față. Mergem să facem niște cumpărături.

– O, asta e foarte bine. Elegant și simplu, Norman Trent nu era interesat de femei. Bun la suflet, singur pe lume, el trăia doar pentru afacerile lui. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin cap că s-ar putea căsători, dar, de cînd o cunoscuse pe Megan, începuse să spere.

– Verificați zugrăveala, nu? spuse Cathleen răutăcioasă.

– Da. Făcu semn în sus. Nu mă gîndeam să cheltuiesc prea mulți bani pe fațadă, dar, ia priviți aici. Atrăgîndu-le atenția asupra unei pete întunecate de unde căzuse tencuiala, zise: Mă gîndesc că toată fațada ar trebui refăcută, dacă tot vor repara acolo. Întorcîndu-se brusc spre Megan, întrebă: Ce crezi, Megan?

Luată pe nepregătite, Megan se tulbură. Fîstîcîndu-se și bîlbîindu-se, spuse repede:

– Sînt sigură că nu am nici o idee despre pereți și zugrăveli.

Încîntat de răspunsul ei, rispostă, cu fața lui mică întoarsă spre ea.

– Așa și trebuie! Zugrăvitul *este* totuși o treabă de bărbați.

– Ei, atunci plecăm. Cathleen se gândi că ar fi bine s-o facă înainte ca Megan să leșine. Mai bine ne-am grăbi, dacă vrem să prindem tramvaiul.

Atingându-și pălăria moale în chip de salut, el încuviință.

– Să nu cheltuiți mult, sau o să mă faceți să cred că vă plătesc prea bine. Le privi plecând, și ar fi dat orice să fi plecat cu ele...sau cel puțin cu Megan. Mutându-și atenția, chemă zugravul afară din brutărie. Vezi zidul acela sus? Mă gândesc să refac întreaga fațadă, îi spuse el. Dar nu sînt făcut din bani, așa că să nu-mi ceri vreun preț prostesc, că chem pe altcineva. Ațintindu-l cu degetul, îl avertiză. Sînt mai mulți zugravi amărîți în Londra, care caută o slujbă, decît franzele în cuptorul meu.

În timp ce el se certa cu zugravul, Cathleen și Megan se priviră pline de speranță.

– Petticoat Lane, păzea, că venim! Cathleen rîse, și amîndouă o luară în josul străzii George ca doi copii într-o călătorie în Țara Minunilor.

Cînd coborîră din tramvai, la capătul pieței, Megan o îmboldi pe Cathleen:

– Mișcă-te, altfel pierdem toate chilipirurile!

Cathleen trebui să-i reamintească că nu mai era atît de subțire și agilă ca în urmă cu șase luni, și Megan își ceru scuze imediat.

– Fii atentă la cîini, o avertiză ea, observînd o haită de maidanezi în față. Or să te apuce imediat de picior dacă nu te ferești rapid.

Nici nu termină bine de vorbit, că o corcitură mare și neagră o zbughi dintr-o stradă laterală, pe lîngă picioarele ei.

– Vezi, ce ți-am spus? Împleticindu-se, călcă într-o murdărie de cîine. Ah, diavoli murdari! Dezgustată, începu să-și frece talpa pantofului de bordura trotuarului.

Incidentul fu uitat de îndată ce ajunseră în aglomerație. În jurul lor, piața prindea viață, cu bărbați strigîndu-și ofertele și femei împingîndu-se și dînd din coate, în timp ce se năpusteau de la o tarabă la alta. O formație cînta și un individ jongla cu portocale în mijlocul străzii.

– Parcă ar fi ora de mîncare la grădina zoologică! rîse Megan, în timp ce Cathleen se gîndea că nu se mai distrase așa de o veșnicie.

Era ora două cînd se îndreptau spre ceainărie, încărcate cu țesături și fructe, o bucată de carne de porc pentru prînzul de duminică, și o pereche de papuci confortabili pentru Cathleen.

– Sînt la fel cu cei pe care bunica mea obișnuia să-i poarte, o tachina Megan. Nu i-aș pune nici *moartă*.

– Ba cred că da. Scoțîndu-și pantofii, Cathleen își frecă picioarele amorțite. Dacă ai fi însărcinată în aproape șase luni și ai avea o prietenă care te-a cărat prin toată piața, pînă cînd ți s-au umflat picioarele ca două baloane.

Ca să spunem adevărul, Cathleen ar fi fost bucuroasă să se poată așeza puțin jos.

Rușinată, Megan se offeri să cumpere ceva de băut pentru amîndouă.

– Ai o față la fel de roșie ca pătlăgelele din sacoșa ta, spuse ea, întinzîndu-i o ceașcă mare de ceai și o prăjitură. Ești sigură că te simți bine?

Înviorată și odihnită, Cathleen zîmbi răutăcios.

– Ce ai face dacă nu m-aș simți?

Luînd o mușcătură enormă din prăjitura ei, Megan se așeză și ea:

— Cum?

— Ai întrebat dacă mă simt bine, îi reaminti Cathleen. Ce ai face dacă nu m-aș simți?

— Te-aș lăsa și aș fugi.

— Sînt sigură.

— Adică nu. Făcînd cu ochiul, Megan arată către un bărbat chel și gras, de la o masă alăturată. Te-aș vinde lui pentru un șiling.

Rîseră tare și bărbatul privi spre ele.

— Drăguță zi, nu-i așa? Întrebă curajoasă Megan. Cînd omul îi răspunse, cu un accent străin, Cathleen trebui să privească în altă parte, ca acesta să nu-i observe zîmbetul.

— O s-o încurci rău de tot odată! o avertiză ea pe Megan, după ce omul plecă. Cînd te-arn întâlnit prima dată, erai mică și speriată, și acum, uită-te la tine...nebună și obraznică.

Megan rîse.

— E din cauza companiei pe care o am! ciripi ea, și ce ar fi putut Cathleen să răspundă la asta?

Cam pe la ora trei, deciseră să se întoarcă acasă.

Își făceau drum printre tarabe, către stația de tramvai cînd, aparent de nicăieri, o trăsură trecu în viteză, prinzînd coșul lui Cathleen și trîntind-o la pămînt.

Din fericire nu fu rănită, ci doar șocată și zguduită. Megan o ajută să se ridice. Ceva mai sus pe stradă, trăsură se opri și un domn masiv, cu o față plăcută, coborî, îndreptîndu-se în grabă spre ele.

— Puteai s-o ucizi! Megan își agita pumnul în direcția lui. Putea să-și piardă copilul!

Coșul lui Cathleen se răsturnase și fructele erau împrăștiate și storcite.

– Sînt bine, îi spuse ea bărbatului, scuturîndu-și hainele. Dar Megan are dreptate. Nu ar trebui să mergeți așa repede pe aici, cu piața în apropiere și copii fugind în toate părțile.

– Ești sigură că nu ai pățit nimic? Întreba întruna bărbatul, cuprins de remușcări, și Cathleen continua să-l asigure că nu. Uite ce e, te iau pe tine și pe prietena dumitale și vă duc unde doriți, se oferî el. Lăsați-mă să fac măcar atît.

Cathleen ar fi vrut să meargă cu tramvaiul, dar Megan văzu interiorul trăsurii și i se păru că era destul de mare.

– *Ar putea să ne ducă acasă, o îmboldi ea, și Cathleen trebui să accepte.*

După ce le urcă în trăsură, străinul îi ceru vizitiului să-i ducă înapoi în direcția pieței.

– Și mergi încet, îl avertiză el. Așteptați-mă puțin, doamnelor. Mă întorc în cîteva minute, le spusese, și se ținu de cuvînt.

Reveni cu un coș plin cu fructe.

– Cu scuzele de rigoare, zise, și îl puse la picioarele lui Cathleen.

– Mulțumesc, dar nu trebuia. Dintr-un motiv ciudat și în pofida faptului că trăsura lui o trîntise la pămînt, Cathleen simți că începe să-l placă.

În scurt timp ajunseră pe strada George.

– Aici locuiți? Dîndu-se jos din trăsură pentru a le ajuta pe cele două femei să coboare, privi în josul și susul străzii. Dar nu sînt case. În locul acesta erau cai și șarete, ducînd și aducînd marfă. Se mai auzeau zgomotele produse într-o fierărie, iar altundeva doi oameni se certau pe prețul fierului.

– Locuim sus, deasupra brutăriei, îi spuse Cathleen.

– Și lucrăm jos, ciripi și Megan. Patronul nostru, domnul Trent, este un om încîntător.

Cînd se despărțiră, străinul le spuse:

– Mi-am luat libertatea de a-mi pune numele și adresa în coș. Dacă vreodată aveți nevoie de ceva, anunțați-mă. Și cu asta pleacă, zîmbind și făcîndu-le cu mîna de parcă le-ar fi cunoscut de o viață.

O dată ajunsese înăuntru, Cathleen și Megan începură să scoată ce aveau în coșuri.

– Uite! Megan găsisese plicul. Aici e. Sînt bani aici! O grămadă de bani! strigă ea, arătîndu-i cele două monezi de cîte o guinee.

– Nu-i putem păstra, ripostă Cathleen care nu dorea să accepte o astfel de sumă de la o persoană complet străină.

– Sigur că putem! Megan ar fi dorit să cumpere vase noi de gătit sau niște cuverturi pentru canapea. Ba chiar o să ne rămîină și ca să cumpărăm leagănul acela drăguț pentru bebeluș. Știi tu care, ăla pe care l-am văzut în vitrina magazinului.

– Nu, Megan. Cathleen nu putea fi înduplecată. Trebuie să ducem banii înapoi. Nu-l cunoaștem pe acest om. Ar putea fi oricine, și el știe unde locuim. Acum îmi doresc să fi venit acasă cu tramvaiul. Dar ar fi băgat mîna în foc că era un om cumsecade.

Megan se gîndi că greșește și i-o spuse.

– Doar nu crezi că o să ne ucidă în timp ce dormim, nu? o ironiză ea. Căutînd mai bine în plic, găsi o carte de vizită. „Joseph Woodley”, citi ea. „Terenuri și proprietăți de cea mai bună calitate”. Citi mai departe. „Biroul său este situat pe strada Liverpool”. Puse cartea de vizită deoparte și îi spuse Cathleenei: Ei, vezi, e om de afaceri, nu Jack Spintecătorul.

Dar Cathleen nu mai asculta, cu atenția în altă parte. Cînd Megan aruncase plicul pe masă, acesta căzuse pe cealaltă

parte și acolo, printre niște notițe mîzgălite în grabă, zări un nume care o lovi direct în inimă.

Ridicînd plicul, îl întoarse pentru a descifra mai bine cuvintele:

– Este *Silas*! Înnebunită să descifreze mesajul de pe spatele plicului, citi tremurînd, „*Întîlnește-l pe Silas Fenshaw ... ora două ... biroul Blackburn al lui...*” Ultimele două cuvinte erau aproape ilizibile. „... *Jack Turner ... Turner*” ... NU!. Înmărmurită, se întoarse spre Megan. Este Jack Turner.

– Cine este Jack Turner?

Tulburată, Cathleen explică.

– Totul se leagă. Jack Turner este un agent de proprietăți și terenuri în Blackburn. Omul care m-a trîntit pe jos, Joseph Woodley, face aceleași afaceri aici, în sud. Trebuie că a mers înspre nord să cumpere pămînt sau ceva în genul ăsta. Dacă ne luăm după mîzgălelile astea, a stabilit o întîlnire cu Silas la biroul lui Jack Turner.

Încîntată, rîse zgomotos.

– Ah, Megan! Avea afaceri cu Silas. Omul pe care l-am cunoscut azi, l-a întîlnit pe Silas... îl cunoaște! Simți nevoia să se așeze. Nu-mi vine să cred! Un gînd minunat îi trecu prin în minte. Îmi va putea vorbi despre el. Ah, Megan! Trebuie să-l văd, trebuie să-l întreb de Silas. Vocea ei se frînse. Trebuie să știu ce face, cum este dacă este fericit.

Copleșită de emoție, tăcu o clipă, apoi continuă:

– În ultima ei scrisoare, bunica mi-a scris că el ar lucra cu Jack Turner, dar nu știa nimic mai mult. „Nu știa cum mergea căsătoria lui cu Helen Turner!” își spuse, în sine, Cathleen. „Sau dacă încă se gîndea la ea, așa cum se gîndea ea la el”.

Megan nu mai avea nevoie de vreo dovadă despre iubitul lui Cathleen, acum nu mai încăpea nici o îndoială.

– Deci, am avut dreptate? murmură ea. Silas Fenshaw este tatăl copilului? Cum Cathleen nu zise nimic, insistă. Nu poți nega, Cathleen. O văd în ochii tăi, sînt ca o oglindă a sufletului tău.

Fără tragere de inimă, aceasta încuviință, cu o mișcare a capului.

Bătînd din palme, Megan strigă:

– Știam eu! Văzînd fața nerăbdătoare a lui Cathleen, se grăbi s-o asigure: Poți avea încredere în mine, nu voi spune nimănui.

– Mulțumesc. Ultimul lucru pe care și-l dorea Cathleen era ca Norman Trent, sau oricine altcineva, să-i afle problemele. Ce ce petrecuse între ea și Silas era prea prețios ca să fie discutat între străini.

Au avut un sfîrșit de săptămînă plin.

– Ar trebui să facem curățenia de primăvară cît mai avem timp, spusese Cathleen. După ce se va termina cu zugrăvitul Norman Trent ne pune la muncă și s-ar putea să nu mai avem un alt weekend liber mult timp de acum încolo.

Megan nu era prea entuziasmată.

– Cine a mai auzit de curățenie de primăvară în ianuarie?

– Este aproape februarie, o corectă Cathleen.

– E același lucru!

Dar cînd Cathleen începu să strîngă scaunele și să tragă paturile de la perete, Megan sări în picioare, suflecîndu-și mînele.

– Parcă ai fi stăpînă de sclavi!, protestă ea.

Cathleen nu o contrazise. Umplu o găleată cu apă potrivită și i-o întinse lui Megan.

– Tu începi de la geam și eu de la ușă, îi spuse, punându-i o cârpă în mână.

Pînă duminică seara, fiecare suprafață era spălată și uscată. Podeaua suferise același tratament, și toată mobila fusese curățată și lustruită, pînă la ultima policioară.

Cînd sfîrșiră, erau amîndouă istovite, și aproape nu le venea să creadă că munciseră atît de mult.

– Mi-am zis că ăsta o să fie un weekend liniștit, și o să putem dormi și noi pe săturate! se văicări Megan.

– Data viitoare, promise Cathleen. Obosită, dar fericită, își aminti de însemnările de pe plic. A doua zi urma să întrebe despre Silas, și nu mai avea răbdare.

În noaptea aceea, deși era cumplit de obosită, Cathleen nu putu adormi. Se sculă, și începu să se plimbe prin cameră, și cînd Megan gemu.

– Du-te la culcare, nu pot dormi din cauza ta!, se întinse și privi spre tavan o veșnicie. În cele din urmă, înspre dimineață, trupul extenuat se lăsă pradă somnului.

Ziua se arăta rece, dar luminoasă. La ora șapte, Megan și Cathleen se prezentară la lucru.

– Dumnezeule! Îngrozit de cearcănele de sub ochii lui Cathleen, Norman Trent se temu că aceasta va pierde copilul pe loc. Du-te înapoi în pat!, îi spuse. O să ne descurcăm fără tine azi.

– Nu am nimic! Îngrijorată că el ar putea crede că ea nu este în stare să-și facă treaba, Cathleen începu să se prefacă. Sînt puțin obosită, e adevărat, dar nu într-atît încît să fiu dată la o parte, nici vorbă. Deși speram că mă veți lăsa să plec cu o jumătate de oră mai devreme în această după-amiază.

Înțelegînd că era posibil ca ea să obosească mai repede în acele zile, domnul Trent fu de acord:

– Vreau să te văd că ai ochii limpezi și ești odihnită mîine, cînd vii din nou la lucru. Noi doi trebuie să avem o mică discuție.

Fața lui Cathleen se alungi.

– Vreți să vă descotorosiți de mine?

– Mîine, spuse el, și nu mai adăugă nimic în plus.

Ziua era agitată ca de obicei. Cathleen nu încetase niciodată să fie uimită de numărul mare al clienților de aici, față de brutăria tatălui ei, din Blackburn. Coada nu se mai sfîrșea...furgoane după furgoane veneau să încarce livrările permanente către magazine și depozite de peste tot din East End! Nu era nici un moment de odihnă.

Cînd, la trei jumătate, Cathleen aduse facturile pentru ca domnul Trent să le semneze, el o privi aprobator.

– Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să te pun pe tine să lucrezi la birou, îi spuse el. De cînd ai luat asta din cîrca mea, locul ăsta a „mers” ca un ceas.

Cît pe-acî să-i spună că i-ar părea rău să o piardă, dar hotărî să amîne pentru a doua zi, așa cum stabilise.

– Totuși, arăți istovită, comentă el, restituindu-i hîrțiile. Termină ce ai de făcut și du-te sus. Întinde-te, ia-o mai ușor, și ne vedem dimineață. Era o perspectivă de care se temea, dar n-avea încotro, trebuia să-i spună.

Zece minute mai tîrziu, Cathleen plecă.

– Te duci să-l vezi pe domnul Woodley, nu? șopti Megan. Poate ar trebui să-l întreb pe Norman dacă pot pleca și eu mai devreme. Nu cred că ar trebui să mergi acolo singură.

Cathleen o asigură că totul era în regulă, și că nu trebuie să se facă prea multă zarvă.

– Bine atunci, dar mergi încet și ia o birjă în loc de tramvai. Cathleen îi spuse că birja era o cheltuială inutilă.

– Pe lingă asta, mai bine să fiu printre oameni, decît într-o birjă, singură, și apoi, nu sînt singura femeie care așteaptă un copil, și nici ultima. Amintindu-și cît se străduia Megan să țină pasul cu ea cu o seară înainte, chicoti. Și, chiar tu ai zis-o, sînt puternică ca un bou.

– Hm! Megan o știa prea bine. Dar Cathleen era firavă și delicată, și părea să-și poarte sarcina cu greutate. Pe deasupra, nu se menaja deloc. În ultima vreme nu prea dormise, și lucrul acesta începuse să se vadă. Du-te, atunci. O să iau niște plăcinte calde și briose de la Norman. Pînă te întorci tu, ceaiul o să fie gata. Cunosînd destinația lui Cathleen, zîmbi complice. Aștept să aflu totul ... deși încă mai cred că ești nebună, dacă dai banii aceia înapoi.

Joseph Woodley era încîntat s-o vadă.

– Oh, Doamne! Cathleen, nu? Intră, intră! Deschizînd larg ușa biroului, se arătă îngrijorat, văzîndu-i paloarea chipului. Stai jos, draga mea. Făcînd semn către fotoliul din piele roșie, așteptă pînă cînd ea se așeză, apoi se grăbi către cămin și mai azvîrli cărbuni, pînă cînd focul se întepi. Precis nu ți-e frig? Întrebă el, și după ce ea îl asigură că se simte foarte confortabil, o întrebă: Deci, ce te aduce aici? Oh, sper că nu ai venit să-mi spui că întîmplarea de ieri ți-a produs răni serioase.

Așezîndu-se pe fotoliul din fața ei, o privi în tăcere.

– Regret că te-am făcut să suferi, mai ales în starea ta! A trebuit să am o discuție serioasă cu vizitiul meu. Bineînțeles că îi pare foarte rău de cele întîmplate.

Drept răspuns, Cathleen luă plicul cu bani din săculețul de mînă și i-l întinse:

– Sînteți foarte bun, dar ne-ar fi imposibil să-i acceptăm.

El protestă, dar ea nu-și abandonează principiile.

– Nu sîntem nevoiașe, îi explică. Avem o locuință și locuri de muncă, și ne descurcăm destul de bine.

El zîmbi strîmb.

– Și eu am intervenit în independența voastră, nu?

– Nu, dar sînt prea mulți bani, și chiar nu avem nevoie de ei. Pe lîngă asta, a fost un accident, și v-am acceptat scuzele. Dacă nu vă deranjează, ar trebui să încheiem aici această poveste.

– Fie cum spui. Dar accepti măcar un pahar de vin, să te mai încălzești?

Cathleen îl considera un gentleman, și acum, după ce returnase și banii, nu vedea de ce l-ar fi refuzat.

– Nu obișnuiesc să beau, spuse ea, dar, fie, doar puțin.

Domnul Woodley îi turnă vin într-un pahar mic, iar lui – un whisky.

– După ce-ți bei vinul, te conduc acasă, asta, bineînțeles, dacă nu dorești să mai discutăm și altceva.

– Nu este nevoie să mă conduceți acasă, domnule Woodley, fiindcă am un bilet de întoarcere cu tramvaiul. Dar îi mulțumi. Aș dori, totuși, să vă întreb ceva, dacă se poate.

– Sigur că da!

Arată către plicul de pe bufet.

– E ceva scris pe spatele plicului, un mesaj.

Ochii lui se măriră de surpriză.

– Un mesaj? Adevărat? Se ridică și, luă plicul de pe bufet, întorcîndu-l.

– Ai dreptate! exclamă. Dar nu mai contează. Afacerea s-a făcut, este semnată și parafată. Îmi amintesc acum, am făcut însemnarea în trăsură, în drum spre casă – ca să-mi amintesc! Chicoti. Mă tem că memoria mea e ca o sită!

– Bărbatul de care pomeniți ... Silas Fenshaw ... Ea ezită. Il cunoașteți bine?

– Nu chiar. Biroul său avea un teren de vânzare, iar cu doream să cumpăr. Dar îmi amintesc foarte bine de el. I-am oferit o slujbă foarte bună, pe care, din nefericire, a refuzat-o. Un tânăr foarte isteț și abil. Rîzînd tare, admise. Ca să spun adevărul, m-a jucat destul de bine în propriul meu domeniu și m-a costat cu cîteva sute de guinee mai mult față de cît intenționasem să dau.

Cathleen spuse, fără să-și dea seama, și cu o voce care i-ar fi putut trăda sentimentele, dacă el ar fi ascultat cu atenție.

– Era bine?

– Oh da, și, știi, este un om foarte norocos. Am avut prilejul să duc niște documente la reședința Fenshaw. Un loc superb, ah, și este acolo un lac ... și o *insulă*, îți vine să crezi? Mi-a arătat-o de la fereastră. Absolut magnific! Am discutat în biroul lui și a intrat și soția sa. O femeie atrăgătoare, îl iubește ca pe ochii din cap. Deveni curios. Nu mi-am dat seama că îl cunoști, remarcă el. Ce mică-i lumea, ca să vezi!

– S-a întîmplat cu mult timp în urmă. De o viață-ntreagă..!

Cu scopul îndeplinit și răspunsurile lui cîntărind greu în inima ei, Cathleen se gîndi că e timpul să plece.

– Mulțumesc mult pentru tot! spuse ea. Sper că nu v-am jignit, dîndu-vă banii înapoi.

– Dezamăgit, nu jignit, răspunse el. Uite ce e, sînt foarte mîhnit de accident, și dacă există ceva ce aș putea face pentru a mă revanșa, sper că o să-mi spui, nu? I se părea o ființă fermecătoare, dar singură și tristă într-un fel tainic. Chiar atunci îi zîmbea, și fu tulburat de singurătatea ei. Ochii aceia albaștri erau făcuți pentru a zîmbi! gîndi el.

Urmărind-o cum se îndepărta în josul străzii, începu să-și pună întrebări. De unde venea? Unde era familia ei? Și de ce era aici, însărcinată și fără un soț care să aibă grijă de ea. „Dacă ar fi fiica mea, nu și-ar mai dori nimic!”, murmură el. Dar nu era și nu putea face nimic în privința asta. În timp ce se întorcea la treburile lui, nu avea nici cea mai mică idee despre efectul spuselor sale asupra lui Cathleen.

În tramvai stătu lângă fereastră, în fața unei femei cu un copil, care râdea și flecărea. Din când în când, copilul se întorcea spre Cathleen, făcându-i cu ochiul.

– Te place, îi spuse femeia lui Cathleen. Și nu-i place de oricine.

Cathleen îl făcu pe copil să rîdă și se trezi că râdea împreună cu el. Când, două stații mai încolo, se dădură jos, femeia și copilul îi făcură semn de rămas bun și Cathleen, din nou singură, avu timp să se gîndească la ceea ce-i spusese Joseph Woodley despre Silas. „Mă bucur că este mulțumit”, șopti ea. Nu aș vrea să-l știu prins într-o căsătorie nefericită. Dar niciodată nu avusese nevoie de el mai mult ca acum.

Punîndu-și mîna cu tandrețe pe pîntecul umflat, se simți aproape de el și, ca de fiecare dată, asta o mai liniști întrucîtva.

Megan știa să se țină de cuvînt. Aroma pîinii proaspăt prăjite și a plăcintelor calde o învălui pe Cathleen de cum deschise ușa.

– Miroase minunat! Scoțîndu-și haina, privi spre masa frumos așternută, pe care se aflau tacîmuri pentru două persoane și, la mijloc, briose și plăcinte, și un vas cu cartofi fierți și morcovi. Totul arată foarte special, spuse ea. Cu ce prilej?

– Cu nici unul! o asigură Megan. Doar că ai fost foarte obosită în ultimul timp și de fiecare data tu pregătești mîncarea, așa că m-am gîndit să-ți fac eu cinste de data asta.

Zîmbind, Cathleen o privi în ochi.

– Ești sigură că ăsta e singurul motiv? întrebă ea, poznaș.
Sper că nu-mi ascunzi ceva, nu?

– Adică ce?

– De exemplu că Norman ți-a făcut un compliment special, sau te-a invitat la teatru?

Înroșindu-se, Megan se confesă:

– Ei bine... Începu să chicotească. Eram în cămară și el a venit să ia niște făină și, da, m-a sărutat, foarte repede, dar, ah, Cathleen, *mă place*, chiar *mă place*!

Rîzînd, Cathleen îi mărturisi că știusese asta tot timpul.

– L-ai sărutat și tu?

Megan scutură din cap.

– M-a sărutat, apoi a fugit, iar eu am rămas cîteva secunde în magazin. După aceea nu am mai îndrăznit să ne privim.

– Sînteți o pereche trăznită! El fuge și tu stai ascunsă în dulap! Cathleen spuse aceasta pe un asemenea ton, că amîndouă izbucniră în rîs.

În timpul mesei, Megan îi ceru să-i povestească despre întîlnirea cu domnul Woodley.

Cathleen îi spuse totul, despre dezamăgirea lui pentru că-i adusese banii înapoi, dar și despre faptul că se oferise să le ajute dacă vor avea vreodată nevoie.

– L-ai întrebat despre Silas? Megan aproape se înecă încercînd să bage în gură o bucată mare de plăcintă fierbinte. Oh! Ah...vai! Făcîndu-și vînt cu mîna, își reveni repede și croncăni: Ce a avut de spus despre mesajul de pe spatele plicului?

– Era o întâlnire de afaceri, îi explică Cathleen. Se pare că el și Silas au făcut o afacere privind un teren. De fapt, a fost atât de impresionat de Silas, încât i-a oferit o slujbă aici, în Londra, dar acesta a refuzat.

– Cred că e nebun! De ce ar face una ca asta?

Cathleen nu răspunse imediat, deoarece nu prea dorea să reproducă ceea ce îi spusese domnul Woodley.

Nerăbdătoare, Megan bătu cu lingura în masă.

– Cathleen!

Cathleen privi în sus, iar ochii ei albaștri trădară un amestec de furie și regret:

– Silas nu a acceptat slujba pentru că este prea mulțumit cu viața lui, ca să se mute de acolo.

– A spus domnul Woodley asta?

Cathleen scutură din cap.

– Nu, nu chiar în așa multe cuvinte, dar ar fi putut s-o spună.

– Bine, dar ce *a spus* el? Servindu-se cu un alt cartof, Megan îl tăvăli prin sos.

Respirînd adînc, Cathleen continuă în grabă.

– Se pare că Silas este norocos să aibă o soție atât de încîntătoare și atrăgătoare, care îl iubește ca pe ochii din cap. După ce s-au căsătorit, el și Helen au rămas să locuiască cu Jack Turner ... tatăl ei, și proprietarul unei firme care se ocupă de afaceri imobiliare. Totuși, se pare că acum, Silas louiește împreună cu ea la reședința Fenshaw.

– Și ce părere ai despre asta?

Cathleen nu mai era sigură în privința sentimentelor ei. Știa doar că-l iubește și că-l va iubi întotdeauna. Mai știa însă și altceva.

– N-aș vrea să fie nefericit. Ce s-a întâmplat nu a fost din cauza lui, el a fost cel care a plătit. Lucruri îngrozitoare s-au întâmplat, iar acum el trebuie să facă ce-i mai bine pentru toți.

– Ce lucruri îngrozitoare?

– Rămîne între noi?

Scuipînd pe deget, Megan își făcu cruce în dreptul inimii.

– Era o datorie care trebuia plătită, și nu erau bani pentru asta. Din cauza ei, tatăl lui s-a sinucis. Mama lui este bolnavă, nu mai are mult de trăit, iar Silas duce întreaga povară pe umerii săi.

– Dumnezeuule!

– Mai mult, domnul Woodley se înșală în privința lui Helen Turner. *Nu* este plăcută și fermecătoare... este o femeie rea și periculoasă, care obține tot ce vrea și căreia nu-i pasă de ceea ce distruge în calea ei.

Megan înțelese.

– Am văzut-o doar o dată, înainte de nuntă, dar nu mi-a plăcut deloc. Mi s-a părut o persoană total antipatică. Ceva din ceea ce îi spusese Cathleen o făcea să-i fiarbă mintea. Vrei să-mi spui că Silas a fost forțat să se căsătorească cu ea din cauza acestei datorii?

Fiindu-i teamă să spună mai multe, Cathleen o avertiză:

– Nimeni nu știe despre asta, cu excepția celor implicați. Nimeni nu mai trebuie să știe, *niciodată*. Înțelegeți asta, nu, Megan? Îți spun ceva ce nu mai trebuie repetat în afara acestor patru pereți.

– Nu voi spune, promise ea. Dar dacă a dus-o pe Helen Turner să locuiască împreună cu el la reședința Fenshaw, înseamnă cumva că a început s-o iubească, totuși, ce crezi?

Același gând îi venise și lui Cathleen, și era un gând dureros.

– Poate că da, admise ea. Dar mai mult îmi place să cred că s-a întors acasă din cauza mamei sale. Să-și piardă soțul în felul acela trebuie să o fi afectat cumplit.

Un zîmbet liniștit îi acoperi fața.

– Lucy Fenshaw este cea mai plăcută persoană, Megan. Cînd eram mică, obișnuia să se joace cu mine în grădină. Făceam picnicuri și ne jucam, și cînd mama mea a murit, Lucy era mereu acolo să mă facă să zîmbesc. Și Silas. Cu ochii minții, îi putea vedea fața, părul negru, dezordonat și ochii aceia adînci și întunecați, care o răscoleau, cu o singură privire plină de iubire. Termină într-o șoaptă: Silas era *totul* pentru mine.

Amîndouă continuară să mai pălăvrăgească o vreme, despre casa Fenshaw, apoi despre Norman Trent. Megan își prezentă visele sale pentru viitor.

– Vreau o mulțime de copii, spuse ea, și o casă cu o bucătărie adevărată, și o grădină în care să putem sta într-o seară de vară. Cathleen își exprimă speranța că visele lui Megan se vor îndeplini, deși, cînd adăugă că spera ca nu toți copiii lui Megan să semene cu Norman, aceasta îl imită aproape perfect, și amîndouă rîseră.

În timp ce Cathleen făcea ordine și spăla vasele, Megan ațipi lângă foc, cu gura larg deschisă și sforîind. „Sper că Norman nu va afla cum sforăi decît după nuntă”, chicoti Cathleen, și își puse mîinile la urechi să nu mai audă zgomotul îngrozitor.

Apoi, brusc, simți nevoia cumplită de a privi afară spre cerul nopții, senin și luminat de stele, asemenea unui covor spre paradis. Timp de cîteva secunde, lungi și prețioase, se imagină cu Silas pe o anumită insulă, într-o zi minunată, de neuitat.

„N-o să te mai văd niciodată, dar dragostea mea,... dar nimeni nu-mi va putea lua vreodată amintirile”.

14

Norman Trent nu era deloc bucuros că trebuia să facă treaba despre care îi pomenise, în treacăt, lui Cathleen, dar nu avea de ales.

Cînd muncitorii sosiră primii, fu prea ocupat să-i îndrume, în loc să vorbească „în liniște” cu Cathleen și, oarecum, dimineața a trecut prea repede. Apoi veni prînzul și a trebuit să meargă să viziteze un client și nu se întoarse pînă la ora două după amiaza.

Cathleen stătea ca pe jar. Nu știa de ce vroia să o vadă și îi era teamă chiar să și ghicească. De fapt, după cum decurgea ziua, începuse să spere că se răzgîndise și că pînă la urmă nu se va întîmpla nimic.

Curînd, speranțele îi fură spulberaseră.

Pe la două jumătate, în timp ce se ocupa de o clientă, Norman întredeschise ușa biroului și-i spuse:

– Cathleen, cînd termini, aș vrea să vorbim puțin, da?

– Pare serios! Femeia era grăsuță și prietenoasă, și ca și alți clienți, o plăcuse pe Cathleen încă din primul minut cînd o văzuse.

Fără să comenteze, Cathleen îi zîmbi, și continuă să scrie comanda de la Maisie.

Fără să-și dea seama cît de aproape era de adevăr, Maisie îi spuse cu felul ei optimist:

– Dacă îți face vînt, fetico, e întotdeauna de lucru pe piață.

– Poftim, Maisie. Întinzîndu-i dosarul, Cathleen evită să fie prinsă în *acel* gen de conversație. Am înregistrat comanda

pentru livrare la stand la ora opt, duminică dimineata, ca de obicei. Oh, și, zise ea coborînd vocea, am mai adăugat două pâini în coajă și șase briose, din partea casei.

Maisie era încântată:

– E o plăcere să fac afaceri cu tine. Aplecându-se spre ea, îi sugeră cu blîndețe: Cînd va trebui să naști, știu pe cineva care să te ajute să aduci copilășul cu bine pe lume, e Sally Newton de pe strada Argyle. Mi-a fost moașă pentru toți cei zece copii ai mei și nu am avut niciodată probleme.

Cathleen îi mulțumi, dar spuse:

– Merg la cabinetul doctoriței Burton.

Maisie fu surprinsă:

– Ce? La aia de la clinică?

– Merg la doctor o dată pe lună, nu vreau să risc absolut deloc, asta-i tot. Mai ales cînd era vorba despre copilul lui Silas...

– Vai de mine, fato! Pun pariu că te costă o liră, două ...

– Vizita mă costă doar un șiling și mă duc de două ori pe lună, explică ea, dar am ceva economii și am un salariu, așa că mă descurc.

– Mă bucur să aud asta. Maisie o îmbrățișă, cum făcea mereu la plecare. Dacă te răzgîndești, Sally e doar la o aruncătură de băț. Mai mult, nu ia bani decît pentru vizită și cu trei penny mai mult pentru naștere.

Acestea fiind zise, plecă, fluierînd ca un salahor.

Un moment mai tîrziu, Norman intră în birou.

– Știi cum să-i mulțumești pe clienți, zise el gînditor. Știi cum să conduci biroul ăsta. Se uită prin cameră, la noile rafturi și dosarele aranjate în linie, ca soldații, și cu etichete. Totul e la locul lui și e destul loc pentru toate, zise el plin de mîndrie. Afacerile prosperă și mai scad și cheltuielile. Nu mă deranjează să recunosc, ai schimbat mult locul ăsta.

– Dar? Cathleen simți că mai urma ceva.

Norman stătea jos, la o oarecare distanță, dar se ridică și începu să se plimbe prin cameră, pentru ca, în cele din urmă, să se oprească în fața ei.

– Nu mi-e ușor să-ți spun, Cathleen, începu el. N-am decît cuvinte de laudă pentru tine. Ai cîștigat respectul fiecărui client și i-ai adus grămadă la brutăria asta, mai mulți decît înainte. Ești foarte muncitoare și ai o minte ascuțită; ai putea să conduci afacerea asta și cu ochii închiși ...

Ar mai fi spus ceva, dar ea îl întrerupse:

– Mă dați afară, nu?

Uimit de perspicacitatea ei, plecă capul.

– Îmi pare rău, fetiță, dar așa e. Am să-ți dau toate actele pînă la sfîrșitul săptămînii.

– Pot să întreb de ce? Deși bănuise din ziua precedentă, tot avu un șoc. Nu mi-ați vorbit decît despre cît de mult au evoluat lucrurile cu ajutorul meu. Atunci unde am greșit? E din cauza copilului? Mi-ați spus să nu-mi fac griji din pricina asta. Vă e teamă că n-o să-mi fac treaba cum trebuie, dar într-un fel sau altul, și mie mi-e teamă.

Dintr-o dată, locul său de muncă devenise deosebit de important pentru ea.

– Doctorița Burton zice că sînt sănătoasă și puternică și, atîta vreme cît nu ridic greutăți, nu există nici un motiv pentru care să nu-mi pot duce treaba la bun sfîrșit, și să mă pot întoarce curînd, dacă găsesc pe cineva care să se ocupe de copil.

Apoi simțindu-se rușinată și umilită, se strădui să pună capăt vorbăriei:

– Îmi pare rău, zise ea abia îngăimînd, probabil aveți un motiv foarte serios să mă dați afară.

Norman aproape că sări din scaun de emoție:

– Asta e! zise el. Am un motiv foarte bun.

Uitându-se pe furiș pe fereastră, se asigură că Megan nu putea auzi nimic.

– E din cauza lui Megan! zise el și fața i se luminează. Mă gîndeam ... sub borul bonetei, fața îi era roșie ca o pătlăgică. Ah, mă întrebam – adică, o plac și, ei bine, mă gîndeam dacă ... vreau să spun ...

Cathleen îl scoase din încurcătură.

– Vreți să știți dacă și ea simte la fel pentru dumneavoastră, nu?!

Zîbind cam proteste, el zise:

– Cam așa ceva, da.

Îi părea bine lui Cathleen să afle că o simpatizează foarte mult pe prietena ei.

– Cred că însemnați mult pentru ea, dacă asta vreți să știți.

Era exact ce spera să audă.

– Oho! Cîrîpind ca o pasăre, își umflă pieptul și își roti ochii, clipind și rînjind, și păriind că ar vrea să zboare pe fereastră în orice clipă. Ți-a spus ea asta?

– Mai mult sau mai puțin. Se strădui să nu se uite pe fereastră și să-i facă semn cu ochiul lui Megan, ce se acoperise dintr-odată de faină, după ce renunțase să mai privească spre birou și se ciocni de Harry, care aranja un sac de faină pe raft. Bietul Harry, speriat, își pierdu echilibrul și scăpă sacul, care se sparse imediat, făcînd să fișnească din el un nor de faină ce-i acoperi pe amîndoi.

Altă dată, Cathleen ar fi rîs cu poftă, dar acum nu era o situație de rîs: era în joc slujba ei și vroia să afle de ce dorea patronul să se descotorosească de ea.

– Totuși nu înțeleg de ce mă dați afară, întrebă ea. Nu am să intervin între dumneavoastră și Megan, dacă de asta vă

temeți. Știu că sînteți mai în vîrstă ca ea, dar oricine poate spune că sînteți făcuți unul pentru celălalt. Și asta-i mai important decît diferența de vîrstă.

– E vorba mai exact de sentimentele mele.

– Tot ce pot spune e că sînt impresionată s-o văd fericită și știu că veți fi un soț bun pentru ea.

– Oh, da, voi fi, *voi fi!*

– Și, deci, ce legătură are asta cu mine! Nu vedea nici o logică. Trebuie să existe un alt motiv pentru care mă concediați. Dacă nu e din cauza sarcinii, atunci care e motivul?

Cu voce șoptită, el îi spuse:

– Nu am mai spus asta nimănui pînă acum, bineînțeles, cu excepția celor care trebuiau să știe, dar am o ofertă de cumpărare a proprietății. E o ofertă profitabilă și aș fi nebun dacă n-aș accepta-o.

Agitîndu-se cu nervozitate, continuă:

– Mereu am zis că atunci când o să fiu la pensie, o să călătoresc în jurul lumii. Dar sînt foarte ocupat, mereu pe fugă și, bineînțeles, încă prea tînăr ca să mă gîndesc la pensie. Oricum, nu mi-ar strica dacă aș lua o pauză de vreun an. După asta, aș putea să o iau de la capăt în altă parte, poate în alt domeniu, dar încă nu m-am gîndit la asta.

Cathleen era uimită.

– Mi-ați spus că sînteți în afacerea asta de o viață întreagă. Știu cît este de important pentru dumneavoastră.

– Nu atît de importantă ca Megan. E cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată.

– Înțeleg cum vă simțiți, dar chiar vă lasă inima să renunțați la tot? Toate grijile pentru sine însăși fură înghițite de o sinceră preocupare pentru el. Nu e doar o slujbă, o afacere, e un drum în viață, și. așa cum ați spus sînteți prea tînăr ca să

vă pensionați. Bănuia că se lăsa condus de sentimente mai mult decât de rațiune. Nu faceți o greșală pe care s-o regretați mai târziu, îi sugeră cu blîndețe. De ce nu le-ați putea avea pe amîndouă, slujba și pe Megan?

O expresie de hotărîre se răspîndi pe chipul său.

— Am mai mulți bani decît aș ști ce să fac cu ei, și, mulțumită lui Dumnezeu, sînt sănătos tun. Dacă Megan ar accepta să-mi fie soție, i-aș așterne întreaga lume la picioare. M-am hotărît. N-am putut face niciodată ce am vrut și nu m-am gîndit niciodată la altcineva decît la mine. Dacă mă refuză, atunci se schimbă lucrurile, dar mă rog să accepte și să mă facă cel mai fericit om.

Știind ce avusese și ce pierduse cu Silas, Cathleen înțelegea fiecare cuvînt ce i se spunea. Profund emoționată de mărturisirea făcută din tot sufletul, ochii i se umplură de lacrimi.

— Aveți dreptate. Nimic nu e mai important decît să-ți petreci viața alături de cel pe care-l iubești. Nimeni nu știa mai bine decît ea ce însemna să găsești dragostea adevărată și apoi s-o pierzi. Vă doresc din toată inima toată fericirea din lume, zise ea cu sinceritate.

— Am să-ți fac o promisiune! îi zise el. Cînd proprietatea își va schimba stăpînul, am să-ți scriu în contract că vei putea păstra cu chirie camera de sus în continuare. Intenționez și să-ți plătesc salariul pe două săptămîni înainte, cu o primă, pînă îți rezolvi situația.

— Sînteți un om bun, zise ea, dar nu vreau să riscați vînzarea, cerînd clauze pentru mine. Cînd veți semna contractul, anunțați-mă și voi vedea ce voi face imediat. Nu-i refuză oferta generoasă de salariu și primă, pentru că-și dădea seama că s-ar putea să aibă nevoie de fiecare bănuț.

– Mulțumesc. Se simțea într-adevăr ușurat. Ca să-ți spun drept, nu cred că cel care o să cumpere o să fie prea încântat de condițiile scrise în contract, dar am să insist, dacă vrei. Măcar atât să pot face pentru tine.

– Nu, nu vreau asta. Mulțumesc oricum.

– Ești o femeie înțeleaptă, Cathleen! îi spuse el. Și cea mai bună prietenă pe care Megan ar fi putut s-o aibă vreodată. Nu știa nimic despre ea, nimic altceva în afară de faptul că venea din nord și cunoștea toate dedesubturile afacerii cu pline. Nu știu cine este tatăl copilului sau de ce nu este cu tine, dar am să-ți spun un lucru: a pierdut de două ori: și pe tine, și pe copilaș!

Cathleen zîmbi în felul acela liniștit, gînditoare. Se torturase de nenumărate ori, neștiind dacă să-i spună lui Silas despre copil și de fiecare dată ajungea la concluzia că nu ar face deloc bine.

Rugămintea șoptită a lui Norman Trent îi invadă gîndurile.

– N-ai să-i spui lui Megan, nu? Dacă te întreabă ce am vorbit, n-ai să-i spui nimic, nu-i așa?

Cathleen îi promise că nu o să spună o vorbă.

– Totuși, o să vrea să știe de ce ați vrut să mă vedeți. Am să-i spun doar că sunteți îngrijorat că exagerează cu munca, nu?

Norman se gîndi că era o soluție foarte bună.

Următoarele ore zburară pe nesimțite, fără ca Megan să aibă vreo ocazie să o iscodească și, în plus, Norman se învîrtea de colo-colo de parcă ar fi mers pe cărămizi încinse.

– Te simți bine? îl întreabă Megan cu îngrijorare.

– Mai bine ca niciodată ! îi răspunse el și îi zîmbi atât de frumos, încît ea simți că se topește de emoție și încîntare.

– Ce vroia de la tine? o întreabă pe Cathleen imediat după ceai sus, în locuința lor. Ați stat ceva timp în birou... între

patru ochi și discutînd de parcă ați fi pus la cale cele mai ascunse secrete.

– Chiar așa! Cathleen știa că bănuia ceva și, ca să o necăjească puțin și să nu mai pună atîtea întrebări, spuse: Ne gîndeam să fugim amîndoi. E îndrăgostit lulea de mine și nu mai poate aștepta pînă ajung ceva în viață.

La început, Megan nu știu *ce* să creadă, dar văzu strălucirea din ochii lui Cathleen și izbucni în rîs:

– Drăcușorule! o certă ea. Chiar m-ai făcut să cred! Vezi că n-ai avut dreptate, Cathleen. Ți-am spus. Megan părea încîntată. Nu se gîdea să te dea afară, pînă la urmă.

Ca să nu fie obligată să spună o minciună, Cathleen încuviință numai.

– Cred că i se întîmplă ceva lui Norman. Megan se tot frămînta în legătură cu asta de vreo jumătate de oră.

– De ce?

– Nu sînt sigură. Mi s-a părut atît de plin de el în după-amiaza asta, zîmbind și tot plimbîndu-se de colo-colo, trăgînd cu coada ochiului spre mine.

– Asta pentru că nu știe cum să-și ia ochii de la tine.

– Chiar crezi?

– Sînt sigură.

– Oh, Cathleen, chiar îmi doresc să mă fi cerut de nevastă.

– Oh, o să te ceară, din clipă în clipă, ai să vezi.

Cu gîndul acela în minte și cu o dorință arzătoare de a visa la minunatul ei Norman, Megan se vîrî în pat.

O jumătate de oră mai tîrziu, zgomotul făcut de sforăitul ei plin de mulțumire se răspîndea în aer. „Bietul Norman”... Cathleen rîse ușurel. „Habar nu are în ce s-a băgat.” Chiar și așa, se bucura pentru amîndoi. Tu și cu Norman vă potriviți

unul cu altul, Megan, ca două boabe de mazăre în aceeași teacă.

Cînd puțin mai tîrziu Megan, tot agitîndu-se în somn, se dezveli, Cathleen traversă camera în vîrfurile picioarelor și trase pătura pe ea.

– O să aibă grijă de tine! șopti ea. Și chiar o meriți din plin.

În dimineața următoare sosi o scrisoare de la Jessie.

Dragă Cathleen,

Am fost atît de încîntată cînd am primit scrisoarea ta săptămîna trecută, și sînt bucuroasă să știu că ești bine. Îmi fac foarte multe griji pentru tine știindu-te departe de mine, unde nu pot să te am sub ochi. Ai rămas aceeași fată înțeleaptă și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Știu că nu vii acasă din cauza tatălui tău. Știu că ești îngrijorată că el tot nu vrea să știe de tine și poate-i așa, poate că nu, nu ți-aș putea spune.. Dar ceea ce pot să-ți spun este că pare al naibii de singur.

Chiar alaltăieri mi-a zis că Lou Matheson a întrebat de tine. Cred că era doar un pretext ca să afle cum îți merge. Să nu te superi, trebuie s-o spun, că și tînărul mă oprește mereu pe stradă, întrebînd în fel și chip de tine. „Ce mai face?” zice el. „Pomenește de mine în scrisori vreodată?” și „Nu se gîndește să vină acasă?” După cum vezi, cred că îi pasă cu adevărat de tine. Să nu te superi, fata mea, dar nu mă pot abține să nu mă întreb și eu asta. Cînd vii acasă? Și poate o să se întîmple mai devreme sau mai tîrziu. Mă îngrijorează că ești singură, și însărcinată și fără mine ca să te ajut.”

Oprindu-se pentru o clipă, Cathleen ținu scrisoarea în poală.

— E atât de îngrijorată din cauza mea, îi spuse lui Megan, care o ascultase citind scrisoarea cu voce tare. Aș vrea să nu se mai frământa atât. Mă face să mă simt vinovată.

— Termină de citit scrisoarea, o îndemnă Megan. Ce-ți mai spune?

Cathleen continuă:

Nu cred că știi, dar Silas și nevasta lui s-au mutat la conac. Cred că e o greșeală mare, pentru că dacă-mi dai voie, îngrozitoarea aia de Helen Turner are gânduri mari să facă parte din familie cu orice chip.

Să nu te superi, am impresia că a vrăjit-o pe Lucy cu șarmul ei prin nu știu ce metode, pentru că alături le-am văzut pe amândouă în trăsură, ca și când ar fi fost cele mai bune prietene. E cam bătător la ochi, nu-i așa?

Mi-a dor de tine, Cathleen, fetiço.

Te rog, măcar de dragul unei femei bătrâne, n-ai vrea să vii acasă?

Știu că plecarea n-a fost vina ta, dar a curs multă apă pe sub pod de atunci, așa aș zice.

Acum cred din toată inima că și tatălui tău îi este dor de tine și că te-ar primi cu brațele deschise. Dar nu cred că ar ceda, și cu mâna pe inimă, nu-ți pot promite că te-a iertat da tot.

Știu că ești cu prietena ta, Megan, și mă bucur pentru asta. Dar ești departe de familie și casă, și cred că sînt momente cînd singurătatea te apasă. Mă rog pentru tine în fiecare seară, rugîndu-L pe Dumnezeu să-ți dea putere și să fii sănătoasă.

Nu-mi doresc decît să fiu iarăși tînără și să pot călători mai ușor.

Dar vreau să vin să te văd în curînd, cînd o să se mai îmbunătățească vremea.

Pînă atunci, Dumnezeu să te binecuvînteze. Transmite-i toată dragostea mea lui Megan. Ca întotdeauna, am să aștept cu nerăbdare următoarea ta scrisoare.

Bunica ta dragă, Jessie.

Urmă un moment în care cele două tinere se gîndiră la conținutul scrisorii care le făcuse pe fiecare în parte să simtă singurătatea în felul său.

– Mi-aș dori să o întîlnesc, zise Megan dintr-o dată. Pare o femeie atît de plăcută.

Nu era pentru prima dată cînd îi vorbea de Jessie și cu cît îi vorbea mai mult despre ea, cu atît i se făcea și mai dor de aceasta.

– Ai să te mai întorci vreodată acasă? o întrebă Megan.

– Cîteodată îmi doresc să pot, dar ... Cathleen își cunoștea tatăl prea bine. Dar nu eu decid. În mintea ei neliniștită văzu aievea casa aceea mică, pe tatăl ei stînd în scaunul lui și citind ziarul, pe Jessie agitîndu-se lîngă plită. Atît de departe și totuși atît de aproape, încît în acea clipă sufletul i se umplu de bucurie, în ciuda distanței care-i despărțea.

– Poate că are dreptate, gîndi Megan cu voce tare. Poate că dacă te vede din nou, tatăl tău o să te primească cu brațele deschise.

Cathleen scutură din cap.

– Nu mă bizui pe asta, răspunse ea cu un mic zîmbet strîmb. Fratele meu, Robert, a fost întotdeauna o pacoste, așa că pe mine m-a socotit mereu demnă de încredere. Dar cînd a aflat că o să am un copil, a fost de rău! E un om mîndru și l-am făcut de rîs după cum vezi. Cînd o spuse pe tonul acela, clar și răspicat, sună ca ceva îngrozitor. M-a aruncat

afară și, îți spun sincer, nu-l pot învinovăți. Așa cum spunea bunica întotdeauna, „cum îți așterni, așa dormi!”

Asta era tot ce trebuia să facă, se gândi ea. Și totuși era o situație tristă, din cauza căreia nu mai avea somn noaptea, întrebându-se când și unde se vor termina toate astea.

Cathleen nu putea ști, dar se petreceau deja lucruri ce urmau să-i schimbe cursul vieții.

15

Era cinci și jumătate când Megan intră pe ușă val-virtej, cu fața luminată de fericire și cu mâinile ridicate, grăbindu-se s-o îmbrățișeze pe Cathleen.

– M-a cerut de nevastă! strigă ea și dansa de bucurie prin cameră. Oh, Cathleen, Norman m-a cerut de nevastă și eu am acceptat! Rîzînd și plîngînd în același timp, spuse: De-aia mă tot urmărea cu privirea... și eu care credeam că am greșit cu ceva. Dar, oh, nu-mi vine să cred. Chiar nu-mi vine să cred!

Cathleen se așteptase să se întîmple asta, dar fu și ea la fel de emoționată.

– Mă bucur pentru tine, îi spuse ea cu sinceritate. Tu și Norman vă potriviți atît de bine.

Cînd Megan se mai liniști, comentară amîndouă fericitul eveniment. Megan îi spuse cum Norman fusese preocupat să-și pună la punct lucrurile datorită iminentei vînzări a afacerii.

– Mai ales tu îl îngrijorezi, zise ea.

– Nu are de ce! o asigură Cathleen. Pot să-mi port singură de grijă. Chicoti, gîndindu-se la asta. Dacă lucrurile stau în felul ăsta, aș putea oricînd să lucrez cu bătrîna Maisie la taraba din piață.

– Nu poți face asta! zise Megan cu groază. Întotdeauna țigile și trîmbițează, și tutunul ăla îngrozitor al ei miroase ca o oaie moartă.

– Glumeam, o încredință Cathleen. Dar Maisie e destul de inofensivă. Ar putea fi și mai rău decît să lucrez la taraba ei. Rîsul ei izbucni iarăși. Atîta vreme cît stau departe de ea, o să-mi fie bine.

Megan chicoti.

– Mai ții tu minte cînd a insistat să se urce pe scară să verifice făina? Norman aproape că și-a ieșit din minți, cînd una din fete a spus că i-a văzut fundul gol, pentru că nu avea chiloți pe ea.

Cathleen își aminti de parcă se întîmplase ieri.

– Dar ce spui de întîmplarea aia cînd a petrecut o jumătate de oră în birou reproșîndu-i lui Norman că i-a trimis cu două briose mai puțin la comandă? După ce a plecat, el a ieșit de parcă îi luase foc coada.

Megan încheie:

– Bietul Bill Bentley, a fost trimis să deschidă toate ferestrele, pentru că era un miros îngrozitor ... și a ieșit de acolo roșu la față, pentru că și ținuse respirația! Cathleen izbucni în rîs. Nu mai putea să se oprească din rîs, și nici Megan.

– Nu e de rîs, e răutăcios din partea noastră, o certă ea, și printre hohotele puternice, Megan o aprobă.

Mai tîrziu, după ce terminaseră de mîncat și totul fu spălat, Megan se aranjă pentru întîlnire.

– Mă duce la spectacolul de revistă din Bethnal Green, zise ea, fardîndu-și obrazii cu pudră. A zis că mîine o să mergem să-mi ia un inel. De atîta emoție, își dădu cu pudră în ochi. Oh, uite ce am făcut acum! Apoi se murdări și pe haină și începu să se vaite. Cum arăt? Ce-o să zică despre mine?

– O să creadă că ești prostituată și o să aibă dreptate, o tachină Cathleen. Dar se ocupă puțin de ea și curînd Megan era drăguță ca o poză. Mergi și distrează-te, zise ea, și să nu te întorci devreme. O văzuse o dată pe Megan puțin cherchelită și nu prea-i plăcuse cum arăta.

Chiar în clipa cînd ieșea pe ușă, Megan spuse, plină de sine:

– Își vinde afacerea cît mai repede posibil, apoi o să mă ducă într-o călătorie. Dar mai întîi ne căsătorim. Vreau să-mi fac o rochie imensă, cu multe volane și dantelă și cu o trenă lungă, și amîndoi vrem să avem mulți copii. Vrei să-mi fii domnișoară de onoare, Cathleen?

Cathleen îi spuse că este onorată.

– Atîta timp cît nu te deranjează că am o burtă cît un balon, rise ea.

Megan îi spuse că nu-i pasă:

– Tu ești cea mai bună prietenă a mea și singura, și oricum, arăți bine, cu burtă mare sau fără. Spunînd asta și mai învîrtindu-se puțin, ca să-și admire rochia neagră și asortată, plecă.

Dînd la o parte perdelele, Cathleen o văzu urcîndu-se în trăsură. Apoi se așeză pe canapea și se gîndi pentru o clipă la viața ei și la viitorul ce o aștepta. Nu părea cine știe ce! se gîndi ea.

Dar veștile despre apropiata nuntă a lui Megan și toate planurile ei emoționante, o făcură pe Cathleen să zîmbească. Măcar una din ele reușise să-și refacă viața.

Jake Brewer nu prea fusese în apele lui toată ziua.

Cu doar zece minute înainte să iasă din schimb, se îndreptă spre foaiерul de la Hotelul Riverside, fumînd cu nervozitate și privind din cînd în cînd la ceas.

– Bine, Jake, preiau eu de aici. Noul recepționar era un tip înalt și slab, cu o față îmbătrînită și cu personalitate. E o noapte liniștită, nu? zise el căscînd leneș.

– E ca de obicei, replică Jake. Nu mi-ar plăcea să te văd învins de grabă. Aproape smulgînd haina din cui, ieși pe ușă și se făcu nevăzut.

– Te duci la birt? îi strigă din urmă bărbatul.

– Nu te privește! mîrîi Jake.

Douăzeci de minute mai tîrziu, după ce se luptă cu vîntul tăios din acea seară, dădu buzna în birt, pufăind și respirînd greu și frecîndu-și mîinile ca să-și pună sîngele în mișcare.

– E al naibii de frig afară! îi spuse hangiuului. Dă-mi o bere și un pahar, ceru el cu voce groasă. N-a întrebat nimeni de mine? Mă cheamă Jake Brewer.

Hangiuului nu-i plăcu deloc individul. Îi servi berea și paharul pe care le ceruse.

– N-a întrebat nimeni de dumneata. Și aș fi știut, de vreme ce sînt aici de două ore.

– Un bărbat scund cu o pată, insistă Jake. Poartă o haină lungă cu o șapcă gri ... șchiopătează cînd merge.

– Nu!

– Servești singur aici sau mai ai vreun ajutor? El și cu bărbatul în cauză stabiliseră să se întâlnească aici la acea oră, în acea zi, și acum, fără nici un semn de la el, Jake era cam pe tușă.

– Uite ce e, tipule. Hangiuul cunoștea soiul de oameni ca Jake, și nu-l încurajă în presupunerile sale. Nu am nici un ajutor și nu a venit nimeni aici, care să corespundă descrierii tale. Așa că, dacă nu te superi, am treabă.

Renunțînd să mai insiste pe lîngă hangiu, un tip masiv cu un grumaz ca de taur și cu pieptul puternic, Jake încuviință:

– Bine, bine! Întrebam și eu! Chiar dacă se lăsa uneori prostiț, nu era nebun. Nu s-ar fi amestecat niciodată într-o belea, dacă putea s-o evite. În plus, trebuia să se întâlnească cu cineva de la care sperase să primească niște vești despre ticăloasa aia de Megan! Nici o femeie nu i-ar fi scăpat fără să plătească pentru asta. Așa! O să rămână acolo pînă cînd o să apară, chiar de-ar fi să stea pe trotuar după ora închiderii.

Luîndu-și băutura, se întoarse să caute o masă. Erau vreo cîțiva oameni la tejgheaua barului și un bărbat cînta la pian, undeva, în spate, dar nu era nimeni care să semene cu cel pe care-l aștepta.

– La naiba! Găsind o masă lîngă ușă, se așează și continuă să se uite împrejur, enervîndu-se din ce în ce mai tare pe măsură ce trecea timpul.

La zece treizeci apăru și cel pe care-l aștepta. De cum intră pe ușă, Jake îl înșfăcă.

– Unde dracului ai fost? Făcîndu-i vînt spre masă, se așează și el pe un scaun. Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decît să mă învîrt pe aici sub ochii a tot felul de indivizi dubioși holbîndu-se la mine? Ai idee de cît timp te aștept? Scuturîndu-l pușin, șuieră printre dinți: Ei, bine, ai ceva pentru mine?

În timp ce căuta grăbit prin buzunarul hainei, Jake îl simți pe bărbat tremurînd ca o frunză.

– Mi-e atît de frig că nu-mi mai simt degetele! zice acesta bravînd.

– Vezi să nu-mi simți pumnul, chiar acu'! îl amenință Jake. Ca orice laș, nu putea să se abțină cînd era vroba de unii mai mici decît el. Ei bine, ai găsit-o?

Respirînd ușurat, omulețul scoase un mic carnetel de buzunar.

– Uite, am aici adresa ei și toate celelalte.

Aproape că sări de pe scaun de frică, atunci când Jake i-l smulse din mână.

– Totul e acolo, cum am spus. Are o cameră închiriată împreună cu o altă angajată a lui Norman Trent. Dar mai e ceva. Nu o să-ți placă, mă gîndesc...

Tăcu, atunci când Jake își aruncă ochii pe pagina din dreapta și începu să citească, izbucnind după un minut.

– Tîrfuliță trădătoare ce ești! Aruncînd carnetul pe masă, se strădui să rămînă calm o vreme, cu ochii mici și cu gura strînsă. De două ori luă carnetul, și de două ori păru că nu-i venea să creadă ceea ce scria acolo. O s-o jupoi de vie, pe cuvîntul meu!

– Ți-am spus că n-o să-ți placă.

Făcîndu-și curaj, omulețul revăzu ce scrisese în carnet.

– Nu m-ai lăsat să-ți spun! zise el, s-a încurcat cu patronul și are de gînd să se mărite. Mai mult decît atît, ăla o să o ia în călătorie. Își vinde afacerea ca să poată fi cu ea. Măi să fie! I-am văzut împreună, prostindu-se, ca doi copii într-un nenorocit de magazin de jucării!

Jake îl apucă de gît.

– Nu am nici o vină! se apăra el. Îți spun doar ceea ce am descoperit. M-ai plătit ca să-i dau de urmă și asta am făcut. Îți dai seama de asta, nu, Jake? Îți dai seama că nu e vina mea?

– Hei! Vocea tunătoare a proprietarului birtului le atrase atenția. Dacă aveți de gînd să vă bateți și să vă certați, ieșiți imediat sau vă dau eu afară cu mîna mea!

Eliberîndu-l din strînsoare, Jake își întinse mîinile spre proprietarul birtului.

— E doar o mică neînțelegere, care o să se rezolve. Bănuitor, hangiuul își văzu de treaba lui, cu un ochi la clienți și cu altul la Jake și la prietenul lui.

Înghițind o dușcă de bere, Jake îi împinse al treilea pahar de băutură amicului.

— Ia! Era mai calm acum. Ai făcut treabă bună.

Ușurat de-a binelea, omulețul luă o dușcă sănătoasă din băutură.

— Măi să fie! E mai bine! chicoti el, cu vocea încă sugrumată din pricina strînsorii lui Jake.

Întinzîndu-se spre el, ca să nu audă nimeni, Jake întrebă:

— Cum arăta ea? Rînji. E tot la fel de drăguță?

Surprins, omul îi răspunse cu umor:

— E o fată pe cinste! Dar în sinea lui gîndea cu totul altceva. Sigur, era acceptabilă, dar nu drăguță. Mai degrabă, prietena ei era drăguță. Frumoasă chiar, și lăsată grea de vreun bărbat care își făcuse poftetele cu ea și fugise, înainte să fie nevoit să plătească pentru asta.

— Nu e ceea ce numești o frumusețe care să-ți ia mințile! spuse Jake, dar e bună la pat și știe cum să-i facă pe plac unui bărbat, dacă pricepi ce vreau să spun.

Omul scutură din cap.

— Nu pot spune că da! răspunse el cu voce tristă. Nu prea am avut noroc la capitolul ăsta.

Jake chicoti.

— Cu banii pe care ți-i dau, ar trebui să cutreieri străzile și să-ți găsești o femeie înainte să te lase puterile.

— Femeia asta... Megan? Ignorînd cu înțelepciune expresia fioroasă de pe fața lui Jake, omul întrebă: Dacă tot te preocupă soarta ei, de ce ai lăsat-o să plece?

— N-am lăsat-o eu să plece! răbufni Jake. Vițica a fugit. Ne-am certat și am plesnit-o. Nu mai înțeleg. Am mai lovit-o

și înainte, dar nu a mai fugit niciodată ca acum. Am crezut că o să vină înapoi cu coada între picioare, dar au trecut două zile, apoi o săptămână și nu am primit nici o veste de la ea. Am umblat peste tot. Timp de două săptămâni întregi am scotocit peste tot pe unde am crezut că s-ar fi putut duce, dar nu era nici un semn de la ea pe nicăieri. Și așa ai ajuns tu în povestea asta.

– N-a fost ușor de găsit și o să-ți spun și de ce.

– Hei! Să nu crezi că o să-ți plătesc mai mult decât ne-am înțeles, pentru că nu am s-o fac.

Omul chiar se gândise la o bonificație, dar simți pericolul din privirea lui Jake și se răzgândi.

– Nici nu mă gândesc! minți el. Avem o înțelegere. Mi-am făcut treaba și ți-am adus rezultatele, așa că de acum încolo problema îți aparține. Îl prinsese de mână, dar Jake păru să nu observe.

În schimb se tot gândea la strașnica lui Megan.

– E a mea! Izbi cu pumnul în masă, făcându-l pe cel din fața lui să se bucure că nu era în locul lui Norman Trent. Am s-o aduc înapoi, ai să vezi tu! Făcându-i semn cu ochiul, mai înghiți o dușcă de bere. Am avut o înțelegere, spuse el. Ea și cu mine trebuia să oficializăm relația într-una din zile, doar că m-a cam speriat cu prostiile ei și cu poveștile cu zîne. Vroia o casă, și o grădină, și o groază de copii, ceea ce m-a înspăimîntat de-a binelea. A trebuit s-o plesnesc, da, trebuia s-o fac să coboare cu picioarele pe pământ, de-asta am făcut-o! Începu să chicotească ca un nebun. Am să-i trag o chelfăneală cînd o s-o văd, șopti el. Trebuie să învețe cine-i este stăpîn.

Era ceva în atitudinea lui Jake care-l cam speria pe detectiv.

– Cred că cel mai bine ar fi să plec! mumură el. Dacă nu mai ai treabă cu mine, am plecat.

– Știi că am băgat-o în spital o dată, știai? Nu știai, nu? Ei bine, i-am rupt două degete de la mîna dreaptă. A fost vina ei. Nu trebuia să se ferească atunci cînd am vrut s-o lovesc, nu-i așa?

– Ai terminat? Trebuie să prind tramvaiul.

– Altă dată am pîndit-o și am încuiat-o în dulap. Am stins lumina și am lăsat-o pe întuneric. Nu prea i-a plăcut... amărita, se teme de întuneric. Dar i-am dat drumul de dimineață, înainte de a veni muncitorii. Am făcut dragoste acolo și atunci. Nici asta nu i-a plăcut, dar nu mi-a păsat. Dacă vreau, nu mă dau în lături, asta fac.

– Mai bine îmi iau carnetul înapoi. Dîndu-și seama că Jake o cam luase razna, vroia să plece cît mai repede. Sînt lucruri acolo de care am nevoie. Alți clienți, înțelegi?

– Mă gîndesc să-i rup gîtul pentru ceea ce mi-a făcut.

– Uite ce e, mai am și altele de făcut. Știi cum e. Omul trebuie să-și cîștige pîinea.

Pe neașteptate, Jake îl apucă de încheieturile mîinilor.

– N-ai auzit nimic din ce am spus, nu-i așa, amice? Nu face nimic.

Surprins, celălalt bărbat fu uimit de iuțeala cu care i se schimbase dispoziția.

– Sînt tare de urechi, zise cu un zîmbet nervos. Oh, și o memorie cumplită. Ciudat, uit totul, cu excepția banilor pe care îi cîștig. Nu era un tip prea subtil, dar era disperat.

Căutîndu-se prin buzunar, Jake scoase un pumn de monede și le aruncă pe masă.

– Ajunge?

Omul le numără în palmă, surprins să afle că era mai mult decît conveniseră.

– Am plecat.

Ridicîndu-se, Jake începu să rîdă.

– Ți-am spus că sforăie ca un porc?

Bărbatul cel mic scutură din cap.

– Da, așa face. Mereu am amenințat-o c-o s-o strâng de gît în somn! zise el. Uneori era așa de speriată că nici nu se mai culca.

Deodată, zîmbetul îi îngheță și fața i se întunecă. Revenindu-și, îl apucă de mînă, trăgîndu-l spre el:

– Dacă nu-și vede de treburile, poate chiar am s-o ... strîng de gît, vorbesc serios. O să fie păcat, nu? Mai ales că te-ai străduit atît să mi-o găsești.

Pe cînd se îndepărta, omul auzi rîsul de maniac al lui Jake. „Doamne Sfinte, ce am făcut?” murmură el în timp ce mergea agale pe stradă. „Sînt plătit să găsesc pe cineva și nu-mi pot asuma răspunderea pentru ceea ce se întîmplă după, nu-i așa?” Un soi de panică îl cuprinse gîndindu-se la Megan. „Biata copilă. Bărbatul ăsta este un nebun! Cred că o să mă las de meseria asta și o să-mi caut alta”.

Dar, după ceea ce s-a întîmplat, va trece mult timp pînă să-și găsească altă ocupație. În primele ore ale dimineții, fusese găsit pe aleea din spatele cîrciumii bătut rău, cu buzunarele goale și toate degetele rupte.

Cînd l-au întrebat cine l-a bătut, a spus că nu știe.

Nu îndrăznise să spună. Nu atîta vreme cît amenințarea lui Jake Brewer îi mai răsuna în urechi.

16

Zilele treceau.

Megan era ca prinsă într-un vîrtej.

– Sînt doar două săptămîni de cînd Norman m-a cerut de nevastă și a și semnat contractul pentru brutărie. Am stabilit

data nunții și nici nu mi-am luat inelul, sau să merg să probez rochia de mireasă!

Cathleen își spăla părul la chiuvetă.

– Megan, toamnă-mi niște apă, te rog. Clipind dintr-un ochi, lăsă capul plecat deasupra ligheanului. Grăbește-te. Îmi intră săpun în ochi.

– Megan traversă în fugă camera, luă o cană mare și turnă jumătate din apă peste clăia de păr lui Cathleen.

– E de ajuns? Ar fi fost pentru Megan, dar părul lui Cathleen era des ca o pădure. Așteaptă, încă mai ai săpun, și mai turnă și restul de apă. Asta e. Întinzându-i prosopul, suspină din tot sufletul. Dacă aș fi avut măcar inelul, nu mi-aș mai face griji că Norman s-ar putea răzgîndi. Ce să mai zic de rochie? Dacă nu e gata la timp?

Megan, nu te mai frămînta atît! Cathleen se uită la ea pe sub prosop. Ai să ai inelul și ți s-au luat deja măsurile pentru rochie; mîine ai prima probă, și a fost comandată de ceva vreme.

– Megan zîmbi timid.

– Nu-i minunat Norman? gînguri ea. Mi-a găsit cel mai bun croitor din Londra, Dumnezeu să-l binecuvînteze.

– Gata! Înfășurîndu-și prosopul pe cap ca un turban, Cathleen puse ibricul pe foc. Se tot agită de cînd ai acceptat să te măriți cu el. Și-a vîndut afacerea în timp record, a fost de nu știu cîte ori la cumpărător, apoi la bancă și printre picături, a urmărit mersul brutăriei și ți-a căutat și ție un croitor. Spălînd ceainicul de resturile rămase, îl umplu cu apă fierbinte. De-abia a mai avut timp de cîte ceva, și știu asta pentru că mă lasă pe mine să mă ocup de tot cînd pleacă.

– Ai dreptate. Megan o spusese cu convingere. N-o să se răzgîndească, nu? Nu și cînd și-a bătut capul atîta.

– Nu, n-o s-o facă. Turnînd ceaiul, adăugă lapte în ambele căni și cite o linguriță de zahăr. Nu te mai agita atît, că o să înnebunim amîndouă. Întinzîndu-i lui Megan cana, se așeză pe scaun. Se așeză greoaie în scaun. Ai să-ți iei inelul curînd, nici nu mă îndoiesc. Îi zîmbi cu subînțeles lui Megan.

Megan remarcă aceasta și deveni brusc bănuitoare.

Strîmbîndu-se, Cathleen o tachină:

– Să-ți spun un mic secret?

Simțind că era vorba de ceva în avantajul ei, Megan zînji:

– Mai întrebi?

– Se întîmplă să știu că a vorbit cu un bijutier.

Megan scînci ușor.

– De unde știi?

– Pentru că am găsit o scrisoare pentru el de la „Pontefract și Fiul, Bijutieri prin excelență”. Asta scria pe plic.

Lui Megan i se tăie respirația.

– Sînt cei de pe strada Regent. Oh, Cathleen, e ăla cu flori la fereastră și cu toate zorzoanele alea.

– Să nu scoți o vorbă, sau o să creadă că l-am spionat.

Megan îi promise că nu o să sufle nici un cuvînt.

– Mă prefac că e o surpriză.

– Bea-ți ceaiul că trebuie să mergem la cumpărături, să-ți cauți niște lenjerie intimă. Rîse. Și un capot de mătase elegant, ca să fii sigură că o să-l înnebunești.

– Hei. Termină!

– Bine, bine, unul roșu cu pene.

Megan izbucni în rîs.

– Vrei să arăt ca un pui? O să-și piardă capul, dar cine l-ar putea învinovăți?

Cathleen observă o expresie nebunească pe chipul ei.

– Nu ești îngrijorată, nu, Megan? Întrebă ea. Mă refer la tine și la Norman ... și ... înțelegi ce vreau să spun.

Megan știa, și ei îi trecuse asta prin cap.

– Sînt un pic îngrijorată, mărturisi ea. Vezi tu, noi doi nu ... o roșeață i se răspîndi pe față, făcîndu-i trăsăturile să strălucească... nu ne-am culcat împreună, așa că nu știu cum o să fie.

– Nu mi-ai spus niciodată că ai fi virgină. Lui Cathleen i se păru ciudat, pentru că ea și Megan avuseseră o discuție pe tema asta.

– Nu mai sînt virgină! mărturisi Megan cu tristețe. Dar singurul bărbat cu care am fost pînă acum a fost Jake Brewer, și era un om brutal.

– Jake Brewer? Cathleen se străduia să-și amintească numele. Nu e ăla de la hotelul unde ai lucrat?

Încuviințînd, Megan îi spuse:

– Avea obiceiul să mă bată crunt. O dată, m-a încuiat într-un dulap o noapte întreagă. A fost îngrozitor! Erau păianjeni peste tot. Se scutură înfiorată, amintindu-și prin ce trecuse.

Cathleen era șocată.

– Sună de parcă ai fi fost chinuită rău!

– Norman nu o să mă lase, nu.

– Cred că Norman nu are nici măcar un os *rău* în trup! Cathleen lucrase cu el destulă vreme ca să-l cunoască drept un om cu principii. Mai mult, adoră pămîntul pe care calci.

Înroșindu-se violent, Megan fremătă de emoție și se agită.

– Chiar crezi lucrul ăsta, Cathleen?

Terminîndu-și ceaiul, Cathleen se ridică de pe scaun și o îmbrățișă.

– Știi că am dreptate. Dacă îndrăznește cineva să se atingă de un fir de păr din capul tău, o să aibă el grijă să nu scape nepedepsit.

Megan ridică privirea spre ea.

– Ești atît de bună cu mine, zise aproape plîngînd.

O mai îmbrățișă o dată, apoi:

– Mă bucur că te-am făcut să zîmbești în cele din urmă.

Pe cuvînt! M-ai înnebunit cu inelul tău și cu rochia, și cu frămîntările tale dacă o să se răzgîndească sau nu. Totul o să fie bine pînă la urmă, ai să vezi.

Megan era grozav de fericită.

– Mă întreb cînd o să-mi spună de bijutier?

– Hei! Ajunge! Nu te mai frămînta atît. Trăgîndu-și chiloți curați pe ea, se dezbracă de cămașa de noapte. Surprinzîndu-și imaginea în oglindă, mîrîi: Uită-te la mine! Crește cu fiecare minut ce trece.

Privind-o, Megan o invidie:

– Ești frumoasă! zise ea. Cathleen era atît de încîntătoare, se gîndi ea, cu părul ei rebel și această împlinire, cu sîinii plini de mămică în devenire; avea pielea fină, ca de mătase, pîrînd că strălucește. De-abia aștept să am un copil cu Norman.

Cathleen zîmbi.

– Nu e ușor, o avertiză ea. Nu poți să stai întinsă ca lumea în pat. Te îngrași și devii mai obosită și uneori crezi că nu se mai termină niciodată. Zîmbetul i se accentuă. Dar e minunat să simți copilul mișcîndu-se, și să știi că în curînd vei ține în brațe un omuleț adevărat, și că acel omuleț este parte din tine și din altcineva. E un miracol, nu încape îndoială. Ca întotdeauna, Silas era puternic prezent în mintea sa.

– Ți-e dor de el, nu?

Cathleen încuviință, cu inima plină de amărăciune. Dar știa cum stăteau lucrurile și se străduia să se obișnuiască cu ideea. Străduindu-se să zîmbească, îi spuse lui Megan:

– Pregătește-te, pentru că avem multe cumpărături de făcut. Chiloți de mătase, și papuci pufoși, și ciorapi cu broderie...

– Hei, nu port din astea nici măcar pentru Norman.

– Bine, bine. Atunci o să-ți iei niște pantaloni scurți din finet cum poartă bunica, și, cum e iarnă, o să cauți niște cămăși de noapte din flanelă și niște ciorapi lungi, știi de care, din cei vârgați și cu încrețituri.

Megan chicoti.

– Ai grijă ce spui, răutate ce ești!

Cu brațele depărtate și încercînd să meargă ca un manechin, Cathleen se plimbă prin mijlocul camerei, înclinîndu-se cînd într-o parte, cînd în alta, și continuînd:

– Oh, iată, trebuie să-ți iei o pereche de pantofi negri, confortabili, cu talpă joasă și o fustă lungă, neagră care să măture podeaua. Apoi trebuie obligatoriu să ai o pălărie din lînă verde care să-ți acopere ochii. Scoțînd perna din fața de pernă, și-o îndesă pe cap. Oh, și să nu uităm șalul gri, draga mea! Trăgînd fața de masă, și-o înfășură pe umeri. Așa trebuie să arate o mireasă, și e chiar minunat.

În strigătele și hohotele de rîs ale lui Megan, dansă și se învîrte prin cameră, oprindu-se cînd copilul se agita înăuntrul ei.

– Asta-i altceva, zise ea lăsîndu-se să cadă pe un scaun. Nu poți sări în sus cu un copil în pîntece.

O oră mai tîrziu, erau gata de plecare, îmbrăcate ca niște muncitoare, Megan cu o haină roșie, iar Cathleen într-un pardesiu călduros, larg în talie, care se mula peste burtă de cîte ori se mișca.

– E singurul lucru pe care-l pot îmbrăca zilele astea! zise ea în timp ce ieșeau pe ușă. Aș putea să-mi cumpăr o altă haină, dar nu prea-mi pot permite acum. Mai ales că făcea

economii din orice bănuț pentru ziua aceea care se anunța din ce în ce mai aproape cu fiecare minut.

Cînd se aplecă să încuie ușa, unul din nasturi se rupse.

– Trebuie să-mi iau un șal mare, gri! zise ea și, pentru o clipă, Megan chiar o crezu.

Căutînd în sacoșă după un ac de siguranță, Cathleen fixă cele două părți ale hainei acolo unde fusese nasturele.

– De ce nu ne întoarcem acasă să-ți coși nasturele? îi sugeră Megan.

– Nu avem timp, îi aminti Cathleen. E ora opt, sîmbătă dimineata. Știi cum vin tramvaiele și ce e în magazine. Dacă nu plecăm acum, o să avem o grămadă de așteptat în stația de tramvai.

Megan nu avea nevoie să fie convinsă.

– Ei, bine, mie una nu mi se pare plăcut să aștepti în frig! zise ea, și imediat se afla pe stradă.

– Măi să fie. E ger!

Luîndu-se de braț una pe cealaltă, merseră cu vîntul în față.

– Îți pătrunde prin haine! zise Cathleen, și trebui să se oprească să-și tragă sufletul.

Jake Brewer le urmărea grijuliu de la distanță.

Nu avea de gînd să o lase pe Megan acum să-i scape. Dar nici nu vroia să se întoarcă în Blackburn fără ea.

Pe la prînz, vîntul se mai înmuie și o rază de soare străluci, limpezind aerul.

– E mai bine. Femeia de la magazinul West End, le zîmbi celor două potențiale cumpărătoare. E mult mai frumos cînd strălucește soarele, remarcă politicoș, deși, fiind februarie, nu ne putem aștepta la mai mult, bănuiesc.

Uitându-se mai întâi la Cathleen și apoi la Megan, le crezu și obișnuite și neobișnuite în același timp. La început nu prea știa cui să i se adreseze, dar văzînd-o pe Cathleen însărcinată, se hotărî pentru lui Megan.

– Am înțeles de la directorul magazinului că o să te măriti în curînd?

– Așa e. Megan se simțea destul de ciudat în acele împrejurări.

– Și că ai o scrisoare de recomandare de la domnul Norman Trent?

– Da. Scoțînd scrisoarea din geantă, Megan i-o întinse cu blindețe.

– Un moment. Punîndu-și ochelarii pe nas, începu să citească scrisoarea, cînd Cathleen o întrerupse.

– Scuzați-mă! Lui Cathleen nu-i prea plăcea atitudinea de superioritate a femeii față de Megan. Directorul a văzut deja scrisoarea și a spus că este perfect acceptabilă. El ne-a trimis aici, așa că prietena mea poate să-și caute ce haine poartă din acest magazin. Dacă nu vă convine, putem merge jos să vorbim cu directorul! Era o amenințare fățișă și femeia își dădu seama de asta.

Imediat, fu toată numai un zîmbet și nu mai contenea cu scuzele.

– Bineînțeles că-mi convine, insistă ea. Domnul Trent e un client important aici. Dacă vrea să cumpere în contul lui, nu mă deranjează.

Punînd scrisoarea în sertarul de sub tejghea, făcu un semn larg cu mâinile:

– Vă rog. Puteți să vă uitați peste tot. Dacă aveți nevoie de ajutor, spuneți-mi și o să vă ajut cu plăcere. Între timp intenționa să nu le piardă din ochi. Numărase pînă acum mulți

hoți de magazine, care arătau mult mai bine îmbrăcați decât zdrențăroasele alea două!

În ora care a urmat, fetele s-au distrat de minune. Cu ajutorul unei asistente, Megan probă nenumărate haine, de la un albastru închis în două piese pînă la o rochie de un roșu aprins.

– Nu mă prinde, îi spuse lui Cathleen, care aproape că se îndrăgostise de ea. Nu prea am curaj să port așa ceva. În schimb, se hotărî asupra unei rochii de culoare crem, cu o jachetă și o pereche de pantofi asortați. E perfect pentru seară, zise ea și Cathleen fu de acord.

– Asta e tot?

Împachetînd costumele, împreună cu un șal din mătase maro și o pereche de ciorapi de mătase, femeia remarcă:

– Am reținut din scrisoarea domnului Trent că puteți cheltui orice sumă pînă la patru guinee. Dar nu ați cheltuit decît un sfert din suma asta.

– Asta-i tot ce vreau. Megan semnă pentru achiziționarea hainelor cu mîna tremurătoare, își luă sacoșa și cumpărăturile și se îndreptă spre ieșire cu așa o grabă, că femeia era aproape convinsă că puteau fi hoațe.

– Ai văzut cum au fugit? zise ea și se grăbi să-i spună directorului de bănuielile sale.

Privindu-i pieptul uriaș și gura mare, directorul îi domoli imaginația.

– Domnul Trent s-a străduit să vină pînă aici și să verifice totul ieri dimineată, răspunse el, așa că poți fi sigură că totul este în ordine, și nu sînt niște hoațe cum crezi. Era pentru prima dată cînd o văzu roșind și se gîndi că îi stătea bine. Domnișoară Tucker?

– Da, domnule?

– Vrei să luăm prânzul împreună? Intenționam să ies, dar putem servi niște sandvișuri aici în birou. N-o să ne deranjeze nimeni, dacă încuiem ușa. Zîmbi. Doar dacă vrei ...

– Oh, da, domnule. Parcă toate zilele ei de naștere se adunaseră într-una. Mi-ar face foarte multă plăcere.

Următoarea oprire fu la cafeneaua de peste drum. Cathleen cumpără pentru amîndouă cîte o cană de ciocolată fierbinte și cîte un sandviș cu șuncă.

– Înțeleg cum te simți! spuse ea.

– Nu pricep ce vrei să spui! Megan se comporta ciudat încă de cînd ieșise din magazin.

– Cred că nu ai mai cumpărat nimic altceva pentru că nu ai vrut să mai profiți de generozitatea lui Norman. Cînd Megan ridică privirea, făcînd ochii mari, ea continuă: Dacă vrei să-mi știi părerea, cred că ai procedat corect. Și eu aș fi făcut la fel.

Megan se luminează la față.

– Serios?

Punînd sandvișul jos, Cathleen își făcu semnul crucii.

– Îți jur pe viața mea.

Mai fericită acum, Megan îi explică:

– Trebuie să recunosc, nu prea m-am simțit bine în magazinul acela.

– Nici eu, mărturisi Cathleen. Nu mă simt în largul meu în asemenea locuri și nici nu cred că se va întîmpla vreodată altfel.

– Nici mie!

Ridicînd cana de ciocolată, Cathleen toastă:

– Pentru magazinul Bellamy !

– Unde-i magazinul ăsta?

Cathleen era ea însăși surprinsă. Denumirea îi scăpase de pe buze aproape fără să-și dea seama. Copleșită de nostalgie, schiță un zîmbet visător:

— E un magazin într-un colțișor de stradă în Blackburn. E condus de o femeie micuță și drăguță, pe care o cheamă Megan Bellamy. Vinde de toate... de la suluri de vată pînă la cizme de lucru și multe altele ...

— Pentru ea și pentru toți cei ca ea! Megan își bău ciocolata. Oh, trebuie să merg la toaletă! spuse, în timp ce se pregăteau de plecare. La drept vorbind și Cathleen simțea nevoia.

— E din cauza copilului! șopti ea. Mă apasă pe unde nu trebuie.

Femeia de la tejghea le-a fost de mare ajutor.

— *Avem* o latrină, zise ea, dar nu știu dacă merge. Blestemata aia are toane, ca și bărbatu-meu. Chicotind de propria-i glumă, le explică: Trebuie să mergeți în spate, jos, pe coridor. E prima ușă pe dreapta, dar nu e decît una, așa că o să mergeți pe rînd.

Cathleen insistă ca Megan să meargă prima, în timp ce ea mai sporovăi cu patroana.

— Cînd trebuie să naști? vru să știe aceasta.

— Mi s-a spus că o să fie cam prin a treia săptămînă din aprilie.

Femeia făcu un calcul rapid pe degetele butucănoase.

— Sînt șase-șapte săptămîni, ei?! Se uită la pîntecele lui Cathleen cu mirare. Arată de parcă ai duce juma' de duzină acolo!

Cathleen rîse.

— Așa s-ar zice.

I-ai ales numele?

Cathleen încă nu se hotărîse.

– Am ales unul sau două nume! mărturisi ea, dar nu mă grăbesc. Dacă mă hotărâsc la unul, s-ar putea să nu i se potrivească copilului, așa că prefer să aștept și apoi voi vedea.

– Nu ca mine. Am șase copii și toate numele au fost alese din pălărie. Chicoti. Pe unul îl cheamă Oakley, pentru că eticheta cu numele pălărierului s-a desprins și s-a amestecat cu celelalte.

Și ea, și Cathleen, se încinseră ca o casă în flăcări, și înainte să-și dea seama, erau antrenate într-o discuție lungă și interesantă despre copii și bebeluși și despre ce se mai întâmplă în astfel de situații.

– Uneori merge bine, alteori nu, contează numai cum îi crești.

Cathleen îi mărturisi fără să vrea despre ce credea ea despre fratele ei, Robert.

– Un măr stricat, așa cum spune tata.

– După cum ziceam, *se poate întâmpla*. Și o însoți pe Cathleen la masă și se porni să-i povestească despre propria-i mamă. Țuguindu-și buzele, scoase un fluierat: Acum cred că nu a existat alta mai rea ...

Nici una din ele nu-l văzuse pe Jake Brewer ascuns după un ziar, la o masă, într-un colț, lângă fereastră.

După ce le urmărise toată ziua pe Megan și pe Cathleen, așteptase momentul potrivit, și acum îl avea, ca un cadou pe tavă.

Pe furiș, se uită încotro o luă Megan, așteptînd o vreme, pînă cînd le văzuse pe cele două femei tăifăsuind. Abia atunci se luă după Megan. Dînd colțul, murmură:

– O ușa la capătul coridorului. Acolo era. Și-și jură că șleampăta aia o să se întoarcă împreună cu el, fie că-i plăcea, fie că nu.

Megan găsi toaleta cam pe la jumătatea culoarului. Îi luă ceva timp să deschidă ușa, plină de rugină și înțepenită și, când reuși, mirosul infect și frigul îi tăiară respirația.

– Nu-i chiar ca la Ritz, chicoti și intră. Dar nici eu nu sînt de viță nobilă, și nevoia e tot nevoie. Ridicîndu-și fusta, își dădu jos chiloții și suspină ușurată.

Cîteva minute mai tîrziu se aranjă și se grăbi să iasă de acolo.

– Cred că trebuie s-o avertizez pe Cathleen! murmură ea, deschizînd ușa cu piciorul.

Cînd bărbatul ieși din penumbră, inima aproape îi sări din piept:

– JAKE!

O privea crîncen, în felul acela viclean, atît de cunoscut, și de care se temea îngrozitor.

– Măi să fie! Am cam umblat după tine, șă știi.

Făcu un efort disperat să treacă de el, dar nu reuși. Strigă cînd o izbi de perete.

– Așa deci! Credeai că ai să mă păcălești, nu?

– N-am fi fost fericiți împreună, Jake! bîlgui ea. Dacă n-aș fi plecat, m-ai fi omorît, sînt sigură.

– Poate că da, poate că nu, dar asta nu schimbă nimic. Venind mai aproape de ea, coborî vocea, devenită acum un șuierat: Nimeni nu-și bate joc de Jake Brewer, nici chiar tu.

Teama străbătu ca un cuțit:

– Lasă-mă să plec, Jake, îl rugă ea. Mi-am refăcut viața, sînt fericită... mai fericită decît am fost vreodată. Dar uitîndu-se în ochii lui, înțelese că nu putea fi vorba de nici o îndurare. Te rog, Jake, nu-mi face rău.

Rîzînd ușurel, îi șterse lacrimile.

– E bun, Norman Trent ăsta? Te face să te simți femeie?

– Cum ai aflat de el?

Ridicându-și o sprinceană, se uită la fața ei.

– Nu văd cum de a mers atât de departe, încît să te ceară de nevastă, zise el cu cruzime. Nu ești deloc atrăgătoare; ești bună numai pentru mine. Coborîndu-și capul, o sărută apăsător pe gură, ștergîndu-și o urmă de salivă ce-i rămăsese în colțul gurii. Zilele tale bune s-au terminat, dragă, zise el tăios. Te-ai distrat, acum vii cu mine.

În timp ce se luptau, o plesni peste gură.

– Tîrfa! Am cheltuit o grămadă de bani căutîndu-te. Dă-mi un motiv cît de mic și ai să-l vezi pe dracu'. Ridicînd mîna, izbucni în rîs cînd o văzu ghemuise de frică. Așa-mi plăci! zise el strîngîndu-i sînul în palmă cu putere, încît îi dădură lacrimile de durere. Asta-i Megan pe care o știu... cea de care mi-a fost dor.

Sucindu-i mîna la spate, o împinse pe culoar.

– Dacă ai gînd să strigi după ajutor, *mută-ți gîndul!* o amenință el. Sau s-ar putea să mă ocup puțin de slînoasa aia de prietenă a ta și de slăbănogul cu care vrei să te măriți.

Știindu-l în stare să-i facă rău atât lui Cathleen, cît și lui Norman, și oricui i-ar fi stat în cale, lui Megan nu-i rămînea altceva decît să meargă cu el.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, se ruga să existe totuși cineva care să-l oprească.

Așteptînd în cafenea, Cathleen începu să se îngrijoreze din pricina lui Megan.

– Dacă o fi căzut în veceu, n-o s-o mai vadă nimeni niciodată, glumi femeia.

Dar Cathleen avea sentimentul straniu că se întîmplase ceva. În timp ce ieșea afară ca să-și caute prietena, un cuplu în vîrstă intră înăuntru.

– Două ceaiuri, vă rog, ceru femeia. După mine cred că ar trebui să fie închiși, iar cheia aruncată! continuă ea, arătând spre stradă. Un bărbat care lovește o femeie e un laș de cea mai joasă speță.

Bărbatul ei strigă deodată:

– Priviți! L-au prins pe ticălos! Cu Cathleen în spatele lui, se grăbi spre ușă. Te-au prins, laș nenorocit! Gunoii ce ești, cum poți să bați o femeie în halul ăsta?

Cînd văzu doi polițiști ducîndu-l pe Jake Brewer cu cătușe la mîini, lui Cathleen nu-i veni să-i creadă ochilor. În timp ce-l urcau în dubă, se gîndi imediat la Megan. Alerga ca o nebună pe stradă, uitînd de durerea dinăuntru ei, cu ochii căutînd în toate direcțiile.

– Megan! Și iat-o, în siguranță, în brațele unui polițist, suspinînd pe umărul lui, cu părul răvășit și cu fața plină de sînge.

Cathleen o îmbrățișă.

– Doamne Sfinte, ce ți-a făcut? Cum de te-a găsit? Niciodată pînă atunci nu mai fusese așa de înspăimîntată.

– E-n regulă, domnișoară, îi spuse polițistul. A încasat o porție de bătaie, dar nu are nimic rupt. Dîndu-i-o în grijă lui Cathleen, îi puse cîteva întrebări, legate de adresă și altele, ale căror răspunsuri le notă în carnet.

– Va trebui să veniți la secție cînd o să vă reveniți, domnișoară! îi spuse el lui Megan. Rutină, asta-i tot, să ne ajutați să întocmim dosarul. Pînă atunci, tînărul o să fie închis și o să stea acolo pînă o să vă hotărîți dacă o să dați declarație sau nu, să-l punem sub acuzație.

– Bineînțeles că o s-o facă! zise Cathleen foarte sigură în privința asta.

Dar Megan știa că era o decizie care ar fi putut avea consecințe grave pentru drăguțul ei.

– Du-mă acasă! o imploră pe Cathleen. Sînt bine. Chiar sînt bine.

Cathleen nu era însă de aceeași părere.

– *Nu ești bine deloc!* zise ea. Tremuri ca o frunză și ești plină de sînge pe față. Te duc la cel mai apropiat spital.

– Cathleen, nu, te rog.

Ceva în ochii ei, felul în care părea să-și fi revenit subit, o surprinse pe Cathleen.

– Asta-i ceea ce vrei cu adevărat, Megan? o întrebă, cu blîndețe. Vrei să mergi acasă?

O simplă încuviințare din cap fu de ajuns ca s-o convingă.

– Bine. Dar, hai să te cureți mai întîi. Ai nevoie de o băutură fierbinte și dulce, să-ți revii din șoc. Instrucțiunile de prim-ajutor primite de la tatăl ei, se dovediseră a fi utile pînă la urmă, se gîndi ea.

Întorcîndu-se în cafenea, femeia cea cumsecade o ajută pe Megan să se așeze și se grăbi să-i facă un ceai.

– Sînt o mulțime de nenorociți pe străzi azi, se indignă ea. Singura soluție este să le tai avîntul, asta cred. Numai așa i-ai putea opri.

Asigurîndu-se că Megan își revenise complet, Cathleen adună cumpărăturile împrăștiate pe coridor.

– Totul e-n ordine, îi spuse lui Megan, cînd se întoarse. Sînt încă în ambalaj și nu au pățit nimic.

După ceai, urmă la rînd vata și apa caldă.

– Am să pun o picătură de parafină, da? îi spuse femeia. Nimic nu-i mai bun ca parafina, ca să curețe o rană.

Megan și Cathleen se uitară una la celaltă cu surprindere.

– Fără supărare, zise Cathleen, dar trebuie să ne întoarcem acasă cu tramvaiul, și nu vrem să ne umplem de fum, dacă cineva se gîndește să-și aprindă o țigară.

– Doar apă caldă și sare! zise Megan. Dacă nu vă deranjează! Nu vroia să rămână cu urme pe față.

– Nu mă deranjează deloc! replică femeia.

Zece minute mai târziu, Cathleen și Megan erau în drum spre casă, îngrijorate din cauza pungilor cu cumpărături, cam mototolite, dar cu conținutul intact.

– Crezi că o să-l țină închis? zise Megan care se simțea ca o pisică pe cărămizi fierbinți.

– O să stea acolo pînă mîine, cînd te duci să dai declarație. Poți să nu depui pîngere, dacă nu vrei.

– Mi-e frică, zise Megan încă tremurînd. Știe... despre tine, și despre Norman, și despre nuntă... totul!

– Nu-ți poate face nici un rău, dacă-l acuzi, Megan.

– Crezi că trebuie să o fac?

Cathleen nu avea nici o îndoială.

– Trebuie! o îndemnă ea. Ai prea multe de pierdut dacă nu o faci.

17

Cathleen își strînse cele cîteva lucruri personale și le aruncă într-un mic sac de mînă.

– Asta-i tot, zise ea ieșind din birou. Biroul e liber pentru cine o să vină după mine. Era o urmă de tristețe în zîmbetul ei. Mi-a plăcut aici! îi spuse lui Norman Trent. O să mi se pară ciudat să mă trezesc dimineța și să nu vin la lucru.

– Îmi dau seama cum te simți! Norman se uita la Megan, care se plimba prin brutăria acum goală. O să fie ciudat pentru toți! zise el încet. Dar o să mă bucur că am putut să-ți obțin încă șase luni de chirie în camera de sus. Aș fi avut remușcări,

dacă nu aş fi făcut-o, şi o să ai destul timp să-ţi găseşti altceva de lucru după ce o să naşti.

– Îţi mulţumesc! zise ea din nou. Şi pentru că m-ai recomandat celorlalţi.

– Sînt toţi patroni respectabili! o asigură el. Sînt sigur că unul din ei o să-ţi găsească o cameră, cînd o să te angajeze. Oh, şi nu uita de domnul Bartholemew. Contabilul lui pleacă în iunie şi va avea nevoie de cineva priceput.

– Îţi sînt recunoscătoare, mulţumesc.

Privirea lui Cathleen spre îndreptă spre Megan.

– Ai făcut-o fericită, zise ea. Nu vorbeşte despre altceva decît despre nuntă şi cum intenţionezi să te muţi în vest, cînd o să vă întoarceţi, ca să începi o nouă afacere în Cornwall!

– Nu s-a hotărît nimic! spuse el. E doar o idee cu care mă tot joc de la o vreme. Zîmbi. Vezi tu, sînt londonez get-beget. Nu sînt sigur că aş putea locui în afara oraşului. Dar nu mai am *nimic* de condus. Zîmbi larg. Mă aşteaptă o nuntă şi o nouă viaţă. Lucrurile o se vor schimba într-un fel sau altul.

Cathleen rîse.

– Alături de Megan, n-ai să te plictiseşti o clipă, te asigur.

– Am început să-mi dau seama de asta! chicoti el, şi apoi tăcu, spre surprinderea lui Cathleen. După o pauză. Cum ţi s-a părut zilele astea?

– La ce te referi?

– Nu prea sînt sigur, dar e cam tăcută. De cînd a bătut-o nemernicul ăla, s-a schimbat. Oftînd greu, îi spuse: M-a şocat cînd am văzut-o lovită şi plină de sînge.

– Pentru toţi a fost un şoc.

– Ticăloşii, bîntuie pe străzi şi se iau de oameni în halul ăsta. E o ruşine! Tăcu, pentru o clipă, apoi continuă: Crezi

totuși că se simte bine? Fiindcă, oriunde mergem, o simt mereu agitată, tot timpul privește peste umăr, de parcă ar urmări-o cineva.

– Ei bine, mi se pare firesc că fie așa! Cathleen nu vroia să-l mintă pe omul acela minunat, dar nu trebuia să afle niciodată despre Jake Brewer. Cred că se teme că vreun nenorocit sau altul o să se mai ia de ea așa din senin.

– Hm. Norman îi zîmbi lui Megan cînd trecu pe lângă ei. Mă gîndeam să ne luăm un cîine, dar o să mai vedem, nu?

– E așa de sinistru acum! zise Megan uitîndu-se în jurul ei, la spațiul mare și gol. Și cum răsună, ca un ecou!

Remarca ei păru să-l supere pe Norman.

– Haide, cu cît încui aici mai repede, cu atît am să las totul în urmă mai repede.

Afară pe trotuar, în timp ce bărbatul încuia, Megan o întrebă pe Cathleen:

– Te-am văzut vorbind cu el. Nu i-ai spus de Jake, nu?

– Bineînțeles că nu.

– Nu vreau să afle niciodată! Fata tremura.

– Nu o să afle de la mine.

Norman reuși să încuie, în cele din urmă.

– Gata, totul e-n ordine. O să duc cheile la agent și apoi o să fac niște comisioane. Sărutînd-o scurt pe Megan, le spuse celor două: Cred că și voi aveți multe de făcut, nu doar eu, așa că cel mai bine ar fi să mergem la treburile noastre.

Uitîndu-se la Megan, îi spuse:

– Nu mai e mult pînă o să fii doamna Trent. Cu un rînjit prostesc pe față, adăugă: Ne vedem mai tîrziu.

Sus, în camera lor, Megan se plimba de colo-colo.

– Jake o să vină după mine, sînt sigură!

– Nu poate, dacă este închis! ripostă Cathleen. În plus, o să aibă de-a face cu Norman, dacă mai încearcă.

Urmărind-o în bucătărioara unde Cathleen își spăla niște lucruri, Megan îi spuse:

– S-ar putea să ai dreptate. Jake e un laș. Poate că n-ar ataca un bărbat, așa cum face cu o femeie.

– Bravo! Așa mai vii de acasă. Și nu uita că poliția știe totul despre Jake. O să fie cu ochii pe el, pun pariu. Dacă o să îndrăznească să facă un pas greșit, o să-l înhațe iar.

– Crezi?

– Uite ce e, Megan. Când Jake Brewer va ieși din închisoare peste șase săptămîni, va fi un individ cu cazier, iar tu – doamna Trent. Totul va arăta altfel!

Lui Megan îi mai veni inima la loc.

– Sigur că da! Voi fi o femeie măritată și n-o să mai îndrăznească să-mi facă nimic.

– Asta tot încerc să-ți spun. Cathleen se bucură văzîndu-și prietena mai liniștită. Acum vreau să te întreb ceva.

– Ce e?

– Ești sigură că mai vrei să-ți fii domnișoară de onoare?

– Da, ți-am spus. Nu mă voi răzgîndi. Vreau să-mi fii alături cînd o să mă mărit cu Norman. Am pierdut orice legătură cu rudele mele, așa că nu va veni nimeni. Cathleen, dacă refuzi, o să strici ceea ce ar trebui să fie cea mai frumoasă zi din viața mea.

– Dar uită-te la mine, Megan. Cathleen se dădu înapoi, ca s-o poată vedea mai bine. Sînt cît o casă. E ziua ta, Megan... a ta și a lui Norman, și toți or să se uite la mine, în loc să se uite la voi.

– Te rog, Cathleen! Vreau să fii cu mine, o imploră Megan. Am vorbit cu Norman și a zis că dacă eu vreau asta, nu are nimic împotrivă. Un gînd îi trecu prin minte. Ți-e jenă, nu?

– Nu. Într-un fel straniu, de abia aștepta momentul ei de glorie. N-am mai fost domnișoară de onoare. Nu vreau să vă fac să vă simțiți voi prost asta-i tot.

– Ei, bine, nu va fi așa! *Te rog*, nu mă refuza. *Te rog!*

Total era stabilit acum. Cathleen urma să fie domnișoara de onoare a lui Megan, și subiectul a fost închis.

S-au dus întâi la clinică.

– Merge bine! îi spuse doctorița Burton. Copilul nu e așezat cum trebuie, dar au mai rămas încă vreo trei, poate patru săptămîni, după părerea mea. Am să te programez să te vadă un medic peste două săptămîni și o să mai vedem. Întinzîndu-i hîrtia cu data programării, o întrebă: Cred că ai toate lucrurile pregătite pentru naștere?

Cathleen le enumeră:

– Le-am pus pe toate într-o față de pernă așa cum ați spus: lucrurile copilului, cearșafuri, prosoape, și adresa dumneavoastră, dacă e nevoie să trimit un curier.

Doctorița Burton îi reaminti:

– Și niște bani puși deoparte pentru birjă dacă eu nu o să fiu acasă și o să-ți vină sorocul să naști.

– Da, totul e acolo.

– Bravo. Nu ai de ce să te îngrijorezi, draga mea.

– Nu. Se uită la Megan și se hlizi: Mai puțin pentru ziua de sîmbătă, cînd o să stau în fața altarului arătînd ca vagonul din spate al unui tramvai.

– Termină cu astea! o certă doctorița Burton. Nu ești *chiar atît* de mare. Am văzut femei care arătau ca niște luptători, cînd erau doar în patru luni. E din cauza faptului că ești mărunțică, de-aia te simți așa.

– Și eu i-am spus asta, se amestecă Megan, dar nu vrea să mă creadă.

Următoarea oprire fu la croitor pentru ultimele retușuri.
Mai întâi, Cathleen:

– Sper că-mi mai ascunde burta! zise ea, urmînd-o pe croitoreasă în spatele magazinului.

– Oh, cred că o să fiți mulțumită de ceea ce am făcut. Fanny Truman era scundă și subțirică, și purta cei mai mici ochelari posibili pe vârful nasului. Îmbrăcați-vă și vom vedea.

Rochia alunecă pe deasupra capului lui Cathleen ca mătasea.

– Pare într-adevăr confortabilă.

Se privi neîncetat în oglindă, parcă nevenindu-i să creadă că se vedea pe ea însăși acolo!

– Felul în care ați cusut rochia este așa de deosebit!

Se răsuci, admirîndu-se din toate părțile. Se simțea ca o prințesă!

– Abia aștept să i-o arăt lui Megan.

Reveni de după paravan, nerăbdătoare.

– Ce părere ai?

Ochii lui Megan se măriră de uimire.

– Oh, Cathleen, arăți minunat!

Rochia era de un albastru încîntător, ca ochii lui Cathleen. Strîmtă la umeri și strînsă pe gît, se aduna deasupra sînilor în pliseuri înguste, pentru ca apoi, ascunzînd cu iscusință starea lui Cathleen, să cadă ușor în jos, lărgindu-se spre tiv, pînă deasupra gleznelor.

– Ai avut dreptate, spuse Megan, cu răsufierea tăiată. Ei te vor *privi*, într-adevăr, *pe tine*, nu pe mine, și asta nu din cauză că ești gravidă. Te vor privi fiindcă ești cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată.

Megan credea fiecare cuvînd, și *chiar* nu avea importanță, dacă ei *ar fi privit-o* pe Cathleen. Tot ce conta era că-l va

avea pe Norman de-o parte și pe cea mai bună prietenă din totdeauna – de cealaltă parte.

Apoi a venit rîndul ei.

Cînd, după o vreme, ieși afară îmbrăcată pentru ocazie, Cathleen rămase fără grai.

Rochia de culoarea fildeșului era cea mai scumpă pe care ar fi putut s-o cumpere. Din mătase veritabilă și dantelă, fusese lucrată strîmt pînă la talie și cu jupa largă. Mînecele erau potrivit de înguste, cu volane de dantelă la încheieturile mîinilor și în jurul gîtului. O trenă de mătase ca o cascadă o urma, iar vâlul era lung și brodat, pornind de sub o coroniță din trandafiri roz de mătase pe care avea să și-o prindă pe cap.

– Ah, Megan, este perfect! șopti Cathleen. Copleșită de emoție, se luptă cu lacrimile. Am greșit, zîmbi ea. Toate privirile vor fi ațintite spre tine, nu spre mine, și pe bună dreptate. Rîzînd și plîngînd în același timp, spuse: Nici măcar nu vor observa că sînt mare ca un șlep!

Se dădu dispoziția ca rochiile să fie livrate în ziua următoare. Le mai rămăsese doar un singur lucru de rezolvat.

Florăreasa primise deja comanda. Tot ce mai aveau de făcut era alegerea florilor.

– Fiind martie, avem mai puține variante decît vara, îi spuse aceasta lui Megan. Descrieți-mi rochiile și pălăriile și vă voi da imediat ce vă trebuie.

Cînd Megan termină de explicat, femeia se gîndi cîteva momente, apoi, cu un zîmbet larg, zise:

– Am de toate! Pentru mireasă, liliac și crizanteme mici și albe, cu frunze verzi de ferigă prinse cu o fundă albastră, pentru a se asorta cu rochia domnișoarei de onoare.

Megan se gîndi că toate astea sînt minunate.

– Dar pentru Cathleen?

– Pentru domnișoara de onoare, crizanteme *crem* și trandafiri roz. Crizantemele trebuie să se asorteze cu cele din buchetul dumneavoastră, iar trandafirii roz să pună în valoare trandafirii de mătase din coroniță.

Au mai fost comandate flori de purtat la butonieră pentru Norman, pentru cavalerul său de onoare, un muncitor care lucra de mult timp la brutărie, și pentru domnul Joshua Collins, un client valoros, care s-a oferit cu amabilitate să o conducă pe Megan la altar. Fură date instrucțiunile pentru livrare, și, cu acest ultim lucru, totul era gata pentru simbătă.

În tramvai, în drumul spre casă, Megan își deschise inima și-i mărturisi lui Cathleen:

– Imi doresc să fi avut un tată prezentabil care să mă conducă la altar. Domnul Collins este un om destul de plăcut, dar nu este același lucru, nu?

Cathleen aflase deja de la Megan că părinții se despărțiseră, văzându-și fiecare de viața lui.

– N-ai putea afla unde este?

Megan nu mai văzuse pe nici unul dintre părinții săi de trei ani.

– Norman s-a oferit să plătească un detectiv care să-i găsească, spuse ea dar m-am gândit mai bine și am decis că nu-i vreau pe nici unul dintre ei aici. Nu vor face altceva decât să-mi strice ziua nunții. Tot ceea ce știau era să se certe și să se bată. Dacă l-aș invita pe unul și celălalt ar afla, ar încerca să se răzbune, iar dacă i-aș invita pe amândoi, probabil vor sfârși ucigându-se unul pe altul.

– Păcat. Și nici bunica nu poate fi aici

Megan înțelese.

– Dumnezeu s-o binecuvînteze, și își dorea atît de mult să vină, nu? Dar cum ar fi putut, cu gripa aceea nenorocită?

– Ei, bine, sîntem o pereche potrivită, nu-i așa?, nu se putu abține Cathleen să nu zîmbească. Cu cel mai bun accent de mahala londoneză, ciripi: Io-te-te aici pe tine, fătucó, fără familie să te vază măritîndu-te și io-te-mă pe mine, cu nimeni să mă admire în rochia aia șmecheră cumpărată de logodnicu' tău.

– Ți-ai ieșit din minți! Dar Megan o iubi și mai mult pentru asta.

Cathleen o luă pe Megan de mîină.

– Privește partea bună a lucrurilor, spuse cu o voce gravă. Tu ți-ai găsit perechea, iar eu am copilul meu. Bătîndu-se încetîșor pe pîntec, adăugă: Mă întreb dacă ea are idei despre ceea ce se petrece.

Megan chicoti.

– Ei, vezi, iar i-ai spus *ea*. S-ar putea să ai o dezamăgire amară dacă va fi băiat.

Cathleen făcu cu ochiul.

– Vom trăi și vom vedea, nu?

Vineri seara, deși florile fuseseră livrate, rochiile atîrnau pe suporturi și toate accesoriile pentru nuntă erau împrăștiate pe sofa, Megan nu-și găsea locul.

– Ai fost pînă acum de șase ori la toaletă o muștră Cathleen. Ar fi bine să te calmezi, altfel mîine vor trebui să te care pe brațe.

– Imi pare rău, nu mă pot abține. Sînt atît de nervoasă.

Cathleen o obligă să stea jos.

– Fac pentru amîndouă cîte o cană de ciocolată înainte să ne culcăm! spuse. Nu te mișca din scaun!

Ferită de privirile lui Megan, în chichinetă, Cathleen puse o lingură de cacao în plus în ceașca acesteia.

– Asta ar trebui să te facă să dormi ca lumea, murmură ea, și, după ce se gîndi mai bine, mai puse o jumătate de lingură.

– Mi se pare că e cam tare! se plînse Megan.

– Incetează cu văicăreala și bea-o pe toată! o îndemnă Cathleen.

– Îți spun, Cathleen, n-o să pun geană pe geană la noapce.

– Ba o să pui, dacă te pocnesc eu!

– Ce e în ceașca asta, are un gust ciudat?!

– Otravă. Încerc să te omor ca să am și eu parte de liniște. Rîzînd, Megan luă o gură zdravănă.

– Atunci ar fi mai bine să terminăm cît mai repede.

Amîndouă încheiară seara amintindu-și tot felul de lucruri amuzante care se întîmplaseră la brutărie.

– O să-mi fie dor de locul ăsta! zise Cathleen cu un suspin.

– Și mie, replică Megan, mai ales cînd o să fiu pe yacht-ul acela, bînd șampanie și așteptînd să fiu servită.

– Monstrule! Cathleen aruncă spre ea cu o pernă, care-și greși ținta. Ceașca cu cacao din mîna lui Megan își luă zborul și le trebui o jumătate de oră să curețe.

– Ei bine, sînt o nemernică, vorbi din nou Cathleen ca o mahalagioaică londoneză, stînd pe genunchi. E un început al naibii de bun, nu-i așa, puștoaico?

Și rîseră atît de tare, că nu se mai puteau ridica de jos.

18

Jack Turner nu era un om fericit.

Stătea în spatele biroului, privind prin fereastra dinspre cămăruța în care se afla Silas, aplecat deasupra hîrtilor, concentrat ca de obicei.

Privi cîteva minute, apoi se uită din nou la ceas.

Neliniștit, se rezemă de scaun și-l privi din nou pe Silas.

– Dumnezeu să mă ajute, ar trebui să fiu spînzurat, înecat și împărțit în patru pentru ce i-am făcut! Îl văzuse pe Silas transformîndu-se dintr-un tînăr sociabil, într-un bărbat tăcut, serios, cu prea multe pe cap. Nu mai zîmbea. Muncea ca un cîine pînă noaptea, cîștigînd mai mulți bani pentru companie decît Jack.

Ceasul bătu ora nouă. Era întuneric beznă afară și Silas încă nu terminase. Nemaiputînd să aștepte, Jack se ridică de pe scaun și se îndreptă spre cameră:

– Dacă continui așa, o să înnebunești.

Ridicînd privirea, Silas spuse:

– Sînt aproape gata.

– Ești terminat, *asta* ești! Stai aici de la șapte dimineța pînă la cinci sau șase, ocupîndu-te de vînzări, și pe urmă înapoi, aici, pînă tîrziu. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei, să te omori?

Silas nu răspunse. În schimb, mai scrise ceva în registru și-l închise. Ridicîndu-se de pe scaun, puse registrul în dulapul plin și-l încuie.

– Nu sînt singurul care lucrează pînă tîrziu, spuse el. Dumneavoastră sînteți întotdeauna aici cînd ajung, și sînteți tot aici și cînd plec.

În tăcerea care urmă, bătrînul se uită la Silas, la cearcănele întunecate de sub ochi, și la expresia istovită de pe chipul său. El era de vină pentru toate astea, și era greu să trăiască știind asta.

– Cum de nu-ți vine să mă omori? șopti el.

Silas zîmbi pe jumătate.

– Mi-ar veni, spuse el, dacă aș ști că s-ar schimba ceva. Dar nu se va schimba, nu-i așa?

Silas știa că Jack era obsedat de ceea ce făcuse. Era obsedat de moartea timpurie a lui Edward și de lanțurile atârinate de gîtul lui Silas, dar și de îndrăcita de fiică-sa. Dar mai ales de... de faptul că nu putea să facă nimic pentru a ieși din această situație, pe care el însuși o crease.

Silas își luă haina din cuier și se îmbracă.

– Noapte bună, spuse el, ne vedem dimineață.

– Stai puțin.

Silas se întoarse.

– Da?

Jack respiră adînc.

– M-am hotărît.

Silas așteptă, sperînd să fie ceea ce credea. Iar, cînd vorbi, vocea lui era calmă, în pofida neliniștii ce o purta în suflet.

– Vă ascult.

– Compania e a ta, dacă o vrei, la prețul pe care l-ai zis.

Silas era entuziasmat.

– Ce v-a făcut să vă răzgîndiți?

– Vreau să mă retrag. Trebuie să plec cît mai departe pot. Închise ochii, cu gîndul la Edward Fenshaw. Nu mă mai reține nimic aici.

Silas era plăcut surprins.

– N-am crezut că vă veți gîndi să acceptați oferta mea.

Jack zîmbi.

– Imi permit să aleg acum. Rîse. Ce ironie, nu? Taică-tu aproape m-a ruinat, și acum tu ai pus pe roate afacerea asta atît de repede. M-ai făcut bogat. Datorită ție m-am îmbogățit, Silas. Dacă a fost vreo datorie, tu ai plătit-o și ai răsplătit-o. Mi-ai redat libertatea.

Făcu o pauză.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a stat în putere să-ți dau ce e al tău.

- Onoarea are un preț, spuse Silas, încet. Prețul său era Cathleen, gîndi cu amărăciune.
- Deci, mai ești interesat să-mi cumperi compania?
- Știi bine că sînt.
- Atunci, să nu mai pierdem vremea. Voi face o programare la avocat chiar luni dimineată.
- Și cei doi încheiară înțelegerea cu o strîngere de mînă.

Cînd Silas intră, o găsi pe Helen așteptîndu-l.

- Credeam că nu mai vii! Vocea ei era blîndă, deși pe dinăuntru fierbea de furie, știind că el prefera să lucreze decît să stea cu ea.

Aruncîndu-și haina pe spătarul unui scaun, Silas îi observă cămașa de noapte, transparentă și mulată pe trup, cu decolteu adînc, care-i descoperea parțial sînii.

- Mama doarme?

- Da, din cîte știu eu.

Dacă ar fi fost după ea, Lucy putea la fel de bine să putrezească în mormînt!

Se duse spre bufet și își turnă niște whisky.

- Helen, ți-am mai spus că nu-i nevoie să mă aștepti.

- Ba da, e nevoie!, spuse ea strecurîndu-se lîngă el. *Eu* am nevoie.

- Du-te la culcare, Helen. Și fiindcă ea încercă să se apropie de el, Silas se îndepărtă.

Ea rămase pe loc, cu ochi strălucitori.

- Uită-te la mine.

Istovit și plictisit, îi făcu pe plac, cu o răceală și indiferență ce o paralizară.

- Sînt urîță?, întrebă ea, aproape cerșind milă.

Știind ce-și dorea, el privi în altă parte.

- Știi bine că nu ești.

Era ciudat, cum se transformase dintr-o ființă neatrăgătoare în cineva care avea ceva de oferit! Părul îi cădea liber pe umeri, încadrându-i chipul bine proporționat, cu trăsături regulate. Orice bărbat ar fi putut-o găsi plăcută. Dar pentru el nu însemna nimic. Nu făcuse niciodată dragoste cu ea și nici nu va face. Repulsia îi dădea fiori. Trînti paharul și trecu pe lângă ea:

— Noapte bună.

— Silas! Întinzînd mîna, îl prinse de mîneacă. Sînt soția ta! Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— N-o să fii niciodată soția mea!, strigă el, smulgîndu-se din strînsoare. *Niciodată!* O privi cu ochii lui negri, plini de ură. Ai știut asta de la început.

Uitîndu-se la el, Helen înțelese că deși l-a prins în capcană, nu va fi niciodată al ei.

— Te iubesc! șopti ea. Ar trebui să știi asta.

El avu un mic zîmbet.

— Nu mă iubești! Ridică vocea, cu mînie. Vrei doar să mă dobori, dar nu poți. N-o să cedez și nu știi ce să faci. Nu ți-a mai fost refuzat *nimic* pînă acum, nu-i așa? Tot ce a trebuit să faci a fost să ceri și ți s-a dat. Dar acum s-a terminat. Pentru ceilalți sîntem soț și soție, dar aici, unde eu sînt încă stăpîn, știm adevărul, nu-i așa? Căsătoria asta e o minciună. Niciodată nu a fost nimic adevărat în ea. Nu te iubesc și nici nu te vreau. Nu te-am iubit și nici nu te-am vrut vreodată. Și nici n-o voi face.

— O să regreti.

— Deja regret! ripostă, cu o grimasă.

— Ești un ticălos!

— Sînt ceea ce m-ai făcut tu!

În timp ce închidea ușa, o auzi strigînd:

— Crezi că nu știu de ce nu mă poți iubi? *Pe ea o vrei,*

nu?! Iubita ta, Cathleen! Ei, bine, *ea* nu mai e aici, eu sînt, și fie că-ți convine, fie că nu, sînt soția ta! O să primesc pînă la urmă ceea ce vreau. Ca întotdeauna. Ticălosule! Mai auzi un zgomet de parcă cineva ar fi căzut, apoi se făcu liniște.

În timp ce urca scările, se mai liniști, văzîndu-se înconjurat de tot ceea ce-i era atît de cunoscut. Nu-și dorise vreodată s-o urască, dar nu simțea pentru ea decît ură, și era copleșit de regrete.

În camera ei, Lucy stătea trează. Nu era pentru prima dată cînd auzea ceartă, și se întristă, ca de obicei.

– Mamă? Silas deschise ușa și aruncă o privire. Vocea-i blîndă ajunsese pînă la ea. Mamă, ești trează?

– Da, fiule! îi răspunse. Intră.

Ca de fiecare dată, se așeză pe marginea patului ei, și-i povesti ce făcuse la lucru.

– Am pus mîna pe două afaceri importante azi! spuse el. „Și încă una de care nu vroia ca ea să știe. Nu încă!”

– Muncești prea mult! oftă Lucy. Prea mult. Îi atinse obrazul. Arăți așa de obosit, fiule.

El schimbă vorba.

– Îmi place așa de mult să vorbesc cu tine! spuse el și zîmbi. Credeam că dormi și în schimb te găsesc trează de-a binelea!

– Am dormit toată după-amiaza! îi spuse. Maggie m-a scos la plimbare, pînă dincolo de grădină. Tăcu. Silas, e totul în ordine între tine și Helen?

– Desigur.

Ura s-o mintă. Era singura prezență înțeleaptă din viața lui.

Sporovăiră timp îndelungat, despre lucruri obișnuite, dar și despre lucruri importante. Apoi Silas îi spuse:

– Încearcă să dormi, mamă. Cînd ea își închise ochii, el o sărută de noapte-bună și ieși încet din cameră.

Mult timp, Lucy stătu întinsă acolo, cu mintea hoinărind aiurea. Nu se putea liniști. Mai mult ca oricând, era convinsă că se întâmpla ceva. „Ceva nu e în regulă”, își spuse ea, dusă pe gânduri. Dar *ce*?

Avea un plan. Dimineața, voia să facă o mică excursie și să vadă ce-ar putea găsi.

După masa de seară, Tom se așeză, ca de obicei, lângă semineu, cu ochii lipiți de ziar. Asta era momentul care îi plăcea cel mai mult, mai ales vinerea.

– Tom? Vocea lui Jessie îi invadă gândurile.

Ușor iritat, Tom își ridică privirea.

– Citesc ziarul, don'șoară! Nu suferă amânare?

– Nu. Lăsându-și lucrul de mână, Jessie continuă, hotărâtă. Am așteptat să te-ntreb ceva toată seara, și acum ți-ai vîrît nasul în ziar! Vrei să mă ascuți măcar un minut?

Împăturind ziarul, o privi, și își dădu seama din privirea ei despre ce era vorba.

– Dacă-i vorba de Cathleen a noastră, nu vreau să știu.

– Înseamnă că ești un prost mai mare decît te credeam, Tom Roe!

– Poate! Da' asta cred. Eu nu mai am copil și cu asta am terminat.

– Aa, și cum rămîne cu *nepotul*?

– Nici de bastarzi n-am nevoie.

– Cathleen trebuie să nască în cîteva săptămîni insistă ea. De ce n-o poți ierta? Încercă Jessie în continuare. Știi bine că nu-i o fată rea!

Într-o răbufnire de mînie el sări de pe scaun.

– Nu-i fată rea! Ce-i atunci, ia zi? Am crezut că i-am crescut pe ăștia doi să fie oameni de treabă. Și uite-l pe

Robert, în stare de tot felul de lucruri dubioase, umblînd cu nemernici, murdărindu-mi numele în tot ținutul. E o chestiune de timp pînă să-l bage în închisoare. Dumnezeu să ne ajute, Jessie, da' cum pot să-l consider fiul meu? Spune-mi?

Vocea lui se frînse.

– Apoi mai e și Cathleen. Mi-aș fi dat viața pentru copila asta! Un zîmbet îi descreți chipul. Am fost chiar mîndru de ea, spuse. Și apoi, nici măcar nu intră bine în viață, că se și poartă ca o tîrfă cu primul venit. Mai rămîne și însărcinată pe deasupra. Trecîndu-și mîinile prin păr, urlă ca un om în suferință. Nimeni n-ar fi încercat să-i educe mai bine ca mine, Jessie. Dar sînt soi rău, ăsta-i adevărul.

Trecînd ca o furtună prin cameră, își smulse haina din spatele ușii.

– Nu mai am copii! – strigă el. Nici copii, nici nepoți. Și cu cît o să-ți intre mai bine asta în cap, cu atît mai repede vom avea puțină liniște în nenorocita asta de casă!

Zgomotul ușii trîntite îi zdruncină nervii lui Jessie:

– Doamne, Dumnezeule, Cathleen! oftă ea. Am făcut tot ce mi-a stat în putere, dar degeaba.

Obosită din pricina bolii recente, se tîrî pînă la bucătărie să-și facă un ceai.

– O să-l aștept, se decise ea.

Deși era din tot sufletul de partea lui Cathleen, regreta profund modul în care se certase cu Tom. „Poate, cînd se întoarce, va fi într-o dispoziție mai bună”.

Se uită la ceas.

– Nouă și jumătate. S-o fi dus la cîrciumă.

Așezîndu-se pe scaun, duse ceașca cu ceai la gură și dădu frîu liber gîndurilor. Ca-ntotdeauna, acestea se îndreptau către Cathleen.

– Aș fi vrut să fiu mîine acolo, fetița mea! murmură. Mi-ar fi plăcut să știu că ești bine. Chicoti. Pun pariu că tu și cu Megan o să-i încîntați pe toți cu îmbrăcămîntea voastră elegantă. Își clătină capul dintr-o parte-ntr-alta. Cu toate astea, e mare păcat că nu ești *tu* cea care se mărită mîine. Asta l-ar face pe taică-tu să se răzgîndească. Așa cum stau lucrurile acum, nu sînt sigură că te va ierta vreodată!

De mult timp nu mai fusese la o nuntă, și ar fi fost cu adevărat încîntată. Cel mai mult, totuși, simțea nevoia s-o vadă ea însăși pe Cathleen. În ciuda asigurărilor ce i le oferea în scrisorile ei, îi era greu s-o știe departe, și Jessie își dorea așa mult să-și vadă nepoata!

Terminîndu-și ceaiul, își legănă balansoarul înainte și înapoi, pînă cînd ritmul blînd îi aduse somnul.

Jessie nu avea cum să știe, dar Tom nu avea să vină acasă prea repede, iar cînd s-a înapoiat a adus vești care au întors-o pe dos.

Lou se dădu înapoi și-l lăsă pe Robert să facă treaba, rînjind plin de satisfacție, văzîndu-l pe băiat cum ia banii de la fată.

– Am făcut ce mi-ai zis. Robert îi dădu banii lui Lou. Nu mi-au pus niciodată la îndoială autoritatea. Era pentru prima oară cînd îndeplinea ceva în afacerea lui Lou cu prostituate și se simțea nemaipomenit.

– Ei, bine, nici mie nu mi-ar pune niciodată la-ndoială autoritatea, replică Lou, nici acum cînd le-am spus că de azi încolo ești mîna mea dreaptă.

– Asta înseamnă că am făcut ceea ce trebuia. Robert era nerăbdător să afle. Ai fost mulțumit de felul în care m-am descurcat?

Lou îl bătu pe spate.

– Sînt mîndru de tine, spuse. De fapt, o să-ți dau ceva de băut. Vino! Îl conduse la bar, prefăcîndu-se mirat cînd hangiuul îi spuse:

– Ascultă, grozavule! Data viitoare cînd vă mai văd făcînd afaceri aici în cîrciuma mea, vă trimet după gratii.

– Ce *afaceri*? rise Lou. Sînt sigur că nu știi despre ce vorbești.

– Nu mai spune? Întinzîndu-și brațul lung, puternic, peste tejghea, hangiuul îl luă pe Lou de gît. Nu m-am născut ieri. Ridicîndu-l deasupra pămîntului, îl amenință. Nu vreau ca polițaii să-mi închidă cîrciuma din cauza unor gunoaie ca voi doi, înțelegi?

Aruncîndu-l pe Lou ca pe un sac de cartofi, îl privi fioros.

– Ai înțeles?

– Bine, bine! Lou își mai pierduse din zîmbetul său arogant. Am priceput, spuse el. N-o să-ți facem necazuri, nu-i așa, Robert, băiete?

Robert dădu din cap.

– Nu avem nevoie de necazuri.

– Uite, vezi? Luîndu-l pe băiat pe după umeri, Lou spuse. Tot ceea ce vrem e o halbă de bere, în liniște.

Hangiuul zîmbi.

– De-aia sînt pus aici, spuse el circumspect. Să servesc halbe și să mulțumesc clienții. Și scoase două beri negre, cu spuma revărsîndu-se.

Lou îi mulțumi și plăti.

După aceea, el și cu Robert se retraseră într-un colț, la o masă, făcînd planuri de viitor.

– M-am săturat să mă joc ca un ageamiu! se destăinui Lou. Socotesc că ies mai mulți bani pe stradă, folosind fete, oferindu-le celor bogați.

– Ce vrei să spui mai exact? Robert era fascinat. Lou și el deveniseră prieteni la cataramă, de când locuia la familia Matheson.

– Ce vreau să spun este ... Tu și cu mine muncim la brutărie pe nimic, când am putea câștiga de zece ori mai mult folosindu-ne mintea. Gîndește-te cît au luat fetele în seara asta, și jumătate sînt ai mei! Vorbi din ce în ce mai încet, în șoaptă. Aș putea câștiga douăzeci de guinee mîine într-o jumătate de oră de lucru. Pocni din degete. E atît de simplu.

Robert era uluit.

– *Douăzeci* de guinee!

– Taci din gură, prostule! Lou îi făcu semn cu degetul. Dacă se află, sîntem *amîndoi* buni de spînzurat!

Robert se îngrozi.

– Hei! Cum adică? Auzind de spînzurătoare, crezu că moare de frică.

Făcîndu-i semn să se aplece, Lou îi explică:

– E vorba de o tîrfă isteată, care are mai mulți bani decît am putea câștiga noi într-o viață. Vorbea atît de încet, încît Robert fu nevoit să-și aplece capul și mai mult. Și vrea să fac un lucru pentru ea.

– Ce fel de *lucru* ar putea merita douăzeci de guinee?

Chipul lui Lou era tot numai un zîmbet. A răspuns făcînd un gest grăitor cu degetul de-a lungul gîtului său, scoțînd un fluierat.

Robert se albi la față.

– Adică să iei gîtul cuiva?

– Aha. O babă c-un picior în groapă, numai că mai are prea mult de trăit pentru domnița asta.

– Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Prostituatele sînt una, crimele sînt alta.

– Hai, mă, e cel mai simplu lucru din lume! spuse Lou. Te plătește. Oftă. În plus, o cunoști.

– Pe cine?

– Pe cea de care vrea să o scapi. E Lucy Fenshaw ... prietena aia în vîrstă a Cathleenei tale.

Robert simți că se îneacă și abia mai putu vorbi.

– Dumnezeule! Dar cine vrea să scape de ea?

– Cine crezi?

– Cine-i, Lou? Cine i-ar putea dori moartea?

Mușcîndu-și buza, Lou aruncă o privire. Mulțumit că n-au fost auziți, șopti:

– E vorba de tîrfa aia bogată, Helen Turner. Nevasta lui Silas Fenshaw.

– Ei, pe dracu! Lăsîndu-se pe spate, Robert amuți. Dar nu pentru mult timp. Aplecîndu-și din nou capul peste masă, îl întrebă: Și o s-o faci?

– Mă mai gîndesc! rînji Lou, răutăcios. Dacă dublează suma.

– Patruzeci de guinee! N-o să-ți dea niciodată.

– I-am spus deja ... e viața mea în joc, nu a ei, i-am spus. Prețul e de patruzeci de guinee, altfel n-o fac.

– Și ce ți-a zis? Robert deveni brusc interesat. Crezi că o să ți-i dea?

– Mi-a zis că nu, da' o mai las și sînt sigur că peste ceva timp mi-i va da.

– Ești un ticălos dat dracului!

– Ești cu mine sau nu?

Robert se gîndi puțin.

– Da! spuse. Dar numai dacă-mi dai jumătate.

Lou dădu din cap.

– Nu dau nimănui jumătate.

– O treime atunci?

– Așa mai merge. Acum, tot ce-avem de făcut e să așteptăm, să vedem cu ce propunere vine tîrfa.

În vreme ce Tom intra pe ușa din față a cîrciumei, Lou și Robert ieșeau pe cea din spate.

– Uite-i și pe nenorociții ăia. Hangiul îi dădu halba lui Tom. Au adus prostituate pe aici, pînă cînd i-am pus la punct. „Ăsta-i un local curat”, le-am zis. „Nu vreau ca polițaii să mi-l închidă pentru niște gunoaie ca voi”.

Jumătate cu gîndul la bere, și jumătate cu gîndul la Jessie, Tom bea din bere, prefăcîndu-se că ascultă.

– S-au furișat acolo-n colțul acela, plănuiind Dumnezeu știe ce. Flăcăul tînăr, n-avea mai mult de, cît? Șaisprezece? Ce-o fi în capul lui taică-su, de-l lasă să umble cu ăla, hm? Asta aș vrea să știu. Lou ăla-i un nemernic, în mod sigur!

Brusc, Tom deveni atent.

– Cum ai zis? Lou?

– Da, așa l-a strigat flăcăul.

– Cum arată Lou ăsta?

Hangiul îl descrie.

– Blond, slab, și palid la față de parcă ar lucra în mină sau naiba știe unde.

Celălalt bărbat de la bar avu și el ceva de zis:

– Sau poate că tocmai a ieșit din închisoare.

– Hei! S-ar putea să ai dreptate.

Tom îl mai întrebă ceva.

– Flăcăul care era cu el, bănuiesc că nu i-ai reținut numele, nu-i așa?

Hangiul mișcă din cap.

– Nu prea cred. De ce?

Omul celălalt se băgă iar în vorbă.

– Numele tinărilor era Robert.

Tom își trînti paharul de tejghea, sufocat de furie.

– *Robert?*

– Da. A strîns banii de la prostituate și după aia i-a dat lui Lou asta. Chicoti. Îl instruia în arta de a fi pește, și în Dumnezeu mai știe ce. După cum a spus și cîrciumarul, au stat în colțul ăla, șușotind și plănuiind, de parcă vorbeau cu necuratul.

– Încotro s-au dus?

– Pe-acolo. Arată spre ușa din spate. Dă înspre alee și apoi în stradă.

Hangiul rîse cu cruzime.

– Poate s-au dus să vadă ce mai fac fetele ... să fie siguri că nu-și țin picioarele unul lîngă altul prea mult timp. Făcură și alte comentarii obscene, abia mai putîndu-se ține de rîs.

Cînd se uitară în jur, Tom ieșise deja pe ușă.

Ajuns afară privi cînd într-o parte cînd în alta, și la început nu văzu nimic. Cînd se întoarse, fu surprins de vocea unui bărbat.

– Pentru Dumnezeu, dă-te la o parte! Avem treabă.

Era Lou.

Imediat, Tom plecă pe alee în căutarea lor. Neobișnuit să alerge, părea să nu simtă efortul fizic. Cu gîndul la cearta pe care o avusese cu Jessie din cauza Cathleenei și lucrurile oribile pe care le auzise despre Robert, o luă la goană.

– ROBERT! Vocea lui mînioasă răsună pe toată aleea.

– La naiba! După ce urinase pe zid, Robert vru să-și tragă cît mai repede pantalonii. E taică-meu!

Lou părea nebun:

– Repede! Pe aici! Și-o luă la fugă, ca un laș.

Robert nu fu așa rapid.

— Tu, ticălos mic și împuțit!

Luîndu-l de rever, Tom îl scutura puternic și, abia putîndu-și ține respirația, cu ochii ieșiți din orbite, îl izbi de perete.

— N-o să încetezi niciodată să mă faci de rușine? Crezi că nu știu ce ai de gînd să faci?

Robert nu-și mai văzuse niciodată tatăl purtîndu-se așa, și se simți cuprins de groază:

— Nu știu despre ce vorbești!

— Mîncinosule! Pentru o clipă, Tom îl privi pe tînăr, și văzu copilul pe care îl iubise odinioară. Băiatul care spera să devină bărbatul cu care avea să se mîndrească. În locul lui, avea dinainte-i o ființă a întunericului, o creatură care deja învățase să-i prade pe alții.

Vocea îi ajunsese o șoaptă tristă:

— Dumnezeu știe că am încercat să fiu un tată bun, dar tu tot rău ai ajuns. Ești ca un șobolan din canale. Vocea i se ascuți, plină de dezgust. Tu și ăla ...

Bărbia îi tremura, din pricina efortului de a vorbi:

— PEȘTE! Propriul meu fiu să folosească femeile în felul ăsta! Și Lou! Dumnezeu, nu mai există nimic respectabil în lumea asta? Nu mai poți avea încredere în nimeni?

— Dă-i drumu'! Lou nu se depărtase. Acum venise în ajutorul partenerului de crimă.

— Dă-i drumu' Roe! srigă el, amenințîndu-l cu o bucată de fier luată din moloz. Nu vreau să te lovesc, dar o s-o fac dacă nu-i dai drumu', ACUM!

Tom nu cedă. Urmă o încăierare, un țipăt, și dintr-o dată bărbatul mai în vîrstă fu izbit de perete, cu capul plin de sînge.

— Te-am avertizat! Speriat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Lou se uită împrejur.

Exact atunci Tom sări pe el și, ca un nebun, Lou se năpusti și el.

– Nu, Lou! Robert încerca să-l tragă înapoi, dar părea să nu-l mai poată opri nimic acum.

– El a început! țipa Lou. Acu', primește ce merită!

Lupta fu scurtă, dar violentă. La sfârșitul ei, Tom era cel care zăcea la pământ, iar Lou deasupra, gîfîind, victorios.

– El a început, tot repeta. Tom a început! Apucîndu-l pe Robert de braț, îl trase: Hai odată! O să fie bine. Sigur o să-l găsească cineva.

Cu vocea convingătoare a lui Lou în urechi și privindu-și tatăl care zăcea pe jos, cu sîngele curgîndu-i din rana de la cap, Robert se simți mai îngrozitor ca niciodată.

Tom încerca din răputeri să se ridice, și Robert făcu un pas înapoi îngrozit, cu ochii larg deschiși.

– La naiba! Vocea răgușită a lui Tom era plină de durere. Mă faci de rîs ... tu! Și sor'ta cu ... bastardul lui Fenshaw ... la fel. Căzu înapoi, rotindu-și ochii.

Acum era din nou liniște.

– Ce-a zis? Lou îl auzise și era tulburat. De Cathleen și „bastardul lui Fenshaw”? Ce-a vrut să zică?

– Habar n-am.

Scuturîndu-l cu putere pe Robert, Lou insistă:

– Ce-a vrut să zică? Era însărcinată cînd a plecat? Silas Fenshaw a lăsat-o însărcinată?

– Nu știu nimic despre asta!

Deodată, aerul fu sfișiat de fluierul sinistru al polițistului, și auzind pași alergînd pe alee, cei doi o luară la sănătoasa.

Se opriră cîteva străzi mai încolo, să răsufle. Lou puse mîna pe Robert.

— O singură vorbă despre ce s-a întâmplat în seara asta sau despre ce-am vorbit și-ți iau gîtu'. Schiță același semn oribil, pe care îl făcuse în cîrciumă și amenință. Ești băgat în ceva grav acum.

În timp ce se grăbeau să se reîntoarcă acasă la Lou, Robert se gîndi la alee, la tatăl său. Cuvintele pe care le a rostise apăsau greu în mintea băiatului. „Mă faceți de ris... tu și cu sor'ta.”

Dintr-o dată, gîndul de a fi “diferit” nu-l mai făcea să tresară de plăcere.

Jessie era disperată.

— Unde Dumnezeu o sta pînă acum? Pentru a nu știu cîta oară se uită la ceas. Șapte dimineța și tot nu-i acasă. Își aminti de cearta pe care o avuseseră seara trecută. Ceartă, neceartă, n-a mai fost niciodată plecat toată noaptea.

Încă obosită după un somn agitat, se zbuciuma, ca un suflet pierdut, umbînd, din salonaș în bucătărie, apoi afară, la ușă, de unde se uita într-o parte și într-alta a aleii. Dar Tom nu apărea de nicăieri.

Se făcu opt, apoi nouă și furia ei crescuse.

— Stai pe străzi, nemernicule! Nici nu-mi pasă! Dar, de fapt îi păsa și ar fi vrut să-i spună asta acum. E vina mea, murmură. Dar nu-mi dă pace gîndul că e așa de pornit împotriva copiilor. Nu pot spune că e numai vina lui, că nu e, da'...

Își întinse picioarele obosite, stînd în balansoar, cu capul rezemat pe spătar și ochii închiși. „Să vă văd prieteni din nou, Tom, asta-i tot ce-mi doresc înainte să mă ia Dumnezeu.”

Auzind un zgomot afară, sări, sigură că era ginerele său. Se repezi să deschidă ușa de la intrare, surprinsă s-o vadă pe Lucy Fenshaw în scaunul ei cu roțile, mare cât o zi de post, cu Bill Trimble în urma ei.

– Bună, Jessie. Lucy și Jessie se cunoscuseră de mult, prin Cathleen. Pot să intru?

Tulburată de apariția lui Lucy, în ușa căsuței, Jessie se bilbâi:

– Nu, adică, ce vreau să spun e...de-abia mi-a trecut gripa. Nu-i înțelept pentru dumneata să vii acuma la mine.

Uitându-se la Bill, întrebă:

– Dar, ce vroiati? Nervozitatea făcea ca vocea să-i pară dușmănoasă. Vreau să zic, ce vă aduce aici, așa devreme, într-o zi așa de friguroasă? În timp ce stătea acolo, Jessie simți o adiere de vînt înghețat trecîndu-i prin oase.

Lucy încercă să-i alunge temerile lui Jessie.

– Am fost eu vreodată cumpătată? întrebă ea, glumeață. În plus, dacă mai stai mult cu ușa deschisă, o să facem toți pneumonie.

Stînd într-o parte, Jessie deschise ușa larg.

– Mai bine intrați. Privi cu atenție voluminosul scaun cu roțile. Cu toate că nu știu dacă încape pe ușă. Privindu-l pe Bill, adăugă: “Mai bine ar veni și el în casă!

Intrară înăuntru fără greutate, cu toate că Bill a trebuit să dea la o parte un scaun, pentru a o duce pe Lucy lîngă șemineu, aproape de Jessie.

Acum mai amabilă, Jessie îi spuse:

– Ia loc, și stați să aduc niște bere.

Lucy interveni:

– Bill trebuie să se ducă undeva pentru mine, spuse ea, n-o să stea mult, ai cuvîntul meu de onoare. Eu l-am trimis

să-mi aducă o plăcintă și o bere de la cârciumă înainte să vină să mă ia. Zîmbi apoi bătrînului: Nu-i așa, Bill?

Zîmbetul acestuia trădă afecțiunea ce-o avea pentru ea.

— Într-adevăr, așa este doamnă.

— Să nu-ți fie frig, spuse ea imperativ. Ai grijă, bine?

— Da, doamnă, vă mulțumesc.

Și plecă.

În timp ce Jessie se tot agita, Lucy continuă să sporovoiască:

— Doamne, ce frumos ai aranjat căsuța asta! observă ea. Ce drăguț e, uitasem.

— E o casă confortabilă, îi răspunse Jessie, aducînd ceaiul și brișele. Cam goală, fără Cathleen a noastră.

Luînd ceaiul, Lucy se uită pe furiș la bătrînă; din cauza discuției cu Tom de noaptea trecută, și fiindcă nu venise pînă, dimineață, Jessie arăta frîntă.

— Te simți bine? o întrebă Lucy îngrijorată. Mi-ai spus că tocmai ai avut gripă.

— N-a fost așa grav, dar destul ca să mă țină la pat cîteva zile, explică Jessie, dîndu-i o brișă. Nu cred că astea-s așa bune ca alea făcute de bucătăreasa dumitale, dar sînt de la brutărie, și Tom e renumit pentru brișele astea.

Pe Lucy o pufni rîsul.

— Hai, acuma, Jessie, protestă ea. Știi foarte bine că bucătăreasa cumpără mereu de la Tom al tău, și brișe, și de toate. Poate că e ea o vrăjitoare, de le face pe toate, dar încă nu-i maestră la făcutul pîinii și a brișelor.

Jessie chicoti.

— Asta e, nu putem să ne pricepem la toate!

Muscînd din brișă, Lucy aruncă o privire prin cameră.

— Chiar, și Tom ce mai face?

– În mod sigur nu-i foarte fericit acum cu mine. Lui Jessie îi păru bine să aibă pe cineva ca Lucy, cu care să poată vorbi. Ne-am certat aseară, și de-atunci nu s-a mai întors.

– Obişnuieşte să lipsească de-acasă? I se părea că o ştie pe Jessie de-o viaţă, simţindu-se atât de apropiată şi în largul ei.

Jessie clătină din cap.

– N-a mai făcut-o pînă acum. Cînd v-am auzit afară, am crezut că-i el. Privi îndelung, întristată, salonaşul. Nu-i stă în fire lui Tom să mă facă să mă îngrijorez în halul ăsta. Nu ştiu ce să mai cred!

Lucy se gîndi un pic.

– Bănuiesc că s-a dus direct la lucru. Toti ştim ce atent e, cînd vine vorba de brutărie. Probabil s-a dus să verifice ceva... vreun cuptor, ştiu eu, şi s-a văzut prins de alte treburi.

Ceea ce-i aminti de motivul vizitei.

– De fapt, am venit la tine din cu totul alte motive, Jessie. Jessie îşi dăduse seama.

– Ştiu că n-ai venit ca să-ţi îndeplineşti vreo obligaţie, că doar eşti mai bolnavă ca mine! Jessie nu avea nici un fel de delicateţe în vorbe. M-am gîndit eu că trebuie să fie ceva important, de te-a scos din casă într-o zi ca asta.

– E vorba de Silas.

– Silas? Şi ce-i cu el? Jessie ghicea cauza, dar ştia destule, pentru a-şi ţine pentru ea sfaturile.

– E foarte nefericit, Jessie. M-am tot întrebat de ce s-o fi însurat cu Helen Turner, după care m-am gîndit că poate el şi cu Cathleen nu se mai iubesc. Dădu din cap. Mi-era greu să cred asta chiar şi atunci, şi acum bănuiesc că trebuie să fi fost un alt motiv pentru care el şi Cathleen să se fi despărţit.

Jessie dădu din umeri.

– Oamenii se dezîndrăgostesc tot timpul, replică ea imediat. E la modă acum.

– Nu! Lucy ştia că lucrurile nu stăteau deloc așa! La fel și Jessie. De la început, ei doi au fost făcuți unul pentru celălalt. E și ciudat, fiindcă nu cu mult timp înainte să se despartă, Silas mi s-a destăinuit. Vorbea numai de Cathleen. Nu cred că mai avea mult și o cerea de nevastă. Bătu din palme, încîntată. Vai, Jessie, nimic nu m-ar fi făcut mai fericită!

– Nici pe mine Și ăsta era adevărul.

Zîmbetul lui Lucy se stinse:

– Imediat după aceea, mi-a spus că el și Helen se vor căsători. N-am înțeles nici atunci, nici acum.

– Ai vorbit vreodată cu el despre asta?

– Cît am putut, fără să fiu o pacoste! L-am întrebat după aceea dacă e fericit, și, ca de obicei, a evitat să-mi răspundă clar. Punîndu-și mîna pe a lui Jessie, o rugă: Jessie, spune-mi, te rog, ce se întîmplă. *Te rog!*

Rușinată, dar prinsă ca în colivie, Jessie se eschivă:

– Ce te face să crezi că se întîmplă ceva?, o întrebă ea. Mai mult, ce te face să crezi că eu aş ști?

– De ce a plecat Cathleen?

– E o tînră domnișoară. Știi cum sînt. Nu pot sta într-un loc prea mult.

„Dar Lucy era pornită.

– Sigur *știi* ce s-a întîmplat, o acuză cu delicatețe. Te rog, Jessie. Trebuie să aflu, altfel înnebunesc.

Jessie nu-i putu răspunde imediat. În loc de asta, își chinuia cumplit mintea, gîndindu-se ce să-i spună acestei îndrăgite doamne. Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o. Dar îi făgăduise lui Cathleen să păstreze secretul. Era un jurămint în fața lui Dumnezeu și nu-l putea încălca.

– Nu pot să-ți spun nimic! răspunse cu voce înceată.

– Spune-mi doar... Aplecându-se în față, din scaun, Lucy privi adânc în ochii plini de grijă ai lui Jessie. *Știi măcar ceva de Cathleen?*

– Îmi scrie săptămînal. Nu făcea nimic rău spunîndu-i măcar atît.

– De Silas întreabă?

Din nou, Jessie recunoscu.

– Aproape în fiecare scrisoare!

– Încă-l mai iubește, Jessie?

Discuția ajunsese prea departe! Jessie răspunse:

– Asta va trebui s-o întreb chiar pe ea.

– Înțeleg!

Timp de cîteva clipe, cele două femei tăcură, sorbind din ceai, fiecare conștientă de tensiunea cumplită dintre ele.

Apoi, Lucy începu să vorbească, încet, și sigur, ca și cum se gîndise de mult la asta.

– Crezi că ar trebui s-o întreb direct pe Cathleen?

– Da.

– Ai prefera s-o fac eu, nu-i așa?

– Așa e!

– Atunci ești atît de drăguță să-mi dai adresa ei?

Tresărind, Jessie se ridică:

– Bineînțeles că ți-o dau!

– Și cum s-o întreb?

– Uite ce e, începu Jessie. Data viitoare cînd îi scriu, o să-i zic de ce-ai venit la mine. O să-i spun să-ți scrie. Apoi, rămîne între voi.

Convinsă acum că avea dreptate, Lucy insistă.

– Ceva s-a întîmplat între Cathleen și Silas, și, dacă nu greșesc prea mult, Helen Turner e implicată.

– Eu nu spun nimic.

Lucy continuă:

– Fiul meu și nepoata ta încă se iubesc, sînt sigură. Vroiau să se căsătorească, dar ceva, sau cineva i-a oprit.

– Dumneata ai spus-o, nu eu!

Lucy ghicise!

– Cathleen te-a pus să făgăduiești că nu spui, nu-i așa, Jessie? Din nu știu ce motiv crede că trebuie să protejeze pe cineva, oare pe ea sau pe Silas? Tu știi, Jessie, și-ai vrea să spui, dar nu poți, fiindcă ai făgăduit, nu-i așa?

Jessie dădu din cap.

– Iar începi, observă ea. Îmi pui cuvinte în gură cînd nu-s atentă.

– Helen Turner e de vină, nu-i așa, Jessie? Poți să ai încredere în mine. Nu-i faci lui Cathleen nici un rău, îți promit. Sînt de partea ei, chiar nu-ți dai seama?

Cineva bătu la ușă, și Jessie răsufală ușurată.

– Eu sînt!

Dîndu-se jos din balansoar, Jessie aproape că alergă spre ușă.

– E gata! spuse ea, deschizîndu-i lui Bill. Asigură-te că-i învelită bine, înainte s-o scoți afară pe frigul ăsta.

Cînd Lucy traversa camera, îi ceru lui Bill Trimble s-o aștepte un minut afară.

– Jessie?

– Îmi pare rău. Jessie nu putea fi înduplecată. Ți-am spus tot ce-am putut.

– O iubești pe Cathleen?

– Asta-i bună! Bineînțeles că o iubesc, mai mult decît orice.

– Mai mult decît o făgăduință?

Jessie știu ce vroia să spună.

– Jur pe Dumnezeu că nu pot spune mai mult.

– Atunci gîndește-te la asta, Jessie, spuse Lucy. Am un băiat care e întors pe dos dintr-o cauză pe care tu o știi și eu nu. Îți imaginezi cum mă simt?

Nu era pentru prima dată cînd Jessie clătină din cap.

Dar Lucy nu cedă nici ea.

– Dacă și Cathleen se simte la fel ... nefericită și tînjind după Silas, așa cum face el ... respiră adînc ... atunci, pentru Dumnezeu, nu crezi c-ar trebui să-i ajutăm?

Jessie simțea la fel, dar spuse:

– Eu sînt o femeie de cuvînt!

– Bine, dar gîndește-te la ce ți-am spus. Făcîndu-i semn lui Bill că era gata de plecare, îi spuse lui Jessie: Știi unde mă găsești, dacă te răzgîndești.

PARTEA a III-a

MARTIE 1901

SPERANTA
5

19

– Nu te mai frămînta atît!

Cathleen avusese grijă de tot, verificînd o dată și încă o dată, dar Megan era ca un pachet de nervi.

– Trăsura trebuie să ajungă dintr-o clipă într-alta! îi spuse ea. Maisie o să te ajute să cobori ca să nu te împiedici în trenă. O să fie și ea în cu noi biserică, așa cum ai cerut, o să stea lingă noi în timpul ceremoniei.

Megan nu se putea liniști.

– Dacă scap florile? Dacă întîrzie preotul? Oare Norman i-a dat inelul cavalerului de onoare? Dar tu? Tu ai să fii bine? Poate că am fost prea egoistă, cînd ți-am cerut să-mi fii domnișoară de onoare...

Ținînd-o tot așa, ajunsese să-i facă și pe ceilalți nervoși.

– Pentru Dumnezeu, Megan, totul o să meargă conform planului, sînt sigură. Cathleen făcu o mică repetiție la ceea ce urma să se întîmple. Uite! Tu ai să mergi spre altar, eu am să fiu chiar în spatele tău. Maisie o să se strecoare în strană, iar Norman o să te aștepte la altar.

Gesticulînd și umblînd cu pași mici de colo-colo prin cameră, se opri în dreptul mesei.

– Cînd ai să ajungi la altar, preotul o să aibă cartea deschisă, pregătit să înceapă ceremonia.

– Are dreptate, încuviință și Maisie. Așa o să fie.

– Liniștește-te! îi spuse Cathleen. Am trecut de două ori prin asta cu preotul, și Dumnezeu știe de câte ori am tot repetat și aici. Dacă n-ai învățat pînă acum ce trebuie să faci, n-ai să știi niciodată.

Întorcîndu-se spre Maisie, adăugă:

– Ai fost atît de bună! Ești sigură că nu-i nici o problemă dacă pleci de la stand? Știm că simbetele sînt zilele tale cele mai pline.

– Totul e în regulă! răspunse Maisie. Am lăsat-o pe Pauline să se ocupe. Mănîncă jumătate din fructe, dar nu-i nimic. O să-i iau din salariu.

– Și tu arăți bine, observă Cathleen. Nu te-am mai văzut îmbrăcată așa. Era impresionată de felul cum se aranjase Maisie. Ca scoasă din cutie și mirosind a parfum de lavandă, era îmbrăcată cu un compleu simplu, dar elegant, și o pălărioară cu voal, și arăta mai elegantă decît o văzuseră vreodată Cathleen și Megan. Nici la față nu arăți rău! „Deși era o grăsană, Maisie reușise să se dichisească foarte bine!” gîndi ea.

– Fugi de-aici! chicoti invitata. Mă omoară corsetele astea. Sînt grasă ca un butoi, din orice direcție te-ai uita la mine.

Ignorîndu-i comentariul, Cathleen spuse:

– Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine.

– Oh, îmi face plăcere să vă ajut, o asigură Maisie. A trecut o groază de vreme de cînd nu am mai participat la pregătirile unei nunți. Coborînd vocea, mărturisi: Betty a noastră s-a măritat anul trecut, dar nu a fost decît ceva foarte pe fugă, la starea civilă. Opt luni mai tîrziu, era... aproape ca tine. Arătînd spre pîntecul mare a lui Cathleen, remarcă plină de uimire: Știi că rochia îți ascunde burta foarte bine?

– Mulțumesc, Maisie, și eu cred că e așa. Mîngîindu-se pe pîntec, Cathleen gemu: Dar maimuțoiul ăsta mic mă lovește, și se tot mișcă, și mă face să mă simt cam rău.

În timp ce încerca voalul, Megan se întoarse, gata să dărîme o vază de flori.

– Oh, Doamne, Cathleen! strigă ea. Dacă o să te apuce durerile în timpul slujbei?

– O să-l rog pe preot să-l binecuvînteze! răspunse Cathleen, iar Maisie rîse cu atîta poftă, că scoase un rîgîit puternic, de o făcu pe Megan să se strîmbe și pe Cathleen să chicotească în pumni.

– Mă duc să văd ce-i cu trăsura, zise Maisie. Mai e încă timp.

Imediat ce se întoarse cu spatele, Megan alergă să deschidă fereastra:

– Dacă face așa și în biserică, *mor!* zise ea indignată.

– Dacă face așa în biserică, o să murim *cu toții!* ripostă Cathleen, strîmbîndu-se.

Cînd Maisie se întoarse, amîndouă rîdeau nestăpînit.

– Ce v-a mai trecut prin cap? întrebă și plecă iarăși: Afurisitelor!

Biata Maisie, habar nu avea de dezastrul pe care-l producea pe unde se ducea! ...

La unu și jumătate, însoțitorul lui Megan sosi. Joshua Collins era un tip liniștit, blînd, un client fidel de-al lui Norman, de mulți ani de zile.

– Măi, dar chiar arăți bine, îi spuse el lui Megan pe un ton calm și într-un fel care-o liniști cum nu reușise nimeni pînă atunci. O să mă simt tare mîndru să te conduc la altar! zîmbi el.

Afară, în stradă, le ajută pe cele trei doamne să se urce în trăsură, avînd mai mare grijă de Cathleen, care întîmpină ceva dificultăți cînd a trebuit să urce pe scară fără să calce pe marginea rochiei.

Se așeză și el lîngă ea.

— E o zi minunată pentru nuntă! spuse, privind soarele palid de martie. Cînd eu și doamna mea ne-am căsătorit, a plouat toată ziua și vîntul sufla cu așa o putere că de-abia te mai puteai ține pe picioare.

— Aici e! îi spuse Cathleen lui Megan. Ți-am spus că totul o să fie bine!

Așezată de partea cealaltă a canalului, cu fronsispiciile pline de culoare, biserica era veche și foarte frumoasă. Turlele sale parcă ajungeau pînă la cer, iar ferestrele sale înguste erau împodobite cu minunate vitralii înfățișîndu-l pe Isus Hristos răstignit pe Cruce.

— Sînt atît de norocoasă, nu? șopti Megan în timp ce cobora din trăsură.

Cathleen o sărută pe obraz.

— Nu uita asta, îi răspunse ea cu blîndețe, și totul o să fie bine.

Deodată, oamenii începură să apară de prin toate părțile, bărbați din cartier cu soțiile lor, cunoscuți de toate vîrstele, copii care săreau în jurul lui Megan și Cathleen, în timp ce urcau cele cîteva trepte spre biserică, și tot felul de oameni simpli, obișnuiți, minunați — cupluri de îndrăgostiți și fete aflate la vîrsta măritişului, care veniseră să vadă o mireasă, visînd la ziua în care poate vor păși ele-însele pe același drum.

Mergeau încet pe intervalul dintre scaune, Megan și însoțitorul său în față, Cathleen în urma lor. Venind după ei, ceilalți oameni își ocupau locurile. Necunoscuți sau prieteni, fiecare le ura în șoptă numai de bine.

Era un moment de bucurie ce trebuia împărtășit.

Copleșită de măreția momentului, Cathleen simți lacrimi fierbinți în ochi. Totul era așa de minunat!. Dar ar fi fost și mai minunat dacă erau ea și Silas în fața altarului! ...

Cînd Megan se întoarse, căutîndu-i privirea de încurajare, Cathleen îi zîmbi, simțindu-și sufletul generos copleșit de iubire.

Fluierăturile răsunară în noapte. Din clipa în care le scăpase din plasă, toți polițiștii îl căutau pretutindeni.

– Cum a putut să scape atît de repede? se întrebau ei. N-a durat decît cîteva secunde, cît l-am transferat de la o celulă la alta!

Străzile din afara închisorii erau periate centimetru cu centimetru, dar nu era nici o urmă de Jake Brewer pe nicăieri.

– E un tip periculos! spuse guvernatorul. Nu-l lăsați să scape!

Dar Jake dispăruse de multă vreme. Alerga pe străzi, știind exact unde să se ducă.

Știa ce zi era, știa locul și vroia să fie acolo.

Nutrind doar gînduri ticăloase, se furișa pe alei, ascunzîndu-se în întuneric, convins că n-or să-l prindă.

Ceremonia se terminase. Clopotele băteau și proaspeții căsătoriți ieșiră afară, la soare, în uralele mulțimii.

– Ei bine, doamnă Trent? Sărutînd-o zgomotos, Norman o îmbrățișă. Îți pare rău?

Zîbind, Megan se întoarse să-i răspundă, dar vorbele i se opriră în gît, pentru că, deodată, în depărtare, îl văzu alergînd spre ei, cu o privire de om nebun:

– Jake!

Tipătul răsuna încă atunci cînd el o înșfăcă.

– E a mea! gemu. Când Norman se îndreptă spre el, se dădu înapoi, luînd-o cu sine, înspăimîntîndu-i pe cei adunați.

Șocat de-a binelea, Norman nu-și mai amintea nimic din ce se întîmplase înainte. Tot ce știa era că Megan era în mare pericol.

– Dacă-i faci vreun rău, îți jur că te omor! Vocea îi tremura în timp ce se apropia, cu brațele întinse. Las-o să vină la mine... te rog... nu-i face rău.

Cathleen îl implora, la fel și Megan, dar Jake nu vroia să asculte.

– E a mea! striga el. E a mea! Numai în acel moment, cînd o văzu – o femeie frumoasă, cu toate acele podoabe, alături de un alt bărbat, ținîndu-l de braț, doar atunci își dădu seama cît de mult o iubea.

Dintr-odată, locul se umplu de polițiști.

– A luat femeia! stigă unul dintre ei, și mai mulți polițiști în uniformă îl înconjură.

– Înapoi! îi amenință el, și ei se opriră, temîndu-se să înainteze, neștiind ce intenții avea.

Repede, îi îndepărtară pe nuntași. De două ori a vrut Norman să intervină și de două ori fu oprit.

– E nebun! spuseră ei. Lăsați-l în seama noastră.

Cathleen stătea de o parte îngrozită și neputincioasă. O văzu pe Megan albă la față ca varul și speriată, și inima i se strînse.

– Doamne, nu-l lăsa să-i facă rău! se rugă ea.

Ofițerul îi vorbea lui Jake și, în tot acest timp, înainta cu pași mici. De fiecare dată, Jake Brewer se dădea un pas înapoi.

La un moment dat, crezu că-l convinsese pe Jake să se predea. Apoi, spre groaza tuturor, Jake izbucni în rîs:

– Dacă eu nu o pot avea, nimeni nu o s-o aibă! O luă pe Megan în brațe și, alergînd pînă la marginea canalului, se aruncă, trăgînd-o după el.

– Nu! Megan! Strigătul lui Norman se unise cu al lui Megan, străpungînd văzduhul.

Panica îi cuprinsese pe toți. Cîțiva polițiști se repeziră spre canal. Norman îi urmă, incapabil să creadă ceea ce văzuse cu proprii săi ochi, și sperînd din tot sufletul s-o mai poată găsi în viață.

Cuprinsă de o durere cumplită, Cathleen căzuse în genunchi spunînd din tot sufletul:

– Doamne, ajut-o! striga ea. Dar acum *ea* era cea care avea nevoie de ajutor.

– Isuse, Marie și Iosif! Vine copilul! Maisie urmărise întregul incident cu groază și, cum o văzu pe Cathleen, știu imediat că intrase în travaliu. Copilul vine mai devreme! zise ea și ceilalți se grăbiră să ajute.

În timp ce o ducea pe Cathleen înapoi în biserică, de partea cealaltă se făceau toate eforturile pentru a o salva pe Megan din apa ce-i putea deveni mormînt. Polițiștii se răspîndiseră, pe mal și dincolo de pod, pe partea cealaltă a canalului.

De pe margine, îl puteau zări pe Jake în apă.

– Prea tîrziu! răcni el și Megan părea aproape lipsită de viață în brațele lui. Fără să se gîndească la el, Norman se eliberă în sfîrșit din strînsoarea polițiștilor, alergă pînă la mal și se aruncă în apa rece ca gheața, înotînd la doar cîțiva metri de locul unde Jake Brewer o ținea pe Megan.

Dîndu-și jos cizmele, ofițerul superior îl urmă. În timp ce Norman se îndrepta spre Jake, polițistul se îndrepta spre Megan și, de sus, toți urmăreau scena cu sufletul la gură.

Acum nebun de-a binelea, Jake Brewer o trase pe Megan sub apă, ținând-o acolo. Deodată, fu tras afară. Plin de ură și de groază, Norman se luptă cu el. Nu se gîndea la altceva decît că Megan trebuia salvată.

De trei ori se scufundară și de trei ori cei aflați pe mal crezură că s-a terminat. Cînd Norman ieși la suprafață ultima dată, cu Jake plutind lîngă el, urale de bucurie răsunară. Se terminase. Atacatorul primise ceea ce meritase.

Pe mal, cîțiva polițiști făceau eforturi disperate de a o readuce la viață pe Megan. Era țeapănă și se părea că ajutorul venea prea tîrziu. Dar curînd ea deschise ochii și cu toții înălțară rugi de mulțumire. Norman o luă în brațe și stătură îmbrățișați, plîngînd și rîzînd. Puțin mai încolo, polițiștii se ocupau de recuperarea cadavrului celui care aproape că-i distrusese.

– Priviți! Cineva arată spre canal și, acolo, prins într-un vârtej, văzură buchetul minunat al lui Megan, desfăcîndu-se și plutind mai departe. Într-un fel, asta îi liniști pe toți.

În biserică, Cathleen se odihnea după travaliul scurt și violent. Grija pentru Megan se amestecase cu bucuria în timp ce-i puneau copilul în brațe.

– E fată! spuse Maisie. O fetiță frumoasă.

La un moment dat, cineva deschise ușa și strigă:

– E salvată! Uitîndu-se la crucifix, Cathleen murmură o mulțumire. Se uită la copilul din brațele ei și izbucni în larcimi. Ceea ce simțea strîngînd la piept, acea firavă ființă abia venită pe lume, nu se mai putea compara cu nici o altă emoție pe care o trăise pînă atunci.

– Oh, Silas, dacă ți-ai putea vedea fiica! șopti ea. Dacă ai fi fost aici, să ne ții în brațe...

Mai târziu, când Megan veni la ea, se îmbrățișară și plinseră.

– E frumoasă, îi spuse Megan și, printre lacrimi, Cathleen privi fața aceea mititică, părul negru și trăsăturile cunoscute.

– Seamănă cu Silas! murmură ea. Și niciodată el nu se aflase mai aproape de ea ca acum.

Afară, oamenii vorbeau despre ziua aceea ca despre una pe care n-o vor uita niciodată. Povesteau despre un nebun care încercase să omoare o tânără mireasă și se minunară de Cathleen, care născuse în casa Domnului.

– O să fie un copil norocos toată viața! spuneau ei. S-a născut cu binecuvîntarea Domnului.

– Unul vine, altul pleacă! a spus o bătrînă și toți au înțeles ce voise să spună.

20

În săptămîna următoare, Tom era destul de refăcut pentru a putea părăsi infirmeria.

Emoționată și nerăbdătoare, Jessie se uitase după el toată dimineața. Văzu ambulanța venind dinspre cîmp, ieși afară și așteptă în ușă, cu fața toată numai un zîmbet și cu brațele deschise în timp ce el mergea încet pe cărare. Inima i se strînse cînd îi văzu chipul palid și privirea.

– E bine să te văd din nou acasă! i-a spus ea, îmbrățișîndu-l.

După cum o privise, era evident că și el se bucura să fie din nou acasă.

Ajunse în salonaș, unde-l aștepta un foc troznind în semineu și cutia de tutun pe mînerul scaunului său. Părea

că-i cumpărase o nouă pipă cu toate accesoriile posibile. Adulmecă mirosul:

– Crochete cu șuncă? Întrebă el, iar ea încuviință.

– E tartă cu mere pentru mai târziu și o porție de cremă proaspătă, ca să-ți mai revii.

– Măi să fie! Mă faci să mă simt tare mîndru, Jessie! spuse el. Ce m-aș face fără tine?

– Cred că bine! zise ea, ajutîndu-l să se așeze în scaun.

Ar fi putut să-i spună că mai bine i-ar fi fost cu Cathleen ducîndu-l de mîna, dar și-a amintit de acel scandal din care el ieșise bătut măr și lăsat aproape mort pe o stradă întunecată.

– Încă nu i-au prins pe diavolii ăia care te-au bătut? Întrebă ea, oferindu-i o pipă și un ziar. Ar merita să fie spînzurați și lăsați să putrezească.

Fiindcă el o privea foarte liniștit, Jessie se învinovăți în sinea ei.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Ar fi trebuit să nu mai vorbesc despre asta.

– Stai jos, Jessie.

– Ce spui tu acolo? Era ceva în vocea lui care o neliniștea. Ți-e rău? Întrebă ea. Și eu te supăr cu gura mea slobodă...

– Nu, nu mă superi! răspunse el. Vreau doar să-ți vorbesc, asta-i tot. Stai jos un minut. Îi arată scaunul din fața lui. Vreau să știi ceva.,

Tremurînd de îngrijorare, Jessie făcu ce i se ceruse.

Cînd se mai liniști, ațintindu-l cu privirea și ținîndu-și mîinile împreunate, așa cum făcea de obicei, el îi spuse:

– În noaptea aia ... cînd m-au atacat ... Făcu o pauză, trăgînd aer în piept, pentru că ceea ce vroia să-i spună putea să-i producă un șoc la fel de mare, pe cît fusese pentru el ... Poate chiar mai rău, era o femeie în vîrstă, totuși.

– Totu-i în regulă cu tine, nu? Întrebă, nervoasă. Medicul mi-a spus, când am venit ieri să te văd, că trebuie să te hrănesc și să am grijă să-ți fie bine, ca să-ți revii repede, asta mi-a spus.

– Jessie, taci un pic. Te rog! Când iarăși păru că-i numai ochi și urechi, îi risipi temerile. E așa cum a spus medicul. În afară de tăieturi și vînătăi, o să mă refac repede.

– Atunci?

– Cum am spus, e vorba de noaptea în care am fost atacat. Nu erau hoți de buzunare, care vroiau să-mi fure portofelul, așa cum am spus la poliție. Era vorba ... de altceva. Nu ți-am spus pentru că nu am știut cum...

El o privea, cu ochii plini de durere și ceva, ca un fulger, străbătu mintea lui Jessie, făcînd-o să înțeleagă:

– Era Robert, nu? Când Tom încuviință, păru că se face mai mică în fața lui: Oh, Doamne din Ceruri! O cuprinse spaima: *De ce?* Scuturînd din cap a neîncredere, întrebă din nou: De ce ar face un lucru atît de îngrozitor?

– Am fost orb, spuse Tom. M-am încrezut în el. L-am lăsat în grija unuia mai în vîrstă, crezînd că o să-l îndrume pe calea bună, și în tot acest timp acel cineva l-a stricat.

Nu era nevoie să-i pronunțe numele, pentru că Jessie deja ghicise:

– *Lou?* O altă lovitură. Vrei să spui că Lou era cu el ... Că el și Robert te-au bătut și te-au lăsat acolo, să mori? Era prea mult pentru ea!

Făcînd eforturi disperate, ca și cînd ar fi vrut să-și curețe amintirea de lucruri urîte, Tom îi povesti cele întîmplate în acea noapte.

Și cînd termină, Jessie întrebă:

– Ai să-l poți ierta vreodată?

– Nu-mi pot ierta mie, mărturisi el, pentru că am fost atât de prost. Tot timpul l-am făcut să meargă pe drumul lui Lou, crezînd că fac bine, în timp ce Lou se folosea de el ... făcîndu-l pe băiat să fie copia lui fidelă.

– Nu aveai de unde să știi, îi spuse Jessie cu blîndețe. Nici unul din noi n-a știut.

Zîmbi amar.

– Ce ironie, nu? mormăi el. Dacă Cathleen nu s-ar fi împotrivit, aș fi măritat-o cu el și gata. Dumnezeu! Atotputernic! Nu merită să mă gîndesc la asta!

În timp ce Jessie se pregătea să servească cina, fiecare era cu gîndurile duse în altă parte.

Mai tîrziu, cînd cina se isprăvi și mai zăboviră pentru cîtva timp la masă, vorbind despre cele întîmplate în ultimele luni, Jessie îi mărturisi:

– Lucy Fenshaw a fost pe aici!

– De ce ar fi făcut asta?

Dornică să o aducă iarăși în discuție pe Cathleen, Jessie formulă răspunsul în multe cuvinte:

– Mi-a spus că Silas este foarte nefericit și că vrea să-i dau cîteva detalii despre o anumită persoană. I se părea că știam ceva ce ea nu știa, ceea ce bineînțeles că era adevărat.

Se uită ciudat la ea.

– Ești tare a naibii, Jessie.

– Cîteodată este bine să fii așa.

– Și știi ceva ce eu nu știu? Mereu bănuise asta, dar niciodată nu fusese cu adevărat sigur.

– Despre ce?

– Despre motivul pentru care Silas a părăsit-o pe Cathleen ca să se însoare cu nesuferita aia nenorocită de Helen Turner?

Jessie încuviință.

— Am vrut de multe ori să-ți spun, dar erai atît de supărat.

— Acum nu sînt supărat, Jessie. Spune-mi.

Și i-a spus. Sosise vremea ca Tom să afle totul.

I-a spus cum Edward Fenshaw se înglodase în datorii și ajunsese în pragul ruinei. I-a relatat cum Turner îi dăduse un ultimatum, și cum Silas fusese pus într-o situație imposibilă.

— Cathleen a înțeles, spuse ea, dar asta nu a împiedicat-o să-i frîngă inima; și pe a lui.

Tom stătu așa vreme îndelungată, cu capul înainte și fața ascunsă în palme.

— Ea de ce nu mi-a spus?

Știa totuși de ce. Nu i-ar fi dat o altă șansă.

— Știi că Silas este tatăl?

Încuviință.

— Lucy Fenshaw știe că nepotul ei e pe drum?

— Nu știe nimic. Jessie nu era sigură cum ar fi reacționat el, dacă i-ar fi spus că bebelușul se născuse deja și era o fetiță frumoasă.

— De ce nu i-ai spus?

— Am fost teribil de ispitită, dar am făcut o făgăduință și nu mai pot da înapoi, nu fără s-o întreb pe Cathleen.

— Mai știi ceva de fată?

Încîntată că în sfîrșit arăta ceva interes, îi spuse:

— Am primit o scrisoare azi-dimineață.

— Pot s-o văd și eu?

Emoționată, se grăbi la sertar, și, scoțînd scrisoarea, i-o întinse.

— S-au întîmplat lucruri cumplite, îl atenționează ea. Dar pînă la urmă s-au rezolvat. Și mai sînt și vești bune. Nu am avut cui să i le spun și sînt așa de răvășită! ...

Chiar și acum era atît de emoționată că abia se mai putea stăpîni.

Deschizînd scrisoarea, o întinse pe masă în fața lui. Aruncă o privire scurtă peste ea, înainte să i-o dea înapoi.

– Am vederea puțin în ceață din noaptea aia ... nu se putea abține să n-o spună. Citește-o tu pentru mine, Jessie, vrei?

– Bineînțeles că vreau! Și sînt bucuroasă s-o fac!

Punîndu-și ochelarii ei micuți, Jessie începu să citească:
Dragă bunico,

Am atîtea să-ți spun, că nu știu de unde să încep. Jake Brewer, fostul iubit al lui Megan, a apărut la nunta ei sîmbăta trecută și a avut loc o scenă cumplită. A smuls-o din brațele lui Norman și s-a aruncat cu ea în canal.

Dar Norman nu s-a lăsat mai prejos. S-a aruncat în apă și s-au luptat ca niște lei. Jake Brewer s-a înecat, dar să nu-ți pară rău, pentru că aproape că a înecat-o și pe Megan. S-a întîmplat să scape din închisoare, dar, din fericire, poliția a ajuns acolo foarte repede și s-au ocupat ei de situație.

Acum să-ți spun și niște vești mai bune.

Șocul m-a făcut să nasc mai devreme. Chiar în biserică, cu Maisie cea de la piață și cu preotul, care m-au ajutat, am născut cea mai frumoasă fetiță, pe care am botezat-o BONNIE. Oh, bunico, seamănă atît de mult cu Silas, iar părul ei e negru și ochii parcă te străpung.

Mi-e dor de tine, mi-e dor de casă și de cîmpurile întinse. Totul în Londra este atît de închis, încît cîteodată simt că mă sufoc.

Megan a plecat deja de o săptămînă și mă simt ciudat fără ea. Mi-a trimis o ilustrată de la Paris. Se pare că-i priește rolul de femeie măritată și zice că se distrează de minune.

Mi-am găsit de lucru și am și unde să locuiesc. Pot să iau copilul cu mine, și, așa cum știi, bunico, nu pot sta aici la nesfârșit. Nu cîtă vreme clădirea este vîndută.

Nu te îngrijora. Cînd o să mă mut, am să te anunț unde o să locuiesc.

Pînă atunci, ai grijă de tine. Mi-aș dori ca tata să mă ierte și să putem fi iar prieteni. Știu că se gîndește că Silas e mult deasupra condiției mele, dar nu știe cît de mult ne iubim. Tata are mîndria lui și-l înțeleg.

*Cu toată dragostea,
Cathleen.*

Tom stătea foarte liniștit, cu ochii închiși, și o expresie de regret pe față.

– Am fost cel mai mare dintre proști, Jessie! spuse el și, ca niciodată, începu să plîngă. La început a suspinat, apoi a izbucnit în plîns, ca și cînd o mare emoție îl copleșise.

În brațele lui Jessie, trupul lui Tom se scutura din cauza suspinelor. Bătrîna tăcea. Nu era nevoie de cuvinte.

Îl lăsă să plîngă. Și ochii ei i se umplură de lacrimi.

Șocată și în același timp alinată, lăsă privirea să-i cadă asupra scrisorii împăturite. De cînd îl știa pe omul ăsta, niciodată nu-l văzuse arătîndu-și cele mai adînci sentimente. Acum, tristețea și regretul fuseseră scoase la iveală.

Prin scrisoarea ei, Cathleen îi înmuiase inima.

Casa ruinată din capătul străzii Derwent era locul preferat de întîlnire al ticăloșilor.

– Ții minte ce ți-am spus? În adîncul pivniței, Lou îl amenința cu degetul pe tînăr. Dacă vrei să fii cu mine, o să faci ce-ți spun, e clar?

Tînărul, Arnie Williams, trase pe nas și tuși, ridicînd din umerii săi osoși.

– Din partea mea, totu-i în regulă! murmură el. La lumina lumînării, ochii lui vicleni îl măsurară pe Lou. „Nu e chiar atît de mare încît să nu poată fi culcat la pămînt”, se gîndi el. Atîta vreme cît n-ai să mă alungi imediat ce lașul ăla de Robert își arată fața pe aici.

Lou zîmbi.

– Nu prea-l placi, nu?

– I-a fost frică, ce zici?!

– Asta nu e treaba ta, îl amenință Lou. O să am eu grijă de asta, dacă și cînd mi se va oferi prilejul.

– Deci? Despre ce afacere vorbeai mai devreme? De ce sîntem aici? Ne întîlnim cu cineva important?

În semi-întuneric Lou se uită la el.

– Așa cum am spus, *eu* sînt șeful. Eu fac afacerea și tu ascuți. Apoi faci ceea ce o să-ți spun eu. După aceea, ai să fii plătit, dispari și nu suflă nici o vorbă. Întinzîndu-se spre el, la lumina lumînării, părea de-a dreptul îngrozitor. Ai înțeles?

– Cum spui tu. Dar Arnie avea alte planuri, iar Lou nu făcea parte din ele.

Se auzi zgomot de pași.

– Atenție! Ridicîndu-se în picioare, Lou se uită la gaura din perete. Stai și ascultă. Nirnic mai mult.

Făcîndu-i semn să rămînă pe loc, Lou se îndreptă spre gaura din perete.

– Aici! strigă el.

La lumina unei lumînări, Helen Fenshaw găsi drumul prin moloz, scîncind de fiecare dată cînd călca pe vreun colț de cărămidă.

Nerăbdător să pună mîna pe bani, Lou îi arată drumul înăuntru.

– Nu-ți face griji! spuse el, am să te conduc eu afară cînd terminăm.

– De ce ai vrut să ne întîlnim aici? Speriată din cauza celuiilalt, ascuns în întuneric, starea ei de agitație spori. Dacă știam că o să fie așa, n-aș fi venit! Strîmbînd din nas a dezgust, protestă: Miroase îngrozitor!

– Uite ce e, madam, e vorba de o crimă aici. La ce te-ai așteptat? Că o să stăm la lumina unui felinar, să ne vadă toată lumea? Nerăbdător, trecu la subiect. Vrei ca baba aia să dea colțu'?

– Da.

– Vreau jumătate din bani acum și jumătate cînd o să termin. Ținînd mîna întinsă, așteptă.

– S-o faci cum trebuie. Deschizînd punga de catifea, brodată cu perle, scoase un teanc de bancnote și i le numără în mînă. Nu vreau treaba făcută pe jumătate.

Îndesînd bancnotele în buzunar, Lou mai ceru detalii.

– Doar ca să nu încure femeile! rîse el.

Simțindu-se stînjenită de privirea celuiilalt, Helen îi răspunse cu o întrebare.

– De unde știu că nu mă tragi pe sfoară, tu sau ălălalt?

– Poți doar să ai încredere în noi. O să ne facem treaba frumos și curat. Păstrează cealaltă jumătate din marfă, așa cum ne-am înțeles, și apoi n-ai să mai auzi nimic de noi.

– N-o să te șantajăm, dacă asta te preocupă! interveni Arnie Williams.

Furios, Lou îi trase un ghiont.

– Ți-am spus să-ți ții gura.

Lovitura îl plesni pe Arnie drept în cap, făcându-l să sară în picioare. Apucându-l de gît pe Lou, mîri printre dinți:

– Nimeni nu ridică mîna la mine!

Destul de înspăimîntată de ceea ce pusese la cale, dar și de insistențele lui de a se înîlni în locul ăla, Helen se îngrozi cînd văzu că cearta lua amploare.

– Încetați! țipă ea, dar ticăloșii, nu o auziră. Căzînd și ridicîndu-se, se repezeau unul la altul, ca două animale sălbatice.

Helen se întoarse cu gîndul să o ia la fugă, dar chiar în clipa aceea, Lou apucă o cărămidă și o aruncă spre Williams, care, văzînd-o venind, se feri. Helen Fenshaw fu lovită în tîmplă. Urmă o bufnitură înfundată, apoi liniște.

– Dumnezeu! Atotputernic, ai omorît-o! zise Arnie.

Se uitară la corpul neînsufletit și la sîngele care țîșnea din rană, arătînd ca melasa în semiîntuneric.

– Isuse! Lou își aminti imediat de noaptea cînd îl lăsase pe tatăl lui Robert mai mult mort, decît viu. Așteaptă o clipă. Cred că mai trăiește.

Aplecîndu-se, o atinse pe umăr. Nu se mișca. Se uită în ochii ei, dar acolo găsi doar moarte.

– Isuse! mai spuse el o dată, apoi plecă. Să nu sufli o vorbă! îl amenință pe tînăr. Sau o să mă întorc să mă ocup și de tine!

Rămas singur în pivniță cu ea, Arnie Williams chicoti.

– Ți-a luat un teanc de bani fără să facă treaba! zise el, lovind-o peste piciorul întins. Îi ridică fusta, ca să se uite puțin. Ne-am fi putut distra, noi doi, murmură el. Păcat!

Ochii ei, larg deschiși, îi mai stîinseră avîntul.

Aruncă o privire după pungă. O inspectă rapid, suficient ca să-și dea seama că meritase să rămînă.

– Banii ăștia or să-mi ajungă să trăiesc bine o vreme! chicotî el.

Îi luă ceasul, brățara și-i smulse cerceii din urechi. Îndesîndu-le pe toate în buzunar, se mai uită o vreme la ea.

– Nu ți-a ieșit bine, nu-i așa, cucoană? zise el cu ironie, apoi plecă de acolo, ca și cînd nimic nu se întîmplase.

Cu puțin noroc, s-ar putea să n-o găsească decît poate după cîteva zile, poate chiar după o săptămînă.

Pînă atunci el va fi departe.

21

Timp de o săptămînă întreagă nimeni nu știu nimic despre Helen Fenshaw.

Silas anunțase din obligație autoritățile că aceasta dispăruse.

– Ați avut vreo neînțelegere? l-au întrebat. Și-a luat cu ea haine? Bani? A retras vreo sumă de bani din cont?

Toate aceste detalii erau verificate. Nu se retrăsese nici o sumă mare de bani de la bancă, iar Helen avea acces la propria ei casă de bani. Curînd a devenit limpede că nu plecase de acasă pentru a locui în altă parte.

Căutările erau în toi.

Cel care a găsit-o a fost un vagabond. Alb la față ca varul și tremurînd ca varga, ieșise în stradă ca să anunțe pe cineva.

După trei zile de la descoperire, autoritățile făcuseră o arestare.

Silas își declară nevinovăția, dar probele împotriva lui erau covîrșitoare.

Și Jessie era la fel de șocată ca toți ceilalți. Întrînd în casă, lăsă pe masă coșul de cumpărături, și, ca de obicei, merse să-l sărute pe Tom.

— Cum te mai simți azi? întrebă ea. Arăți mai bine, observă. Parcă ți-a mai venit culoarea în obraji.

— Încep lucrul de luni, îi spuse el. Ted Mason s-a descurcat de minune, dar e timpul să preiau hățurile. Sînt pregătit. Gata de atac!

— Mă bucur să aud asta. Scoțîndu-și fularul și haina, le agăță de cuiul din spatele ușii. Ca de obicei, primul gând după ce se întorcea din obositorul drum prin magazine, era să-și pregătească o băutură. Și asta făcea acum. Am dat peste Edna la măcelărie. O știi, e menajeră la reședința Fenshaw.

— Da? Tom nu o cunoștea decît de la brutărie. Strigă: Ți-a spus ceva în legătură cu treaba legată de Silas și nevasta lui? Coborî tonul cînd ea reveni în cameră. Nu ți-a spus dacă mai e arestat?

— A zis că lucrurile merg prost. După spusele Ednei, autoritățile au dat buzna în casă și i-au anchetat pe toți, unul după altul. Scutură din cap cu putere. Se pare că erau cît pe ce să spună adevărul despre zvonurile care se vehiculau pe la spatele lui Lucy Fenshaw. Aveau camere separate și nu puteau suferi nici măcar să se vadă, asta e ceea ce mi-a spus Edna, și cred că asta a spus și la poliție.

Tom avu nevoie de cîteva momente ca să-și revină.

— După ce mi-ai spus de treaba aia, nu mă miră de ce nu putea să o sufere sub nici o formă. Orice bărbat ar fi urît-o.

— Și totuși n-a omorît-o el, bag mîna în foc pentru asta.

— Ești sigură? Fără munca sa, Tom avea destul timp ca să se gîndească la acest lucru. Mă gîndesc că dacă aș fi fost

forțat să mă însor cu o femeie pentru care să nu simt absolut nimic, m-ar fi tentat s-oucid cu mâna mea.

– Nu! spuse Jessie cu tărie. N-ai fi niciodată în stare să iei viața cuiva, oricum ar fi. Și nici Silas. Cineva cunoaște adevărul. Și ei știu că Silas nu e vinovatul.

– Tot ce pot spune e că nu-mi dau seama ce făcea în pivnița aceea.

– Șobolanii își țin de urât unii altora! Dacă lui Jessie nu-i plăcea cineva, nu își schimba părerea niciodată. O auzi spunând din bucătărie ceea ce o frământa cu adevărat. Mă îngrijorează Cathleen, zise ea. Cum o să-i dau vestea? O să fie o lovitură groaznică, știu eu ce înseamnă!

– Mă gîndeam ...

Întorcîndu-se cu două căni de ceai, Jessie îi întinse una lui Tom, apoi se așeză în fața lui.

– Ce e de făcut, Tom?

– Nu-s genul de vești pe care să i le spui printr-o scrisoare! răspunse el.

Și Jessie se gîndise la asta.

– Sînt de acord cu tine.

– S-a mutat?

– Nu am auzit. Nu cred. Bolborosind după ce luă o gură de ceai, Jessie lăsă să se prelingă o picătură pe cană, care se răci imediat. Nu-ți amintești că mi-a spus în ultima scrisoare, că, dacă se mută, o să-mi trimită noua adresă? Ce-i, Tom? Ce te preocupă? îl întreabă ea, curioasă.

– Cred că noi doi ar trebui să mergem să o vedem.

– Inima lui Jessie se umplu de bucurie.

– Vorbești serios?

– Da. Cred că trebuie să-mi mai fac noi cunoștințe.

Jessie oftă adînc:

— Oh, Tom, nici nu știi ce fericită sînt. De cînd îi citise scrisoarea lui Cathleen, Jessie tot sperase și se rugase neîncetat.

— Plecăm la Londra peste cîteva zile! zise el. Am să mă refac suficient pînă atunci.

22

Lucy era înnebunită.

— Trebuie să fiu tare! îi spuse doctorului Leighton. Pentru Silas.

Terminînd consultația, se așază lîngă ea.

— Toate astea își storc puterile, îi explică el. Sînt surprins că poți să te ții atît de tare.

Lucy zîmbi.

— N-ai avut copii niciodată, nu, Mathew? Cei doi se cunoșteau de foarte multă vreme.

— Nu, răspunse el. N-am fost niciodată atît de norocos. „Sau ghinionist” se gîndi el. Totuși, nu lăsă să i se vadă adevăratele sentimente. Înțeleg ce spui, Lucy, dar nu te lăsa doborîtă!

— N-o să las să se întîmple asta! promise ea, jurîndu-și în secret că o să facă tot ceea ce trebuia, fără să-i pese de soarta ei.

O oră mai tîrziu, era ajutată să se urce în trăsură.

— Știi unde să mergi, îi spuse lui Bill Trimble, așezîndu-se pe banchetă. Cît timp sînt acolo, du-te pe unde vrei. Mă iei peste o jumătate de oră. N-or să mă lase să stau mai mult de atît.

La poarta închisorii, gardienii o recunoscuseră pe Lucy imediat. Chiar și printre gardieni, părerile erau împărțite,

— El a făcut-o! spusese unul mai în vîrstă, dar după asta aproape s-au încăierat, ceea ce nu avuseseră de gînd să facă.

Rutina era aceeași de fiecare dată. Bill o ducea pe Lucy în scaunul cu roțile pînă la poartă, se puneau întrebări și bineînțeles se întîrzia cu răspunsul, apoi, după ce treceau prin filtrul verificărilor permisului de vizitare și după ce era ștampilat pe spate, abia atunci îi dădeau drumul să treacă. Bill nu avea voie să o ducă decît pînă la ușa principală, de unde Lucy era luată de un gardian. Apoi Bill făcea drumul înapoi, ca să treacă de porți, și să iasă iarăși în stradă. Se simțea mai sigur pe el atunci cînd închideau porțile în urma lui și își dorea de fiecare dată să bea o bere, ca să-și calmeze nervii.

Cu gîndul ăsta se îndreptă spre trăsura și apoi spre cîrciumă, în goana calului.

— Mai repede, îi spunea de fiecare dată hangiului. E groaznic să fii închis în spatele gratiilor ăloră și să nu mai vezi lumina zilei deasupra capului!

Oricît de distrus se simțea Silas, găsea mereu un zîmbet, cînd Lucy venea să-l vadă.

— Ce mai faci, fiule? îl întreba ea, dorindu-și din tot sufletul ca el să-i spună tot.

— Sînt bine, răspunse el. E doar o chestiune de timp pînă or să-l găsească pe făptaș, apoi am să ies de aici. Și el știa, și Lucy știa, că nu se mai căuta nici un alt suspect. Silas era suspectul principal și le era suficient faptul că el era cel potrivit.

— Ca orice mamă, îl întreba numai lucruri obișnuite.

— Te hrănesc bine? Vrei să-ți aduc ceva?

— Îi venea tare greu să ascundă ceea ce simțea cu adevărat.

Îl vedea cît era de trist, și cît de mohorîți erau ochii lui frumoși și negri.

– Nu tu ar trebui să fii aici! murmură ea, dar apoi se simți vinovată că o spusese.

În acea clipă, Silas realizează prin ce chinuri trecea.

– Uite ce e, mamă, sînt aici pentru că mă suspectează de faptul că am omorît-o pe Helen. Trebuia să o facă să-și dea seama că nu avea cu ce să-l ajute, oricît de mult și-ar fi dorit. N-or să mă lase să plec pînă n-or să fie pe deplin convinși că sînt nevinovat. Trebuie să te obișnuiești cu asta, sau o să îți faci și mai mult rău. Cît de greu îi venea să fie dur! Dar trebuia! Ar fi mai bine pentru tine dacă nu ai mai veni pe aici.

– Nu spune asta! Lucy lăsase garda jos și el îi simți privirea tristă. Nu sînt proastă, Silas. Știu ce cred ei și știu de ce ești aici. Și, totuși, vreau să știi că o să fac tot posibilul să te scot de aici.

Silas se uită la figura ei obosită, și la zîmbetul care se contura pe chipul ei frumoas, iar în adîncul sufletului său simți o profundă tristețe.

– Ești tare încăpățînată, îi spuse el, dar nu vreau să te milogești pe la avocați și pe la alții de prin breasla lor. În plus, Jack Turner a venit să mă vadă ieri. Mi-a jurat că o să se lupte din răsputeri pentru cazul meu și îl cred în ciuda ... Îngrozit că ar fi putut să-i dezvăluie eșecul mariajului său cu Helen, se opri la timp.

Lucy îl făcu să se uite în ochii ei și îl îndemnă să continue. „În ciuda a ce?” întrebă curioasă.

Silas își îndreptă greșcala cu grijă:

– În ciuda faptului că e distrus de modul brutal în care a fost ucisă fiica lui. Știe că sînt nevinovat. Uite ce e, mamă, adevărul va ieși la iveală într-un fel sau altul. Situația nu-i

chiar atît de neagră precum crezi. Dar așa era și amîndoi o știau. Pedepsa pentru crimă era spînzurătoarea.

Curînd, veni vremea să plece.

– Nu-ți pierde speranța, îi șopti Lucy, cu lacrimile șiroind pe obraji. N-o să mă dau bătută.

– Ai grijă de tine, zise el și se pregăti să o conducă afară din celulă.

Silas avea nevoie disperată să întrebe dacă știa ceva de Cathleen, dar din motive evidente, se abținu. În plus, gîndindu-se mai bine, mama lui habar nu avea despre adevăratele lui sentimente pentru Cathleen. De ce ar ști?

Întoarsă la Fenshaw House, Lucy se întinse pe o banchetă, să-și mai revină. Prin mintea ei zburau tot felul de gînduri legate de Silas și Helen, și defelul în care se prezenta situația. Se gîndi la Edward și la lucrurile îngrozitoare care se întîmplaseră înainte să-și ia viața.

Lucruri ca vocile ridicate ce se auzeau din bibliotecă de fiecare dată cînd venea Jack Turner. Apoi șoapte cînd ea intra în cameră. Lucruri minore, dar neașteptate, ieșite din comun.

Era ca un puzzle căruia nu-i găsea rezolvare.

O bătaie ușoară în ușă o făcu să tresară.

– Intră.

Ușa se deschise și Maggie intră.

– Vă caută cineva, doamnă.

– Cine e?

– E doamna Butler.

– Oh, adu-o aici și spune-i bucătăresei să ne pregătească niște fursecuri și un ceainic cu ceai proaspăt. Te rog, Maggie.

Pînă să ajungă Jessie, Lucy își coborî picioarele și trase o pătură peste ele, dar se simțea încă prea înțepenită și

neliniștită ca să se ridice din scaun. Oricum, o întâmpină pe Jessie cu un zîmbet de bun venit.

– Jessie, ce bine că ai venit. Mă simt atît de singură aici, fără să vorbesc cu cineva, în afară, bineînțeles, de servitori, dar nu le arde lor să audă prostiile pe care le îndrugă o proastă bătrînă ca mine.

Lucy o întrebă de Tom, iar Jessie o întrebă de Silas, și nu trecu mult pînă să se avînte la vorbă.

– M-ai întrebat niște lucruri alaltăieri la care nu am reușit să-ți răspund, îi aminti Jessie.

Lucy nu uitase. De fapt, sperase asta în fiecare zi, dorindu-și ca Jessie să vină să o vadă, și acum iat-o.

– Te așteptam! îi mărturisi ea. Am știut că ai să vii să mă vezi.

– Am venit să-ți spun cît de rău îmi pare pentru Silas și pentru că e la închisoare, dar așa cum i-am spus lui Tom chiar azi-dimineață, nu ar putea niciodată să ia viața cuiva, niciodată!

– Îți mulțumesc, Jessie. N-am încetat să sper. Nu pot. Și n-am s-o fac.

– Mai e ceva, dar nu sînt sigură dacă o să ajute la rezolvarea cazului sau dimpotrivă. Jessie își dădea seama că, dacă s-ar fi știut că Silas fusese forțat să se însoare cu Helen, aceasta ar fi avut urmări dezastruoase.

– Continuă, Jessie. Spune-mi ce te frămîntă.

– Sînt atîtea de spus! Începu ea. Despre Silas și Helen, și despre căsătoria lor. Apoi mai e Cathleen și mai e ceva ce trebuie să știi.

Dîndu-și seama că spunîndu-i lui Lucy despre nepotul ei o să-i lumineze viața, Jessie începu să-i povestească...

PARTEA a IV-a

APRILIE 1901

**CER SENIN
DUPĂ PLOAIE**

23

Strălucirea blîndului soare de aprilie promitea o primăvară timpurie.

Mergînd pînă la ușa din spate, Joseph Woodley se uită în grădină, cu fața toată numai un zîmbet cînd privirea sa cercetătoare îi descoperi pe Cathleen și pe copil.

Întinzînd rufele spălate, Cathleen nu-și pierdea fiica din ochi nici o clipă. Copilul stătea culcat pe o pătură lîngă ea. „Cine-i frumoasă?” murmură ea, rîzînd, cînd copilul gînguri. „Cine-i frumoasa mamei?”

Joseph le privi vreme îndelungată, gîndindu-se ce spectacol minunat îi era dat să vadă. Cathleen – cu părul ei lung, rebel, în suflarea blîndă a brizei, și copilul – destul de viguros în ciuda nașterii premature, și la fel de frumos ca mama. Îi făcea plăcere să le vadă.

Întorcîndu-se în casă, o strigă pe menajeră și îi ceru niște suc.

– Să-l aduci în grădină, mai zise el.

Prinsă cu treaba, Cathleen nu-l auzi apropiindu-se.

– Faci bine că ieși în grădină! zise el, scuzîndu-se în același timp pentru că o speriasese. Mi-am permis să comand niște suc de portocale – asta dacă nu te superi că stau și eu pe aici!

– Ne-ar face mare plăcere, nu-i așa, Bonnie? Aplecîndu-se, își luă fetița în brațe. Se așeză la masă, lîngă el. E o zi atît de frumoasă, m-am gîndit să mă apuc de spălat. Nimic nu-i

mai frumos decît să vezi cearșafurile și lenjeria bătute de vînt.

Joseph Woodley o certă:

— Nu te oprești niciodată, nu?

Buna dispoziție a lui Cathleen dispăru pentru o clipă.

— Dacă te oprești, stai să te gîndești și dacă stai să te gîndești, te întristezi. Zîmbi și buna dispoziție îi reveni. Mai degrabă aș munci.

— Văd asta. Lui Joseph Woodley nu-i păruse niciodată rău că o lăsase pe Cathleen să se ocupe de casă. Casa mea nu a fost nicicînd mai curată ca acum, nici plină de rîsete. O amenință, în glumă, cu degetul: Ești o influență nefastă pentru noi.

Cathleen se uită în jurul ei: grădina era un loc minunat, cu alei înguste, cu nișe ascunse și arbuști plini de culoare.

— Sînt mulțumită de locurile astea, răspunse ea. „Pe cît de mulțumită aș putea fi fără Silas”, gîndi ea.

Menajera veni cu sucul. O gîdilă pe Bonnie sub bărbie, făcînd-o să chicotească fericită.

Pe cînd fata se îndepărta, Cathleen îi făcu din ochi în semn de mulțumire, gest care nu trecu neobservat.

— Vezi că am dreptate? rîse Woodley. Ești o influență nefastă.

Legănîndu-și copilul pe genunchi, Cathleen turnă suc pentru amîndoi.

— N-ar trebui să mai pierd timpul! spuse ea. Am multă treabă.

— Prostii! Chicotînd, se uită la copil. I se potrivește numele, observă el. O cheamă Bonnie și e puternică, la fel ca mama ei.

— Maisie mi-a dat ideea pentru nume! zise Cathleen. Cînd s-a născut, Maisie mi-a spus că „e o fetiță sănătoasă și

frumoasă". Se uită la fiica ei care pe zi ce trecea semăna tot mai mult cu Silas. Aveți dreptate. E un nume parcă făcut pentru ea!

Bărbatul se uita la părul rebel al lui Cathleen și la copil, care moștenise aceleași bucle dese și dezordonate.

– O să-ți dea multă bătaie de cap, când ai să începi să o piepteni, rîse el.

Cathleen chicoti.

– Deja o face!

– Ai mai auzit ceva de prietena ta Megan?

– Cred că îi e dor de casă, zise ea. Am primit o carte poștală azi. Megan îmi scrie că se pregătesc să se întoarcă acasă. Norman ar vrea să înceapă lucrul.

– Credeam că a renunțat la afacere.

– A făcut-o, dar, după cum spune Megan, vrea să se apuce de altceva.

– Hm. Poate vorbește cu mine. S-ar putea să-l îndrept pe o cale bună. Sînt tot felul de oportunități pentru un om întreprinzător, în afaceri în plină dezvoltare. Se opri pentru că-i trecu ceva prin minte. Apropo de asta, o să plec în nord la prima oră mîine dimineată. Mi-am cam neglijat afacerile! zise el. Sînt afaceri neterminate și chestii din astea.

Mai stătu cîteva minute înainte să plece.

Rămasă singură, cu gîndurile ei, Cathleen și-ar fi dorit mult să poată merge cu el. Cu fiecare minut care trecea, i se făcea și mai mult dor de casă, mai ales de cînd o născuse pe Bonnie.

– Într-o zi, cine știe? zise ea, trecîndu-și degetele prin părul fetei. Oh, Bonnie, n-ar fi grozav să-i văd iar pe bunica și pe tata?

Silas îi reveni în minte imediat.

— Mă întreb dacă ai să-ți vezi tatăl vreodată! zise ea cu amărăciune. Sper că da. Oh, sper din toată inima! Dar nu prea se întrezărea vreo șansă.

Asta-i reaminti:

— N-am primit nici o scrisoare săptămîna asta! murmură ea. Cînd o să termin treaba, am să-i scriu bunicii cîteva rînduri. Vreau să știu ce mai pune la cale.

24

Jack Turner nu era omul care să umble prin cîrciumi, dar, de cînd îi fusese ucisă fiica, îl măcinau de tot felul de sentimente de vinovăție.

De unde pînă mai deunăzi prefera să bea singur, acum căuta compania celorlalți. Pălăvrăgeala lor îl mai ajuta să treacă peste depresie.

De data asta, mersese la o cîrciumă la capătul străzii Argyle, cît mai departe de strada Derment. Cîrciumarul era un tip prietenos.

— Nu te-am mai văzut pînă acum pe aici, îi zise, întinzîndu-i o halbă de bere.

Dîndu-i banii, Jack răspunse:

— Nu am mai fost pe aici. Nu prea merg prin cîrciumi, de obicei. Nu-i spusese cine era. Se vorbea deja prea mult și se făceau speculații în Blackburn despre femeia găsită în pivniță. „Bătută crunt pînă a fost ucisă,” spuneau ei.

Dar nu știau nimic sigur.

Doar criminalii ăia nenorociți, care o făcuseră, știau ce se întîmplase cu adevărat.

Pe măsură ce timpul trecea și cîrciuma se umplea, era imposibil să nu curgă valuri de băutură.

– Ar fi putut să fie o prostituată, spuse unul. Se știe de multă vreme că o femeie de viță nobilă poate pune ochii pe cineva din clasa de jos.

– Da, bine, dacă ar fi avut ceva legături nobile, spuse altul. Spurcă locul, asta fac.

În momentul ăla, și bine amețit de băutură, Jack ar fi vrut să-l pocnească, dar un al treilea interveni.

– Nu. Nu era o prostituată. Helen Fenshaw era dintr-o familie bună. După cum se scrie prin ziare, a fost păcălită de un porc ce îi era soț. El a omorît-o, nu mai încape nici o îndoială.

Un altul stătuse la bar aproape tot timpul cît stătuse și Jack. Auzind discuția aprinsă, se apropie, cu halba în mînă și cu ochii sticloși. Mergea împleticindu-se din cauza băuturii pe care o turnase în el.

– Nu bărbatul ei a omorît-o! zise el rîzînd, cu nasul în halba de bere. Aș putea să vă spun cine a omorît-o, dacă vreți.

Auzindu-l, ceilalți izbucniră în rîs.

– Ei, nu! Blackworth! Ce povești ne mai spui?

Trăgînd un scaun mai aproape de cei de la tejghea, trînti halba pe tăblie.

– Nu sînt povești! se apără furios. Dacă mă lăsați să vă spun, cred că poliția ar trebui să-l întrebe pe Arnie Williams.

– Da? De ce? Blackworth era renumit pentru născocirile sale. Se obișnuiseră să rîdă pe seama lui.

– Atunci, ce spuneți de asta? zise el printre sughituri. Se făcea că-mi datora niște bani și oricît am încercat să scot vreun ban de la el, n-am reușit; cînd, pe nepusă masă, scoate foarte fericit o pungă de catifea brodată cu perle, care părea să fi costat o căruță de bani și era plină doldora de bani.

– Invențezi, ticălos scrîntit! Mai spune asta o dată și cineva o să sfîrșească în ștreang.

– Merită să fie spînzurat, pentru că el a făcut-o. Arnie Williams a omorît-o pe femeia aia, cum mă vedeți și cum vă văd. Altfel cum ar fi făcut rost de atîția bani?

Pe neașteptate, hangiul îi luă halba.

– Mai bine pleacă de aici, dacă știi ce-i mai bine pentru tine. Spunînd asta, îi făcu vînt spre ușă strigînd: Și să nu te mai întorci.

Blestemînd și înjurînd, Blackworth plecă.

Păstrînd o oarecare distanță între ei, Jack Turner îl urmă.

25

– **C**e-o să facă? Tom știa tot despre întîlnirea lui Jessie cu Lucy Fenshaw. O să-i spună lui Silas? Mă refer la copil...

Jessie ridică privirea de pe lucru.

– A zis că nu. După cum stau lucrurile, ar fi cumplit.

– Înțeleg.

Jessie își aminti cum decursese conversația cu Lucy.

– A fost o lovitură teribilă pentru ea, și afacerea cu Jack Turner și cu soțul ei, dar mi-a spus că mereu a bănuț că puneau ceva la cale. Dar nu-și putea da seama ce anume.

– Și a zis ceva de copil?

– Nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Dar, așa cum ți-am spus, nu o să se ducă la Cathleen. Zicea că ar fi ea și cînd și-ar cere drepturile asupra copilului.

– O vrea pe Cathleen a noastră să vină la ea, nu?

– Da. Scoțînd scrisoarea lui Cathleen din buzunar, Jessie o strînse la piept. Chiar azi a sosit. I-am dat lui Lucy adresa

lui Cathleen, așa că o să-i scrie curînd, și speră ca fata noastră să vină să o vadă, cît timp mai e pe aici.

– Nu o să-i spună că Silas e în închisoare, nu?

– A zis că nu.

– Cînd ai să-i răspunzi, să-i spui lui Cathleen că o să-i facem o vizită curînd. Chicoti. E timpul să-mi cunosc nepoțica, nu crezi?

Își zîmbiră. Chiar atunci se auziră bătăi în ușă.

– Cine e? întrebă Tom.

Ușa se deschise și în prag apăru Robert, arătînd jalnic și demn de milă.

– Pot să mă întorc acasă? întrebă și lăsă capul în jos.

Jessie se gîndi că era mai bine să-i lase să vorbească singuri.

– Eu am treabă la bucătărie, zise ea grăbindu-se să plece. Dar, de după perdea, urmărirea să vadă ce se întîmplă.

– Să nu fii dur cu băiatul! șopti ea, uitîndu-se spre Tom, dar acesta nu o putea auzi și ea știa asta.

– Tu ești diavolul care aproape că m-a omorît!

– N-am fost eu – n-aș putea face una ca asta. Oricum nu l-am mai văzut de atunci. Vocea îi tremură. Am... tot rătăcit pe străzi.

– Văd asta! Puți de la o poștă. Uită-te la tine! Ridicîndu-se de pe scaun, Tom se răsti la el cu furie. Ce blestemăție. Cineva se ține de coada ta, așa-i? Te-ai speriat și te-ai gîndit să dai fuga acasă? Amintîndu-și cît de aproape fusese de moarte din cauza loviturilor, îl cuprinse furia. Nu ești binevenit acasă. Nu te vreau prin preajmă. Du-te în canal, de unde ai venit. Du-te. Pleacă!

Fără nici un avertisment, băiatul căzu în genunchi, cu ochii înlăcrimați îndreptați spre tatăl lui, rugîndu-l blînd:

– Te rog, tată, lasă-mă să mă întorc acasă. Mi-am învățat

lecția și îmi pare rău. Lacrimile îi curseră pe obraji și se prelinseseră lin. Te iubesc, tată. Îmi vreau familia înapoi. Acum știu ce înseamnă asta!

În timp ce Robert plîngea în fața tatălui său, Jessie, suspinînd în bucătărie, pleda în favoarea băiatului. „Lasă-l să se întoarcă acasă, Tom. Nu-i întoarce spatele.” Dar nu se putea amesteca. Tot ce putea face era să privească în continuare și să se roage.

Și rugăciunile i-au fost ascultate.

Văzîndu-l în situația aceea pe propriul său fiu îngenucheat, implorînd iertare, Tom făcu ceea ce oricare tată ar fi făcut.

– Ridică-te, fiule! Vocea îi era calmă.

Pînă să se ridice în picioare, Tom îl și cuprinse în brațe. Bineînțeles că poți să te întorci acasă, zise el, cu ochii strălucind din cauza lacrimilor gata să izbucnească. Dar adăugă, cu un glas aspru: Nu mai tolerez nici o prostie. Vreau să-ți alegi mai bine prietenii de-acum înainte. Și ai să lucrezi peste program, ori de cîte ori va fi nevoie.

Rîzînd, Jessie ieși din bucătărie, ca să-l îmbrățișeze pe Robert așa cum nu o mai făcuse niciodată pînă atunci.

– Nu mai trebuie decît ca și Cathleen a noastră să se întoarcă acasă, zise Tom.

Și, spre uimirea lor, Robert avea să le dea niște vești care ar fi putut să facă acest lucru posibil.

26

Îmbrăcată cu cele mai bune haine ale ei, Cathleen arăta minunat.

– Unde mergem? Excursia planificată pentru parc nu fusese niciodată atît de lungă.

– O să te duc undeva unde știu eu! zise Joseph. Vreau să cumpăr locul ăla și aş vrea să-ți spui și tu părerea ... ca femeie, zic. Se întâmplă adesea ca bărbatul să deseneze o casă și ca femeia să se plîngă cum că nu e bine. Mă tem că e cam la câteva ore de aici. Nu te deranjează, nu?

Cathleen era încîntată.

– Nu, dacă nu vă deranjează că o să întîrzii cu cina! răspunse ea.

Cînd, mai tîrziu, ea și copilul se treziră dintr-un somn adînc și înviorător, Cathleen văzu locuri cunoscute și un ținut care, pentru ea, era plin de amintiri din trecut. Uimită, se uită la cel care o angajase.

– Te-am mințit, să mă ierte Dumnezeu, mărturisi Woodley. E un plan pe care l-am tichuit de ceva vreme, îi spuse el. Știu că bunica ta e bolnavă și nu poate călători și mai știu cît de dor ți-e de ea, așa că m-am gîndit... dacă bunica ta nu poate ajunge la tine, am să te duc eu la ea.

Arăta spre Jessie, care se grăbea pe alee, pe cît de repede îi permiteau picioarele bătrîne.

– Uite-o! Iat-o!

Rîzînd și plîngînd, cele două femei se îmbrățișară strîns, iar copilul se agită puțin. Apoi Jessie îi spuse că se putea întoarce acasă fără nici o problemă, pentru că nu mai era nimeni care să obiecteze.

Cînd Cathleen deschise ușa, dinăuntru se auziră urale, uimind-o. Acolo erau Jack Turner, Lucy, în scaunul ei cu roțile, Robert, și tatăl ei, fericit să o vadă.

– Lasă-mă să țin eu copilul! zise Tom, luînd-o pe Bonnie din brațele ei. Tu du-te să o ajuți pe bunica ta să pregătească niște gustări.

În timp ce mergeau spre bucătărie, Jessie rămase în urmă, lăsînd-o pe Cathleen singură.

Cathleen se întoarse și-l zări:

– *Silas!*

Rămase cu gura căscată și inima i se umplu de bucurie, iar cînd el o luă în brațe, sărutînd-o și învîrtînd-o, ea rîse și plînsă și toți veniră să-i privească.

Întreaga poveste ieșise la iveală, despre asasinarea lui Helen și despre arestarea lui Silas, și despre faptul că Robert știa de planul uciderii lui Lucy.

I-au povestit cum Jack Turner îl auzise vorbind pe bărbatul de la cîrciumă și cum îl urmărise și cum, mai tîrziu, îl determinase să depună mărturie la poliție. Arnie Williams și Lou Matheson erau acum în pușcărie, așteptînd procesul pentru jaf și complicitate la crimă.

Ținîndu-și fiica pe un braț, iar cu celălalt strîngînd mîna lui Cathleen într-a lui, Silas le promise celor de față:

– Cînd va fi momentul potrivit, ne vom căsători.

Și chiar așa se întîmplă, într-o minunată zi de iunie, după o ploaie ce făcuse să strălucească toate florile. Păsările cîntau prin copaci și soarele strălucea, parcă binecuvîntîndu-le iubirea.

– Vezi curcubeul? arătă Silas.

Cathleen se uită în sus.

– E frumos! zise ea.

– Am o amintire specială! îi spuse el. M-a ajutat să nu-mi pierd mințile în pușcărie. Și i-a povestit despre o altă zi ca aceea, pe cînd ea era un copil, cînd i s-a părut că tot curcubeul strălucea în jurul ei. Ești izvorul meu de aur! zise el, și chiar așa simțea cu tot sufletul său.

– Hei! Ajunge cu pălăvrăgeala și cu lingușelile! le strigă Jessie. Omul ăsta așteaptă să vă facă o poză!